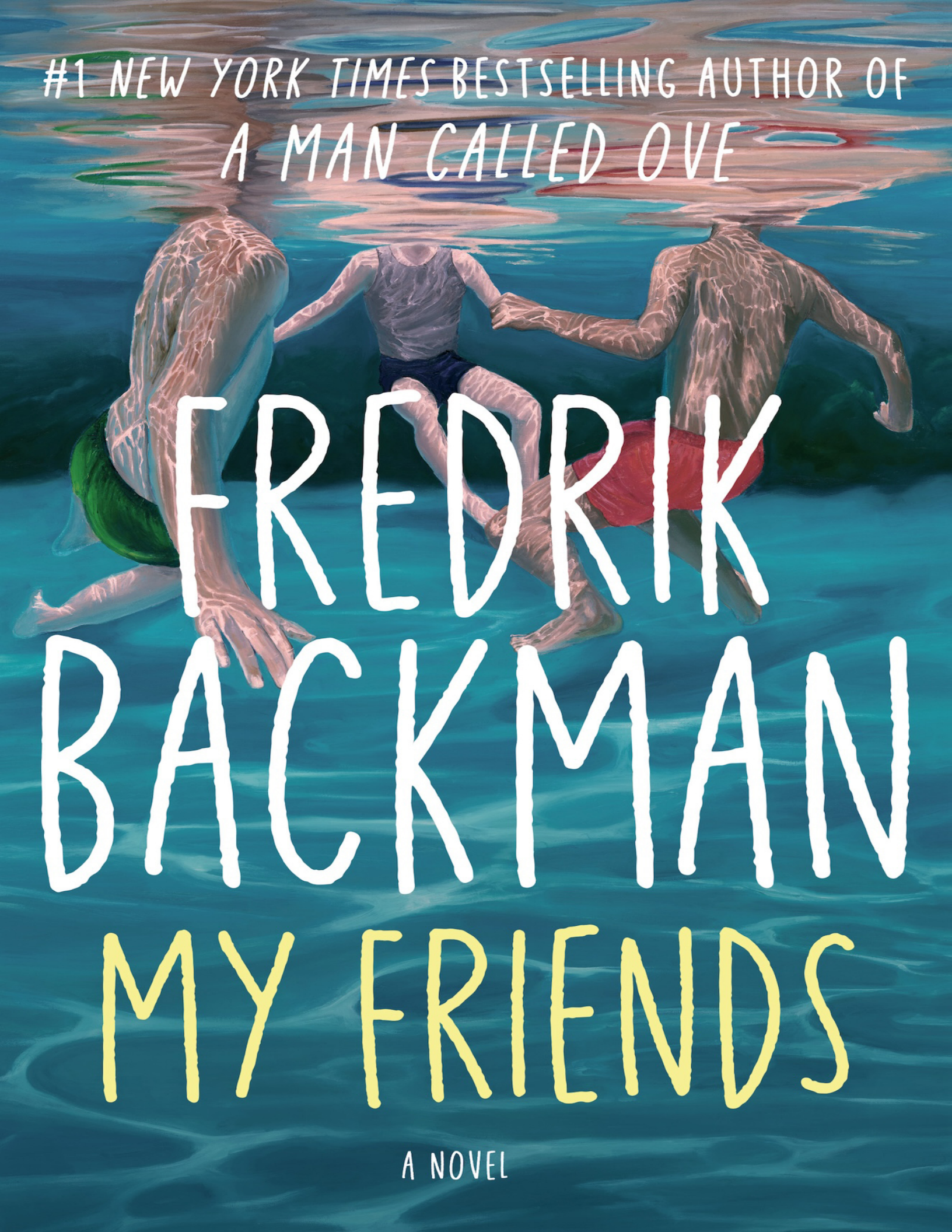
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
A MAN CALLED OVE

FREDRIK BACKMAN

MY FRIENDS

A NOVEL

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okuma listeleri ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kayıt olmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydetmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız diğer içerikleri gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar verin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

MY FRIENDS

A NOVEL

FREDRIK BACKMAN

TRANSLATED BY NEIL SMITH

ATRIA BOOKS

New York Amsterdam/Antwerp London
Toronto Sydney/Melbourne New Delhi

Genç olan ve bir şeyler yaratmak isteyen herkese sesleniyorum: Yapın!

Dünya, yeni yeteneklere ve yeni yaratımlara çoğu zaman acımasız davranır. Yeni olanın dostlara ihtiyacı vardır.

—Anton Ego

BİR

Louisa bir genç kız, en iyi insan türü. Bunun kanıtı çok basit: küçük çocuklar gençlerin en iyi insanlar olduğunu düşünür, gençler de gençlerin en iyi insanlar olduğunu düşünür; gençlerin en iyi insanlar olduğunu düşünmeyen tek kişiler yetişkinlerdir. Bunun sebebi ise yetişkinlerin en kötü insan türü olmasıdır.

Paskalya'dan önceki son günlerden biri. Çok yakında Louisa, değerli bir tabloyu tahrip ettiği için bir sanat müzayedesinden atılacak. Yaşlı kadınlar çığlık atacak, polis gelecek ve bu gerçekten planlanmış bir şey değildi. Övünmek gibi olmasın ama Louisa'nın mükemmel bir planı vardı, plana sadık kalmaması planın suçu değildi. Çünkü Louisa bazen bir dahi, bazen de değil ve sorun şu ki, dahi ve dahi olmayan aynı beyni paylaşıyor. Ama plan? Mükemmel.

Müzayede, son derece zengin insanların inanılmaz derecede pahalı sanat eserleri satın almak için gittiği bir yer, bu yüzden gençler, özellikle de sırt çantaları sprey boya kutularıyla dolu gençler, orada hoş karşılanmıyor. Zengin yetişkinler, ünlü tabloları tahrip eden "aktivistler" hakkında çok fazla haber gördüler, bu yüzden giriş, 150 kilo ağırlığında ve hiç mizah anlayışı olmayan güvenlik görevlileri tarafından korunuyor. O kadar kaslılar ki, kaslarının Latince isimleri bile yok, çünkü insanlar Latince konuşurken, bu kadar büyük aptallar henüz yoktu. Ama bu bir sorun olmamalıydı, çünkü plan Louisa'nın güvenlik görevlileri onu fark

etmeden içeri girmesiydi. Planın tek sorunu, Louisa'nın bunu uygulayacak kişi olmasıydı. Ama itiraf etmek gerekirse, iyi *başladı* , çünkü müzayedenin yapıldığı bina eski bir kilise. Bunu biliyoruz çünkü müzayededede bulunan tüm zenginler birbirlerine sürekli şöyle diyorlar: "Bunun eski bir kilise olduğunu biliyor muydun?" Çünkü zengin insanlar birbirlerine ne kadar inanılmaz derecede zengin olduklarını, o kadar zengin olduklarını ki Tanrı'dan bile bir şeyler satın alabileceklerini hatırlatmayı çok severler.

Birkaç gün sonra, Paskalya'nın başlangıcında, odadaki hiç kimse Tanrı'yı düşünmeyecek, çünkü o zaman Tanrı'nın onlara satacak ilginç bir şeyi kalmayacak. Ama Tanrı'nın inanılmaz yanı, insanların ihtiyaçlarını anlamasıdır; bu yüzden kiliselerde her zaman tuvaletler vardır. Louisa da planına tamamen uygun olarak tuvalet pencerelerinden birinden içeri girdi. Arkadaşı Fish ona bunu nasıl yapacağını öğretmişti. Fish her şeyde en iyisidir. Örneğin, bir şeyleri kaybetmede ve bir şeyleri kırmada en iyisidir, ama en iyisi de bir şeylere zorla girmektir. Peki ya Louisa? O hemen hemen her şeyde kötüdür, ama öfkeli olmakta iyidir. Övünmek gibi olmasın ama bu konuda gerçekten dünya çapındadır. Ve özellikle zengin insanların sanat eseri satın almasına çok kızgındır, çünkü zengin insanlar en kötü türden yetişkinlerdir ve sanat eserini tahrip etmenin en kötü yolu da üzerine lanet olası bir fiyat etiketi koymaktır. İşte bu yüzden zengin yetişkinler Louisa'nın binaların duvarlarına yaptığı türden şeylerden nefret ederler; duvarları sevdikleri için değil, güzel şeylerin bedava olmasından nefret ettikleri için.

Louisa, sprey boya kutularıyla dolu bir sırt çantası ve mükemmel bir planla pencereden içeri girdi. Banyonun içindeki yere düştüğünde bir süre durdu ve gardiyanların duvara çok gerçekçi bir portresini çizdi. Daha sığ bir sanatçı, boyunları o kadar kalındı ki kafalarının nerede başladığını anlamak imkansız olduğundan onları boğa olarak resmetmeyi seçebilirdi, ama Louisa bunu asla yapmazdı. Çünkü insanların içini görebiliyordu, bu yüzden gardiyanları denizanası olarak resmetti. Çünkü denizanasının da, gardiyanlar gibi, ne omurgası ne de beyni vardır.

Sonra beyaz bir gömlek giydi ve sessizce kalabalığın arasına karıştı.

Şunu söylemek gerekir ki, Louisa kendisiyle ilgili birçok şeyden nefret ediyor, ama en çok da boyundan ve kilosundan. Çocukluğu boyunca birçok şey dilemiş, ama belki de en çok dilediği şey daha küçük olmak. Vücudunu sevmiyor çünkü çok büyük, sesini sevmiyor çünkü çok kalın, beynini sevmiyor çünkü her zaman gergin olduğunda konuşmasını söylüyor. En çok da kalbini sevmiyor çünkü her zaman gergin. Aptal, aptal kalp.

Bütün bunları göz önünde bulundurarak, elbette eski kiliseye girdiğinde birilerinin onu fark etmesi gerektiğini düşünebilirsiniz, ancak önce zengin yetişkinlerin aynalar dışında neredeyse hiçbir şeyi fark etmediklerini anlamanız gerekir. Duvarlarda pahalı tablolar asılı, her bir başyapıtın ardından daha da görkemli bir eser geliyor, ancak oda şampanya kadehlerinin yansımasında saç stillerini görmeye çalışan insanlarla dolu. Neşeli bir grup kadın, sanat eserlerinin değil, birbirlerinin fotoğraflarını çekiyor. Ciddi bir grup erkek, en sevdikleri tablolar hakkında, sanat eseri olarak değil, çerçevelenmiş banknotlar gibi yatırım olarak konuşuyor. Sonra erkekler golf hakkında konuşmaya başlıyor ve kadınlar harika bir şeye kahkaha atıyorlar, çünkü hayatlarındaki her şey mükemmel, herkes çok harika ve bu binanın eski bir kilise olması inanılmaz değil mi? Açıkçası, hiçbiri duvarlardaki tablolar hakkında konuşmaya cesaret edemiyor, yanlış bir şey düşünmekten çok korkuyorlar, önce başka birinin bir şey düşünmesi gerekiyor ki neyi sevmelerine izin verildiğini bilsinler. Kadınlardan biri banyodan döndüğünde dehşete düşmüş görünüyordu çünkü birisi duvarlara "graffiti" yazmıştı, boya kötü kokuyordu ve şimdi kadının migreni vardı.

“Grafiti mi? Ne kadar korkunç! Vandalizm!” diye haykırıyor kadınlardan biri, ama diğer kadınlardan biri fısıldıyor: “Peki... sizce bu grafitiler serginin bir parçası mı? Sizce bu... sanat mı?”

Çadırda idrar gibi panik gruba yayılıyor. Ya yanılıyorlarsa? Kadınlar, golf hakkında konuşan erkeklere doğru koşup bunun sanat olup olmadığını soruyorlar. Erkeklerden biri soruyor: "Bir fiyat etiketi var mı?"

Sonra kadınlar başlarını sallayıp gülüyorlar. Fiyat etiketi yok, sanat eseri yok, oh, ne büyük rahatlama! Erkekler duvarları işaret edip tekrar yatırımlardan bahsediyorlar. Kilisedeki en iyi yatırımdan bahsettiklerinde ise bir tabloyu işaret edip, " *Denizli Olan* " diyorlar, sanki tablo sadece mavi ve pahalıdan ibaretmiş gibi.

Kızgın mı? Louisa başka türlü nasıl olabileceğini anlayamıyor.

Beyaz gömlekli garsonlar, zenginlerin küçük porsiyonlu yiyecekleri sevmesi nedeniyle, kadınların ve erkeklerin etrafında dolaşıp mezeler servis ediyorlar. Vergiler ve sandviçler hariç her şey büyük olmalı. Kimse garsonların gözüne bakmıyor; zengin yetişkinler için garsonlar o kadar önemsiz ki, içlerinden birinin sırt çantası taşıdığına bile tepki vermiyorlar.

Louisa kalabalığın arasından usulca ilerliyor; eğer kendinizi hep çok büyük hissetmişseniz, kimsenin yoluna çıkmamakta oldukça ustalaşırsınız, bu yüzden aradığı tabloyu görene kadar birdenbire paniğe kapılmıyor. Çünkü tablo onu çok mutlu ediyor, orada bulunan herkesin göğsünde atan aptalca kalbinin sesini duyabildiğini hayal ediyor. Ama kimse tepki vermiyor. Tabii ki bu çok da garip değil, çünkü yetişkinseniz bunun nasıl bir ses olduğunu unutmuşsunuzdur.

"Denizden Biri " adlı tablo, dünyaca ünlü ressam "C. Jat" tarafından yapılmıştır. Müzayedenin en pahalı tablosu olduğu için herkes onu istiyor; ancak bunun nedeni tablonun kendisi değil, hikayesidir. Söylentilere göre bu, C. Jat'ın on dört yaşında, bir dahi iken yaptığı ilk resimdir. Kariyeri böyle başlamıştır. Ancak golf hakkında konuşan adamlar bunu umursamıyor, şampanya içen kadınlara tablonun, özellikle de başka söylentiler yüzünden, "çok iyi bir

yatırım" olduğunu hevesle anlatıyorlar. Çünkü gazeteler, sanatçının uyuşturucu bağımlısı olduğunu, o kadar kötü durumda olduğunu ki artık hiç dışarı çıkmadığını, bu yüzden alıcı gerçekten şanslıysa ölebileceğini yazıyor! O zaman tablonun ne kadar değerli olacağını bir düşünün!

Herkes gülüyor. Louisa yumruklarını sıkıyor.

Resim zaten çok pahalı. Hatta o kadar pahalı ki, önünde kadife bir ip asılı. O kadar inanılmaz özel ki, fakir bir insan yanlışlıkla çok yakından nefes alsa bile rahatsız olabilir. İpin yanında, elmaslarla süslenmiş, çok mutsuz görünen yaşlı bir kadın duruyor; ki, savunmasında, yüzünün muhtemelen ancak böyle görünebileceğini söyleyebiliriz, çünkü o kadar çok estetik ameliyat geçirmiş ki, çok sıkı bağlanmış bir spor ayakkabıya benziyor.

"İşte *Deniz Resmi* !" diye homurdanarak kocasına mutsuz bir şekilde seslendi, çünkü resim hayal ettiğinden daha küçüktü. Muhtemelen zavallı adam denizin daha büyük olacağını hayal etmişti.

Kocası, kocaman bir kaplumbağa büyüklüğünde saati ve kalçasını sanki kendi kalçası varmış gibi gösteren dar pantolonu olan yaşlı bir adam, tabloya bile bakmıyor, sadece yanındaki tabelayı okuyarak tahmini açık artırma fiyatını öğreniyor. Mutlu görünüyor, çünkü bu tür tabloları herkes satın alamaz ve bu da yaşlı adamın sıradan biri olmadığı anlamına geliyor. Kadın, tablonun turuncu olmamasının üzücü olduğunu söylüyor, çünkü bu yıl yazlık evde çok fazla turuncu eşya var. Bunu, dondurmanın turşuya daha çok benzememesinden veya kapı kollarının operaya daha çok benzememesinden de rahatsız olmuş gibi bir tonda söylüyor; sanki dünyanın her an onun her isteğine uyum sağlamaması oldukça kaba bir davranışmış gibi.

"Belki de turuncu bir çerçeveye koyabiliriz, Charles?" diye öneriyor kadın, ama yaşlı adam cevap vermiyor çünkü ağzı minik

sandviçlerle dolu.

Louisa hepsinden nefret ediyor. Yatırım yapan erkeklerden, fotoğraf çeken kadınlardan, dekorasyon yapan yaşlı kadından ve tüketen yaşlı adamdan. Tanrım, onlardan ne kadar nefret ediyor. Bunu bilmelisiniz, çünkü aksi takdirde bir resmin bir insan üzerinde ne gibi bir etki yaratabileceğini anlayamazsınız.

Louisa'nın sırt çantasında, sprey boya kutularının yanı sıra pasaportu ve titrek bir el yazısıyla " *Burası çok güzel, güneş her gün parlıyor. Seni özledim, yakında görüşürüz. —Anne"* yazan eski bir kartpostal var. Bunu da bilmeniz gerekiyor ki, Louisa kalabalığın arasından sıyrılıp sonunda herkesin deniz resmi sandığı tablonun önündeki ipin yanında durduğunda, artık eski bir kilisede olmadığını anlayabilesiniz. Yalnız değil. Hatta kızgın bile değil, yerlere girmekte çok iyi ama çıkmakta çok beceriksiz olan arkadaşı Balık'a bile kızgın değil.

Bir gece Fish ve Louisa, bir dövme salonuna gizlice girip birbirlerine dövme yaptılar. Louisa, Fish'in üst koluna bir kalp çizdi ve bu, Fish'in gördüğü en güzel kalpti. Sonra Fish, Louisa'nın alt koluna bir dövme yaptı ve bu gerçekten de inanılmaz derecede çirkin, neredeyse anlaşılmaz derecede iğrençti, çünkü Fish neredeyse her şeyde en iyisiydi ama çizimde berbattı. Ağaçta tek kollu bir adamın dövmesiydi ve Louisa hiçbir resmi bu kadar sevmemişti. Louisa ve Fish ilk kez, kimsenin uyumaya cesaret edemediği bir grup bakım evinde tanıştıklarında, Fish bütün gece ona şakalar fısıldamıştı. En sevdiği şaka şuydu: "Tek kollu bir adamı ağaçtan nasıl indirirsin? Ona el sallarsın!"

Fish gibi kendi şakalarına gülebilen kimse yoktu, Louisa daha iyi bir ses duymamış, daha büyük bir insanla tanışmamıştı. Bazen Fish geceleri dondurmacılara girerdi çünkü dondurmadan daha çok sevdiği çok az şey vardı, ama daha sık olarak boya dükkanlarına

girerdi çünkü Louisa'nın sprey boya kutularına ihtiyacı vardı. Bir keresinde tornavidaya ihtiyaç duydukları için bir hırdavatçıya girmişti, ama yüzlerce kez sinemaların arka kapılarından içeri girip gece geç saatlerdeki gösterimlere gizlice girmişti çünkü Louisa'nın filmlerden daha çok sevdiği çok az şey vardı.

On yedi yaşlarındayken, koruyucu aile evinde neredeyse her gece yan yana uyurdular; kıyafetlerinde dondurma lekeleri, ciğerlerinde birbirlerinin kahkahaları, kapının önünde bir çekmeceli dolap, içeri girmeye çalışan olursa diye ellerinde birer tornavida. Anne babasız büyüdüğünüzde birçok tuhaf şeye alışıyorsunuz, sevdiğiniz tek bir kişiye sahip olmaya o kadar alışıyorsunuz ki bu alışkanlıktan kurtulmak imkansız hale geliyor.

Louisa acı çekiyordu, ama Fish daha çok acı çekiyordu. Louisa gerçeklikten nefret ediyordu, ama Fish gerçekten de buna katlanamıyordu. Louisa birkaç kez uyuşturucu denedi, ama Fish bırakamadı. Fish on sekiz yaşına geldiğinde Louisa hala on yedi yaşındaydı ve artık koruyucu aile yanında kalmasına izin verilmiyordu. Fish, Louisa'ya her şeyin yoluna gireceğine söz verdi, ama Louisa onun tek iyi insanıydı ve yeterince ayrı geceden sonra Fish başka türden insanlarla tanıştı. Gerçeklikten kaçtı, şişelere gömüldü, sisin içine karıştı. Yetişkinler her zaman çocukları tehlikeli yerlere gitmekten alıkoyarak koruyabileceklerini düşünürler, ama her genç bunun anlamsız olduğunu bilir, çünkü yeryüzündeki en tehlikeli yer içimizdedir. Kırılgan kalpler saraylarda da karanlık sokaklarda da kırılır.

Louisa üç haftadır gezegende yalnız, çünkü tüm yetişkinler yalan söyleyip Fish'in intihar ettiğini iddia etmişti. Bu doğru değildi. Fish öldüğünde hiçbir yetişkin onu özlemedi, yetim olup on farklı koruyucu ailede büyüdüyseniz kimse özlemez, o zaman sadece aşırı dozda hap alarak öldüğünü suçlamak çok kolaydır. Ama Louisa gerçeği biliyor: Fish gerçeklik tarafından öldürüldü. Bu gezegende hapsolmanın klostrofobisiyle boğuldu, sürekli üzgün olmaktan öldü.

Louisa hakkında tüm bunları bilmelisiniz, yoksa bir resmin ne anlama geldiğini anlayamazsınız. Kalbin öyle bir hızda attığını, gençliğinizi kaybettiğinizde hatırlayamayacağınızı anlayamazsınız. Öyle güzel sanatlar vardır ki, bir genci bedenine sığmaz hale getirir. Öyle ezici bir mutluluk vardır ki, neredeyse dayanılmazdır, ruhunuz kemiklerinizden dışarı fırlıyormuş gibi gelir. Bir resme bakarsınız ve hayatınızın tek bir anı için, tek bir nefes için, korkmayı unutabilirsiniz. Bunu daha önce yaşadıysanız, nasıl bir his olduğunu bilirsiniz. Yaşamadıysanız, muhtemelen bunu açıklamanın bir yolu yoktur.

Çünkü bu bir deniz resmi değil. Bunu ancak aklı başında biri düşünebilir.

İKİ

Yaşlı kadın henüz Louisa'yı fark etmedi, bu da planın bir parçası. Şaşırtıcı derecede uzun boylu biri için Louisa, görünmez olmakta şaşırtıcı derecede iyi. Bunun sırrı, kimse için hiçbir şey ifade etmediğini, değersiz olduğunu bilmekte yatıyor.

Kendini çok önemli hisseden ve bu yüzden de çok dikkat çeken kadın, tam o sırada oldukça meşgul çünkü yatırımlar hakkında konuşan kadın ve erkekleri görmüş ve homurdanarak şöyle diyor: "Bak, Charles! Anlaşılan bugünlerde herkesi içeri alıyorlar, hatta o kaba saba yeni zengin sosyal tırmanıcılarını bile. Onlara bak! Zevksizler, tarzsızlar!"

"Yeni para" kelimesini sanki korkunç bir virüsmüş gibi kullanıyor, çünkü onun gibi insanlar eski şeyleri seviyor; antika mobilyalar, eski şaraplar ve eski para istiyor. Yeni olması gereken tek şey spor arabalar ve kalça protezleri. Onun gibi insanlar ne kadar zenginleşirse, sevdikleri şeyler o kadar azalıyor, sonunda o kadar zenginleşiyorlar ki diğer zenginlerden bile nefret ediyorlar ve bu da Louisa'nın onlarda neredeyse sevdiği tek şey.

Kadın sinirli bir şekilde kocasına bakarak sordu: "Beni duyuyor musun, Charles?"

Adam cevap verir: "Evet, evet canım. Dinliyorum. Şu deniz temalı olanı alacağız. Sanatçının adı neydi? 'C. Jat'? Bu nasıl bir isim? Bu sandviçlerden başka bir yerde var mı acaba?"

Louisa sprey boya kutularıyla dolu sırt çantasını açtığında kimse fark etmiyor. İpin altından eğilip tabloya yaklaştığında da kimse fark etmiyor. Onu gördüğünde hissettiklerini asla açıklayamayacak. Belki de anne olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyor: kelimeler yetmiyor. Sırt çantasındaki kartpostalda *"Seni özledim, yakında görüşürüz. —Anne"* yazıyor. Louisa çantanın dibine doğru uzanıyor.

"Sen orada! Ne yaptığını sanıyorsun! Tabloya bu kadar yaklaşmana izin yok!" diye bir ses aniden arkasından bağırdı.

Bu yaşlı kadın, sesi çok öfkeli geliyor ama eğer birinin yüzündeki deri, yanakların kulakların hemen arkasından başlayacak kadar gerilmiştiyse, başkalarının onun gerçekte ne hissettiğini anlaması zordur. Kadının duygusal yelpazesi neredeyse bir abajur kadar dar.

İşte o zaman Louisa planı takip etmeyi bırakır. Planın suçu değil, sadece beyni bazen hem dahi hem de dahi olmayan düşüncelerin bir arada bulunmasıyla biraz karışıyor. Bu yüzden Louisa gözlerinde yaşlarla arkasını döner ve kadına çıkışarak şöyle der: "Bu deniz resmi değil!"

Kadın hızla iki adım geri çekildi ve Louisa'ya sanki bir mobilya parçası tarafından saldırıya uğramış gibi baktı. Mobilya parçası onunla *konuştu* mu acaba?

"Sen... sen tamamen aklını mı kaçırdın... Hemen o tablodan uzaklaş!" diye emretti, tüm bu küstahlığın karşısında bayılmak üzereydi.

Ama Louisa ipin diğer tarafında sakin bir şekilde durmaya devam ediyor, gözyaşlarını silmeye çalışıyor. Fısıldıyor: "Bu bir deniz resmi değil. Sen bayağı, yeni zengin, sosyal statü peşinde koşan birisin."

Kadın o kadar sinirlenir ki neredeyse boğulur, bu yüzden kocasını o kadar sertçe kavrar ki, adam minik bir sandviçi yutarken boğulma tehlikesi geçirir.

"Chaaarles!" diye bağırdı kadın ve yaşlı adam kekeleyerek ekmeği kadının elmaslarının üzerine tükürdü, ardından da sanki işaret parmağıyla ateş püskürtüp etrafındaki dünyaya anında korku

salabileceğini hayal edercesine Louisa'nın beyaz gömleğine öfkeyle işaret etti.

"Sen orada! Dur! Amirinle konuşmak istiyorum!" diye emretti.

Adamın dehşetine göre, Louisa'nın işaret parmaklarından hiç korkmadığı ortaya çıkıyor, çünkü o bir asansör düğmesi değil; bu yüzden sadece sessizce şöyle cevap veriyor: "Ben burada çalışmıyorum."

Ardından sırt çantasını biraz daha aradı ve sonunda aradığı şeyi buldu: İnce, kırmızı renkli bir kalem.

"O halde, AİLENİZLE konuşmak istiyorum!" diye talep etti yaşlı adam, hafifçe tiksinerek, etrafına bakındı; sanki ellerinde doğum kontrolü hakkında bilgilendirici bir broşürü ters çevirmiş iki şempanze arıyormuş gibiydi.

Ancak o zaman kadın Louisa'nın sırt çantasını fark eder ve her şeyi anlar, çünkü gençlerin ve sırt çantalarının ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir.

“Charles! Çantada sprey boya var! O *aktivistlerden* biri! Charles, güvenlik görevlisini çağır, resmi mahvedecek!”

"Bunu çirkin yazlık evine asmak isteyen kadın söylüyor bunu..." diye mırıldanıyor Louisa.

Sonra arkasını dönüyor ve ince kalemiyle resmin hemen yanındaki duvara kırmızı mürekkeple minik bir balık çiziyor.

Plan bu değildi. Aslında sadece tabloya bakması gerekiyordu, bunun yeterli olacağını düşünmüştü. Kalbinde bir şeylerin aniden tabloya burada olduğunu, kendisinin ve Fish'in orada olduğunu bildirmek istemesinin beyni değil, hepsi bu. Aptal, aptal kalp.

Kadın panik içinde çığlık atar ve yaşlı adam aceleyle muhafızı çağırmaya gider. Ama yine de söylediği şey, Louisa'nın aklına gelir: Onun anne babası olduğunu düşünmesi, iyi bir şeydi.

"Yakında görüşürüz. —Anne ," diyor sırt çantasındaki kartpostal. Ön yüzünde C. Jat'ın dünyaca ünlü tablosunun resmi var. Louisa hatırlayabildiği kadarıyla hep bu tabloyu gerçek hayatta görmek istemişti, Fish'e sürekli bundan bahsederdi, bir gün birlikte burada olacaklarını söylerdi. Ama şimdi? Şimdi bu duyguyu tarif bile edemiyor. Bazen Fish'le gizlice sinemaya girdiklerinde, kadınların anne olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalıştıkları filmleri izlerlerdi ve her zaman aynı derecede bunalmış ve sözsüz görünürlerdi. Ebeveyn olmak mı? Birisi bunun, nefesinizi kesen ve bir daha asla tam olarak geri kazanamadığınız, sizi öyle bir güçle vuran görünmez bir gelgit dalgası olduğunu söyledi. Başka biri, tüm hayatınızı nefes nefese geçiriyorsunuz, çünkü bu o kadar büyük bir sevgi ki ciğerlerinizden havayı sıkıştırıyor, dedi. Üçüncüsü, herkes sonrasında aynı kişi gibi göründüğünüzü düşünüyor, ama siz hiçbirini anlamıyorsunuz, çünkü öncesi ve sonrası çok net. Tamamen yeni bir siz.

Louisa, resmin de öyle bir his uyandırdığını düşünüyor. Ama yine de o yaşlı kadının, Louisa'nın resmi mahvetmeyi planladığını düşünmesi iyi bir şeydi, diye karar veriyor. Sanki o zaman onu hiçbir şey durduramazmış gibi.

"Hanımefendi," diye düşünüyor Louisa, "eğer tabloyu yok etmek isteseydim, bu binanın tamamı şimdiye kadar küle dönmüş olurdu. Ben eşyaları yok etmede inanılmaz derecede iyiyim, hanımefendi. Sevdiğim herkes ölüyor."

Muhafız şimdi aceleyle, ya da en azından ağır ağır, tepesinde minik, öfkeli bir kafa bulunan üç yüz kiloluk bir bedenle geliyor. Louisa elindeki kırmızı kalemi sıkıca tutuyor.

Yetişkinlerin ona dokunmasından nefret ediyor, güvenebileceği bir yetişkinle hiç tanışmamış olmanın sonucu bu işte. Babası o doğmadan önce gitmişti, baba olmak istememişti, ama Louisa

annesinin belki de bir süreliğine anne olmak istemiş olabileceğini düşünüyor. Louisa doğduğunda o gelgit dalgasını hissetmiş olabilir mi? *"Seni özlüyorum* ," diyor kartpostalda, berbat bir el yazısıyla. Louisa'nın annesiyle ilgili hatırladığı tek şey, ninni söylerkenki sesi. Başka bir ülkeden gelmişlerdi, Louisa orası hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Geride ne bıraktıklarını asla öğrenemedi, ama burası daha iyiyse iyi bir şey olamazdı. Louisa beş yaşındayken komşularına bırakıldı. Annesi kapıdan çıktı ve bir daha geri dönmedi. Polis onu birkaç ay aradı ama görünmez olmakta çok iyiydi ve muhtemelen kızının ondan miras aldığı tek şey buydu. Terk edildikten sonra zaman garip bir kavram haline geliyor. Eğer ebeveyniniz sizi terk ettiğinde beş yaşındaysanız, bu ayrılık tek bir günde gerçekleşmez, her gün olur. Asla durmaz. Louisa koruyucu ailelerde büyüdü. Sadece annesinin dilini konuşuyordu ve koruyucu ailelerdeki diğer çocukların dillerini taklit etmeye çalıştığında, ona gülüyorlardı, hatta daha kötüsünü yapıyorlardı. Bundan sonra uzun bir süre neredeyse hiç konuşmadı. O evlerde uyumanın zor olduğunu hatırlıyor, çünkü sürekli duvarlara bir şeyler çarpıyordu; bazen tabaklar, bazen bardaklar, bazen de insanlar. Bazen başkaları, bazen de kendisi. Hiçbir yer uzun sürmedi, birkaç kez taşınmak zorunda kaldı; bazı koruyucu aileler ürkütücüydü, bazıları korkutucu, bazıları tehlikeliydi. Sadece biri güzeldi.

O zamanlar altı ya da yedi yaşlarındaydı ve elbette o ev de diğerleri gibi çığlık atan insanlarla ve sessiz korkularla doluydu, ama mutfağın bir köşesinde ünlü sanat eserlerinin kartpostallarıyla dolu bir buzdolabı vardı. Orası onun cennetiydi. Kartpostalları kimin satın alıp oraya bıraktığını asla öğrenemedi, ama muhtemelen onun gibi biriydi, o evden geçmiş ve kendisinden sonra gelen çocuklara dışarıda farklı bir dünya olduğunu anlatmak isteyen biriydi. Sanat empati demektir.

Kartpostallardan birinde deniz resmi vardı ama aslında deniz resmi değildi. Bu, Louisa'nın çaldığı ilk şeydi, dokunduğu ilk gerçekten güzel şeydi. Birkaç yıl sonra bir gün, birinin güldüğü bir koruyucu aile evine geldi ve o kişi Fish'ti. Anında birbirlerine ait

oldular. Geceleri ellerinde tornavidalarla o kadar yakın uyuyorlardı ki, Louisa uyandığında göğsünde bir kalp atışı hissetse bile, bunun kendi kalbi mi yoksa Fish'in kalbi mi olduğunu anlayamıyordu. Fish, Louisa'ya koruyucu aile evindeki diğer çocukların konuştuğu tüm farklı dilleri, çoğunlukla küfürleri, anlamayı öğretti; çünkü küfür söz konusu olduğunda Fish gerçekten de dünya vatandaşıydı. Ama Fish onları gizlice sinemaya soktuğunda Louisa, Amerikan film yıldızları gibi İngilizce konuşmayı öğrendi. Geceleri Fish'in yanında yatıp büyük aşk hikayelerinden sahneleri fısıldayarak anlatırdı. Yine de, anlamadığı birçok kelime vardı. Kısa bir süre sonra, polis kapıyı çalıp Louisa'nın annesini bulduklarını söyledi.

Bir çocuğun beyni tuhaftır, her şeyi kendi yorumuyla ele alır. Louisa her zaman bunun hayalini kurmuştu, ama polis memurunun söyledikleri anlaşılmazdı. Fish açıklamak zorunda kaldı: "Akrabaları bilgilendirin" demek, önemseyen insanlara haber vermek demekti. Yani Louisa akrabaydı. "Ölen" demek ölmüş demekti. "Madde bağımlılığı" demek, annesinin kendini içkiye vererek öldüğü, içten içe boğulduğu anlamına geliyordu. Bir çocuğun beyni o kadar hayal gücü yüksek ki, Louisa bunları duydu ama alkolden korkmadı, sadece yüzmekten korkunç derecede korktu.

Bir sonraki sinema ziyaretlerinde, Fish'in Louisa'nın en çok eski filmleri sevdiğini bildiği için, çok eski bir film izlediler ve başrolde ünlü bir şarkıcı oynuyordu. Bir sahnede bir çocuğa ninni söylüyordu ve Louisa birden tanıdı: Hatırladığı ses annesinin sesi değildi, bu sesti. Annesi beş yaşındaki kızı saatlerce televizyonla yalnız bırakmıştı, sonunda Louisa hangi sesin hangisi olduğunu, annesinin mi yoksa eski filmlerdeki seslerin mi olduğunu ayırt edemiyordu. Hafızasını kaybetmiş bir insan olduğunu fark edince ağladı, ama Fish yanına oturdu ve şöyle dedi: "Bununla işim yok, aptal beyninin ne olup ne olmadığını belirlemesine neden izin vereyim ki? O anıyı hala saklayabilirsin, o senin!"

Bu yüzden Louisa onu sakladı. Hayal gücü bir çocuğun tek silahıdır. Ve resmin kartpostalının arkasına, sanki özlenmiş ve

sevilmiş gibi, kendisinin de isteyeceği bir mesaj yazdı: *Yakında görüşürüz. —Anne.*

Resmi sırt çantasına koydu ve bir gün Fish ile birlikte o resmi gerçek hayatta göreceklerini, belki de süper kahramanların güçlerini keşfettikleri an gibi olacağını düşündü. Eğer bir gün denize giderse, belki de yüzmekten korkmazdı. Masallardaki gibi olacağını ve her şeyin sihirli bir şekilde mutlu sonla biteceğini hayal etti.

Olmayacak.

Ama onun macerası işte böyle başlıyor.

ÜÇ

Louisa kiliseden atılıyor. Aslında bu çok sık olmaz, çünkü "atılan" çoğu insan aslında dışarı sürüklenerek veya belki de zorla çıkarılır. Ama Louisa diğerlerinden farklı, bu yüzden kiliseyi havada terk ediyor.

Söz konusu fırlatma olayından hemen önce, bir muhafız resmi çiziyor; bu, duvara bir muhafız resmi çizmek anlamına gelmiyor, aksine muhafızın kendisini resmediyor. Ne yazık ki, muhafız bu tür sembolizmi takdir eden biri izlenimi vermiyor, sadece acı biber fitili verilmiş bir yaban domuzu kadar öfkeli bir şekilde üzerine atılıyor ve kadını öyle sertçe yakalıyor ki kadın çığlık atıyor. Kısa bir süre sonra muhafız da çığlık atıyor.

Louisa, yetişkinlerin ona dokunmasından gerçekten çok hoşlanmadığı için panikliyor ve işte o zaman güvenlik görevlisini boyuyor. Savunmasında, bu bir nefsi müdafaa çünkü elinde sadece duvara yazı yazmak için kullandığı kalem var, bu yüzden güvenlik görevlisinin alt koluna saplıyor. Beş yaşında bir çocuğun salıncaktan düşmesiyle arabasında yılan bulan bir opera şarkıcısınınki arasında bir yerde, etkileyici bir çığlık atıyor. Kalemin kırmızı olması ve o kolun güvenlik görevlilerinin bayıldığı türden havalı dövmelerle kaplı olması gerçeğinin ironisini hiç anlamıyor gibi görünüyor; şimdi sanki kızgın bir öğretmen o kelimelerden birinin yanlış yazıldığını keşfetmiş gibi duruyor. Üç yüz kiloluk, bir gram bile eğlencesi olmayan güvenlik görevlisi, bunun yerine Louisa'yı tekrar yakalamaya çalışıyor, bu yüzden Louisa kenara sıçrayıp sırt çantasında bulduğu ilk şeyi kapıyor: bir kutu sprey boya. Tesadüfen

beyaz, bekçi de siyah giyinmiş; bu yüzden kadın onu baştan aşağı boyadığında, gerçekten öfkeli bir otoyola benziyor.

Sonunda yumrukları kollarını kavrayıp hem onu hem de sırt çantasını havaya kaldırdığında, vahşet o kadar ani ki köprücük kemiklerinin kibrit çöpü gibi kırıldığını hissediyor, ama onu korkutan bu değil. Onu dehşete düşüren şey, başka bir gardiyana "POLİSİ ARAYIN!" diye bağırması. Polis, Louisa'yı şiddetten çok daha fazla korkutuyor, bu yüzden gardiyan onu çıkışa doğru taşırken, o durumda her mantıklı insanın yapacağı şeyi yapıyor: kulağını ısırıyor.

Tam o sırada kapının önündeydiler ve bekçi, üç yüz kiloluk ağlak bir bebek gibi, bir çığlık atarak Louisa'yı ve sırt çantasını öyle bir kuvvetle fırlattı ki, Louisa kaldırımın karşısına savruldu, sanki bina bir karpuz çekirdeğini dışarı fırlatıyormuş gibi.

Louisa'nın duyduğu son şey, içerideki yaşlı kadının ağlamasıydı: "Gördün mü? Tabloyu tahrip etmeye çalışıyordu! Sırt çantasını görür görmez söyledim: O da o aktivistlerden biri! Sadece her şeyi bozmak istiyorlar! Tıpkı iğrenç küçük hamamböcekleri gibi!"

Louisa'nın son olarak bağırdığı şey şuydu: "Bu deniz resmi değil, aptal..."

Cümlesinin sonuna eklemek için bir sürü sağlam hakaret hazırlamıştı, ama ne yazık ki yere düştü ve nefesi kesildi. Çok acıdı, ama ne kadar acıdığını hissetmeye vakti olmadı, çünkü gardiyan çoktan peşinden gelmeye başlamıştı, üç yüz kilo eksi yarım kulakla.

"Polisi arayın!" diye diğer güvenlik görevlisine tekrar bağırır, bunun üzerine Louisa sırt çantasını yerden kapıp koşmaya başlar. Adam da peşinden koşar, ama elbette hiçbir şansı yoktur; o yetişkin bir adamdır ve koşmayı bilmezler. Yetişkin erkeklerin bu gezegende koşmada ustalaşmak için yeterince korkacak şeyleri yoktur.

Sokağın sonuna kadar koşar, sonra sağa döner, bir köşeyi döner ve denizi düşünür. Korktuğu zaman hep böyle yapar, bu yüzden

neredeyse her zaman denizi düşünür. On yedi yaşında olup yüzmeyi bilmeyen ve aslında bu şehirden hiç ayrılmamış biri için bu garip gelebilir, çünkü burası denizden çok uzaya daha yakın bir şehir gibi hissettiriyor. Hatta denizi hiç görmemiş bile. Ama o resimdeki her bir mavi noktayı ezberlemiş. Orası onun en mutlu yeri.

Kartpostal sırt çantasında, ama artık ona ihtiyacı yok, çünkü resmi gerçek hayatta görmenin nasıl bir şey olduğunu asla unutmayacak. Çünkü tüm o aptal yetişkinlerin su resmi sandığı şey aslında bir balıkçı iskelesi resmi. Bir köşesinden uzanıyor, gökyüzünün altında uzanan bir beton dil gibi ve en ucunda üç genç erkek oturuyor. O kadar küçükler ki yetişkinler onları neredeyse hiç fark etmiyor. Ressam resme *"Denizden Biri"* adını vermiş, bu yüzden herkes sadece onu arıyor. Ortadaki çocuklar göz önünde saklanıyorlar. Kim böyle resim yapabilir? Sadece duvarda asılı üç çocuğu gören birinin ciğerlerine kim yumruk atabilir? Kim size tuzlu su kokusunu hissettirip başkasının çocukluğuna ağlatabilir?

Louisa o çocuklarla hiç tanışmamıştı, ama onlar onun insanları, gezegende kalan tek insanları. Resimde belki on dört yaşındalar, belki de neredeyse on beş, artık çocuk değiller ama henüz yetişkin de değiller. Ressam onları o kadar yoğun bir şekilde görmüş ve o kadar güzel hayal etmiş ki, renklerle fısıldamayı öğrenmiş gibi resmedilmişler. İçten içe paramparça olmuş biri tarafından resmedilmiş olmalılar, çünkü aksi takdirde kimse fırçayı bu kadar dikkatli tutamazdı, kimse önce tamamen yalnız bir çocuk olmadan böyle bir dostluğu resmedemezdi. Mükemmel bir yaz günü ve birbirlerine çok yakın oturuyorlar ve çok dikkatli bakarsanız hareket ediyor gibi görünüyorlar. Sanki içlerinden biri gerçekten çok iyi bir osuruk bırakmış gibi kahkahalarla titriyorlar.

O eski kilisedeki cahil, işe yaramaz zenginler bunların hiçbirini anlamıyorlar, çünkü yeterince acı çekmiyorlar. Orada mutlu, memnun ve dünyanın işleyiş biçiminden memnun bir şekilde dolaşıyorlar, bu yüzden bunun deniz resmi olduğunu düşünüyorlar. Ama herhangi bir aptal denizi resmedebilir, hatta *mutlu* bir aptal

bile denizi resmedebilir! Bu bir kahkaha resmi ve bunu ancak deliklerle doluysanız anlayabilirsiniz, çünkü o zaman kahkaha küçük bir hazinedir. Yetişkinler bunu asla anlamayacaklar, çünkü osuruklara bile gülmezler ve sanat gibi önemli bir konuda böyle birinin yargısına nasıl güvenebilirsiniz ki? Hayatlarında bir kez olsun görmek için bir gardiyan tarafından dövülmeye değecek kadar çok sevdikleri bir şey hiç olmadı.

Louisa koşarken yüzü gözyaşlarıyla buz kesmişti, ama vücudunun her yeri alev alev yanıyordu. Tablonun alt kısmında sanatçının imzasını gördü ve yanına minicik kafatasları çizmişti. Hayatında bir kez olsun, ona çok yakından bakma fırsatı bulmasaydı bunu asla bilemezdi. Hiçbir gardiyan denese bile bunu hafızasından silemezdi, çünkü artık tüm kalbinde kafatasları vardı.

Bir sonraki köşede de sağa dönüyor, böylece az önce dışarı atıldığı eski kilisenin arka tarafına varıyor, çünkü onu kovalayan gardiyan oraya bakmayı akıl edemeyecek kadar aptal. Bu da aslında tamamen mükemmel bir plan. Gerçekten de bir dahi. Belki de küçük bir ayrıntı dışında: Çöp kutusunun yanında duran evsiz bir adamı görmüyor, bu yüzden ona son hızla çarpıyor ve baş aşağı yere düşüp bayılıyor.

Pekala. Belki de *tamamen* mükemmel bir plan değil.

DÖRT

Yirmi beş yıl önce, bambaşka bir çocuklukta, büyük bir deniz vardı. Güneş parlıyordu, yaz sonsuzdu ve uçsuz bucaksız berrak mavi sulara doğru bir balıkçı iskelesi uzanıyordu ve ucunda en iyi insanlardan oluşan bir grup oturuyordu. On dört, neredeyse on beş yaşlarındaydılar ve övünmek gibi olmasın ama Louisa haklıydı: gerçekten de en mükemmel osuruktu. İçlerinden biri osurdu ve arkadaşlar kahkahadan neredeyse denize düşeceklerdi. İşte o an, tablonun ortaya çıktığı an oldu.

Eğer sizi böyle güldürebilen insanlarla tanıştıysanız, bunu asla unutmazsınız. Eğer tanışmadıysanız, kelimelerin hiçbir anlamı yok. Ya inanılmaz bir osuruk kokusu almışsınızdır ya da çeyrek asır sonra bir müzayededе durup, resmin adı *"Denizin Resmi"* diye deniz resmi olduğunu sanan yetişkinlerden biri olursunuz. Yetişkinler gerçekten de aklını kaçırmış.

O gençler mi? Resme girmeden önce sadece birbirleri için var olmuşlardı. Yirmi beş yıl önce o iskelede geçirdikleri bir yaz, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelmişti, çünkü on beş yaşına yaklaşırken tüm yazlar böyle hissettirir; o yaşta arkadaşlık mafyaya katılmak gibidir: bırakamazsınız, çok şey bilirsiniz. On dört yaşındayken birbirinizin her köşesini, en zayıf ve en kırılgan

yerlerini bilirsiniz ve elbette tüm bu bilgiyle yetişkin olmanıza izin verilemez, çünkü bir yetişkin asla böyle sırları saklayamaz.

Gençlerden biri osurdu ve herkes çılgınlar gibi güldü. Eğer böyle birkaç yaz günü geçirirseniz gerçekten şanslısınız demektir, eğer böyle bir arkadaşınız olursa inanılmaz derecede şanslısınız demektir. İskele o kadar sıcaktı ki, on dört yaşındakiler kalçalarının yanmasını önlemek için sırt çantalarının üzerine oturmak zorunda kaldılar ve eğer rüzgar eserse, bir krematoryumdaki saç kurutma makinesinden daha az serinleticiydi. O kadar çok terliyorlardı ki, yüzmeye gitselerdi deniz daha tuzlu olurdu, o kadar sıcaklardı ki, sigarayla kendilerini yaksalar sigara çığlık atardı. Ve gülüyorlardı, Tanrım, nasıl da gülüyorlardı, çünkü işte böyle bir yazdı. Birlikte geçirdikleri son yazdı.

Elbette, bunun bir resim olması asla planlanmamıştı. Plan, alttaki "C. Jat" imzasını ve yanındaki kafataslarını kimsenin görmesi değildi. Gerçekten de kimse o osuruğun dünyaca ünlü bir osuruk olacağını ve yıllar sonra bir müzayedede o kadar yüksek bir fiyata satılacağını, hatta yüzlerinde hala hareket kabiliyeti olsaydı zengin yaşlı kadınların bile kaşlarını kaldıracağını düşünmemişti. İskeledeki çocuklar hiçbir şey olmamalıydı, fakir doğmalı ve fakir ölmeliydiler, çünkü dünya böyle kurulmuştu. Okulda kavga ediyorlardı, evde dayak yiyorlardı, babaları tehlikeli bir şekilde sarhoş eve geldiğinde anahtarın kilitte nasıl ses çıkardığını tam olarak biliyorlardı, çocuklukları boyunca aptal ve değersiz oldukları söylendiği için bunu gayet iyi biliyorlardı.

Peki ya yirmi beş yıl önceki o yaz? O haftalarda ölüm gördüler, kovalandılar ve saldırıya uğradılar, yirmi beş yıl sonra o sanat müzayedesindeki insanların tüm hayatları boyunca yaşayacaklarından daha fazla şiddete maruz kaldılar. Böyle büyürseniz hiçbir geleceğinizin olması beklenmez, kesinlikle dünyaca ünlü bir sanatçı olmanız beklenmez, ama bir gün tam

olarak bu gençlerden birinin başına gelecek. Çünkü çirkin bir yerde, içinde o kadar çok güzellikle doğdu ki, bu bir isyan eylemi gibiydi. Balta dolu bir dünyada, sanatı bir savaş ilanıydı.

Bir gün diğer gençlerden biri, Joar adında bir çocuk, sanatçının çizim defterine eğildi ve sanki her şey sihirmiş gibi fısıldadı: "Böylece ne olması gerektiğini görebileceğin şekilde kim çizebilir ki? Sen lanet olası uzaylı!"

Joar'ın gerçekten söylemek istediğini söylemeye en çok yaklaştığı an buydu: *Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur.* Bunun üzerine sanatçı şöyle yanıt verdi: "Teşekkürler."

Bu, sanatçının Joar'a gerçekten söylemek istediğini söylemeye en çok yaklaştığı an oldu: *Ben de seni seviyorum. Sensiz yaşayamam.*

Her şeyin başlangıcı olan yarışmayı bulan Joar'dı. Annesi, çalıştığı huzurevinin personel odasında bulduğu gazeteleri eve getirirdi, çünkü ay sonunda Joar'ın babası bazen alkol almakla tuvalet kağıdı almak arasında seçim yapmak zorunda kalırdı, bu yüzden gazeteler iyi gelirdi. Yaz tatilinin ilk günü, Joar tuvaletini yapmadan önce gazetede bir reklam okudu ve bu her şeyi değiştirdi. Ertesi sabah iskelede durup yarışmanın kurallarını açıkladı, ne yazık ki etrafı aptallarla çevrili olduğu için bu hiç de kolay değildi.

“Bu, genç sanatçılar için düzenlenen bir yarışma ve herkes bir resim gönderebilir, en iyi resim de bir müzede sergileniyor!” diye belki yedinci, belki de sekizinci kez açıkladı. “ *Şimdi* anladın mı?”

Elbette arkadaşları onu gayet iyi anlıyorlardı; bazen Joar sinirlendiğinde aptal numarası yapmaktan zevk alıyorlardı çünkü bu çok komik oluyordu.

"Peki... o zaman ne çizeceksiniz?" diye sordu içlerinden biri tam da bu nedenle.

"İstediğin her şeyi boyayabilirsin! Hatta bir tekneyi bile boyayabilirsin!" diye homurdandı Joar sabırsızca.

"Ama... bizim teknemiz yok ki?" diye yanıt verdiler.

"Teknenin ÜZERİNE resim yapma, aptal! Bir teknenin resmini bir... resim tuvaline çiz! Ya da her neyse adı!" diye çıkıştı Joar.

Ardından arkadaşı anlamış gibi yaptı, sonra da şöyle haykırdı: "Ama ben tekne boyamada pek iyi değilim, Joar."

“Resmi sen yapmayacaksın...” diye iç çekti Joar ve sonunda arkadaşlarının sırıttığını fark edince kendi kendine mırıldandı: “Aptallar, hepiniz aptalsınız.”

Gülmeyi ilk kesen kişi elbette sanatçıydı; neşesi asla uzun sürmezdi, derisi gerçeği dışarıda tutamayacak kadar inceydi. Her yerini kaşıdı, gergin olduğunda hep böyle yapardı, sonra da fısıldadı: “Joar, bunu unutamaz mıyız? Ben o tür yarışmalar için gerektiği gibi resim yapamıyorum, o yarışmalar parası olan şık insanlar için, ben yapamam—”

Joar sabırsızca sözünü kesti: “Ne demek yapamazsın? Dur artık! Sen o lanet olası zengin çocuklardan milyon kat daha iyisin, sadece onlara göstermen gerek! Ne istersen boya, denizi bile boya!”

Joar bunu en iyi niyetle söylemişti, sadece kimse ona sözlerinin nasıl öyle duyulacağını öğretmemişti. Sanatçının ne kadar iyi olduğunu dünyaya kanıtlamak istemiyordu, bunu sanatçının kendisine kanıtlamak istiyordu. Joar motorları tamir etmekte iyiydi çünkü onlarda her zaman neyin bozuk olduğunu görebiliyordu, ama insanlar görünmeyen şeylerle dolu. Görünmeyen kısımlarda bozuluyoruz. Bu yüzden Joar sanatçıyı sevdiğini nasıl söyleyeceğini bilemedi ve bunun yerine kükredi: "Sadece boya! Sadece o lanet olası yarışmayı kazan!"

"Öyle olmuyor," diye fısıldadı sanatçı, çünkü neden nefes alamadığını açıklayamıyordu, o yaz neden bu kadar üzgün olduğunu anlatacak kelimeleri bulamıyordu.

Vücudunun her yerini kaşıdı ve gözleri etrafta gezindi, üçüncü çocuk bunu gördü ve diğerlerinin dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptı.

“Denizi boyamak mı? Zor,” dedi çocuk ve bu sefer aptal numarası mı yapıyordu yoksa gerçekten aptal mıydı anlamak zordu.

"Bu nasıl zor olabilir ki? Sadece TEK bir renk!" diye belirtti Joar.

“Ama çok... büyük. Yeterli kağıdı nasıl bulacağız?” diye yanıt geldi.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra içlerinden biri kıkırdamaya başladı, ardından hepsi kahkahalara boğuldu. Hatta sanatçı bile sonunda güldü ve güldüğünde Joar bile kızamadı. En güzel şeyler böyle başlardı işte.

Günün geri kalanını birbirlerine taş atarak, aptalca şakalar yaparak ve yüzerek geçirdiler. Ressamın hayatının geri kalanında resmedeceği her şey arasında Joar en zoruydu, çünkü arkadaşına duyduğu duyguları resmetmek asla mümkün olmamıştı. O yaz günü güneş batmaya başladığında Joar sinirli bir şekilde şöyle dedi: “Bu lanet olası şehirden uzaklaşmalısın.”

"Öyle demeyin," diye yalvardı sanatçı, ama sonra Joar sinirlendi: “Ama sen biliyorsun! Bizim geri kalanımız mahvolduk, berbat hayatlar yaşayacağız, ama sen değil, duyuyor musun? Çünkü sen lanet olası bir dünyaca ünlü sanatçısın, dünya henüz bunu bilmiyor! Diğer tüm o piçler senin kim olduğunu bildiğinde bunu unutma—biz senin dünyaca ünlü olduğunu ilk önce biliyorduk!”

Övünmek gibi olmasın ama haklıydı.

Sonra iskeleye uzanıp ucuz gazozlar içtiler ve gün batımını ücretsiz izlediler. Yaz hâlâ bitmek bilmezdi ve henüz dünyaca ünlü olmayan o ünlü sanatçı, gün ışığının son ışıklarında parmağını yavaşça gökyüzünde gezdirerek havada kafatasları çiziyordu.

Sonra diğer on dört yaşındakilerden birine sordu: "Büyüdüğümüzde hâlâ en iyi arkadaş kalacağımızı düşünüyor musun?"

Joar sakince şöyle yanıtladı: "Büyüdüğümüzde, sanırım hepimiz hayatta olmayacağız."

Övünmek gibi olmasın ama bu konuda da haklıydı.

BEŞ

Louisa'nın kafası yere o kadar sert çarptı ki görüşü karardı. Bir an ölüyor sandı, birkaç saniyeliğine bilincini kaybetti, o saniyelerden birinde gerçekten de Fish'in sesini öbür dünyadan duyduğunu sandı. Belki bu onu mutlu etmeliydi, ama sadece öfkelendirdi. Çünkü Fish, eğer o lanet çocukluklarını atlatabilirlerse her şeyin yolunda olacağına söz vermişti. "Ama hayatta kalması gereken *sendin* , ben değil, çünkü yalnız kalmakta iyi olan sendin!" diye bağırdı Louisa içinden, sonra korkuyla gözlerini açtı ve bunu yüksek sesle bağırmış olabileceğini fark etti.

Birisi onu susturuyor, yoksa bunu hayal mi ediyor? Dilini dişlerine bastırıyor ve daha iyi bilmese, ağzında kedi tüyü olduğunu söylerdi. Sonra tekrar susturma sesini duyuyor ve gözlerini gökyüzüne diktiğinde, çöp kutusunun diğer tarafında, parmağını dudaklarına bastırmış evsiz adamı görüyor. Louisa susturulmakta pek iyi değil, gerçekten de değil, ama güvenlik görevlisinin kısa bir mesafeden bağırdığını duyduğunda sessiz kalıyor ve nefesini tutuyor: "İngilizce konuşuyor musunuz? Bir kız gördünüz mü?"

Louisa, evsiz adamın hızla başını sallayıp diğer yöne işaret ettiğini görür. Bekçi nefes nefese içini çeker, arkasını döner ve koşmaya başlar. Ya da belki "koşmak" biraz abartı olur, ama her neyse, yürümesinden biraz daha hızlıdır. Evsiz adam, üç yüz kiloluk kas kütlesi ve sıfır gram dedektiflik becerisi nihayet gözden kaybolana kadar orada durur, sonra çöp kutusunun arkasında Louisa'ya doğru

eğilir ve çekingen bir şekilde gülümser. Yüzünde Louisa'nın şeklini alan büyük, kırmızı bir iz vardır. Kafaları çarpışmış olmalı. Louisa kambur bir şekilde koştuğunu hatırlar, bu yüzden adam gerçekten kısa boylu olmalı. Yanında kızıl bir kedi oturuyor, şimdi görüyor, evsiz adamın kıyafetleri kirli, ama kedi evsiz bir kedi için şaşırtıcı derecede temiz ve bakımlı görünüyor. Adam korkmuş görünüyor, ama kedi sadece çok sinirli görünüyor, sanki Louisa pul koleksiyonunun üzerine süt dökmüş gibi.

Louisa, film yıldızlarından öğrendiği İngilizceyle "Özür dilerim" diye fısıldadı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ancak sendeledi ve evsiz adama çarptı.

Birbirlerine dokunduklarında, sanki elektrik çarpması geçirmiş gibi irkiliyorlar; adam çöp kutusuna çarparak düşüyor, Louisa ise kediye takılıp düşüyor. Kedi hiç de mutlu görünmüyor.

Louisa, kalçası tekrar yere çarptığında "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim" diye tekrarladı.

Adam zorlukla ayağa kalkar, elleri titriyor ve acı çekiyor gibi görünüyor, ama her şey yolundaymış gibi gülümsüyor. Kedi ise onunla aynı fikirde değilmiş gibi duruyor. Louisa, çöp kutusunun arkasında kırık bir kutu ve kirli bir battaniye görünce utançtan kızarır ve adamın ve kedinin yatak odasına daldığını fark eder.

Adam ona yardım etmek istiyormuş gibi görünüyor ama aslında elini uzatmak istemiyor, kadın beden dilinden bunu anlıyor.

"İnsanların sana dokunmasından hoşlanmıyor musun?" diye fısıldıyor.

Adam özür dilercesine başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüyorum," diyor.

O da, o da çekingen bir şekilde gülümsüyor. Kısa bir sessizlik oluyor ve ne yazık ki Louisa sessizliklere hiç tahammül edemiyor, bu yüzden gevelemeye başlıyor. Çünkü beyni biraz zorba ve ona her zaman, eğer herkes sessizse, bunun muhtemelen Louisa'nın çok tuhaf görünmesinden kaynaklandığını, bu yüzden hemen gevelemeye başlaması gerektiğini söylüyor! Bu yüzden Louisa kediye dönüp şöyle diyor:

“Kedileri severim! Aslında kedileri köpeklerden daha çok severim, çünkü kedileri vurmak çok daha zor!”

Sonra Louisa'nın beyni ona neden böyle söylediğini soruyor ve Louisa bunun beyninin ona öyle söylediği için olduğunu düşünüyor! Sonra beyni, insanların seni garip bulmasına neden olan şeyin tam da bu tür şeyler olduğunu söylüyor, Louisa! Ve sonra Louisa o kadar utanıyor ki yanakları bunu gizleyemiyor. Gerçekten de zorba bir beyni var.

“Yani…” diye mırıldanıyor adama ve kediye özür dilercesine, “filmlerde gangsterler hep düşmanlarını ‘köpek gibi’ vuracaklarını söylerler. Hiçbir zaman ‘kedi gibi’ vuracaklarını söylemezler. Çünkü kediler asla yeterince uzun süre hareketsiz durmazlar…”

Evsiz adam gülümsüyor, kedi ise hiç de öyle değil, ama Louisa'dan biraz daha az nefret ediyor gibi görünüyor. Louisa'nın beyni hemen daha çok konuşmasını söylüyor, bu yüzden şöyle diyor:

“Ayrıca, köpek sahipleri çoğu zaman ellerini köpeklerinin boğazına kadar sokmak zorunda kalıyorlar, çünkü köpekler her zaman onları öldürebilecek şeyler yiyorlar. Yani, böyle bir hayvan gerçekten hayatta kalabilir mi? Kimsenin elini bir kedinin ağzına soktuğunu hiç görmezsiniz…”

Louisa sonunda susar ve beyni umutsuzca iç çeker. Kedi başını yana eğip tüy yumağı düşünüyor gibi görünür. Adam elleriyle ne yapacağını bilemez, ellerinin ne kadar titrediğinden utanıyormuş gibi görünür, bu yüzden ellerini ceplerine koyar. Ne yazık ki, bu sefer cepleri de titremeye başlar ve adam bundan daha da utanır.

Neyse ki Louisa, olanları fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü sırt çantasını yeni fark etmişti; düştüğünde fermuarı kırılmış olmalıydı ve şimdi tüm hayatı kaldırımda yatıyordu: Pasaport, sprey boya kutuları, kalemler, çizim defterleri ve bir paket sigara. İki tornavida. Ve taşıyabileceği tüm kıyafetler. Sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu, on yedi yıldır bu dünyada yaşadığını ve bunların tek bir çantaya sığdığını o kadar ani ve acımasızca fark etti ki, iskeleti çöktü. Umutsuzca yere yığılıp eşyalarını toplamaya başlarken gözlerinde yaşlar vardı ve adam ona yardım etmeye başlayınca onun da gözleri

doldu. Başkasının eşyaları için böyle hissetmek özel bir yürek gerektirir.

Louisa, sprey boya kutularını sırt çantasına geri koyarken yanaklarında oluşan utançla fısıldayarak, "Teşekkürler," dedi ve çekingen bir şekilde ekledi: "Bilin olsun, içindekilerden hiçbir şey çalmadım. Gardiyanın beni kovalamasının sebebi bu değildi. Ben hırsız değilim."

Adam ona inanıyormuş gibi görünüyor, ama kedi bazı şüpheler besliyor gibiydi, bu yüzden Louisa devam etti: "Ve ben hiçbir tabloya da zarar vermedim! O aptal yaşlı kadın bunu bağırmış olabilir, ama doğru değil! Ben asla... asla böyle bir şey yapmazdım. Orada sadece o tabloyu sevdiğim için bulundum. Sadece bir kez gerçek hayatta görmek istedim. En yakın arkadaşımla birlikte görmeyi planlıyordum, ama o öldü ve ben..."

Dudaklarını ısırır ve beyni onu tekrar rahatsız etmeye başlar. Bu yüzden yere bakar ve evsiz adamın şimdiye kadar duyduğu en kötü küfürlerden bazılarını mırıldanır. Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü adam sarhoş denizcilerle tanışmış, sarhoşlarla teknelerde bulunmuş ve bir keresinde hamile bir kadının trafik polisine bağırdığını duymuş; yani bir adam epey küfür duymuş demektir. Bu nedenle, bu genç kadının olağanüstü yetenekli olduğu sonucuna varabilir. Louisa küfür eder, küfür eder ve küfür eder, sonra aniden o kadar şiddetli ağlamaya başlar ki tüm vücudu titrer, çünkü bu sabah tamamen *mükemmel* bir planı vardı ve bu plan kesinlikle bir kilisenin arkasındaki bir ara sokakta durup, evsiz bir kedinin tüylerine sümük bulaştıracak kadar şiddetli ağlamayı *içermiyordu* .

"Özür dilerim, özür dilerim," diye burnunu çekti.

Kedi, şimdi tüylerini diliyle yıkamak zorunda kalma düşüncesinden biraz tiksinmiş görünüyordu. Adam beceriksizce ayağa kalktı, pantolonunun dizleri eskisinden de daha kirliydi ve kadının pasaportunu uzattı. Pasaport, fotoğrafının olduğu sayfada açıktı, böylece adam kadının adını ve doğum tarihini görebiliyordu. Ağzını açtı, ancak çıkan ses o kadar sessizdi ki, kelimelere

benzemekten çok, yaprakların arasından esen rüzgarın hışırtısına benziyordu:

“Louisa. Güzel isim. Doğum günün kutlu olsun.”

Louisa pasaportunu, sanki kalbi atıyormuş gibi, dikkatlice eline alıyor. İkisi de hiçbir yere seyahat edemeyeceklerini bilmelerine rağmen, pasaport alma fikri Fish'ten gelmişti; çünkü Fish pasaportun var olduğunuzun kanıtı olduğunu söylemişti. Şimdi Fish gittiğine göre, Louisa'nın elinde kalan tek kanıt bu gibi geliyor.

“Benim doğum günüm yarın,” diyor.

“Yarın seni göremeyebilirim,” diye fısıldadı adam, nazik gözlerle ve şefkatli bir gülümsemeyle. Kadın, adamın sesinin bu kadar kısık çıkmasının utangaçlığından değil, hasta olmasından ve konuşmaktan acı çekmesinden kaynaklandığını fark etti. O an ne diyeceğini bilemedi ve bu, beyni için asla iyi bir başlangıç değildi elbette, ama Louisa'nın savunmasında, Fish dışında hiç kimse ona doğum gününü kutlamamıştı. Bir yabancı aniden bunu yaptığında tüm duygularınızı sıralamak o kadar kolay değildi. “Akıllıca bir şey söyle!” diye bağırıyordu beyni, ama Louisa bunun yerine şunları söylemeyi başardı:

"Güvenlik görevlisi polisi arayacağını söyledi! *Bu yüzden* kaçtım, yanlış bir şey yaptığım için değil!"

Beyni, evsiz adamın muhtemelen umursamadığını söylüyor, ama Louisa birdenbire onun ne düşündüğünü çok önemsiyor; sanki tüm dünyada en azından tek bir insanın ve tek bir kedinin bile onun hakkında sadece olumsuz düşüncelere sahip olmaması bir teselli olacakmış gibi. Bu yüzden her şey ağzından dökülüyor:

“Şey, ben... kaçtım. Yani: Evsizim, ama sizin gibi evsiz değilim, bana acımanız gereken bir evsiz değilim... Bilerek evsizim. Yani, yaşadığım yerden kaçtım, bu yüzden muhtemelen kayıp olarak bildirildim. Ama zorundaydım, çünkü... tek başına uyumak için iyi bir yer değil. Biliyorsunuz? Ve... yetişkinlerin en iyi arkadaşım Fish'in öldüğünden bahsettiklerini duydum ve bunun iyi olduğunu söylediler. Deli ve tehlikeli olduğunu ve dünya için yapabileceği en iyi şeyin dünyada olmamak olduğunu söylediler. Bu yüzden kaçmak

zorundaydım, çünkü aksi takdirde bunu söyleyen aptalları öldürürdüm, çünkü Fish deli değildi! Neredeyse her şeyde en iyisiydi ve o benim insanımdı. O BENİM insanımdı, o benim İNSANIMDI. Ve şimdi öldü ve kimse umursamıyor bile, kimse onu hatırlamıyor bile! Bu yüzden kaçtım, çünkü polis beni yakalarsa, beni koruyucu aileye geri gönderecekler çünkü "Ben reşit olmayan biriyim, kayıp olarak bildirildim. Ama yarın on sekizinci doğum günüm ve o zaman artık kayıp olmayacağım, sadece... gitmiş olacağım."

Beyni ona sürekli çok fazla saçmaladığını söylüyor ama Louisa'nın kalbi artık daha yüksek sesle konuşanlara kulak asamayacak kadar yorgun. Paskalya'dan önceki son günlerden biri, hava kış ve baharın sıcaklık için kavga ettiği iki sinir bozucu kardeş gibi; bir dakika güneş parlıyor, bir dakika sonra buz gibi bir rüzgar ara sokaktan geçip tişörtünün altına giriyor. Bu yüzden battaniyeye ve kutuya doğru başını sallayarak şöyle diyor:

“Arabaların içinde uyuyorum, biraz daha sıcak oluyor. Ayrıca kapıları içeriden kilitlerken çıkan sesi de seviyorum.”

Kadın hemen utanır, çünkü evsiz adamın elleri titrerken arabalara giremeyeceğini ve ayrıca ona bunu nasıl yapacağını öğretecek Fish gibi bir arkadaşı olmayabileceğini fark eder. Louisa ona acır, Fish gibi bir arkadaşı olmayan herkese acır.

Evsiz adam uzun süre sessizce önünde durduktan sonra, boğazından o hışırtılı ses tekrar geldi; duyduğu en yumuşak sesti: "Özür dilerim."

O da üzgün bir şekilde fısıldayarak karşılık verir: "Ben de üzgünüm. Sana ne olduysa olsun..."

Gözleri nemli görünüyor, burnunu çekiyor ve kedi, tüylerine daha fazla sümük bulaşmaması için dikkatlice yana çekiliyor. Louisa da, beyni de bu sessizliğin ardından ne yapacağını bilemiyor, bu yüzden derin bir nefes alıp adama bir şey uzatıyor. Adam şaşkınlıkla onu alıyor: bir kartpostal.

"Resimdeki tabloyu görmek için kiliseye gizlice girdim."

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ama neredeyse huzurlu görünüyordu, ya da en azından bir kedinin üzerinde ağladıktan

sonra birinin gösterebileceği kadar huzurlu.

"Bazen düşünüyorum," diye fısıldıyor kartpostala, "bütün bunları resmeden sanatçı çok acı çekmiş olmalı, ama aynı zamanda dünyanın en mutlu insanı da olmalı. Sanki içindeki her duyguyu aynı anda hissetmiş olmalı ve bu neredeyse dayanılmaz olmalı, çünkü aksi takdirde kimse böyle resim yapamazdı. Anlıyor musun?"

Beyni ona şu an gerçekten çok tuhaf göründüğünü haykırıyor ama artık biraz geç, bu yüzden devam ediyor: "İskeledeki çocukları görüyor musun? İnsanlar bunun denizin bir resmi olduğunu düşünüyor ama aslında onların resmi. Ve o çocuklar... sanatçının tüm resimlerinde varlar. Onları bir daha hiç resmetmedi ama orada olduklarını *biliyorsanız* ... onları her yerde hissedebiliyorsunuz zaten. Arkadaşım Fish ile hep bir gün oraya gitmekten bahsederdik. O iskeleden atlamak. Orada yüzmeyi öğrenecektim!"

Son sözleri hıçkırıklarının arasında zar zor duyuluyordu. Evsiz adam, insanlara sarılmakta yaşadığı zorluğu telafi etmek için kartpostalı kucaklamak ister gibiydi. Dikkatlice geri verdi, ama Louisa başını salladı.

"Onu sende tutabilirsin," diyor.

Çünkü artık gerçeği gördü. Bu, sonsuza dek beyninde ve kalbinde yer etti, kimse bunu ondan alamaz.

Louisa, kıskançlığını gizlemeye çalışır gibi, "Ben hep o çocukların benim gibi fakir olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi sanatçının tabloları milyonlara satılıyor, bu yüzden artık dünyaca ünlü ve çok zengin, hiçbir şeyden korkmasına gerek yok," diye mırıldanıyor.

Adam da kartpostalı tutarken çok kıskanç görünüyor. Louisa sigara paketini çıkarıyor; aslında sigara içen Fish'ti ama yine de bir tane ağzına atıyor. Paketi adama uzatıyor ve adam çok tereddüt ederek bir tane alıyor. Louisa, sırf nezaket uğruna akciğer kanseri riskini göze almanın ne kadar iyi bir davranış olduğunu düşünmeden edemiyor.

"Sigara içiyor musunuz?" diye soruyor.

Başını nazikçe salladı.

"İyi," diyor Louisa, "çünkü yanımda çakmak yok."

Fish öldüğünden beri, sadece sigara tutmayı, bazen de dudaklarının arasında hissetmeyi seviyor. Tam bunu adama anlatmak üzereyken, adamın ellerinin o kadar çok titrediğini, sigarayı zar zor tutabildiğini görüyor. Bu yüzden, hem sempati hem de merak dolu bir sesle soruyor:

"Alkol bağımlısı mısınız? Titremenizin sebebi bu mu?"

Adam o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki kadın özür dilemek üzereyken, adam başını yavaşça sağa sola sallayarak cevap veriyor:

“Hayır, hayır, içki içmiyorum. Neredeyse hepsini döküyorum.”

Louisa'nın bunun bir şaka olduğunu anlaması o kadar uzun sürüyor ki, kahkahası iki kat daha şiddetli çıkıyor. Fish hâlâ buradayken beri böyle gülmemişti. Adam bu harika sesin sebebi olmaktan o kadar mutlu görünüyor ki, bir sonraki şaka neredeyse hiç çaba harcamadan geliyor:

"Bu... bu şaka değil, bu yüzden işimi kaybettim."

"Ne iş yapıyordun?" diye soruyor Louisa şaşkınlıkla.

"Tef hırsızı," diye gülümsüyor.

Ah, nasıl da kıkırdıyor. Ah, ah, ah. Dünyanın en güzel sesi. Elini havada sallıyor ve haykırıyor:

“Sigara içmemenizin sebebi bu mu? Sigaranızı sürekli yanlışlıkla söndürdüğünüz için mi? Gerçekten evsiz misiniz, yoksa sürekli anahtarlarınızı mı kaybediyorsunuz?”

Ah, ah, ah, buna nasıl da gülüyor. Louisa keşke aynı derecede komik başka bir şey söyleyebilseydi diye düşünüyor ama beyni işe yaramaz, bu yüzden onun yerine şöyle diyor:

"Hasta mısınız?"

Başını sallıyor, ama üzüntü belirtisi olmadan.

"Evet."

"Ölüyor musun?" diye soruyor kadın, çünkü adam gerçekten de ölüyor gibi görünüyor; sanki rüzgar yön değiştirirse parçalara ayrılacakmış gibi.

Adam tekrar başını sallıyor, ama sadece kadın üzgün göründüğü için o da üzgün görünüyor. Teselli dolu bir sesle, adam birdenbire şöyle diyor:

“Hayat uzun, Louisa. Herkes sana kısa olduğunu söyleyecek ama yalan söylüyorlar. Çok uzun bir hayat bu.”

Bunu duyunca dengesini zar zor koruyabiliyor. Dürüst olmak gerekirse, bir yabancıdan bir anda bu kadar çok şeyi sindirmek oldukça zor, değil mi? Özellikle de çok uzun zamandır tek bir insanla bile konuşmamışken. Sırt çantasını takıyor, böylece elleriyle ne yapacağını bilebiliyor, sonra yere bakıp mırıldanıyor:

“Arkadaşım Fish hayatta kalmaya dayanamıyordu. Çok acı çekiyordu. Ama ben hayatta kalmayı denemek isterdim sanırım.”

Evsiz adam gururla başını sallıyor ve Louisa bunu hayal ediyor olabilir, bu kesinlikle ilk defa olmazdı, ama kedinin de biraz gururlu göründüğünü düşünmeden edemiyor.

Elveda demiyor, bunda iyi değil, bu yüzden sadece elini kaldırıyor ve alt kolundaki ağaçta duran tek kollu adam el sallıyormuş gibi görünüyor. Ama tam arkasını dönecekken, evsiz adam şöyle bir şey öneriyor:

“Bir şeyler boyamak ister misiniz?”

Kadın şaşkınlıkla omzunun üzerinden geriye bakar ve adam, sanki kendi oturma odasıymış gibi, kilisenin arka duvarına doğru nazik ama görkemli bir hareket yapar. Louisa ne yapacağını bilemez; Fish dışında hiç kimse ondan bir şey boyamasını istememiştir. Buna nasıl hayır diyebilir ki?

Louisa durup resim yapmaya başlar. Sırt çantasını üzerinden atar ve neredeyse tüm sprey boyalarını kullanır. Küçük kalpler ve acı hissetmeyen balıklar çizer. Kilisedeki o aptal yaşlı kadının dediği gibi hamamböcekleri çizer, ama hamamböceklerini öyle güzel çizer ki, güzellikleri bir intikam eylemi olur. Sonra muhafız üniforması giymiş denizanası çizer ve evsiz adam buna o kadar genişçe gülümser ki neredeyse yere düşer.

Elinde tuttuğu sprey boya kutusuna tereddütle uzanıyor ve Louisa, onun tenine dokunmadan, nazikçe elinden aldığında çok şaşırıyor. Sonra titreyen parmaklarıyla boyamaya başlıyor ve işi

bitirdiğinde Louisa'nın hâlâ ayakta durması gerçekten dikkat çekici. Çünkü o zamana kadar kalbi yerinden fırlamış oluyor.

Kafatası resimleri yapıyor.

ALTI

Yirmi beş yıl önce, on beş yaşına gireceği yaz, sanatçı her yere kafatası resimleri çizdi. Önce havada parmak uçlarıyla, sonra eskiz defterine kalemle ve nihayetinde dünyaca ünlü olacak tabloyu imzalarken adının yanına. Sadece arkadaşları bunun ne kadar mucizevi bir şey olduğunu anlayacaktı; tablonun ünlü olması değil, tamamlanmış olması bile bir mucizeydi. Kendini bu kadar değersiz gören bir çocuktan böylesine büyük bir şeyin çıkması inanılmazdı.

Çünkü açıkçası bu fikrin tamamı iyi değildi, diye düşündü çocuk. Resim yapamıyordu, bunu biliyordu. Tek iyi olduğu şey koşmaktı. Çocukların tehditlerden kaçınmak için baykuş gibi başlarını döndürdüğü bir mahallede büyümüş, kavgaların göz açıp kapayıncaya kadar çıktığı, her teneffüsün saklanmakla geçtiği ve silah olarak kullanılabilecek her şeyin koridorların ve sınıfların zeminine sabitlendiği bir okula gitmişti. Stres vücudunun normal haliydi ve bu da koşmada iyi olmanızı sağlıyordu, çünkü her gün pratik yapıyordunuz.

Ama sanat mı? Sanat hakkında ne biliyordu ki?

Koşarken arkadaşı Joar hep yanında olurdu ama sürekli bir omzunun üzerinden bakardı, çünkü Joar, eğer biri onları yakalarsa darbeyi kendisinin alacağından emin olmak isterdi. Ressamın aksine, Joar dövüşte iyiydi; bu, çok dayak yerseniz olur ve Joar evde

babası tarafından o kadar çok dövülmüştü ki, hâlâ iskelet halinde olması bir mucizeydi. Joar okulda kısa boylu olduğu için alay edildiğinde, ressam her zaman, o kötü adam tarafından ne kadar aşağılandığını bilselerdi, Joar'ın hâlâ büyümüş olmasının bir mucize olduğunu düşüneceklerini düşünürdü.

Sanatçı mı? Her şeyde güzelliği görmekte iyiydi, bu da kişinin kendi içindeki güzelliği görmekte iyi olmaması durumunda ortaya çıkan bir şeydi. Okula ait değildi, bu kasabaya ait değildi, kendi bedenine de ait değildi. On dört yaşındayken o bahar o kadar çok ağlamıştı ki içi boşalmıştı. Herkes onun çok sessiz olduğu için güvensiz olduğunu düşünüyordu, ama sorun asla bu değildi. Sorun, kesinlikle emin olduğu şeylerdi: Değersiz olduğuna emindi. Arkadaşlarının onun hakkında yanıldığından emindi. Herkesi hayal kırıklığına uğratacağından emindi.

Peki ya arkadaşları? Onların tek istediği onu güldürmekti. Bazen aptalca şakalarla, bazen de neredeyse zekice şakalarla başarılı oluyorlardı, ama çoğu zaman tüm kasabayı, iskeleye kadar, nefes nefese kalıp doğru düzgün düşünemez hale gelene kadar onun yanında koşarak başarıyorlardı. Sonra denize ilk kimin atlayacağını görmek için yarışıyorlardı ve sanatçı koşarken kıyafetlerini yırtıyordu ve tam kenardan atlamak üzereyken arkasından bir ses bağırdı: "DİKKAT ET!"

Adımını yarıda kesti ve arkasına döndü.

"Atlarken dikkatli olun, denizi kaçırmayın, ezikler!" diye bağırdı Joar, arkadaşlarının yanından hızla geçip ilk önce suya atlarken.

Savunmasında, kazanmak için önden başlamaya ihtiyacı vardı: Kötü niyetli olmak istemem ama Joar gruptaki en kısa kişiydi ve kesinlikle en hızlısı değildi. Birisi onun için "iki elma boyunda" demişti ama bunlar kesinlikle büyük elmalar değildi. Yine de, aralarındaki en cesur ve en güçlü kişiydi; elleri en küçük olabilir ama her zaman en büyük yumruklara sahipti. Joar bir odadan her çıktığında, sanki yirmi kişi çıkmış gibi hissedilirdi. Gözlerinizi ondan bir anlığına ayırsanız, çoktan koşarak uzaklaşmış, kendinden

iki kat büyük biriyle kavgaya tutuşmuş veya kimsenin cesaret edemediği bir uçurumdan zafer çığlığı atarak atlamış olurdu.

Ressam o zamanlar bilmiyordu ama Joar'ı resimde işte böyle resmedecekti: silüeti bulanık, sanki onu her an kaybedecekmişsiniz gibi. Zamanla ressam kahkahayı resmetmenin, her şeyi güzelleştirmenin bir yolunu bulacaktı, çünkü on dört yaşlarındaki o günleri böyle hatırlamak istiyordu. Çünkü orada da güzellik vardı.

Yetişkin bir sanatçı, o yazın tamamının şiddet dolu olduğunu, cenazelerle dolu olduğunu anlayacaktı. Ağustos geldiğinde, arkadaşlar bambaşka insanlar olacaktı. O zamana kadar Joar, annesinin son kez dövüldüğünü görmüş ve babasını öldürmeye karar vermişti. Yaz, ölümle başladı ve ölümle sona erdi.

Peki ya aradaki dönem?

Bu arada, yaz başka birçok şey de oldu. Aşk ve dostluk, mucizevi derecede yüksek sesli kahkahalar ve muhteşem derecede aptalca kararlar oldu. Posta kutularına havai fişek attılar, kasabanın en dik yokuşundan alışveriş arabalarıyla aşağı indiler ve ıslak çorapları tost makinesinde kurutmaya çalıştılar, çünkü on dört yaşındayken başka ne yapacaksınız ki? Can sıkıntısından mı öleceksiniz?

Her şeyden öte, o yaz o tabloya dönüşmeyi başardı ve böylece "C. Jat" adıyla sanatçı olacak çocuğun macerası başladı. Sık sık bunun böyle olması gerektiğini düşünmeye çalışırdı: ergenlik yıllarımız aynı anda hem en parlak ışık hem de en karanlık derinlikler olmalı, çünkü ufuklarımızı ancak bu şekilde keşfedebiliriz.

Sanatçı, on dört yaşındayken sürekli memleket özlemi çektiğini hatırlardı; çünkü yetişkin olduğunda göğsündeki boşluğun ne olduğunu anlamıştı: Bazılarımız yanlış yerde doğar, tüm çocukluğumuz ıssız bir adada mahsur kalmış bir gemi gibi geçer, henüz evin ne olduğunu bilmeden memleket özlemiyle yanıp tutuşuruz. Çocukluk arkadaşları da böyledir, aynı adada mahsur

kalmış insanlar. Onlardan birini bile bulursanız, neredeyse her şeyin üstesinden gelebilirsiniz.

Böylece bir gün Haziran ayında sanatçı fısıldadı: "Denizi resmetmeyi deneyebilirim..."

"Harika!" diye sevinçle yanıtladı Joar, çünkü sanatçının sırt çantasında hapları ve bileklerindeki kesikleri gördüğünü nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Joar nasıl fısıldayacağını bilemiyordu: *"İstediğin her şeyi çizebilirsin, yeter ki çiz, sadece çizmezsen seni kaybedeceğimden korkuyorum."* Ressamın da söyleyecek sözü yoktu, çünkü Joar'a kaygısının onu boğuluyormuş gibi hissettirdiğini nasıl açıklayacağını bilmiyordu. O kadar korkuyordu ki, eğer arkadaşlarının ellerini tutarsa, onları da kendisiyle birlikte karanlığa sürükleyecekti.

Birbirlerini kelimeler olmadan tanıyorlardı ve bazen bu dayanılmazdı. Bir gün gençler bir resmin içinde otururlardı, ama o gün bir iskelenin kenarında oturuyorlardı ve aralarında var olduğunu hatırladıkları en uzun sessizlik içindeydiler. İşte bu yüzden içlerinden biri aniden osurduğunda bu çok özgürleştirici olmuştu.

O kahkahalar mı? Kaburgalarının kırılmaması bir mucizeydi, hepsi birden. Hepsi aynı anda "BEN YAPMADIM!" diye bağırdılar, sonra birbirlerini suçlayan parmaklarını uzattılar ve ardından teker teker suya atladılar. Deniz, kalplerine nasıl bu kadar yer açabilirdi ki? Anlaşılmaz.

Sonunda sırtüstü yan yana yüzer haldeyken, sanatçı Joar'a dönüp sordu: "Söylediklerini gerçekten kastettin mi? Yani yetişkin olduğumuzda hepimizin hayatta olacağını düşünmüyor musun?"

Bulutsuz, rüzgarsız bir gündü, deniz onları kucaklıyordu ve Joar hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi: “Hayatta *olacaksın* .

Hepimiz değil belki ama sen hayatta olacaksın, çünkü sonsuza dek yaşayacaksın.”

Kötü niyetim yok ama yanılıyordu.

YEDİ

Yirmi beş yıl sonra, dünyaca ünlü sanatçı C. Jat, titreyen parmaklarıyla bir sprey boya kutusunu sıkıca kavramış halde, bir kilisenin arkasındaki bir ara sokakta ölmek üzere duruyor. Başka bir şey düşünmek için çok büyük bir hayal gücüne ihtiyaç duyulurdu. Elbette herkes ölür, her insan, ama çok azı öleceğini anlar. İşte bu yüzden sanatçı, öldüğünü kimsenin bilmesini istemiyor, bu yüzden dünyadan saklanıyor, çünkü ölüm söz konusu olduğunda, yaşayanlar oldukça çılgınlaşıyor. Hasta olan kimseyi görmek istemiyorlar, hastalık hakkında düşünmek bile istemiyorlar ve eğer mutlaka düşünmek zorunda kalırlarsa, iç çekip şöyle şeyler söylüyorlar: "Ah, bu sana hayatı hafife almamayı hatırlatıyor!"

Kötü niyetli olmak istemem ama sanatçıya göre sağlıklı insanların da kafaları pek yerinde değil. Hayatı olduğu gibi kabul etmek, burada olmanın asıl amacı değil mi? Çünkü başka ne yapıyoruz ki? Evrende bir kayanın üzerinde yalnız maymunlar gibiyiz, nefesimiz yüzde seksen azot, yüzde yirmi oksijen ve yüzde yüz kaygıdan oluşuyor. Kabul edebileceğimiz *tek* şey, tanıştığımız, tanıdığımız ve sevdiğimiz herkesin öleceği gerçeği. Peki, her sabah yataktan kalkmak için bile gereken coşkuyu bulabilmek için hayal gücümüz ne kadar büyük olmalı? Sonsuz! Hayal gücü, bizi her saniye ölüm hakkında düşünmekten alıkoyan tek şey. Ve *düşünmediğimiz* zamanlar? Ah, işte o anlar en güzel anlarımız, hayatımızı boşa harcadığımız anlar. Anlamsız şeyler yapmak, zaman kaybetmek, yüzmek, gazoz içmek ve geç saatlere kadar uyumak muhteşem bir

isyan eylemi. Aptalca ve hafifmeşrep olmak, aptalca küçük şakalara gülmek ve aptalca küçük hikayeler anlatmak. Ya da yapabileceğiniz en büyük resimleri yapmak ve renklerle fısıldamayı öğrenmeye çalışmak. Başka insanlara şunu göstermenin bir yolunu aramak: Bu bendim, bunlar benim insanlarımdı, bunlar bizim gazlarımızdı. Bunlar bizim bedenlerimizdi ve küçüktüler, çok küçüktüler, çünkü tüm sevgimizi içeremiyorlardı.

Hayatın tamamı bu. Umabileceğimiz tek şey bu. Sonunun gelebileceğini düşünmemelisiniz, çünkü o zaman korkak gibi yaşarsınız, asla çok sevmezsiniz veya çok yüksek sesle şarkı söylemezsiniz. Sanatçıya göre, her şeyi olduğu gibi kabul etmelisiniz: güneşin doğuşunu, yavaş pazar sabahlarını, su balonlarını ve bir başkasının nefesini boynunuza değdirmeyi. Bir insanın yapabileceği tek cesur şey bu.

Kilisenin arkasındaki ara sokakta, onun önünde duran on yedi yaşındaki kız, "Ben... ben... ben," diyor.

Sanatçı, ona hasta olduğunu itiraf ettiğine pişman. Onun kendisine acıdığını görünce ona acıyor, çünkü bunun için hiçbir sebep yok. Neredeyse kırk yaşında ve uzun, olağanüstü uzun bir hayat yaşamış; aksini söyleyen herkes yalancıdır. Dünyayı görmüş, beyaz kumsallarda aşık olmuş, sıcak gecelerde yüksek sesli müzikle dans etmiş ve yumuşak çarşafların altında yavaş sabahları geçirmiş. Resim yapmış, kıkırdamış ve şarkı söylemiş. On dört yaşındayken bileklerinde kesikler ve sırt çantasında haplar varken hayal etmeye bile cesaret edemediği her şeyi yapmış. Tanrım, nasıl yaşadıysa öyle yaşamış.

"Resim yapma tarzınıza bayılıyorum, özellikle de hamamböceklerine," diyor önündeki kıza, sanki yeni uyanmış gibi mutlu bir şekilde duvara bakarak gözlerini kırpıştırıyor.

Onun kim olduğunu yeni fark eden Louisa, karşılık olarak burnunu çekerek şöyle dedi: “Ben... Ben de senin resim yapma tarzına bayılıyorum! Sen... Resim yapmamın tek sebebi sensin!”

Dürüst olmak gerekirse, aynı anda bu kadar çok duyguyu hissetmek onun için çok fazla. Zaten oldukça karmaşık bir gün geçirmişti, böyle şartlar altında idolüyle buluşacak durumda değildi. Kedi aniden bacağına sürtündü; eğer kedinin pantolonunu kullanarak tüylerindeki sümüğü temizlemeye çalıştığından şüphelenmeseydi, bu muhtemelen çok nazik bir sevgi gösterisi olurdu.

"Ben senin nedenin değilim, kimse senin nedenin değil, sanatın sana ait," diye nazikçe itiraz ediyor sanatçı.

Louisa nefes nefese kalır. Sormaya vakit bulamayacağı milyonlarca sorusu vardır. Belki de bunun bir önemi yoktur, sanatçının muhtemelen zaten iyi bir cevabı olmazdı, yetişkinler her zaman gençlerin umduğundan çok daha işe yaramazdır. Ama ne yazık ki sanatçı Louisa'yı hayal kırıklığına uğratma şansını asla bulamaz, çünkü o anda sirenleri duyarlar. Güvenlik görevlisinin "Aşağıda, ara sokakta!" diye bağırdığını duyarlar ve rahatsız tabanları olan çirkin ayakkabıların tıkırtısı ara sokakta o kadar yüksek yankılanır ki kendi kalplerinin atışını bile zor duyarlar. Polis memurlarından da başka bağırışlar duyarlar ve sonra sanatçı aniden gülmeye başlar. Çünkü, elbette, başka ne olabilir ki? Her şeyi olduğu gibi kabul etmemek?

"Koş," diyor ona son derece sakin bir şekilde.

"Ne?" diye nefes nefese sordu Louisa, panik içinde.

Sanatçı ona mutlu ve minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Koş Louisa! Umarım yüzmeyi öğrenirsin. Umarım buradan denize kadar her duvarı boyarsın. Şimdi, koş!"

Elindeki ödünç aldığı sprey boya kutusunu ona uzatırken, parmak uçlarından burnunun ucuna kadar her yeri titriyordu.

“Ama... ya sen?” diye sormayı zar zor başarabiliyor, ama adamın sırıtışı o kadar geniş ki, kulaklarının dikkatli olması gerekiyor.

“Artık hızlı koşamıyorum sanırım,” diye fısıldıyor ve ekliyor: “Ama merak etmeyin. Polis benimle ne yapacak ki? Ben dünyaca ünlüyüm, bilmiyor muydunuz?”

Hayatının en önemli anının aynı zamanda en utanç verici anlarından biri olduğu zamanlardaki gibi, nefes nefese kalmış.

“Özür dilerim... özür dilerim, sizi tanıyamadım,” diyor elindeki kutuya bakarak, sonra hıçkırarak yalvarıyor: “Bunu sizde tutabilir misiniz? Bir dahaki sefere karşılaştığımızda bana geri verebilirsiniz? Sizi aramak için buraya geri geleceğim!”

Dünyaca ünlü sanatçı başını sallıyor.

"Kendine zarar verme!" diye ona söz verdiriyor ve bu, bir yetişkinin ona söylediği en sevgi dolu şey oluyor.

Polisler köşeyi dönünce kadın bir an tereddüt etti, gözyaşları gömleğinin yakasından aşağı süzüldü, ama sonra dönüp koşmaya başladı. Ressam sprey boya kutusunu asla geri vermeyecekti, ona gerçekten ne ifade ettiğini söyleme şansını asla bulamayacaktı. Önemli değil, artık her yerde, her duvarda onunla birlikteydi.

Hayat mı? Uzun.

Louisa'nın sırt çantası köşeyi dönüp gözden kaybolunca, sanatçı durup bulutsuz bir gökyüzünün altındaki bir iskeleyi düşünmeye başladı. On dört yaşında denizde sırtüstü yüzerken o kadar çok güldüğünü, yuvarlanıp neredeyse boğulduğunu hayal etti. Louisa, sanatçının dünyaca ünlü ve çok zengin olduğunu, artık korkmasına gerek olmadığını düşündüğünü söyledi. Üç tahmininden ikisini doğru bildi, bu hiç de fena değil. Ama o her zaman korkmuştu, her şeyden korkmuştu.

Gençken sanatının değersiz olduğunu ve asla bir şey başaramayacağını söyleyen eleştirmenleri sık sık düşünür. Ünlü olduğunda, keşke haklı olsalardı diye düşünür. Başarının dünyadaki her şeyi nasıl hızlandırdığını ve kalbinin asla yetişemediğini düşünür. İnanılmaz şöhreti, inanılmaz miktardaki parayı ve sürekli panik ataklarını düşünür. Herkesi hayal kırıklığına uğratmada dünyanın en iyisi olmayı düşünür, çünkü sürekli ne kadar minnettar

olmanız gerektiğini hatırlatan insanlara hayır demek çok çabuk imkansız hale gelir. Tüm nefesini verdiği, sonra o kadar çok paraya satılan ve yaşlı kadın ve erkeklerin artık duvarlarına bile asmadıkları, banka kasalarında sakladıkları tabloları düşünür. Herkesin onu sevdiği galeri sergilerini düşünür, çünkü bu size hissettirdikleri şeydir, bu bir tuzaktır. Resimlerine gözlerinde dolar işaretleriyle bakan ve "Sence yılda kaç tane daha satabilirsin?" diye soran adamları düşünür. “Resimleriniz bana gerçekten *çok şey anlatıyor* !” diyen ve ardından yazlık evlerindeki mobilyalardan bahseden kadınları düşünüyor. Tüm bu insanların kaçınılmaz sorusunu düşünüyor: “ *İlhamınızı* nereden alıyorsunuz?”

Sanatçı, bu soru sorulduğunda asla kimsenin gözünün içine bakmaya cesaret edemez. Tüm resimlerinin aslında ne kadar güzel olmayı dilediğini gösterme çabası olduğunu asla açıklayamamıştır. "İnsan olmak, sürekli yas tutmak demektir" diyebilmeyi hayal etmiştir. Çünkü aslında bilmek istediği şey şudur: "Peki, geri kalanlarınız nasıl başa çıkıyor?"

Bazen, resmettiği her şeyin insanlarından birinin ölümüyle ilgili olduğunu, herkesin bunu göremiyor mu diye bağırmak istiyor. En sevdiği insanı öldü ve sürekli üzgün, her zaman üzgün, her yerde üzgün. Resimlerine servet harcayan yaşlı kadın ve erkeklere, gençliğinde o kadar çok şiddet gördüğünü, hâlâ teninde hissettiğini, sanki sadece var olmaktan bile moraracakmış gibi hissettiğini söylemek istiyor. Bazen tırnakları, kirpikleri ve saçları o kadar çok acıyor ki, kanayana kadar kendini kaşıyor. Yüksek seslerden nefret ediyor. Kimsenin ona dokunmasından hoşlanmıyor. Uyuyabilmek için hap, uyanık kalmak için başka haplar alıyor, çok fazla alkol tüketiyor. Bazen o kadar çok ağlıyor ki kusuyor. Kendisinde çok yanlış bir şey olduğunu söylemek istiyor ve kendinden nefret etmediği tek zaman resim yaptığı zaman. Sadece o zaman kendisi gibi hissediyor. İlham kaynağı sorulduğunda bunu açıklamak istiyor, ama açıkçası açıklayamıyor, çünkü kendilerine hitap eden resimlerden hoşlanan kadınlar bile yazlık evlerinde bu tür şeyleri duymak istemiyorlar. Özellikle de çok pahalıya mal olmuş bir şeye

karşı son derece kaba bir davranış olurdu. Bu yüzden sanatçı her zaman sadece fısıldar: "Bilmiyorum."

Yıl üstüne yıl, yıl üstüne yıl. "Bilmiyorum." Gittikçe daha pahalı ve daha hassas hale geldi, ta ki kalbi kağıttan yapılmış ve her sabah gözlerini açtığında kenarlarından biraz daha yırtılana kadar. Tanıştığı herkes ona minnettar olması gerektiğini söylüyordu, çünkü hayatı her sanatçının hayaliydi ve o utanıyordu, sanki vestiyerden yanlış paltoyu almış ve başkasının hayalini giyiyormuş gibi. Çünkü hayal ettiği tek şey sokakta tanınmamak, yetişkin olmamak, en iyi arkadaşlarıyla bir iskelede uzanıp güneşin ısıttığı gazlı içecekler içmek ve süper kahraman çizgi romanları okumaktı. En iyi hiç kimselerinin yanında hiç kimse olmak.

Onun hakkında tüm bunları bilmeniz gerekiyor, çünkü aksi takdirde şu anda başına gelenleri asla anlayamazsınız. Bir kilise duvarındaki resimlerin neler yapabileceğini. Kalbin öyle bir hızda atabileceğini ki, gençliğinizi kaybettiğinizde hatırlayamazsınız; sanat, o kadar büyük bir sevinçtir ki, neredeyse dayanamazsınız. Sanatçı, bunun ne kadar üzücü olduğunu, bunu hiç deneyimleyemeyen herkes için ne büyük bir kayıp olduğunu düşünüyor.

Paskalya'dan önceki son günlerden biri, kış ve bahar yaşayan her şey için savaşıyor, sanatçı otuz dokuz yaşında ve ölüyor. Bunu bilen tek kişiler Louisa ve bir kişi daha. Yani, Louisa ve bir kişi daha ve bir kedi. Sanatçı arkasındaki polis memurlarının sesini duyuyor ama korkmuyor, sadece duvardaki resimlere bakıyor ve düşünüyor:

Ne güzel bir gün.

İlk polis memuru onu omzundan yakalar ve sanatçı aslında polis memurunu boyamak istemez, ancak sanatçının vücudu o kadar

güçsüzdür ki dengesini kaybeder ve yanlışlıkla sprey boya kutusunu yukarı doğru tutar. Boya pembe, polis üniformaları ise mavidir, bu yüzden kutu sonunda sanatçının elinden düştüğünde, polis memuru bir zürafanın dilindeki konfeti gibi görünür. Sanatçı yere yatırıldığını neredeyse hissetmez, kafasını çarpar ve alnı o kadar kötü sıyrılır ki kanamaya başlar. Polis memurları dünyaca ünlü bir sanatçı görmezler, sadece bir kiliseyi tahrip etmiş evsiz bir adam görürler. Bu elbette kısmen doğruydu, çünkü evi yoktu. Çok yakın zamana kadar güzel şeylerle dolu büyük bir dairesi vardı, ama her şeyi satıp başka bir şey almıştı. Louisa'nın çöp kutusunun arkasında gördüğü kutu da bunun içindi. Ama sanatçı, Louisa'nın sandığı gibi dışarıda uyuduğu için kirli değildi; sadece oldukça çılgın bir kız ona çarpmış ve yere düşmüştü, ve yer de tesadüfen topraktandı. Çöp kutusunun yanında duran battaniyesi de değildi, kedisi de değildi.

Aslında evsiz bir kedi bile değil, aksine şehrin varlıklı bir bölgesinde gayet iyi bir evi var ve çok şımartılıyor; tam anlamıyla orta sınıf bir kedi. Sadece gizlice dışarı çıkıp farklı bir hayat yaşamayı, gece boyunca sanatçılarla birlikte şehirde dolaşmayı, macera aramayı ve tüylerini kirletmeyi seviyor. Bazı kediler işte böyledir.

Polis memurları adamı yerden kaldırdıklarında, adam kollarında bir paçavra gibiydi, cansız bir şekilde asılı kalmış gibi görünüyordu. Polis memurları bir şeyler bağırıyorlardı ama aniden başka bir adamın panik dolu çığlığıyla sesleri kesildi. Zayıf, iyi giyimli, gözlüklü ve seyrek, düzgün taranmış saçlı bu adam, kilisedeki sanat müzayedesinden aceleyle çıkmıştı. Köşeyi tam zamanında döndü ve kızın sokağın diğer ucunda kaybolduğunu gördü. Sanatçının bedeni polis memurlarının elinden kayınca, iyi giyimli adam ileri atılıp onu yakaladı.

"Ne *yapıyorsunuz* ? Bunun kim *olduğunu* bilmiyor musunuz?" diye çıkıştı adam, hem öfkeli hem de perişan bir halde.

Dünyanın en sanatsever polis memurları değiller, gerçekten değiller, bu yüzden hafifçe gücenmiş bir şekilde omuz silkip geçiyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse, günümüzde gezegende

çok fazla ünlü insan var, o kadar çok ki artık ünlü olmayan kimse kalmamış gibi görünüyor.

"Grafiti yapıyordu," diye mırıldandı polis memurlarından biri.

“Delirdin mi? Hasta o! *Kesinlikle* resim yapmıyor...” diye kükredi şık giyimli adam kendinden emin bir şekilde, ama sonra duvardaki kafataslarını görünce durdu, derin bir iç çekti ve tereddütle mırıldandı: “Tamam, dur bir dakika, bunlar kesinlikle... onun.”

Sonra adam kollarındaki bedene baktı; sanatçı hastalık yüzünden o kadar çok kilo vermişti ki, adam onu rahatlıkla kaldırabilirdi. Adam üzgün bir şekilde fısıldadı: "Ne oldu? Seni bir saatliğine yalnız bıraktım ve polis tarafından dövüldün mü?"

Ressamın gözleri kapalıydı ama adamın sesini tanıdığında başını göğsüne yaslayıp nefes nefese şöyle dedi: "Onların onu yakalamasına izin verme, Ted! O bizden biri!"

SEKİZ

Kedi mi? Polisler gelince tabii ki kaçıyor. Kediler hapishane hakkında pek bir şey bilmeyebilir, ama bu kedi yeterince şey biliyor; dışarıda yaşayan bir kedi ve hapse atılmak gibi bir niyeti yok. Ayrıca, insanların adamın dünyaca ünlü bir sanatçı olduğunu öğrendiklerinde ona daha çok sempati duyacaklarını, ama evsiz olmadığını öğrendiklerinde kediye daha az sempati duyacaklarını biliyor. Erkeklere hayranlık duymak isteriz, ama kedilere acımayı tercih ederiz, dünya böyle işliyor. Bu yüzden kedi, eve gidip akşam yemeğini yemenin daha iyi olacağına karar veriyor ve sokağın diğer ucuna doğru yürüyor ve sanatçıyı son görüşü bu oluyor. Hayvanların şafakta çalan telefonları yok, çok şanslılar, birini kaybettiklerini asla öğrenmiyorlar. Fakat sokağın sonunda kedi çok kısa bir süre duruyor, etrafına bakıyor ve henüz kurumamış olan duvardaki boyanın üzerinden kuyruğunu geçiriyor; eğer daha iyi bilmeseydiniz, gözlerinde yaş olduğunu sanırdınız.

Louisa mı? Boğazı oksijen ve mutluluktan patlayacak gibi hissedene kadar koşuyor. Sadece bir kez, idolüyle birlikte bir duvarı boyamış, tüm varlığıyla boyamış ve binanın sonrasında hala ayakta olması, göğsünün çarpmasıyla her tuğlanın kırılmamış olması inanılmazdı. O akşam o kadar uzağa koşuyor ki, sonunda uyumak için park halindeki bir arabaya girdiğinde, kapıları kilitler kilitlemez arka koltukta uyuyakalıyor. Fish yanında uyuduğundan beri bu kadar derin uyumamıştı.

Ressam mı? O da uyuyor, bir yaz ve bir çocuk hakkında rüyalar görüyor. O gece hastanede uyandığında parlak ışığa karşı gözlerini kırpıyor ve yanındaki sandalyede oturan iyi giyimli adamın sadece siluetini seçebiliyor. Ressam umutla fısıldıyor: “Sen... burada mısın?”

İyi giyimli, adı Ted olan adam, nazikçe elini tutar ve yaklaşır, sanatçı onu tanıyana kadar sabırla bekler. Sonra sanatçı fısıldar: "Özür dilerim... Bir an için sizi Joar sandım..."

"Biliyorum," diyor Ted adlı adam üzgün bir şekilde, çünkü sanatçı her gece uykusunda Joar'ın adını söylüyor.

İki adam birbirlerini sonsuza dek, neredeyse tüm hayatları boyunca tanıyorlar. Eğer Ted'in sanatçıya duyduğu kadar büyük bir sevgi beslediyseniz, arkadaşınızın yüzünün birkaç saniyeliğine aydınlanmasını görmek için başka biriyle karıştırılmaya bile razıysanız, o zaman onun ne hissettiğini anlarsınız. Aksi takdirde, bunu açıklamanın muhtemelen bir yolu yoktur.

Sanatçı, şaşkınlıkla odayı incelerken, "Hastanede miyiz?" diye merak ediyor.

"Evet," diye başını salladı Ted.

“Polis karakolu değil mi?”

Bu sırada Ted, rahatsızlığını gizlemeye çalışır, ancak tam olarak başarılı olamaz.

“Polisler seni evsiz sandı! Seni vandal sandı! Ne düşünüyordun ki? Eğer ara sokaktan gelen bağırışları duymasaydım—”

Sanatçı, neredeyse bir nefes kesilmesinden farksız, güçsüz bir sesle sözünü kesiyor: "Kaçmayı başardı mı?"

Ted çaresizlik içinde kollarını havaya kaldırdı.

"Sokaktaki kız mı? Evet, kaçtığını gördüm, polisler seninle meşguldü."

"Güzel, güzel," diye gülümsüyor sanatçı, tıpkı bitkin bir çocuğun kesinlikle, hiç de yorgun olmadığını ilan edercesine yavaşça göz kırparak.

"Bu yerdeydi. Acaba onun mu?" diye merak etti Ted, kartpostalı cebinden çıkarırken.

"Evet, evet," diye fısıldıyor sanatçı mutsuz bir şekilde, parmaklarını eserin üzerinde gezdirerek.

Ted, arkadaşının ne kadar zayıfladığına, çökmüş yüzüne ve neredeyse saydam, ölümün üzerindeki ince buz gibi tenine zor dayanabiliyordu. Eskiden olduğu kişiden geriye sadece gözleri kalmıştı; hastalık vücudunu yaşlı bir adamınkine dönüştürmüştü, ama gözleri hala yaramaz küçük bir çocuğun gözleriydi: oyunbaz, sevgi dolu, göz kamaştırıcı ve aşık olmamak imkansızdı.

"Ne oldu? O ara sokakta ne yapıyordun?" diye soruyor Ted, sanatçıyı yatağına yatırırken şefkatle.

Sanatçı parmaklarıyla alnındaki çıkıntıyı okşuyor, birkaç saniye düşünüyor ve sonra fısıldıyor: "Sadece denize atlayıp suyu ıskalayıp ıskalayamayacağımı görmek istedim."

O kadar çok gülüyor ki öksürmeye başlıyor, Ted ise hiç de eğlenmiş görünmüyor, belki de Joar'ın ne kadar güleceğini bildiği için.

"Tren istasyonundaki kafede beklemen konusunda anlaşmıştık! Seni bir saatliğine yalnız bıraktım ve sen de polise dayak yedin mi?" diye homurdandı Ted.

Sanatçı birden neşelenerek şöyle haykırıyor:

“Evet! Harika değil mi? Sanki yeniden genç olmak gibi!”

Tekrar öksürmeye başladı.

"Bu hiç komik değil," diyor Ted ciddi bir şekilde.

"Bu biraz komik," diye ısrar ediyor öksüren adam.

“Bu tamamen *senin* fikrindi! Ben müzayedeye gidecektim ve senin tek bir görevin vardı: istasyonda kalıp dikkat çekmemek. Sence nasıl geçti?”

Sanatçı burnundan derin bir nefes alıyor ve ilk kez biraz utanmış gibi görünüyor.

“Biliyorum, biliyorum, resmi büyük, beyaz bir duvara karşı son bir kez görmek istedim birden. Sadece bir süreliğine müzayedeye gizlice girecektim ama güvenlik görevlisi beni içeri almadı. Kim olduğumu bilmiyordu!”

Bu son cümleyi mutlu bir sırıtışla söylüyor. Ted o kadar derin bir iç çekiyor ki omurgası gıcırdıyor. Sanatçının hastalığı, artık kendine benzemediği anlamına geliyor; bu da, ünlü olmaktan her zaman nefret etmiş, ölmekte olan bir adam için en azından küçük bir teselli.

"Peki o zaman ara sokakta ne yapıyordun?" diye tekrar soruyor Ted.

"On dört yaşındayken yaptığımız gibi, içeri girebileceğim bir pencere olup olmadığını görmek için kilisenin arka tarafına gittim."

"Artık on dört yaşında değilsin."

"Ne demek istiyorsunuz? Tabii ki öyleyim! Siz de öylesiniz!" diye gülüyor sanatçı, sonra da soruyor: "Bu arada, kediye ne oldu?"

"Hangi *kedi* bu?" diye haykırıyor Ted yorgun bir şekilde, çünkü bir insan bir *saatliğine* yalnız bırakıldığında neler yapabilir ki?

"Bir kediyle arkadaş oldum," diye gururla fısıldıyor sanatçı.

"Beni çıldırtıyorsun," diye homurdandı Ted.

"Ölmekte olan birine kızmak hiç hoş değil," diye takılıyor sanatçı ve hemen ardından bir öksürük nöbetiyle cezalandırılıyor.

"Bunu ciddiye almadığınız için kızgınım," diye çıkıştı Ted, niyetinden çok daha öfkeli bir şekilde.

"Ah, bunu ciddiye alıyorum Ted. Sadece korkmuyorum. Uzun bir hayat oldu," diye yanıtlıyor, daha önce defalarca yaptığı gibi.

"Hayır," diye fısıldadı Ted, gözleri yaşlı bir şekilde.

Çünkü acı verici derecede kısa bir hayat oldu, göz açıp kapayıncaya kadar, tek bir yaz günü. Ted'in göğsü acıyor, oksijensiz ağlamak gibi, çünkü keder insanlara çok garip şeyler yaptırıyor ve bunlardan biri de nefes almayı unutmamız. Sanki vücudun ilk içgüdüsü kendini kederle ölüme sürüklemekmiş gibi. Yakında Ted ayağa kalkacak ve yürümeyi de unuttuğunu keşfedecek, bu hepimizin başına gelir hayatımızın aşkı son kez uykuya daldığında, çünkü ruh bedeni terk ettiğinde, belli ki yaptığı son şey ayakkabı bağcıklarımızı birbirine bağlamaktır. Ölümden sonraki haftalarda havada tökezleriz. Bu ruhun suçu.

"Uzun bir hayat oldu," diye ısrar ediyor sanatçı. "Uzun bir hayat oldu..."

Başka bir şey söylemeye çalışır ama öyle şiddetli bir öksürük nöbeti geçirir ki ince bedeni sarsılır. Ted, aşkın paniğine kapılır ve sadece yardım etmek ister.

“Biraz su iç! Bak, hemşireler biraz yemek bırakmış! Sebzelerini ye!”

Sanatçı öksürük ve hırıltılara rağmen gülüyor:

“Sebzeler mi? Gerçekten bunun bir fark yaratacağını mı düşünüyorsunuz?”

Bu bir şaka, ama bu da yardımcı olmuyor, çünkü şimdi Ted'in tüm göğsü titriyor. Ressam onu yirmi beş yıldır bu kadar çaresiz görmemişti. Ressam onu teselli etmek istiyor, ama bir anlamı yok; on beş yaşına girdikleri yıl o iskelede yattıkları günden beri Ted, sevdiği herkesin öleceğinden korkuyor. Er ya da geç haklı çıkacak.

"Üzülme," diye gülümsüyor sanatçı.

Aslında bunun Ted'in suçu olduğunu söylemeyi düşünüyor, çünkü Ted gibi sağlıklı yaşayan biri, hayatta kalan son kişi olursa yalnızca kendini suçlayabilir. Ama şu an bunun için doğru zaman gibi gelmiyor.

"Benim ne hissettiğimle ilgilenme!" diye tersledi Ted.

Bu, sanatçının bir hastane yatağının yanında oturduğu ilk sefer değil; sanatçı uzun zamandır ölüyor, sadece çok yavaş bir şekilde. Şimdi ise acımasızca hızlı bir şekilde gerçekleşiyor. İlaçlarını almayı bıraktı, artık faydası yok, yeterince çektiğine karar verdi. Hiç korkmuyor ve Ted'in buna kızmaması zor. Sanatçı sürekli "Uzun bir hayat" diyor, ama açıkçası bu doğru değil. Çünkü Ted, onsuz seksen yaşına kadar, fazladan bir hayat daha yaşayabilir! O zaman kendine kızmamak çok zor, imkansız, çünkü tek istediğin şey "Benim için yaşamak zorundasın!" diye haykırmak.

"Mezar taşıma 'Öbür taraftan girin' yazmanızı istiyorum," diye fısıldıyor sanatçı, çünkü bu tür şakaların Ted'i çıldırttığını biliyor.

"Sessiz ol," diye mırıldandı Ted.

Sanatçı, "Ya da 'Burada sebzelerini yemiş ama yine de ölmüş bir adam yatıyor'" diye öneriyor.

Öksürüğü o kadar şiddetli başladı ki, hemşireler ölüyor sanarak aceleyle içeri koştular. Ted yorgun bir şekilde homurdandı: "Merak etmeyin, kendi şakalarına gülüyor sadece. Akciğerlerinde bir sorun yok, sorun beyninde..."

Sonra hemşirelerden biri de gülüyor. Ressamı yatağına yatırıyor, yanağını okşuyor ve kapıya doğru yürüyor ama fikrini değiştiriyor, sonra bir kez daha değiştiriyor. Dikkatlice arkasına dönüyor ve usulca şöyle diyor: “Eşim çalışmalarınıza bayıldı. Bir keresinde bir galeride bazı tablolarınızı görmüştük. Onlara bakarkenki yüz ifadesini çok sevmiştim.”

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor sanatçı.

"Asıl biz size teşekkür etmeliyiz," diye yanıtlıyor.

Ondan imza isteyebilirdi, bu sanatçının son imzası olurdu, onu çok paraya satabilirdi. Ama aklına hiç böyle bir şey gelmedi.

Kapıyı arkasından usulca kapattıktan sonra sanatçı Ted'e fısıldadı:

“Ölümümün bu kadar heyecansız olmasından dolayı üzgünüm. Biraz daha görkemli bir ölüm sağlayabilseydim, tablolarımın fiyatı artardı. Eroin doz aşımından ölmek mi yoksa öldürülmek mi çok şey istemekti?”

Ted çok kızgın olduğu için cevap vermeyince, sanatçı ona bir yastık uzatıp son fikri için henüz çok geç olmadığını ima etmeye çalışır. Ted gözlerini devirir. Sonra odanın köşesindeki kutuya doğru başını sallayarak, sanki sanatçıyı biraz utandırması gerekiyormuş gibi şöyle der: "Benden yapmamı istediğiniz şeyi yapıp yapmadığımı bile sormadınız. Ama cevabım evet. Onu aldım ve inanılmaz derecede pahalıydı. Tüm paranızı harcadınız."

Sanatçı, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden, minnetle başını salladı.

“Güzel. Sanatçıların fakir ölmesi gerekiyor zaten.”

Ted, uzun süre ona sert bir şekilde baktıktan sonra mırıldandı:

"Söylemesi kolay, yakma masraflarını ben ödeyeceğim."

Ted o kadar nadir şaka yapıyor ki, sanatçı bu sefer kendi kahkahasına hiç hazırlıklı değil. Hemşire koşarak içeri girdiğinde, Ted bu sefer aslında komik olanın kendisi olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyor. Hemşire şüpheyle bakıyor, ona inanmıyor gibi. Kapıyı hafifçe aralık bırakıyor.

"Görebilir miyim?" diye fısıldıyor sanatçı, tekrar yalnız kaldıklarında.

Ted boyun eğerek başını salladı ve ayağa kalktı, ardından dünyaca ünlü tabloyu dikkatlice kutusundan çıkardı. Hastane duvarında acil çıkış ve kaçış yollarını gösteren küçük çerçeveli bir harita vardı, bu yüzden Ted onu indirdi ve yerine tabloyu astı, çünkü kaçış yollarına artık gerek kalmamıştı. Arkasını döndüğünde, sanatçı yatakta kendi eserine bakarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ted nazikçe elini tutarak söz verdi: "Mezar taşına şunu yazacağım: 'Seni seviyorum ve sana inanıyorum.'"

"Seni seviyorum ve sana da inanıyorum," diye gülümsedi sanatçı, başını ağır bir şekilde Ted'in koluna yaslayarak.

Ted tabloya, iskelede kendi resmine, geçen yaz çocukken en iyi arkadaşlarıyla yan yana durduğu fotoğrafa bakıyor. Sonra alt köşedeki imzaya, sanatçının her zaman isminin yanına çizdiği kafataslarına bakıyor ve şöyle diyor: “Bugün duvardaki kafataslarını gördüm. Onları yıllar sonra ilk kez mi resmettiniz?”

"Onları bu kadar özlediğimi bilmiyordum," diye yanıtlıyor sanatçı, yorgun ama mutlu bir şekilde, tıpkı uzun bir günün ardından yeni bir oyun arkadaşıyla vakit geçiren beş yaşındaki bir çocuk gibi.

"Sokaktaki o kız kimdi?" diye merak ediyor Ted.

Sanatçı heyecanla gülümsüyor.

“Adı Louisa! En yakın arkadaşının adı Fish'ti! Louisa kaçtı, kayboldu, ama yarın on sekiz yaşına giriyor, o zaman da ortadan kaybolmuş olacak. Arabalarda uyuyor. Ve öyle resim yapıyor ki... öyle... duvarı gördün mü Ted? Öyle resim yaptı ki... binaların çatıları uçtu.”

Ted, "Seni tekrar kafatası resimleri yaparken görmeyi çok istiyordum," derken dudaklarının kenarları titriyor.

Sanatçı sakince göz kırpıyor: "Paskalya günüydü ve kovalanan bir kız ortaya çıktı, bir ara sokakta evsiz bir adama iyi davrandı... ve bir kilise resmi yaptı. Tanrı'ya inanmaya başlaman için bundan daha azı yeterli olurdu, Ted."

"Evet," diye isteksizce onayladı arkadaşı.

"Benim için ağlama Ted. Her şeyi deneyimleme fırsatım oldu. Çok uzun bir hayat yaşadım ve sonunda inanılmaz güzellikte bir şey gördüm."

Ted umutsuzca başını salladı. "O kızın resimleri mi?"

“Hayır. Sen. Seni görmem gerek.”

Ted, alnını sanatçının yatağının kenarına yaslarken kulakları çınlıyordu. Sonrasında bu durumun birkaç gün sürmüş gibi hissedeceğini düşündü, çünkü ölümün sesi böyledir. Eskiden ölüler için kilise çanları çalardı, şimdi ise telefonlar çalıyor ve ne kadar çok çalarlarsa, o kişi o kadar önemliymiş demektir. Dünyaca ünlü bir sanatçı öldüğünde, her kıtada telefonlar çalar, insanlar haberlerde ondan bahseder, onu hiç tanımayan insanlar ağlar. Sanat o kadar büyük, o kadar anlaşılmaz ki, bize yabancılar için yas tutmayı öğretiyor.

Yarın sabahın erken saatlerinde, en ciddi eleştirmenler bile, hatta sanatçının resimleri hakkında tek bir güzel söz bile yazmamış olanlar bile, olanları duyduklarında telefonlarına "Ah hayır" diye fısıldayacaklar. Ve Ted onları affetmek zorunda, çünkü kederde insan olduğumuzu hatırlıyoruz. Hayatta düşman olabiliriz, ama ölümle karşılaştığımızda gerçeği görüyoruz: tek bir türüz, sahip olduğumuz tek şey birbirimiz ve nereye gidersen ben de seni takip edeceğim.

Dünyanın dört bir yanında yabancıların telefonları çalacak, ama belki de en çok sanatçının kendi telefonu karanlıkta, sonsuza dek çalacak, çünkü Ted numarasını tekrar tekrar arayacak. Ölümle ilgili anlaşılması en zor şey bu: hiçlik. Dünya onsuz küçülüyor, çünkü onun yerine sadece boşluk var. Kahkahalarının titreşimi, teninin

kokusu, telefon numarası. Ted için her şey demek olan biri nasıl olur da... hiçliğe dönüşür? İnsanları çıldırtan şey, ölümün anlaşılmazlığıdır; nefes almayı ve yürümeyi unuturuz, ta ki karanlık odalarda geceler boyu sendeleyerek, arayarak, artık kimseye ait olmayan bir telefon numarasının nasıl var olabileceğini anlamaya çalışarak geçiririz.

Yatakta yatan sanatçı gözlerini kapatıyor ve sesinde o kadar az güç kalmış ki Ted dudak okuyarak cevap vermek zorunda kalıyor: "Mezar taşına şunu yaz: 'Bu tabut beni şişman gösteriyor mu?'"

Uzun, çok uzun bir hayat oldu ve sonunda sanatçı, sevdiği birini kahkahalara boğmayı başardı, öyle ki her duvar şarkı söylüyor. Tanrı'ya inanmanız için bundan daha azı yeterli olurdu.

Koridorda aceleyle geçen hemşirelerden herhangi biri Ted'in bundan sonra ne yapacağını görürse, fark etmemiş gibi davranacak kadar merhametlidirler. Neredeyse kırk yaşındaki adam dikkatlice yatağa kalkar. Dört el parmaklarını birbirine kenetler, bedenleri o kadar yakındır ki, biri uykuya daldığında, diğerinin gözyaşları dudaklarında kalır. Ted, hayatının aşkının yanında yatmaktadır ve hayatının aşkı artık korkmuş, kızgın ya da hastane yatağında yatmıyor bile. Güneşin altında bir iskelede yatıyor, teninde tuzlu su ve kirpiklerinde Ted'in öpücükleri var.

Dünyaca ünlü bir sanatçı uykuya dalar ve kısa süre sonra her yerde telefonlar çalmaya başlar, kısa süre sonra haberlerde ondan bahsedilir, şafak vakti ölümü herkesin ve her şeyin haberi olur. Ama o gece o hastane odasında çok kısa bir süre için, bu haber sadece Ted'e aittir. Sakalının arasından hafif bir nefes veriş, kalbinin son küçük atışı ve sonra dünya küçülür.

Sanatçının fısıldadığı en son şey şu oluyor: "Louisa'yı bulun. Ona verin."

DOKUZ

Louisa, doğum gününde olabilecek en tuhaf uyanışlardan biriyle uyanır: yatağının hareket ettiğini fark ederek. Şaşkınlıkla tavana ve duvarlara bakar ve kısa süre sonra bunun oldukça mantıklı bir açıklaması olduğunu anlar: yatak yatak değil, bir arabanın arka koltuğudur. Birkaç saniye boyunca tam bir panik yaşar, çünkü bunun tek nedeninin kaçırılmış olması olduğunu düşünür. Ama sonra doğrulur ve radyoda çalan müziğe neşeyle eşlik eden, yaşı belirsiz bir kadın olan kaçırıcı, onu dikiz aynasında görür ve dehşet içinde çığlık atar. Ancak o zaman Louisa, aslında önceki akşam arabada uyuduğunu ve kaçırıcının belki de kaçırıcıdan çok bir araba sahibi olduğunu ve şimdi kadının kendisinin kaçırılmak üzere olduğunu düşünmesinin, tam tersinden daha olası olduğunu hatırlar.

Kadın aniden frene basıyor ve araba o kadar sertçe duruyor ki Louisa burnunu önündeki koltuğa çarpıyor ve sinirli bir şekilde şöyle bağırıyor: "MERHABA? Bari biraz DAHA DİKKATLİ olmaya çalışabilir misiniz?!"

Ne yazık ki, kadın dinlemiyor, sadece çığlık atıyor. Louisa, sabah altı buçukta uyandırılan kendisi olmadığına göre, bu kadar öfkeli olması gerçekten doğru mu diye düşünüyor. Zaten hangi deli bu kadar erken saatte işe arabayla gider ki?

Kadın "ARRWAUUARWAAAR" diye bağırıyor, ya da buna benzer bir şey, ama dürüst olmak gerekirse tam olarak ne dediğini anlamak zor, çünkü Louisa birdenbire onu hiç dinlemiyor. Radyoyu dinliyor,

o kadar dikkatle ki, ilk başta kalbi duyduğu kelimeleri kabullenemiyor.

"Bekle... sus!" diye seslendi kadın, henüz tam olarak uyanmamışken ve kulağını hoparlöre yaklaştırdı.

Ama kadın kesinlikle beklemiyor ve kendi arabasında Louisa tarafından susturulmaktan da hiç hoşlanmıyor, bu yüzden sonunda Louisa öne eğilip elini kadının ağzına kapatıyor. Bu, örneğin birini kaçırmayı düşünürken yapacağınız şeye benziyor.

Radyodaki ses, "... *az önce de duyduğunuz gibi, dünyaca ünlü sanatçı C. Jat'ın... vefat ettiği haberi bize ulaştı* ," diyor.

Sonra ses birdenbire titriyor, sanki haber spikeri bile bugün profesyonel monotonluğunu kaybetmiş ve gözyaşlarını tutmakta zorlanıyormuş gibi. Kısa, titrek bir nefes duyuluyor, ardından: "... *dün gece öldü. Otuz dokuz yaşındaydı* ."

Belki haber spikeri sanatçının resmini galerilerde görmüştür. Belki büyük evlerdeki güzel kitaplarda ya da küçük bekleme odalarındaki ucuz dergilerde. Belki bir kartpostalda, bir buzdolabında, bir çocuk yuvasında. Hiç tanışmamışlardır, ama bunun bir önemi yok. Sanat bize yabancılar için yas tutmayı öğretir.

Arabadaki kadının zaten yeterince zor bir sabah geçirdiğini düşünüyorsanız, genç kaçırıcı aniden arka koltukta ağlamaya başlayınca işler daha da kötüye gidiyor. Bu, bir kaçırıcı için tamamen normal bir davranış değil, gerçekten değil, bu yüzden kadın kıza mendilini uzatarak olayı sonlandırıyor. Louisa fısıldayarak: "Arabanızda uyuduğum için özür dilerim," dediğinde, kadın belirsiz bir şekilde: "Sizi uyandırdığım için özür dilerim?" diye cevap veriyor.

Louisa arabadan indiğinde, kadın kıza "birini aramasını ister misin?" diye soruyor. Louisa'nın birilerini aradığını varsayması çok nazik bir davranış.

Araba radyosunda ve dünyanın her yerindeki diğer tüm haber yayınlarında, ciddi gazeteciler ünlü bir adamın ölümünden bahsediyor. Onun ölümü artık tüm dünyanın haberi. Louisa, dünyayı bunun için asla tam olarak affedemeyecek.

Bundan sonra olanlar hem aptalca hem de mantıklı, tıpkı hayatın çoğu gibi. Louisa, doğum günü olan o ilk günü, kederiyle nereye gideceğini bilemeden şehirde amaçsızca dolaşarak geçirir ve ertesi günü bile hatırlamaz, ama ertesi gün sanki ayakları kontrolü ele geçirmiş ve beyni izin vermeden yürümeye başlar. Sanatçının cenazesinin nerede yapıldığını veya nasıl veda edebileceğini bilmez, bu yüzden ayakkabıları onu hâlâ varlığını hissedebildiği tek yere geri götürür. Kısa süre sonra mahalledeki zenginler, endişeli bir politikacıya şikayet edecek ve sonunda çok ciddi profesyonellerden oluşan bir ekip gönderilerek ara sokaktaki kilise duvarı tekrar beyaza boyanacaktır, ama bu gece her şey hâlâ oradadır: hamamböcekleri, balıklar, kalpler ve kafatasları. Bu yüzden Louisa boyalarını çıkarır ve sanatçıyla bıraktığı yerden devam eder, sokak lambalarının ışığında gözyaşları içinde bütün gece resim yapar, zamanın içinde kaybolur. Ertesi sabah erken saatlerde güneş, o fark etmeden doğar. Ayak seslerini duymuyor, siyah giysili yabancı arkadan o kadar hızlı yaklaşıyor ki, çok geç olana kadar onu göremiyor. Bu yüzden kalın sesi duyduğunda anında arkasını dönüyor ve yapılabilecek tek mantıklı şeyi yapıyor: sprey boya kutusunu olabildiğince sert bir şekilde adamın yüzüne fırlatıyor.

Ted'le işte böyle tanışıyor.

ON

Bu, verilebilecek en iyi ilk izlenim değil, gerçekten değil. Sprey boya kutusu havada süzülürken bir dirence çarpar ve çarptığında yüksek bir ses çıkar, çünkü bu direnç Ted'in gözlükleri ve ardından gözüdür. Ardından gelen ses, sıradan küfürleri kullanamayacak kadar kibar insanların kullandığı türden bir sürü karmaşık kelime içerir.

Arkasından ayak sesleri duyan ve birilerinin onu öldürmeye geldiğini varsayan Louisa, (en mantıklı varsayım buydu) özür dilemeli mi yoksa başka bir şey mi fırlatmalı emin değildi. Karşısındaki adam, sanatçı gibi kısa ve zayıftı, ama şık bir ceket ve pantolon giymişti; pantolonun içinde uyumuş gibi görünmüyordu, sanatçının sakallı yüzünün aksine sakalsızdı ve sanatçının çocuksu merakla dolu gözlerinin aksine olgun ve ciddi gözleri vardı. Adam bir eliyle gözlüklerini yerden aldı, diğer elini gözünün üzerine koydu ve iç çekti: “Sen... Louisa mısın?”

Gözleri sokağın bir ucundan diğer ucuna gidip geliyor, sanki gerekirse ondan kaçabileceğinden emin olmak istiyor.

"Polis misiniz?" diye şüpheyle sordu.

"Polis olsaydım, seni çoktan saldırı suçundan hapse atardım," diye kısa ve öz bir şekilde yanıtlıyor; İngilizcesi mükemmel ama aksanı komik.

Louisa mırıldanarak karşılık verir: "Saldırı mı? Bana sinsice yaklaşan sendin! Seni katil sandım, üstelik *sana* bir şey bile atmadım, sadece senin... yani... genel yönüne doğru fırlattım!"

Ted çok derin bir nefes alıyor.

"Şey, eğer yüzüm fırlattığınız cisimlerden birinin yoluna çıktıysa özür dilerim," diyor sert bir şekilde, şimdi biraz yamuk duran gözlüklerini tekrar takarken.

"Özür kabul edildi!" diye homurdandı Louisa, gayet ciddi bir şekilde.

"Tanrım, neden senden hoşlandığını anlıyorum..." diye inledi Ted, bu hiç de iltifat gibi gelmeyen bir tonda.

"Kim?" diye haykırdı Louisa.

"O," diyor Ted, bütün gün ağlamamaya çalışan yetişkinlerin takındığı türden bir ciddiyetle ve duvardaki kafataslarını işaret ediyor.

Louisa şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor ve nefes almayı nasıl hatırlayacağını hatırlamaya çalışıyor.

“Sen... onu tanıyordun, değil mi? C. Jat? Ben...” diye başlıyor ama daha ileri gidemiyor, ciğerlerin ve kalbin içeride bir yığın halinde dururken konuşmak zor, çünkü Ted şimdi sanatçıya verdiği kartpostalı uzatıyor.

"Bunu geri vermemi istedi. Bir de ödünç aldığı sprey boyayı. Ama onu ancak atmayacağına söz verirsen alabilirsin!" diyor Ted somurtarak.

Louisa titreyen parmak uçlarıyla kartpostalı alıyor, ses telleri hâlâ şoktan donmuş durumda, verebildiği tek yanıt bir baş sallama oluyor. Ted'in ifadesi, en azından sprey boyayla vurulmayan gözünde, biraz daha anlayışlı bir hal alıyor ve daha dostane bir şekilde şöyle diyor: “Sizinle birlikte resim yapmaktan gerçekten çok keyif aldığını bilmenizi istedi. Anlaşılan ona burada tekrar görüşeceğimizi söylediniz, bu yüzden gelemediği için özür dilemek istedi, ama korkarım ki...”

Ted'in sesi "öldü" kelimesini söylemeye yetmediği için Louisa ona fısıldayarak yardımcı oluyor: “Biliyorum. Ben... Haberlerde duydum.”

Bir an birbirlerine bakarlar, ama ikisi de göz temasını sürdürmeye dayanamaz.

"Sizin için bir şey bıraktı," diyor Ted dişlerinin arasından, yere bakarak.

Arkasında bir bavul ve biri büyük diğeri küçük iki kutu var ve Louisa küçük olanı görünce kendini tutamayıp soruyor: "Bunlar onun külleri mi?"

Ted, yamuk gözlüklerinin arkasından gözlerini kırpıştırıyor.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“En yakın arkadaşım Fish öldü. Küllerini bana bırakmadılar ama şöyle bir kutudaydı ve kilisede bir adam vardı, bir süreliğine onları tutmama izin verdi. Onun tek insanı bendim. Papaz iyiydi, bir ağacın altına gömülmesini sağladı, çünkü ağaçları severdi. Bir gün çok zengin olacağım ve onun için gerçekten güzel bir mezar taşı alacağım. Ya da daha doğrusu... onun hakkında. Yani, demek istediğim...”

Sonra Louisa'nın beyni, "Belki de artık ağzından bu kadar laf çıkması yeterli, Louisa?" diye düşündürdü. Sanki tüm bu lanet olası kelimeleri ilk başta kendi beyni uydurmamış gibi! Louisa hayal kırıklığıyla yumruğunu kafasına vurdu. Ted ise ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi, bu da Louisa'yı çok kıskandırdı. Onun beyni, kendi kafasının içindeki anarşik karmaşadan çok daha disiplinli görünüyordu.

Ted derin bir nefes alıp büyük kutuyu eline aldı; Louisa'nın bunun onun kutuyu almasını istediği anlamına geldiğini anlaması utanç verici derecede uzun sürdü. Kutuyu sanki içindekiler çok kırılganmış gibi nazikçe uzattı, bu yüzden Louisa doğal olarak o kadar beceriksizce aldı ki sonunda tüm kutu kollarında sırt üstü yere oturdu. Ted öne atılıp kutunun düşmesini engelledi, gözlerindeki panik ifadesiyle aslında ondan ayrılmak istemediği açıkça belliydi. Sonunda kutuyu bıraktığında, tüm göğsü fısıltısına karşı savaşıyor gibiydi: “O... bunu geri alabilmek için sahip olduğu her şeyi sattı. Tüm kariyeri boyunca kazandığı her şeyi, ama yine de, müzayededе *ancak zar zor* geri almayı başardım. Ona bunun aptalca olduğunu söyledim, ama o sanatçıların fakir ölmesi gerektiğini söyledi.

Öldüğünde tek istediği, bunu istediği kişiye bağışlayabilmekti. Ve o kişinin... sen olmanı istiyordu."

Louisa önce kutuya, sonra da karşısındaki adama anlamsızca bakıyor.

"Sen onun avukatı mısın yoksa?"

Ted, tıpkı yeni açılmış bir banyo lambasının altındaki gümüş böceği gibi, onun bakışlarından kaçınıyor.

"Hayır, hayır, ben sadece arkadaşıydım."

"Özür dilerim," dedi hemen.

"Böyle olmak zorunda değilsin," diyor umursamaz bir tavırla.

"Evet," diye ısrar ediyor. "Eğer onun arkadaşıysanız, üzgünüm. Çünkü tüm dünya bir sanatçıyı kaybetti, ama siz bir insanı kaybettiniz. Ve bunu bizimle paylaşmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Yasınızı huzur içinde yaşamanıza izin verilmeli."

Ted neredeyse kırk yaşında, ama bu sözler ona sanki on dört yaşındaymış gibi dokundu. Bu onu öfkelendirdi, çünkü bugün on dört yaşında olmanın, dünyadaki her şeyi bir kez daha hissetmenin üstesinden gelemiyordu. Bu yüzden kendini toparlayıp söyleyebildiği tek şey kısa ve öz bir şuydu: "Teşekkür ederim."

Sonra arkasını dönüyor. Koca, eşsiz dostunun küllerini içeren küçük kutuyu alıyor, bavulunu kapıyor ve sokağın karşısındaki tren istasyonuna doğru yürümeye başlıyor. Görevini tamamlamıştı. Ama elbette Louisa'nın beyni ona başka bir şey bağırması gerektiğini söylüyor, o da öyle yapıyor: "Onun gibi bir yetişkinle daha önce hiç karşılaşmadım!"

Ted, arkasına bakmadan, güçsüz bir sesle itiraf ediyor: "Ben de öyle düşünmüyorum."

Sokağın sonuna neredeyse varmıştı ki Louisa'nın çığlığı kiliseden yankılanarak tüm dünyaya yayıldı; böylece kutuyu açıp tabloyu bulduğunu anladı.

ON BİR

Louisa'yı savunmak gerekirse, bu gerçekten de son derece tuhaf bir durum ve muhtemelen doğru ya da yanlış bir tepki verme şekli yok, bu yüzden de muhtemelen tek mantıklı olanı yapıyor: gürültü çıkarıyor.

"HAYIR!!!" diye bağırdı önce.

Ardından birkaç saniyelik bir sessizlik olur.

"Bu da ne? HAYIR! HAYIR, HAYIR, HAYIR!" diye haykırdı ardından.

Daha fazla sessizlik. Beyni, gerçekte nasıl hissettiğini tarif edecek uygun kelimeleri arıyor, sonunda da şuna karar veriyor: “HAYIRRRR!”

Sonra, sanki onu yakmış gibi dünyaca ünlü tabloyu elinden bırakıyor, ancak yere düşüp kirlenmesinden korkarak hemen tekrar alıyor. Ne yazık ki, beyni bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir işe yarar fikir sunmuyor, bu yüzden tabloyu hızla kutusuna geri koyuyor ve tüm tabloyu kollarında tutarak Ted'in peşinden koşuyor ve bağırıyor: "TAMAMEN APTAL MISIN? NEDEN BUNU BANA VERİYORSUN? GERİ AL!"

Ted arkasını döndü, yüzünde tıpkı bir bardak meyve suyu için bir böcekle uzun bir mücadeleden sonra yorgun düşmüş bir insanın ifadesi vardı.

“Ben sana vermiyorum. O sana verdi.”

“BUNUN NE KADAR DEĞERLİ OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUNUZ?”

Ted, bu kadar olgun ve ciddi bir insan olmasaydı, gözlerini devirebilirdi, ama bunun yerine sadece kendi kendine mırıldandı:

"Değerinin ne olduğunu tam olarak biliyorum, çünkü müzayededede onun adına ben satın aldım."

"ÖYLE Mİ, O ZAMAN NEDEN BANA VERİYORSUNUZ?"

Ted ona acıyarak bakıyor, ama ne yazık ki bu acı, kendi kendine acıma duygusunun altında kalıyor. Arkadaşı hastanede hayatın uzun olduğunu söylemişti, ama yalnız yaşamak zorunda kalındığında neredeyse her anın acı verdiğinden bahsetmemişti.

"Bunu senin almanı istedi çünkü... çünkü tüm hayatını, bir duvarı kendisiyle aynı şekilde gören biriyle tanışmayı bekleyerek geçirdi."

Louisa, kollarındaki kutuyu dengelemek için çaresizce bir yol bulmaya çalışıyor.

“Ama nasıl yapabilirim ki, ne yapmam gerekiyor... Bu da ne demek? Hayır! HAYIR!”

Beynini bulmaya çalışıyor ama belli ki beyni kafasını terk etmiş ve kapıyı arkasından çarpmış.

Ted, olabildiğince nazik bir şekilde, "Sat onu," diye öneriyor.

“SATMAK MI?”

"Ya da sakla. Evindeki duvara as. Ne istersen yap," diye iç çekti.

"Evim yok!" diye yanıtlıyor.

Ted yutkunuyor ve empati ile sinirlilik arasında denge kurmaya çalışıyor.

“Pekala. O zaman tabloyu sat ve bir ev al. On tane ev al. Artık zenginsin, söz veriyorum.”

Louisa'nın gözleri dehşetle vahşileşti.

“Hayır... hayır, bu olmaz... Neden? Sen onun arkadaşıydın! Bunu sen üstlenmelisin!”

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü o sana verdi."

Louisa uzun süre düşünür, o kadar uzun süre ki Ted bir an bavulunu alıp gidebileceğini ve onu bir daha asla görmeyeceğini hayal eder, ama elbette bunu unutabilir. Aniden, sanki bir dahiymiş gibi zaferle bağırır: “Biliyorum! Benden satın alabilirsiniz!”

Ted buna istemsizce gülümsüyor.

"Bunu karşılayamam, canım."

"Zengin değil misin?" diye haykırdı, adamın kıyafetlerine bakarak, sanki temiz pantolonu olan herkes maddi olarak bağımsız olmalıymış gibi.

"Ben bir lise öğretmeniyim," diye bilgilendiriyor Ted onu.

Bu, Louisa için pek bir şey ifade etmiyor, çünkü bir lise öğretmeninin ne kadar kazandığından tam olarak emin değil, bu yüzden kendi kendine mırıldanıyor: “Yapamam... bana vermeyin... çok fazla, ben daha küçücük bir çocuğum, yaşayacak bir yerim bile yok, koruyucu ailemden kaçtım, arabalarda uyuyorum, yapamam...”

Şu an kollarında bin ton ağırlığında gibi görünüyor, oysa Ted bunun neredeyse hiç ağırlığı olmadığını biliyor; bu yüzden dizlerinin titremesine neden olan duyguları muhtemelen iyi tahmin edebiliyor. Başkasının sana olan inancından daha ağır hiçbir şey yoktur. Bunu onu teselli etmek için söyleyebilirdi, ama ne yazık ki kendi beyni pişmanlık ve kayıpla çok dolu. Bu yüzden, bunun yerine kıskançlığı ortaya çıkıyor ve sinirleniyor: “Büyük bir sorumluluk gibi hissetmenizi anlıyorum. Ama o sizi seçti. Sizi seçti... sizi. Artık arabalarda uyumak zorunda kalmamak için tabloyu sat.”

"Kime satayım ki? Herkes çaldığımı düşünecek!" diye haykırıyor çaresizlik içinde ve ancak o zaman Ted onun aslında haklı olduğunu anlıyor.

Tereddütle yutkundu ve yamuk gözlüklerini düzeltti.

“Pekala. O halde... onu orada, benim aldığım aynı insanlara satacağım,” diyor, yüzündeki o kesin ifadeyi birdenbire tamamen kaybederek kiliseye doğru işaret ediyor.

Şimdi biraz sinirleniyor çünkü sanatçı bunu hiç düşünmemişti, çünkü sanatçı her zaman işleri Ted'in düşünmesine güvenmişti.

“Kapalı! Paskalya! Her yer kapalı!” diye karşılık veriyor Louisa, Ted'in biraz aptal olduğunu düşündüğünü ima eden bir tonda.

"Yani Paskalya'dan sonra zengin olacaksın!" diye yanıtlıyor Ted, ses tonu belki de kendisinin de zengin gibi hissetmeye başladığını gösteriyor.

"Peki o zamana kadar?"

"Ne demek istiyorsun?"

Louisa'nın tüm vücudu hıçkırıklarla titriyor.

"Evsizim ve siz bana servet değerinde bir tablo hediye ettiniz! Bu şehirde mi? Bununla Paskalya'dan sonrasına kadar hayatta kalamam!"

Ted bir an tereddüt etti.

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

"Deneyim!"

Bunun için gerçekten iyi bir cevabı olmadığını itiraf etmeli.

“Belki de sana yardımcı olabilecek birini arayabilirsin? Anneni?”

Louisa, üzüntüden eser kalmamış bir şekilde, "Öldü," diyor.

Ted dalgın bir şekilde saçlarını kaşıyor; saçları artık eskisi kadar düzgün görünmüyor.

"Özür dilerim, kartpostalı okudum ve düşündüm ki..." diyor sessizce.

"Benim kartpostalımı mı okudun? Başkalarının postalarını okumana izin yok!" diye çıkıştı Louisa hemen.

Ted şaşkınlıkla ona bakıyor.

“Bu... posta değildi. Kartpostaldı. Sanki... birinin tişörtündeki sloganı yanlışlıkla okumak gibi.”

Gözlerini deviriyor, ki Ted bunu son derece çocukça buluyor.

"Öyleyse neden sen birini aramıyorsun? Resmi alabilecek birini!" diye öneriyor.

"Burada kimseyi tanımıyorum. Buralı değilim," diye itiraf ediyor Ted.

Sanatçıyı, son zamanlarda almayı bırakmaya karar verdiği ilaçları ve Ted'in çok hasta olduğu için yapmaması için onu ikna etmeye çalıştığı buraya yolculuğu düşünüyor. Sonra fısıldıyor: “O da burada yaşamıyordu, biz sadece resmin satıldığı yer burası olduğu için buraya geldik. Kimse bilmeden satın almak istiyordu. Gerçekten ölmek üzere olduğunu birinin öğrenmesinden endişeleniyordu, çünkü o zaman resmin fiyatı artacak ve onu karşılayamayacaktı. Bu yüzden beni müzayedeye gönderdi ve kimseye söylemedik. Şimdi bunun aptalca olduğunu anlıyorum. Size vermek istediğine dair

yazılı bir kanıtım yok. Üzgünüm... Gerçekten üzgünüm. Ama gitmem gerekiyor."

Yetişkinliğin şeytanlarının ağırlığı altında ezilmiş, ayakları yere sürtünen bir halde tekrar arkasını dönüyor. Keder bencil bir bakteridir, tüm dikkatimizi ister. Ted kıza kaba davranmak istemiyor, sadece yalnız kalmak istiyor, sadece sessizliğe ihtiyacı var ki sanatçının sesini tekrar kafasında duyabilsin. Nefesini teninde hissetmek istiyor. Hayatının aşkını kaybettiğinde mutluluk dilemezsin, çünkü bir daha asla mutlu olamayacağını hayal bile edemezsin. Tek dileğin huzur, sakinlik, uzun bir gece uykusu. Zamanı bizi yaşlandırdığı için, en iyi arkadaşlarımızla iskelede kalmamıza izin vermediği için, yazların bitmesine izin verdiği için affedebilmekten başka bir şey hayal etmezsin.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Louisa arkasından.

"Ev."

"Ev mi? Resmettiği yer mi? Oradan mı geldin?" diye soruyor, resmi tekrar eline alırken çerçeve kutuya sürtünüyor.

"Evet," diye yanıtlıyor arkasına bile dönmeden, çünkü zaten o iskelenin her karışını biliyor.

"Küllerini oraya mı gömeceksiniz?"

"Evet."

"Uzak mı?"

Ted durup burnundan o kadar sert ve sinirli bir şekilde nefes alıyor ki, Louisa burnundan sümük çıkmamasına gerçekten hayran kalıyor; bu kadar yaşlı bir adam için inanılmaz sinüsleri olmalı.

Neredeyse kırk yaşında olan Ted içini çekiyor:

"Evet. Trenle birkaç gün sürecek."

"Neden uçmuyorsun?"

"Trenleri severim," diyor, sesi bir tren severin sesine hiç benzemiyor.

"Demek uçmaktan korkuyorsun?" diye tahmin yürütüyor.

Ted o kadar sert nefes verdi ki pantolonu sallandı.

" *Herkes* uçmaktan korkmalı! Hiç uçağa *bindiniz* mi?"

"Hayır. Ben daha trene bile binmedim," diye sakince yanıtlıyor.

Onun bunu duyunca ne kadar utandığını görünce biraz utanıyor, aslında niyeti bu değildi. Ama tren yolculukları, gidilecek bir yeriniz veya seyahat edilecek birileri olduğunu düşündürüyor ve onun böyle bir hayatı olmamıştı.

Ted ona doğru döner, ancak gözlerine bakmaz ve sadece yere doğru bir şeyler mırıldanır: "Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Umarım her şey senin için yolunda gider."

"Öyleyse ben de sizinle gelebilir miyim? Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor Louisa, öyle ani bir şekilde ki, dürüst olmak gerekirse, bu soru muhtemelen onu da en az onun kadar şaşırtıyor.

Bu açıkça inanılmaz derecede aptalca bir fikir, ama ne yapması gerekiyor ki? Beyni şu anda ona hiç yardımcı olmuyor, en ufak bir şekilde bile.

"Kesinlikle, kesinlikle hayır!" diye haykırdı Ted, dehşete kapılmış bir şekilde.

Sonra aniden arkasını dönüp bavulu ve arkadaşının külleriyle birlikte yürümeye başlar, o kadar hızlı hareket eder ki tökezler, bu da onu utandırır, bu yüzden daha da öfkeli bir şekilde sokaktan çıkıp trafiğe karışır ve neredeyse ezilir. Bir araba korna çalar ve Ted ilgiden nefret eden bir adamdır, bu yüzden yüzü o kadar kızarır ki derisinin dökülmemesi mucizedir. Tökezleyerek ilerler, tren istasyonu sokağın diğer tarafındadır ve Louisa'nın aklı onu peşinden koşmaya ve tüm mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırmaya ikna etmeden önce neredeyse girişe varır: “SEN Mİ GAZ ÇIKARDIN?”

Yoldan geçen yabancılar Ted'e tiksintiyle bakıyor ve yüzü kıpkırmızı olmuş durumda; Louisa, ilgiden nefret eden biri için ideal bir arkadaş değil. Ted, yabancılara gergin ve özür dileyen bir gülümsemeyle bakıyor, sonra Louisa'ya dönüp tıslıyor: "Senin *derdin* ne?"

Louisa bütün eşyalarını topladı, sırt çantasını taktı ve ter içinde, nefes nefese, kucağında resmin bulunduğu kutuyla ona doğru ağır adımlarla ilerledi.

"Sen onlardan biri misin? Oğlanlardan biri mi?" diye bağırdı, aceleyle onu işaret ederek.

Hastaneden beri ilk kez Ted doğrudan tabloya bakıyor, bu yüzden dengesini koruyabilmesi gerçekten bir mucize; ayakkabıları on dört yaşında bir çocuk için gerçekten çok büyük. Sokak soğuk ama birdenbire sıcak hissediyor ve birkaç anlığına ayakları iskelenin ucundan sarkıyor; yaz ve henüz korkunç bir şey olmamış. Gözlerini kırpıştırarak gerçekliğe dönüyor, Louisa'ya bakıyor ve sanatçının ona ne dediğini düşünüyor: *bizden biri* . Bu yüzden içini çekiyor ve isteksizce iskeledeki kendi bedenini işaret ediyor.

"O benim."

Louisa fısıldarken sesi birdenbire minnet duygusuyla doluyor:

“Bütün hayatım boyunca, bu resmin kartpostalına her baktığımda, sanki hepiniz gülüyormuşsunuz gibi düşündüm. Bu ne kadar çılgınca, değil mi? GÜLÜŞÜ resmedebilmek? Ve hep birinizin osurmuş gibi göründüğünü düşündüm. Bu... aptalca. Özür dilerim... Ben... Özür dilerim! Beynimde bir sorun var! Gerginleştiğimde hep saçmalıyorum...”

Ted'in nefes alışverişi hızlandı, göğsü inip kalkıyor, yanakları seğiriyor. Louisa, Ted'in ağlamayı bilmediğini, gözyaşlarıyla ilgili sadece bir el kitabından okuyup konuyu yanlış anladığını düşünüyor. Sonra Ted resimdeki çocuklardan birini işaret ederek yavaşça şöyle diyor: “İşte o Joar. Osuran oydu. İnanılmaz osurukları vardı. Sanki tamamen yumurtadan yapılmış gibiydi.”

Sonra Louisa o kadar yüksek sesle gülüyor ki, sesi bütün tren istasyonunda yankılanıyor ve Ted de neredeyse gülüyor. Bu, sanatçının en son yanında uyuyakaldığından beri güldüğüne en çok yaklaştığı an olsa gerek.

Louisa zar zor, "Polisin gelip arkadaşını götürmesine üzgünüm, başına gelen son şeylerden biri bu olduğu için üzgünüm," diyebiliyor ve beceriksizce tabloyu tekrar kutuya itmeye başlıyor.

Ted hüzünlü bir şekilde gülümsüyor:

"Üzülme. Onu yıllardır bu kadar heyecanlı görmemiştim, kendini yeniden genç ve tehlikeli hissediyordu. O... o tam bir aptaldı, bunu

bilmelisin."

"Onu ne zamandır tanıyorsunuz?" diye soruyor.

Ted yavaşça göz kırptı ve gözlüğünü düzeltti.

"Onu küçüklüğümüzden beri tanıyorum, hep tanıyordum," diye yanıtlıyor, çünkü aralarındaki dostlukta "öncesi" diye bir şey yoktu.

Louisa tabloya doğru eğilip kutunun içine şöyle diyor:

"Küçükken uyumaya çalışırken hepinizi düşünürdüm. Uyuyacağımı, uyandığımda ise denizin kıyısında sizinle birlikte olacağımı ve bana yüzmeyi öğreteceğinizi hayal ederdim."

Bu noktada Louisa'nın kafasında bir kapı kapanıyor, çünkü beyni geri döndü ve ona böyle konuştuğunda tam bir sapık gibi göründüğünü söylemek istiyor!

Tahmin edildiği gibi, Ted rahatsız görünme konusunda yeni bir kişisel rekor kırdı. Saatine bir göz attı.

"Sanırım artık gitmeliyim," diye mırıldandı endişeyle, sonra biletini çıkarıp turnikeden geçti.

"Peki, ben de sizinle gelebilir miyim?" diye tekrarladı Louisa, hem garip hem de utanmaz bir tavırla ki bu oldukça etkileyici bir başarıydı, ve hızla onun ardından turnikeden geçti.

Bu, elbette, şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikir değil. Çünkü Ted ve Ted'in bavulu, Louisa ve sırt çantası ve kutunun birleşimi, döner kapıyı tasarlayan mühendisin aklında olan şey tam olarak değil. Aşırı hırslı bir golden retriever'ın ağzına sıkışmış iki tenis topu gibi sıkışıp kalıyorlar. Ted kurtulmak için bavulunun üzerinden tırmanmak zorunda kalıyor, sonra Louisa da ona dokunmamaya çok çalışarak dışarı çıkıyor ve işler gerçekten de pek iyi gitmiyor.

"Beni rahat bırak!" diye çıkıştı Ted, kadının ona çarpmasıyla öne doğru sendeledi ve kadının elindeki resim kutusuyla kafasının arkasına vurdu.

Gözlükleri daha da yamuklaştı. Ayağa kalktı, bavulunu ve kül kutusunu kaptı ve koşmaya başladı. Sanki bu bir işe yarayacakmış gibi, çünkü Louisa'nın bacakları çok daha uzundu. Platformun sonuna kadar sendeleyerek geldi ve sonunda pes etti.

"NEDEN?" diye bağırdı Louisa arkasından.

Sorulan sorunun neden koştuğu mu yoksa daha genel olarak neden bu kadar sinir bozucu bir insan olduğu mu olduğu biraz belirsiz. Ted cevap vermiyor, sadece kondisyonunu ciddi anlamda abartmış orta yaşlı bir adam gibi bavulunun üzerine yığılıyor.

“Neden…” diye tekrarladı Louisa arkasından, “resmi bana neden verdin ki? Kendinde tutabilirdin! Ya da kendin satabilirdin! Neden…”

Ted orada öfkeli ve bitkin bir halde, ellerini dizlerine koymuş, nefes nefese cevap veriyor: “Çünkü beni seviyordu ve bana inanıyordu! Ve bu onun son dileğiydi!”

Alt dudağının titremesini durdurmak için ısırmak zorunda kaldığı için suskun kalıyor. Louisa trenin perona yaklaştığını görüyor. Aklı ona, "Akıllıca bir şey söyle!" diye bağırıyor.

Trenin frenlerinin gıcırtısı arasında sesi zar zor duyulurken, "Sizin memleketinizde tabloyu satmama yardımcı olabilecek biri var mı?" diye bağırdı.

Bu aslında oldukça zekiceydi, beyni bile bunu kabul etmek zorunda kaldı, çünkü Ted daha sonra çok pişman olacağı bir şey yapıyor. İnleyerek cevap veriyor: “Evet. Belki. Ama o…”

“Pekâlâ o zaman! Ben de seninle gelip onunla görüşeyim, sonra da tabloyu satıp parayı paylaşalım!” Louisa, mesele böylece çözülmüş gibi hızla başını salladı.

"HAYIR!"

"NEDEN?"

Ted, hayal kırıklığıyla kollarını havaya kaldırdı.

"Tanrım, tanımadığın bir adama onunla birlikte gidebilir miyim diye öylece soramazsın ki—"

“Neden olmasın? Beni kaçırmayı mı planlıyorsunuz?” diye araya giriyor Louisa.

“Ne? Tabii ki şaka yapacak değilim—”

"Bak, kötü niyetli olmak istemiyorum ama oldukça ufak tefeksin," diye belirtiyor. "Sanırım seni alt edebilirim."

"Bu da neyin nesi?" diye merak etti Ted, konuşmanın son derece tatsız bir yöne kaydığını fark ederek.

"Kaçırma!" diye öğretici bir şekilde açıklıyor, sonra da sanki boyutunu ve onu bir kutuya koymanın veya bir mahzene kilitlemenin ne kadar zor olacağını göstermek istercesine dikiliyor.

"Seni kaçırmayı planlamıyorum... ama sanırım seni kaçırmayı *düşünseydim* de tam olarak bunu söylerdim, değil mi?" diye itiraz ediyor Ted.

Louisa uzun süre onu düşünceli bir şekilde süzdü. Sonra şöyle dedi: "Görünüşe göre adam kaçırma konusunda çok şey biliyorsunuz."

"Ne?"

"Ben sadece şunu söylüyorum ki, bir kaçırıcı olmayan biri için, bu konuda inanılmaz derecede çok şey biliyorsunuz..."

"Tamam, şimdi gidiyorum!" diye ilan etti ve platforma yeni yanaşmış olan trene doğru hızla yürüdü.

"Haklısın, trende daha çok konuşabiliriz," diye başını coşkuyla salladı Louisa.

"HAYIR!"

"Neden?"

“Çünkü sen bir çocuksun! Bir çocuğu öylece alıp götüremem...”

“Çocuk kaçırmaya karşı mısınız? Sınırınızı burada mı çiziyorsunuz?”

“Hayır! Yani, evet!”

“Henüz on sekiz yaşına girdim. Yetişkinim artık. İstediğim yere gidebilirim.”

"Tebrikler."

"Teşekkürler. Yani ben de sizinle gelebilirim, değil mi?"

"Aslında, kesinlikle öyle demek değil!"

"Ama NEDEN?" diye bağırır, bu da Ted'in kontrolünü kaybetmesine ve karşılık olarak bağırmasına neden olur: "ÇÜNKÜ AYRICA SENİN SORUMLULUĞUNU DA ÜSTLENEMEM!"

Ve onu ilk kez o zaman ağlarken görüyor.

ON İKİ

Yirmi beş yıl önce Ted ve arkadaşları tüm yaz tatili boyunca her gün dışarıda yaşar, güneş batana kadar ayrılmazlardı. Birini özlemenin kendine özgü bir yolu vardır; en iyi insanlarınızı ancak on dört yaşındayken, evlerinizin dışında ayrı yollara gittiğinizde ve onlar sizden uzaklaştığında teniniz üşüdüğünde özlersiniz.

"Yarın!" diye seslenirdi içlerinden biri hep.

"Yarın!" diye karşılık verirlerdi diğerleri, sonra da karanlığa karışıp kaybolurlardı.

Geceleyin gençler farklı gerçekliklerde yaşıyorlardı, ama şafak vakti evlerin arasındaki kavşakta yeniden birbirlerine ait oluyorlardı. Joar her sabah erkenden orada, kavşakta bekliyordu ve Ted de her sabah çimenlerin üzerinde Joar'ı bekliyordu.

Joar, Ted'in neden böyle davrandığını asla anlamadı; ikisi hiçbir zaman en iyi arkadaş olmadılar, ortak noktaları sadece sanatçı olmalarıydı. Ted neredeyse hiç konuşmazdı, Joar ise neredeyse her zaman konuşurdu. Ted asla sinirli olmazdı ve Joar da asla başka bir şey olmazdı. Joar her sabah erkenden evden çıkardı, annesi de babası uyanmadan önce, yani akşamdan kalma ve tehlikeli bir haldeyken, gizlice işe gitmek için evden çıkarken aynı saatlerde. Ted mi? İstese bütün gün uyuyabilirdi, kimse fark etmezdi.

Haziran ayının bir sabahı Joar, "Neden hep bu kadar erken geliyorsun?" diye sordu.

Ted çekingen bir şekilde omuzlarını silkti ve çimenlere bakmaya devam etti. Yaz tatilinin henüz başıydı, Joar ressamın katılacağı

yarışmayı yeni bulmuştu, resim henüz bitmemişti. En güzel günler de, en kötü günler de henüz önlerindeydi.

"Senin evinde yaşasaydım öğlene kadar uyurdum," diye mırıldandı Joar ve çimenlerin üzerine uzandı.

Nefes alışverişinden, bunu söylediğine hemen pişman olduğunu anlayabiliyordunuz. Ted'in evi sessizdi ve bunun bir sebebi vardı, Joar bunu biliyordu. Dünya son derece yaratıcı, çocukları kırmanın birçok yolu var.

"Yiyecek bir şey getirdin mi?" diye sordu Joar daha yumuşak bir ses tonuyla.

Ted başını salladı ve sırt çantasından kurabiyeler çıkardı. Joar kurabiyeleri aldı ama hiç yemedi.

"Güzel, bunları beğenmiş," dedi sessizce, ardından sesindeki güçsüzlüğü gidermek için beceriksizce öksürdü ve hızla konuyu değiştirdi: "Sence dünyanın en iyi icadı nedir?"

Ted tekrar omuz silkti.

“Anneme sorduğumda ne dediğini biliyor musun?” Joar birden sırıttı, çünkü annesi kadar onu güldüren kimse yoktu. “Cepler, dedi. CEPLER! Ne kadar aptalca, değil mi?”

Sonra Ted gülümsedi, çünkü hiç kimse "aptal" kelimesini Joar kadar sınırsız bir sevgiyle söyleyemezdi, çünkü hiçbir genç erkek annesini onun gibi koruyamazdı. Annesi nazikti ama her zaman zeki değildi, Joar zekiydi ama her zaman nazik değildi, ancak bu özel durumda Ted aslında Joar'ın annesiyle aynı fikirdeydi. Elbette sessizce, ama yine de. Cepler gerçekten harika bir icattı.

“Cepler mi!?” diye tekrarladı Joar, sanki zihin okuyucuymuş gibi suçlayıcı bir tonda. “Uçaklar, ilaçlar, ateş veya başka hiçbir şey değil mi? Buna katılıyor musunuz? O halde ikiniz de tamamen aptalsınız! Annemin ateş hakkında ne dediğini biliyor musunuz? Ateşin bir icat olmadığını, sadece mağara adamlarının keşfettiği bir şey olduğunu söyledi. Yani... ne? Ne dediğimi biliyor musunuz? Ateş bir keşifse, cepler de bir keşiftir dedim, çünkü cepler pantolonların arka kısımları gibidir, bir mağara adamı elini kalçalarının arasına sokup,

'Hey! Anahtarlarımı burada saklayabilirim! Bunları kıyafetlerimizde bulundurmalıyız!' diye düşündü."

Ted buna güldü, çünkü Joar bu konuda iyiydi; dövüşebiliyor, futbol oynayabiliyordu ama en önemlisi komikti. En iyi fikirlerinin hepsi mizah anlayışından geliyordu. Tek beceremediği şey yalnız kalmaktı, çünkü sessizlikten nefret ediyordu; en kötü fikirleri hep o zaman aklına geliyordu. Bu yüzden Ted her sabah kavşağa ondan önce varmaya özen gösterirdi.

Sanatçı sonunda evinden geldiğinde, Joar, kasabadaki diğer çocukların henüz uyanmamış olmasına rağmen, "İyi günler!" diye seslendi. En azından mutlu, güvende olan, okulda geçirdikleri her dakikadan nefret etmeyen çocuklar uyanmamıştı. Onlar Joar gibi yaz tatilini özlemiyorlardı, tüm gün hiçbir şey yapmadan dışarı çıkmak için aceleleri yoktu.

"Kahvaltını yaptın mı? Bir kurabiye ye! İşte senin sevdiğin kurabiyeler!" diye emretti sanatçıya, sonra da nefes bile almadan: "Deniz resmini çizmeye başladın mı henüz? Lanet olsun, o kahrolası yarışmayı kazanmak istiyorsan hemen resme başlamalısın!"

Ressam bütün gece uyumamış gibiydi ve kurabiyeleri o kadar küçük parçalara ayırmıştı ki, neredeyse kırıntı bile sayılmazlardı. Cevap vermedi çünkü denizi resmetme sözü verdiğine nasıl pişman olduğunu açıklayamıyordu. Belli ki bunu yapamazdı. O kadar iyi değildi. Joar sadece bitirmesini istiyordu ve sorun şu ki, Joar bir şeyi bitirmek için önce başlamanız gerektiğini düşünüyordu, ama işler böyle yürümüyordu. Sanat kronolojik değildir. Ressamın çizdiği her şey, ancak aramadığı zaman ulaşabileceği, kafasının içindeki bir yerden geliyordu. Ona çizmesi söylendiğinde, bir rüyadan uyanıp tekrar rüya görmeye çalışmak gibiydi. Özgüven eksikliği yıkıcı bir virüstür. Tedavisi yoktur.

Ted sessizce yanlarında oturdu ve keşke komik olabilseydi diye düşündü, çünkü kahkaha tüm yaraları iyileştirir, ama o sadece orada

oturdu, şaka yapmadan. Joar yere baktı ve gerçekten de başka bir şey söylememeye çalıştı, ama sevginin en büyük ifadesi dırdırdır; sevdiğimiz insanları dırdır ettiğimiz gibi kimseyi dırdır etmeyiz. Bunu tüm anne babalar bilir, tüm en iyi arkadaşlar da.

"Resme başlamak ne kadar zor olabilir ki?" diye tekrarladı denize doğru giderken en az beş kez, ama karşılığında sadece sessizlikle karşılaştı.

İskeleye vardıklarında, Joar yüzmeye gitmeden önce bütün kurabiyeleri yemesi için sanatçıyı sürekli sıkıştırıyordu ve sanatçı buna alışkın olduğu için itiraz etmiyordu. Ama Joar kıyafetlerini çıkardığında ve tüm morluklar görünür hale geldiğinde, Ted sanatçının gözlerindeki kalp kırıklığını görebiliyordu, çünkü sanatçı bu tür morlukları görmeye asla alışamamıştı.

Joar futbolda çok iyiydi, okulda herkes onu takımında istiyordu çünkü her müdahalede kendini hep kafa üstü atıyordu. Bunun, insanların morlukların nereden geldiğini sormasını engellediğini öğrenmişti. Bazen, yıllar sonra, Ted, belki de ressamın deniz kenarındaki resimlerini çizmesinin bu kadar uzun sürmesinin sebebinin bu olduğunu düşünürdü: Joar'ın vücudunu boyamak için ihtiyacı olan tüm renklere sahip değildi.

Pek çok çocuk babalarının eve geldiğini duyunca kapıya koşar, ama hiçbiri Joar kadar hızlı koşmazdı. Geceleri yatağında yatıp, babası anahtarı içeri sokmayı başarmadan önce anahtarın metalinin kilidin metaline kaç kez sürtündüğünü sayardı. Sürtünme sayısı ne kadar fazlaysa, babası o kadar çok içmişti; en tehlikeli geceler ise babasının pes edip kapı zilini çaldığı gecelerdi. O zaman Joar annesinin ilk darbeyi yemesine gerek kalmasın diye kapıya koşardı. Babası onlara sanki insan değillermiş gibi vururdu.

Bazen babası ertesi gün pişman olur, bir daha yapmayacağına söz verirdi, tıpkı onun gibi erkeklerin her zaman yaptığı gibi. Ama bazen ne olduğunu bile hatırlamazdı, parmak boğumlarında kanla uyanır ve bir önceki gece kimi paramparça ettiğini bilmeden mutfağa giderdi.

Joar'ın bundan sonra herhangi birini sevebilmiş olması inanılmazdı. Sanatçıyı sevdiği gibi herhangi birini sevebilmiş olması mı? Bir mucize.

O yaz on beş yaşına gireceklerdi ve Ted'le tanışan herkes muhtemelen onun tüm hayatı boyunca insanlarıyla birlikte olduğunu düşünüyordu; tıpkı bir köpeğin kuyruğu gibi, birbirlerinin ayrılmaz bir parçasıydılar. Her arkadaşın çocukluk arkadaşı olduğu o yaşları asla geri getiremeyiz, hayatımız boyunca yaşadığımız tüm aşkları o yaşa göre ölçeriz. Ama aslında Ted'in sanatçı ve Joar'la sadece birkaç yılı vardı, oysa bu ikisi her zaman birbirlerine sahipti. Ted, bunu kıskandığı için derinden utanıyordu. Yirmi beş yıl sonra bile hâlâ utanacak.

O Haziran gününde sudan çıktıklarında, Ted dikkatlice sanatçının eskiz defterlerinden birini sırt çantasından çıkardı ve içine bir şeyler yazdı. Kısa bir süre sonra, Joar iskelede sırtüstü uzanmış ve ince vücudu güneşte kururken, tahmin edilebileceği gibi sordu: "Sence dünyanın en iyi icadı nedir?" Sanatçı defterine baktı ve yüksek sesle okudu: "Cepler!"

Joar'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve önce "Bunu nasıl yaptınız...?" diye bağırdı, ardından Ted'e ve çizim defterine, sonra da tekrar sanatçıya bakarak mırıldandı: "Aptallar! Hepiniz tam bir aptalsınız!"

Joar, sanatçının kahkahasına bu kadar hayran olmasaydı Ted'e çok kızabilirdi, ama sanatçı ne kadar da güzel gülüyordu ve Ted ile Joar'ın ortak noktası da buydu. Hep birlikte güldüklerinde, birbirlerine ait olduklarını anlıyorlardı.

Ted hayatında hiç bu kadar komik hissetmemişti.

Sanatçının da onların kahkahalarına ihtiyacı vardı, belki de kimsenin anlamadığından daha çok; o baharda giderek daha az

gülmüş ve neredeyse hiç resim çizmemişti. Ama o gün resim çizmeye çalıştı, gerçekten çok çalıştı, çünkü Joar'ı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Bazen sanatçı gerginleştiğinde cildi kaşınırdı, bazen de omuzlarından biri seğirmeye başlar, tişörtünün altında yukarı aşağı sallanırdı ve çoğu zaman bundan o kadar utanırdı ki ağlardı. Kendisinde bir sorun vardı, bunu biliyordu, beyni bilgiyi yanlış sırayla emiyordu. Küçükken diğer çocuklarla oynamak istememişti, sadece bir köşede yalnız başına oturup resim çizmek istemişti; anne babasına sık sık çocuklarının normal olmadığı söylenmişti. Ne yazık ki buna inanmışlardı, bu yüzden özel bir çocuğa sahip olmanın inanılmaz sevincini kaçırmışlardı.

Yetişkinler genellikle özgüvenin bir çocuğun öğrendiği bir şey olduğunu düşünür, ancak küçük çocuklar doğaları gereği her zaman yenilmezdir; öğretilmesi gereken şey özgüven eksikliğidir. Ve sanatçıya nasıl da öğretildi, çünkü dünya binlerce yıldır farklı olan çocukların ciğerlerini nasıl deleceğini öğrenmişti. Anaokulunda yetişkinlerin sanatçının kendisine dokunulmasından hoşlanmadığını anlamaları uzun zaman almıştı, ama elbette diğer çocuklar bunu hemen anlamışlardı, bu yüzden ona sinsice yaklaşıp çığlık atana kadar dürterlerdi. Bazen panik içinde çırpınır ve sakinleştirilemezdi, o zaman da ebeveynleri o öğleden sonra öğretmenlerle konuşmaya çağrılırdı. Beş yaşında bile olsa, gözlerindeki utancı tanımayı öğrenmişti.

Diğer çocuklar kısa süre sonra onun kapalı alanlardan korktuğunu keşfettiler, bu yüzden bir gün onu okul bahçesindeki bir sandığa zorla sokup kapağına oturdular. Orada kıvrılıp ağlayarak o kadar uzun süre kaldı ki öleceğini sandı. Sonunda diğer çocuklar artık kapağı bile tutmuyordu, ama o yine de açmaya cesaret edemedi.

Sonra uzun bir uluma sesi duyuldu, ardından bir tane daha geldi ve sonra güneş aniden sanatçının gözlerini kamaştırdı. Diğer çocuklar burunları ve dudakları kanadığı için öğretmenlerine koşarken, sandığın kapağını açan da beş yaşındaki Joar'dı. Bu,

Joar'ın anaokulundaki ilk günüydü ve sandıktaki çocuk için yalnızlığın son günüydü. Bundan sonra bir arkadaşınızı hayal kırıklığına uğratmamak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız.

Ted'le tanıştıklarında on iki yaşındaydılar; Joar bisikletiyle ona çarpmıştı, çünkü Joar birçok şeyde iyiydi ama fren yapmada kötüydü. "Tanışmak" muhtemelen yanlış bir kelime, kimse Joar'la tanışmadı, çünkü doğal bir felaketle "karşılaşmazsınız", ona çarparsınız. Joar ve ressam sıkılmışlardı ve Joar, kasabanın en dik tepesinden bisikletleriyle aşağı inip, terk edilmiş eski limanı çevreleyen çitteki bir boşluktan geçerek, tam hızla bir iskeleye ve suya doğru gitme fikrini ortaya atmıştı. İskele onların gizli yeriydi, dünya tarafından unutulmuştu, varlığından başka kimse haberdar değildi. Ama o gün, iskelenin ucunda garip küçük bir çocuk duruyordu. "DİKKAT!" diye bağırmıştı Joar, ama çok geçti. Bisiklet Ted'e çarptı ve hem o hem de Joar suya düştüler, Joar hemen su yüzüne çıktı ama diğer çocuk gitmişti ve ressam iskelede durup neredeyse bir dakika boyunca birini öldürdüklerini düşündü. Sonra aniden Joar, "İŞTE ORADA!" diye bağırdı ve sanatçı hiç tereddüt etmeden suya daldı. Ted'i iskeleye çektiler ve Ted küçük bir atı boğacak kadar su kustu. Korkuyla sanatçıya baktı ve sanatçı da ona gülümseyerek ilk sözlerini söyledi: "İyi ki göz kulak oldun!"

Sonra Ted gülümsedi. En iyi arkadaş olmak işte bu kadar sürüyor. Koca bir ömür, tek bir saniye. Ama sonra birden dehşete düştü.

"Bisikletin!" diye sızlandı Joar'a ve batmış olan bisiklete, sanki kaybolmasından Ted'in suçuymuş gibi, suya doğru baktı.

"Sorun yok, kullanılıp atılan bir bisikletti," dedi Joar omuz silkerek.

Ted'in bunun Joar'ın bisikleti çaldığı anlamına geldiğini anlaması birkaç dakika sürdü. Joar çok yavaş ve sabırlı bir şekilde bu lanet kasabada asla kendi bisikletine binmemen gerektiğini açıkladı; eminim bunu anlamıştı, değil mi? Biri çalabilirdi!

Birkaç gün sonra Joar ve ressam, okuldan sonra Ted ile birlikte eve gittiler; müstakil bir evde yaşayan birini ilk kez tanıyorlardı. Kabul etmek gerekir ki, muhtemelen kasabadaki en ucuz ve en döküntü evdi, ama bunun bir önemi yoktu çünkü Ted'in bodrumda kendine ait bir odası vardı.

"Bu çocuk da kim?" diye mırıldandı Joar. "Bir çeşit prens mi acaba?"

Oda soğuktu ve rutubet kokuyordu, ama on iki yaşındaki çocuklar için kendilerine ait bir alana sahip olmak lüksün zirvesiydi; onları yetişkin dünyasından ayıran bir merdiven, bir kalenin etrafındaki hendek gibiydi. Joar odanın içinde dolaştı, tüm mobilyalara eğildi ve ciddi bir şekilde şöyle dedi: "Majesteleri Gardırop, sizinle tanıştığıma memnun oldum! Majesteleri Duvar Kağıdı, çok memnun oldum!" Duvar kağıdının üst sınıfa özgü bir şey olduğunu düşündü ve odanın çok büyük olması nedeniyle kaybolmuş gibi yaptı. "Merhaba?" diye seslendi kitaplığın yanından, çünkü raflarında şişe yerine kitap olması da üst sınıfa özgü bir şeydi. "Merhaba? Beni duyuyor musunuz? Kütüphanedeyim!" diye bağırdı ve sanatçı kahkahalarla güldü. Aşk anında başladı, Ted'in kalbi güneşe uzanan bir bitki gibi ikisine doğru uzandı.

O akşam eve yemeğe gittiler, çünkü sanatçı başkasının ailesiyle yemek yemeye cesaret edemiyordu ve Joar da annesini babasıyla yalnız bırakmak istemiyordu. Babasının dışarıda olduğu akşamlar Joar yine evde kalıyordu, çünkü o zaman annesiyle birlikte ünlülerin olduğu televizyon programlarını izliyorlardı; annesi bu programları çok seviyordu çünkü ünlüler her zaman çok mutlu görünüyordu. Ama sanatçı o ilk akşam yemekten sonra Ted'in evine geri döndü ve kısa süre sonra neredeyse her akşam bunu yapmaya başladı, her zaman bodrum penceresine dikkatlice vurarak, kertenkele ayaklarının cama vurduğu gibi bir ses çıkarıyordu. Yukarıdaki kapı

zilini asla çalmazdı ve Ted'in ailesinden, tüm yetişkinlerden kaçındığı gibi kaçınırdı, çünkü onları rahatsız ettiğini biliyordu. Sanatçıya hayatı boyunca ne olduğu ve ne olmadığı söylenmişti: tuhaf bir çocuktu, diğer çocuklara benzemiyordu, hatta yeterince çocuk bile değildi. Ama Ted bodrumda, başka hiçbir yerde çizmeye cesaret edemediği her şeyi çizerek yere otururdu; önce süper kahramanlar ve korkunç canavarlar, çünkü Ted bunları severdi. Sonra, gece ilerledikçe, bedenler çizerdi. Önce giysili, sonra çıplak. Bazen, gerçekten üzgün olduğunda, çıplak adamlara melek kanatları verirdi.

Ted, kalemin çizme sesine ve arkadaşının nefes alışverişine alışmıştı; her zaman açık bodrum penceresinden esen hafif bir esintiyle boş bir odada uyanırdı. Sonra Ted sık sık gizlice yukarı, anne babasının banyosuna gider ve dolaptaki hapları sayardı. Ted'in babası kanserdi, bu yüzden ev çok sessizdi ve Ted'in bodrumda yaşamasına izin verilmişti, böylece babası rahatsız edilmezdi. Banyo dolabı ağrı kesicilerle doluydu, sanatçı her seferinde sadece birkaç hap çalardı, Ted'in fark etmesi tamamen tesadüftü. Sanatçı onları sırt çantasındaki bir kutuda, sanki bomba yapıyormuş gibi saklıyordu. Ted bunu bildiğini asla söylemedi, ancak on beş yaşına girmek üzere oldukları yaz tatilinden birkaç hafta önce sanatçı çizmeyi bıraktı, sonra yemeyi bıraktı ve sonra Ted bunu Joar'a anlattı. Bu yüzden Joar onu o yarışmaya sokmaya karar vermişti ve ayrıca bu yüzden her sabah Ted'in kurabiye getirmesini istiyordu.

On dört yaşındayken "Seni seviyorum" demek zordur. Ve "Kendine zarar verme, çünkü bana da zarar verirsin" diye fısıldamaya cesaret etmek ise tamamen imkansızdır.

Sanatçının anne babası boşanmıştı. Babası sert bir adamdı, asla şiddete başvurmazdı, sadece şefkatten yoksundu. Babalık şefkati en fazla oğluna alçak sesle, “Davranmaya çalış... bilirsin... normal.”

demekle sınırlıydı. Sanatçı bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadı, sadece her zaman yanlış yaptığını biliyordu. Babası limanda çalışıyordu, bazen birlikte çalıştığı adamlar eve gelir ve mutfakta otururlardı. Genellikle sarhoş ve her zaman öfkeliydiler – patronlarına, politikacılara ve ekonomiye kızgınlardı. Ama bir akşam geç saatlerde, dudakları birayla ıslanmışken, babası kekeleyerek, "Biliyor musun, bazen neyi yanlış yaptığımı merak ediyorum. Oğlumun böyle olmasının benim suçum olup olmadığını." dedi. Diğer adamların hepsi ona bunun onun suçu olmadığını söyledi. Elbette, hepsi oğlanda bir sorun olduğunu kabul etti, sadece kimin suçlu olduğu kısmına itiraz ettiler.

İnce duvarlı küçük bir daireydi; sanatçı diğer tarafta oturuyordu ve keşke hiç var olmasaydı diye düşünüyordu.

Ted yüksek seslerden nefret ederdi, hep de öyle olmuştu; metal çatal bıçakların tabaklara çarpma sesinden veya strafor ya da kartonun bükülme sesinden bile paniklerdi. Ama kağıt buruşturma sesinden daha çok nefret ettiği bir ses asla bulamamıştı.

Yirmi beş yıl önce iskelede, Joar tuvalete gittiğinde, ressam Ted'e dönüp gözleri yaşlı bir şekilde fısıldamıştı: "Yapamam, Ted. Joar'ın düşündüğü gibi çizemem! Üstelik o yarışma için çizim bile istemiyorlar, *resim* istiyorlar. Boyam yok, fırçam bile yok... Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yapamam, yapamam işte..."

Omzu seğirdi, her yerini kaşıdı, sonra kağıdı buruşturdu ve Ted o sesi asla unutmayacaktı. Ressam kağıdı suya attı, deniz çizimi yuttu ve Ted sonraki yirmi beş yıl boyunca keşke orada sessizce oturmasaydım diye düşünecekti.

Joar geri döndüğünde, sanatçı ayağa kalkıp gitti, tuvalete gideceğini mırıldandı ama muhtemelen asıl sebebi ne kadar çok ağladığını görmelerini istememesiydi.

Joar, Ted'in yanına çöktü ve uzun süre sessizce oturduktan sonra, gözlerini ufka dikmiş bir şekilde ciddi bir ifadeyle şunları söyledi: "O resmi çizmesini sağlamalıyız Ted, bunu anlıyorsun değil mi? Bu lanet şehirde kalırsa ölecek. Ama o yarışmayı kazanırsa ünlü, zengin ve... mutlu olacak. Televizyondaki ünlüler gibi. Tamam mı? Bunu başarmamız gerekiyor..."

Joar'ın parmakları yerde bulduğu bir çakmakla oynuyordu, kolları morluklar ve yaralarla kaplıydı. Ted hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı ve Joar da karşılık olarak başını salladı. Bu onların yeminiydi.

O akşam eve dönerken, resmedilecek olan gençler birbirlerine yakın yürüyorlardı, ama sanatçı Joar'a en yakın olanıydı. Ted kıskanmamak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ama feci şekilde başarısız oldu. On dört yaşındayken, dostluk ve tutku aynı duygu, aynı yıldızdan gelen ışık gibidir, bu yüzden belki de bunun için daha iyi bir kelime olmalı. Ama seni görmezsem donarak öleceğimi nasıl açıklayacağım?

Evlerin arasındaki kavşakta gençler ayrı yollara giderken birbirlerine "Yarın!" diye seslendiler ve her biri karanlığa doğru "Yarın!" diye söz verdi.

Ted omzunun üzerinden baktı, teni üşüyordu. Gençlerden hiçbiri neler olup bittiğini açıklayamıyordu, sadece sessizce birbirlerine destek oluyorlardı. Joar, sanatçıyı dünyaca ünlü yapmayı kendine görev edinmişti, sanatçı da Joar'ı hayal kırıklığına uğratmamayı kendine görev edinmişti. Ted mi? O da sevdiği insanların hiçbirinin ölmemesini kendine görev edinmişti. Bu bir insan için korkunç bir yük. Omuzlarınız gıcırdıyor, iskeletiniz küçülüyor, sonunda neredeyse yürüyemez hale geliyorsunuz.

ON ÜÇ

"Sorumluluk alamam..." diye fısıldıyor Ted, yirmi beş yıl sonra tren istasyonunda.

Titreyen bir eliyle bavulunu, diğer elinde ise en yakın arkadaşının küllerini tutuyordu. Ondan uzaklaşırken, Louisa ilk kez topalladığını fark etti.

"Pekala," diyor sessizce.

"Tamam mı?" diye tekrarladı Ted şaşkınlıkla, yamuk gözlüklerinin arkasından gözlerini silerken, gözyaşlarından derin bir utanç duyuyordu.

"Evet. Tamam. Artık sizi rahatsız etmeyeceğim," diyor ve arkasını dönüyor.

“Pekala...” diye şaşkınlıkla başını salladı, çünkü orta yaşlı bir adamın bir tartışmanın ortasında başına gelebilecek en tuhaf şey, aniden kazanmasıydı.

Ona son bir bakış atıp, "Kendine zarar verme," dedi.

Ted, onun içindeki sanatçı ruhunu duyduğunu belli etmemeye gerçekten çok çalışıyor, Tanrım, ne kadar da çabalıyor. Ciddi bir yetişkin gibi kendini topluyor ve kısaca mırıldanıyor: "Özür dilerim... sesimi yükselttiğim için özür dilerim."

Boynunu uzatır, sanki bu onu daha yetişkin gösterecekmiş gibi kendini onun boyuna çıkarmaya çalışır. Bu, Louisa'ya küçük bir zürafayı hatırlatır ve bu da ona melekleri düşündürür. Bu, dünyanın en doğal bağlantısı gibi görünmeyebilir, elbette, ama o meleklere inanmaz ve Fish meleklerle *takıntılıydı* . İlk tanıştıklarında Louisa asla insan çizmezdi, sadece hayvan, çoğunlukla da zürafa çizerdi

çünkü vücutları Louisa'nın hissettiği gibi görünüyordu: gerçekten uzun ve gerçekten geniş, ama yanlış yerlerde. Fish her zaman ölürse Louisa'ya bir melek olarak, sadece bir zürafa şeklinde geri döneceğini, böylece Louisa'nın onu tanıyacağını söylerdi ve bu da Louisa'yı kahkahalara boğardı. Şehrin ortasında bir zürafa—bir melek olarak bile Fish gizli kalamazdı. Sonsuza dek aptal olurdu.

Louisa, resmin bulunduğu kutuyu alırken kendi kendine hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Platformun diğer tarafına döndü; orada siyah giyinmiş bir grup genç adam düzensizce sarılmış el sigaraları içiyor ve kağıt torbalara sarılı şişelerden içki içiyordu. Sonra şöyle dedi: "Merak etme. Sen git. Ben de gidip şu karşıdaki iyi adamlara tabloyu satmama yardım edip edemeyeceklerini soracağım. Oldukça güvenilir görünüyorlar..."

Ted o kadar derin bir iç çekiyor ki, iskambil kağıtlarından bir ev inşa ediyor olsanız bile onun yakınınızda olmasını istemezsiniz.

"Ama... hayır! Ne yapıyorsun? Gitme ve..."

Adam onun arkasından iki adım atar ve Louisa dramatik bir şekilde arkasını döner.

"Affedersiniz? Treninize yetişmek için aceleniz yok mu?"

Ted, hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken nefes nefese kalıyor.

"Sen deli misin? Bu kadar değerli bir tabloyla bir grup yabancı adamın yanına öylece gidemezsin!" diye tısladı.

"Neden olmasın? Çünkü beni kaçırabilirler mi?" diye homurdandı.

Ted buna nasıl akıllıca cevap vereceğini bir türlü bulamıyor, bu yüzden tamamen içgüdüsel olarak, dünyadaki her orta yaşlı erkeğin can sıkıcı bir gence söyleyebileceği tek şeyi söylüyor: "Sen... okulda olman gerekmiyor muydu? Ya da başka bir şey?"

Burnunu buruşturuyor.

"Paskalya geldi."

"Pekala, tamam, ama sen daha çocuksun, mutlaka birileri seni özlüyor olmalı, değil mi?"

"On sekiz yaşındayım. Kimse beni özlemiyor."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum!" diye ısrar etti Ted ve şakaklarına masaj yapabilmek için bavulunu ve kül kutusunu yere bıraktı.

Başını hızla salladı:

“Peki, tamam mı? O zaman bana yardım et! Eve gideceğini ve orada resmi satmama yardım edebilecek biri olduğunu söylemiştin! Beni de yanına al, resmi satalım, sonra da Paskalya'dan sonra buraya geri döneyim! Kimse yokluğumu fark etmeyecek bile!”

Ted, öyle bir teslimiyet ifadesiyle kollarını havaya kaldırdı ki, kazara kafasının arkasına çarptı; bu da oldukça büyük bir yetenek, çünkü kendi ölümünün en büyük sebebi kendi kendine sebep olmak gibi bir şey.

"Peki ya koruyucu aile evi? Ondan bahsetmiştiniz, değil mi? Oraya gidebilirsiniz, değil mi?" diye soruyor.

Louisa'nın gözleri karardı: "Sadece tabloyu satmama yardım et, hayatından çıkacağım, söz veriyorum! Ne istersen yaparım! Ama o lanet yere asla geri dönmeyeceğim!"

Ted şimdi göz kapaklarını ovuşturuyor, aslında bu düşüncesini sesli olarak dile getirmek bile istemiyor: “Resmi sattıktan sonra o yerin tamamını satın alabilirsiniz.”

O kadar hızlı cevap veriyor ki, sözleri adeta bir tokat gibi geliyor: "Onu ancak yakmak için alırdım."

Ted'in o an Joar'ı, elinde çakmakla iskelede otururken düşünmemesi zor.

“Ama Sosyal Hizmetlerde arayabileceğiniz bir tür sosyal hizmet görevlisi olmalı, değil mi? Ya da bu işler nasıl yürüyorsa artık?” diye soruyor, ama Louisa omuz silkip geçiyor.

"Şu anda iş başında olduklarını sanmıyorum."

"Neden?"

“Çünkü Paskalya!”

" *Paskalya* ," diye tekrarladı Ted, sinirli bir şekilde ve tüm yüzünü ovuşturdu.

"Biraz yavaş mısınız yoksa? Bunda yanlış bir şey yok, sadece merak ettim," diyor Louisa, son derece düşünceli bir şekilde.

Ted ne yazık ki karşılık olarak zekice bir hakaret düşünmeye vakit bulamıyor, çünkü arkalarından bir ses aniden şöyle buyuruyor: “Siz ikiniz! Biletiniz var mı?”

Ted arkasını döndüğünde ince bir kravat takmış, öfkeli bir adamla karşılaştı; adamın göğsünde, eski bir Western filmindeki şerif yıldızıymış gibi düzelttiği bir isim etiketi vardı.

"Biletler mi?" diye soruyor Ted şaşkınlıkla.

"Şu kızın seninle birlikte bilet gişesinden geçtiğini gördüm! Bileti var mı?" diye homurdandı şerif ve sanki hayali bir tabanca çekecekmiş gibi başparmaklarını kemerine soktu.

"Bunu ödeme olarak alabilirsiniz! Değeri..." diye hemen karşılık verdi Louisa, resmin bulunduğu kutuyu şerife doğru uzatarak.

"HAYIR!" diye itiraz etti Ted.

Louisa, son derece yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle ona doğru döndü.

"Hâlâ burada mısın? Trene yetişmen gerektiğini sanıyordum?"

Ted, ellerini ceplerinde o kadar sıkıca sıkıyor ve kafasının içinde o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, iç organlarının en az on yıl yaşlandığı kesin. Şerif bunu nasıl yorumlayacağını tam olarak bilemiyor gibi görünüyor, bu yüzden duruma el koymaya karar verip Louisa'nın bileğini tutuyor.

"Dinleyin! Biletiniz var mı yok mu?"

Louisa o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, platformdaki insanların yarısı arkasını döndü; sanki adam onu yakıyormuş gibi kendini kurtardı. Kolu yukarı kaydı ve Ted kolunu gördü; kolu o kadar çok morluk ve yara iziyle kaplıydı ki, hava bile derisini acıtıyordu.

"Bana dokunma!" diye çıkıştı ve geri çekilerek çantasındaki tornavidayı aramaya başladı.

Ted, kadının gözlerindeki ifadeyi tanır, içindeki sanatçıyı görür ve bu onu o kadar çok etkiler ki, beton platformda ayak izi bırakmaması mucizedir. Ted'in şu anda dünyada istediği tek şey yalnız bırakılmaktır, ancak arkadaşlarını asla hayal kırıklığına uğratmak istememenin sorunu şudur ki, arkadaşları cennetteyken yaptığın her şeyi görebilirler, o alçaklar. Bu yüzden şerif Louisa'ya

bir adım daha yaklaştığında, Ted son derece isteksizce, ellerini havaya kaldırıp gözlerini sıkıca kapatarak aralarına girer.

“Tamam. Tamam, tamam. Biletini ben ödeyeceğim!”

Şerif şaşkınlıkla ona bakıyor, Ted sanki vurulacakmış gibi kamburlaşıyor, şerif buna nasıl tep vereceğini bilemiyor gibi görünüyor.

“Öyle mi? Pekala, o zaman…” diye mırıldandı şerif, sanki yetkisini kamuoyu önünde sergileme fırsatını dört gözle bekliyormuş gibi, hafif bir hayal kırıklığıyla.

"Tamam mı?" diye soruyor Louisa neşeli bir şekilde.

"Pekala!" diye tekrarladı Ted, hiç de neşeli bir şekilde değil ve cüzdanını aramaya başladı.

Biletin parası ödenir, şerif ağır ağır uzaklaşır ve Ted, iç çekişleriyle kilometrelerce ötedeki iskambil kağıtlarından yapılmış evleri devirebilirdi. Bavulunu ve kül kutusunu alıp topallayarak trene biner, ama Louisa onu takip etmez. Ted kapıda döner ve homurdanır: "Geliyor musun?"

Louisa şüpheci görünüyor.

"Yani ben de sizinle gelebilirim? Öylece mi?" diye merak ediyor.

"Tam da istediğin buydu!" diye çıkıştı Ted.

Louisa gözlerini devirdi.

“Öyle mi? Yani şimdi birdenbire sana güvenmem mi gerekiyor? Ya beni öldürürsen?”

"Seni öldürmeyeceğim," diye inledi Ted.

"Bu tam bir katilin söyleyeceği şey! Adınızı bile bilmiyorum!" diye belirtiyor.

“Ted.”

"Benim adım Louisa."

"Biliyorum."

"Tamam aşkım."

"Tamam aşkım?"

"Tamam! Artık birbirimizi tanıyoruz! Bu kadar tuhaf davranmayı bırak!" diye sinirli bir şekilde başını salladı.

“Çünkü asıl garip olan *benim* …” diye mırıldanıyor.

Louisa kutuyu trene yükledi, sonra vagonun içine girdi, etrafına bakındı ve hemen şöyle dedi: "Vay canına! Bu koltuklar gerçekten çok yumuşak! Fish bana arabalara değil de trenlere nasıl girileceğini öğretmeliydi!"

Ted kızardı ve diğer yolcuların bakışlarından kaçındı. Louisa derin derin düşündükten sonra ekledi: "Biliyor musun, kadınlar en çok tanıdıkları biri tarafından öldürülüyor, Ted? Yani eğer biri beni öldürecekse, büyük ihtimalle o kişi sen olacaksın!"

Ted gözlerini kapatıp en az on kere ona kadar saydı, sonra iki boş koltuk buldu ve Louisa da onu takip etti; bu sırada sırt çantasıyla kafasına vuran yabancılardan "ah!" sesleri yükseldi. Ted bavulunu üstteki bagaj rafına koymaya çalıştı ama tam olarak ulaşamadı, bu yüzden Louisa yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu ve elbette Ted kesinlikle, kesinlikle ihtiyacı olmadığını söyledi, çünkü o yetişkin bir adamdı. Pes edip kendini, bavulunu ve kül kutusunu pencereye en yakın koltuğa sıkıştırmadan önce bavulu üç kez kafasına çarptı.

Louisa, uzanmaya bile gerek kalmadan rafa ulaşabildiği için, "Çantanızı oraya koymak istemediğinizden emin misiniz?" diye yardımcı bir şekilde soruyor.

"Bu gayet iyi!" diye tersledi Ted, kucağındaki bavulla.

"Gerçekten de çok rahat görünüyor," diye belirtiyor Louisa.

Karşılığında sadece gücenmiş bir homurtu duyuyor, bu yüzden kendi sırt çantasını rafa kaldırıp resmin bulunduğu kutuyu ayaklarının dibine yere koyuyor. Sonra yan yana oturuyorlar ve kendini savunmak gerekirse, Louisa sıkılıp sormadan önce en az yirmi saniye geçiyor: “Ted, bilmecelerden hoşlanır mısın? Tek kollu bir adamı ağaçtan nasıl indireceğini biliyor musun?”

Ted gözlerini kapatıyor ve şu anda ağaçtan düşmeye hiç itiraz etmeyecekmiş gibi görünüyor. "Bu çok uzun bir yolculuk olacak," diye düşünüyor.

Ve Cennet gülüyor. Ah, nasıl da gülüyor!

Ted bavulundan küçük bir bant rulosu çıkarıp yamuk gözlüklerini tamir eder. Louisa tren hareket etmeye başlayana kadar bilmeceler ve şakalar anlatır, ama sonra aniden çok beklenmedik bir şey yapar: sessizliğe bürünür. Orada oturup pencereden memleketine hayranlıkla bakar; hayatında ilk kez oradan ayrılmıştır. Gözlerini kırpıştırır ve derin nefesler alır ve tam peronun sonuna vardıklarında onu görür. O kadar hızlı olur ki, ilk başta hayal ettiğinden emindir, ama işte oradadır, bir bankta sakince oturmuş ve ona küçümseyerek bakmaktadır. Sokakta gördüğünden beri yıkanmış olmalı, çünkü tüyleri parıldamaktadır, ama kibir yıkanarak yok edilemez. Gözleri bir an için buluşur ve Louisa söylese kimse ona inanmaz, ama yemin edebilir ki sağ patisini kaldırıp el sallar.

Tipik bir balık mizahı, kedi olarak geri dönmek.

ON DÖRT

Sanat, bağlamdır.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, harika bir resim değil.

Eğer öyle olsaydı, elbette tuhaf olurdu, çünkü C. Jat olarak tanınacak olan sanatçı bu resmi çizdiğinde sadece on dört yaşındaydı. On dört yaşındakilerin görevi bir şeylerde mükemmel olmak değildir, onlardan beklenen tek şey aptal olmalarıdır; anneleri ve babaları baş ağrısı hapı endüstrisini desteklesin diye bu dünyaya gelmişlerdir. On dört yaşındakilerin dahi olması gerçekten de hiç de görevi değildir.

Yani resim hiç de özel bir şey değildi, hiç de değil. Özel olan sanatçıydı. Boşanmış anne babası ve bir öğretmenin bir keresinde "vahşi hayvan sürüsü" diye tanımladığı bir arkadaş grubuyla, harap bir liman kasabasından gelen yoksul, önemsiz bir çocuktu. Sanatçı tüm çocukluğu boyunca yetişkinlerin çevrelerini nasıl tahrip ettiğini görmüştü; kimisi şiddetle, kimisi sessizlikle, bazen sıkılmış yumruklarla ve her zaman boş şişelerle. Çocukların iki dünyası vardır: kendilerine verilen dünya ve hayal edebilecekleri dünya; ama sanatçının bile oradan resim yaparak kurtulmanın mümkün olduğuna inanacak kadar hayal gücü yoktu. Böylesine büyük bir şeyi hayal etmek için gerçekten çok büyük bir aptal olmak gerekirdi. Neyse ki, o da bunlardan birine sahipti.

Joar'a sık sık aptal olduğu söylenirdi, umursamazdı ama sanatçı gerçekten sinirlenirdi. Joar aptal değildi, sadece aynı anda tek bir şey düşünen bir insandı, bu yüzden motor tamirinde çok iyiydi. Sanatçı ise her şeyi aynı anda düşünürdü, bu yüzden çizebilirdi ama her zaman yanlış sırayla yapardı. Kağıdın kenarlarından ortaya doğru, gökyüzü önce, insanlar sonra. Bu yüzden dünyaca ünlü tablo, başladığında bir tablo bile değildi, bir çizimdi çünkü boya almaya gücü yetmiyordu. Ve başlangıçta denizin bir çizimi bile değildi, bulutların bir çizimiydi çünkü bulutlar hiçbir şeydi ve kendini böyle görüyordu. Diğer her şey mi? Joar'ın onda gördüğü şey buydu. Yetişkin bir sanatçıya, büyük sanatın bir insanın içinden çıkması gereken bir şey olduğu söylenirdi, ama onun için bu, içeriye girmesi gereken bir şeydi. Çünkü onun için sanat, aşktı. Kederdi. Bir hikayeydi.

Bir bağlam.

Sokakta evsiz bir adam iskeledeki çocukların resmini satmaya çalışsaydı, hiçbir değeri olmazdı; ama güzel bir galerinin beyaz duvarına asıldığında, servet değerinde oldu. Yeterince zengin insanlar bir şeyi yeterince çok istediklerinde, o şey paha biçilmez hale gelir, çünkü o zaman sanat gözlerle değil, kulaklarla deneyimlenir; bir resim için değil, adı ve tarihi için para öderler. Onların dünyasında hayranlık duyulması gereken sanatçı değil, sahibidir, çünkü sadece fiyatı olan bir şeyin değeri olabilir. Bu yüzden resimdeki çocuklar o kadar önemlidir ki, korumalar tarafından korunurlar; ama gerçek hayatta iskeledeki çocuklar kimsenin umursamadan ölebilir.

"Denizden Biri" adlı tablo, muhteşem olduğu için dünyaca ünlü olmadı, bir deha eseri olduğu için de rağbet görmedi; aksine, sanatçının ondan sonra yaptığı her şey sayesinde üne kavuştu. Bir

gün "C. Jat" adıyla kendi adını verdiği ve gören herkesi hayrete düşüren resimler yaptığı dönemde yarattığı sanatın yanı sıra, tanındığı kişi de buydu: utangaç ve kırık bir insandı ve alıcılar bunu çok sevdi, ne kadar kırık olursa o kadar iyiydi. " *Daha da kırıl* ," diye dilediler, " *önümüzde paramparça ol!"*

C. Jat dışarı çıkmayı bıraktığında gizemli bir hale geldi, röportaj vermeyi bıraktığında ise takip edilmeye başlandı. Verecek ne kadar az şeyi olursa, herkes o kadar çok istiyordu. Bir gün neslinin büyük sanatçılarından biri olarak anılacaktı ve herkes büyük sanatçıların bir sonraki adımda ne yapacağını her zaman merak eder, ancak bazı sanatçılar için durum tam tersidir: o kadar çok sevilirler ki, sonunda herkes en başta ne yarattıklarını bilmek ister. İşte *Denizin Bir Parçası adlı eser de* böyle dünyaca ünlü oldu, çünkü her şey orada başladı. Bu yüzden defalarca alınıp satıldı ve bu yüzden bir gün o kadar pahalı hale geldi ki, sanatçı onu geri almak için tüm parasını harcadı.

Ne için? Özel bir şey yok. Fırça darbeleri bir gencin, anlatı bir çocuğun eseriydi. Yine de, bir kez gören birçok insan sonrasında sürekli ondan bahsediyordu. Çünkü herkes ilk başta sadece denizi, o maviliği görüyordu; iskelenin ucundaki üç çocuğu görebilmek için gerçekten uzun süre orada durup bakmanız gerekiyordu. Birçok insan, figürler kendilerine gösterilmedikçe hiçbir şey görmüyordu ve onları gösterenler her zaman zafer kazanmış gibi, sanki gizli bir hazineye giden yolu gösteriyorlarmış gibi yapıyorlardı. Gazetelerin ona dahi demesinin nedeni de buydu; sanki o on dört yaşındaki çocuk gizemi tam olarak böyle planlamıştı: sanki sadece denizi yeterince seven ve sanatı yeterince derinlemesine anlayan biri, çocukları görebilecek kadar uzun süre bakabilirdi.

Ama gerçek şu ki, bu kasıtlı değildi. Joar o yarışmayı buldu ama sanatçı boya bile alamayacak durumdaydı. Bunu Joar'a açıklayamadı bile çünkü Joar anlamadığı kelimelere çok sinirleniyordu ve "suluboya" kavramını kavramak zordu. Yağlı boya ile resim yapmak ise açıkça daha da zordu çünkü Joar bunu duyduğunda şöyle

haykırdı: "Yağlı boya mı demek istiyorsun? Her şey simsiyah olmaz mıydı?"

Yani bunların hiçbiri kasıtlı değildi, sanatçı sadece en iyi arkadaşını mutlu etmek için denemeye söz vermişti. Deniz resmi çizmek niyetinde değildi ve kimsenin iskelenin ucunda oturan üç çocuğu görmesini de istemiyordu. Eğer biri ona sanatın ne olduğunu sorsaydı, muhtemelen diğer çocuklar, zenginler, zekiler, yetenekliler için bir şey olduğunu fısıldardı. Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu, elleri sadece bazı ayakların dans etmesiyle aynı nedenden dolayı çiziyordu: nasıl duracaklarını bilmiyorlardı.

Bu yüzden neredeyse hiç resim olmayacaktı. Çünkü o yılki ilk cenazeden hemen sonra, ikincisinden hemen önce, parmakları tamamen çizmeyi bıraktı. Eğer Joar ısrar etmeye devam etmeseydi, muhtemelen bir daha asla başlamazlardı.

Dürüst olmak gerekirse, harika bir *tablo* . Sadece sanatçıyı dahi olarak nitelendirenlerin düşündüğü gibi değil.

Yirmi beş yıl önce o Haziran akşamı, gençler iskeleden evlerine dönerken, sanatçı Joar'a daha önce hiç kimseye yaklaşmadığı kadar yaklaştı. Joar sessizce şöyle dedi: "Üzgünüm, bunun önemi olmadığını söyleyemem."

"Ne?" diye düşündü sanatçı kederle, herkesin istediği her şey olamamaktan dolayı her zaman kalbi kırık bir halde.

Joar derin bir nefes aldı ve sokak lambalarının ışığında babasının parmak izleri vücudunun her yerinde mavi ve mor renkte parladı. Sonra kısaca şöyle dedi: “Biliyorum, yarışmanın önemsiz olduğunu, kazanmak zorunda olmadığını söylememi istiyorsun. Ama bunu söyleyemem. Kazanmak zorundasın. Bu lanet olası kasabadan kurtulmak zorundasın!”

Sanatçı gözlerini yere dikmiş bir şekilde yürümeye devam etti ve mutsuz bir şekilde şöyle yanıtladı: "Siz her zaman benden sanki

sizden daha iyi bir hayatı hak ediyormuşum gibi bahsediyorsunuz..."

"Hayır, değilsin!" diye hemen yanıtladı Joar.

Sanatçı o kadar şaşırdı ki neredeyse gülecekti, ama Joar sadece yavaşça başını salladı ve yıkıcı bir ciddiyetle devam etti: “Bizden daha iyi bir hayatı hak etmiyorsun. Sadece bizim gibi yaşamaya asla dayanamayacaksın. Normal bir hayat mı? Bunun için çok yumuşaksın. Burada kalıp babalarımız gibi lanet olası limanda çalışmak mı? Her sabah kalkıp kendini berbat hissetmek mi? Sürekli öfkeli olmak mı? Elli yıl boyunca her gün mü? Bu zor. Sert bir adam olmalısın. Sen değilsin. Farklı bir hayata ihtiyacın var.”

Sanatçı uzun süre sessizce yürüdükten sonra nihayet sormaya cesaret etti: "Peki ya siz?"

Joar hayalperest bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Normal bir hayat yaşayacağım. Limanda çalışacağım. Her sabah kalkıp kendimi berbat hissedeceğim, sürekli sinirli olacağım. Ama arada bir, o lanet olası Pazar günlerinden birinde, bir müzeye gideceğim. Ve içimde, dünyaca ünlü bir sanatçının bir tablosu olacak ve o kadar güzel olacak ki, bir hafta daha hayatta kalmaya dayanabileceğim."

Sanatçı o an için, baş döndürücü derecede kısa bir süreliğine, çok mutlu olmuştu, çünkü Joar kendi geleceğinden neredeyse hiç bahsetmezdi. Joar her zaman şimdiki zamana yetişmek için acele ederdi. Yaz tatilinin başlangıcını ve ortasını, Haziran ve Temmuz aylarını sevmek için acele ederdi, çünkü bu yılın en güzel zamanıydı. Çünkü Ağustos demek babasının işten izinli olması demekti ve bu en kötüsüydü. Kötülüğe verebileceğiniz en tehlikeli şey boş zamandır, çünkü bu daha karanlık kıskançlık, daha derin paranoya ve daha fazla boş şişe anlamına geliyordu. Annesi bir Ağustos ayını daha atlatamazdı, Joar bundan emindi ve kendi bedeninin onu koruyacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Her zaman aralarındaki en kısa olanıydı, ama arkadaşları onu her zaman en büyük ve en cesur olarak hatırlayacaklardı. Babası ise tam tersiydi, iki yüz kilo ağırlığındaydı ama minicik bir adamdı.

Bir keresinde okulda bir öğretmen Joar'ın "sorumsuz" olduğunu söylemişti ki bu, sanatçının duyduğu en çılgın şeydi. Elbette Joar yerinde duramıyor ve sınıfta sessiz kalamıyordu, ama sadece aceleci olduğu için. Çoğu çocuk aceleci olduğunu bilmez, şanslıdırlar. Öğretmenler Joar'ın dinlemediğini söylediler, ama aslında kastettikleri şey itaat etmemesiydi. Şiddete meyilli olduğunu söylediler, ama o sadece dövüşte herkesten daha iyiydi. Kavgaları başlatan asla o değildi, ama kazandıktan sonra her zaman öyle görünüyordu. Sınıfta bulunmasının tehlikeli olduğunu söylediler, ama aslında tehlikeli olan sanatçıydı, çünkü Joar her zaman onu koruyordu.

Sorun şuydu ki, Joar'ın beyni bir düşünceye takılıp kaldığında, tüm beyin hücreleri şekerli sandviçin etrafına üşüşen karıncalar gibi o düşüncenin etrafına toplanıyordu, ama ne yazık ki her zaman en zeki beyin hücreleri oraya ilk ulaşmıyordu. Bu yüzden garip şeylere çok sinirleniyordu. En iyi arkadaşı bir kapıya sıkışırsa, kapı dayak yiyordu, çünkü Joar'ın dünyasında cansız nesneler yoktu, her şey bilinçliydi ve yaptıkları her şey kasıtlıydı. Kişniş yemeyi reddediyordu çünkü bazı insanlar kişnişi severken bazıları sabun gibi tadı olduğunu düşünüyordu. Joar'a göre sabun gibi tadı yoktu, sadece çok adaletsiz bir şeyi yemeyi reddediyordu. Bir keresinde televizyonda birinin "organik et"ten bahsettiğini duydu ve sanatçıya bunun ne anlama geldiğini sordu, sanatçı da belki de domuzların daha iyi beslendiği, dışarıda yaşamalarına izin verildiği ve belki de daha mutlu oldukları anlamına geldiğini öne sürdü. "Yani sadece mutlu domuzları mı öldürüyorlar? Bu daha da kötü değil mi?" diye öfkeyle sordu Joar. Sanatçının buna bir cevabı yoktu. Joar'ın mantığı, ne kadar kusurlu olursa olsun, onunla tartışmak zordu.

Dördüncü sınıftayken öğretmen Joar'dan sınıfta kalmasını istedi, bu yüzden ressam tek başına koridora çıkmak zorunda kaldı ve bazı altıncı sınıf öğrencileri koşarak gelip çizim defterini elinden kaptılar. İlk başta sadece güldüler, ama çizdiği çıplak bedenleri görünce, iğrenç olduğunu bağırdılar. Bu, istedikleri kadar canını

yakmadı, bu yüzden ona vurdular ve başını bir dolaba soktular, ama bu da ona yeterince acı vermedi. Ta ki çizim defterini yırtana kadar. Ressam daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştı, bu yüzden çığlık attı. Joar sınıftan fırladı, beş büyük çocuk vardı ama Joar tek başına bir çete gibiydi. Daha büyük ve daha güçlüydüler, bu da şanslıydı çünkü aksi takdirde muhtemelen onları öldürürdü. Joar'ı sürükleyerek götürmek için bir hademe ve üç öğretmen gerekti. Onu müdürün odasında oturttular, onlar da ailesini aradılar ve ne yazık ki o gün babası işe gidemeyecek kadar sarhoştu, bu yüzden telefonu o cevaplamak zorunda kaldı.

Müdür tarafından azarlandıktan sonra eve dönerken Joar, kavganın yaşandığı koridorda durdu. Altıncı sınıf öğrencilerinden birini çöp kutusuna tıkıştırdığında dökülen çöpleri toplamak için eğildi. Okuldaki yetişkinler onun soğuk ve duygusuz olduğunu, hissiz olduğunu düşünüyorlardı. Tanrı aşkına, sorun tam tersiydi. Bu, hayvanları ve kişnişi seven ve kavgadan nefret eden bir çocuktu. Sadece sevdikleri için kavga ederdi. Bu yüzden sanatçı, Joar'ın bir gün birini o kadar çok seveceğinden ve sonunda hapse gireceğinden sürekli korkuyordu.

Joar o akşam eve geldiğinde, babası onu neredeyse ölümüne dövmüştü ve eğer bu dayanılmaz derecede acımasız olmasaydı, okulda kavga ettiği için bir çocuğu dövmek neredeyse ironik olurdu. Babası üzerine bir çığ gibi çöktü ve bunu ona ders vermek için bile yapmadı. Sadece müdür onu çağırdığında orada oturup düzgün bir ebeveyn, gerçek bir baba gibi davranmak zorunda kaldığı için yapmıştı. Bu, o adi herife gerçekte ne olduğunu hatırlatmıştı: hiçbir şey. Bu yüzden çocuğu daha da sert dövmüştü.

Joar okula döndüğünde, her teneffüste futbol oynadı, vücudunun morluklarla kaplı olmasına bahane bulmak için her müdahaleye kafa üstü daldı. O günden sonra, ressam eskiz defterini altıncı sınıf öğrencilerinden her zaman çok dikkatli bir şekilde sakladı. Kendini korumak için değil, onları korumak için de değil, Joar'ı korumak için. Çünkü Joar tehlikeliydi, ama dünya her zaman daha tehlikeliydi. Dünya yenilmezdir.

Sorumluluk mu? Hiç kimse bu kadar sorumluluk hissetmemişti.

Yani, yirmi beş yıl önce o Haziran günü iskeleden eve doğru yürürken, sanatçı umut etmeye cesaret edebildiği tek şeyi fısıldadı: “Belki benimle gelebilirsin? Buradan uzaklaşarak?”

“Gelip ziyaret edebilirim!” diye yalan söyledi Joar, çünkü elbette bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Geleceğinin bulutlar kadar boş, anlamsız olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendine şu sözü verdi: “Benim için endişelenme! Televizyondaki ünlüler gibi dünyaca ünlü ve mutlu olacaksın. İnsanların sevdiği şeyler resmedeceksin. Ve biliyor musun, ben ne kazanacağım? En güzel şeyi kazanacağım: Bunun bir parçası olduğumu bilmek.”

Ufukta evlerinin siluetlerini gördüklerinde, Joar gözlerini evinden ayırmadı, ta ki yatak odası penceresinin dışındaki küçük teneke kutuda büyüyen çiçekleri görene kadar. Annesi her gün küçük bir devrim, nefret ve şiddetin kuşattığı bir apartmanda şefkatin silahlı direnişi olan bitkiler yetiştiriyordu. Joar daha yavaş ve sessiz yürüdü, ta ki parmak uçlarına bir şeyin dokunduğunu hissedene kadar. Sanatçının elini tuttuğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Sanatçı on dört yaşındaydı ve sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama bir gün büyüyüp dünya çapında kutlanacak ve hâlâ aynı basit şeyleri bildiğini fark edecekti: Sanat bir an demektir. Sanat bir amaç olmak demektir. Sanat, bir hafta daha hayatta kalmanın getirdiği zorluklarla başa çıkmak demektir.

O akşam yol ayrımında "Yarın!" diye bağıran Ted'di ve diğerleri "Yarın!" diye karşılık verince içlerinden biri de bir osurdu. Aman Tanrım, hepsi nasıl da güldüler, omurgaları baloncuklu naylon gibi patlayana kadar. Osuruk, eğer nasıl takdir edeceğinizi biliyorsanız, gerçekten de en iyi kiropraktördür.

O akşam Joar, çocukluğunun geçtiği evin tüm pencerelerini açtı ve teneke saksılardaki annesinin lavanta ve sardunyalarını suladı. Annesi saçından öptü ve "Bu senin sorumluluğun değil" dedi. Joar elektrik süpürgesiyle evi süpürdü ve çamaşırları kaloriferlere astı, annesi de fısıldadı: "Sevgilim Joar, bu senin sorumluluğun değil." Sonra dünyanın en iyi icadının ne olduğu hakkında konuştular ve annesi "Şişe kapakları" dedi. Joar sinirlendi, bu yüzden annesi "O zaman şişe açacakları?" diye önerdi ve Joar'ın onunla dalga geçtiğini anlaması birkaç dakika sürdü. "Aptalım ama *o kadar da* aptal değilim," diye kıkırdadı annesi. Joar, annesinin hiç de aptal olmadığını söylemek istedi ama bunun yerine "Fermuarın açık" dedi. Annesi aşağı baktığında ve şaka yaptığını anladığında, "Bu pantolonun fermuarı bile yok!" diye haykırdı. Joar'ın buna gülme şekli, annesine dünyadaki hiçbir annenin onun kadar şanslı olmadığını düşündürdü.

Pizza almıştı, bunu aslında sadece kutlayacak bir şeyleri olduğunda yapardı, ama bazen Joar'ın unutmasına yardım etmesi gerektiğinde de yapardı. Bu konuda çok iyiydi. Şakalar anlatırdı, Joar da gülerdi, şakalarına değil, kendi kendine ne kadar çok güldüğüne. Kollarından biri o kadar çok ağrıyordu ki pizzayı kaldıramadığı için Joar ona pizzayı dilimlemede yardım etmek zorunda kalmıştı. İş yerindeki meslektaşlarına ıslak çimlerde kaydığını söylemişti ve onlar da onun çok sakar olduğunu bildikleri için gülmüşlerdi. Joar da gülmeye çalıştı ama artık dayanamayınca ve gözlerindeki ifade kararınca, annesi sadece şu sözleri fısıldadı: "Canım, canım, bu senin sorumluluğun değil."

Sanki olağanüstü bir şey yokmuş gibi, sanki sahip olduğu oğul tam da böyle bir oğulmuş gibi. Süper kahraman olmayı hayal eden Joar'dı, ama süper güçlere sahip olan oydu. Kolu kırılmıştı, Joar'ın babasının onu fırlattığı radyatör yamulmuştu, o kadar sert fırlatmıştı ki metalde ezikler oluşmuştu.

“Sorun yok anne. Şimdi şu pizzayı soğumadan yiyelim,” Joar başını salladı ve çamaşırları eziklerin üzerine astı. Annesi onu tek koluyla kucakladı. Sonra televizyon izlediler, mutlu ünlüleri

gördüler ve Joar görevini yaptı: Annesinin unuttuğunu düşünmesini sağladı, bu konuda çok iyiydi. Annesi uyuyakaldığında, Joar çiçek saksılarından bulaşan toprak parmaklarında yatağında uyanık yattı. Kilitteki anahtarın sesini dinledi, babasının sarhoş bir şekilde eve gelmesini bekledi. Pencerenin dışında lavanta ve sardunyalar büyüyordu, Joar bıçağını onların altına saklamıştı.

Sanat mı? Bağlamla ilgilidir.

Çok geçmeden Joar'ın babası kapıda bekleyecekti. Birkaç gün sonra en yakın arkadaşı dünyaca ünlü bir tablo yapmaya başlayacaktı. Belki yirmi beş yıl sonra biri tabloya çok yakından bakacak ve sanatçının gençlerin yanındaki iskelede bir şeyler resmettiğini görecekti.

Çiçekler.

ON BEŞ

Mary Oliver'ın "Yaz Günü" adlı bir şiiri var ve şu dizelerle bitiyor:

Söyle bana, ne yapmayı planlıyorsun?
Eşsiz ve kıymetli hayatınızla mı?

Ted, o yaz cenazede sanatçının bunu kendi kendine tekrar tekrar fısıldadığını duydu. O zamanlar on dört yaşındaydılar. Ted, sevdiği birini ilk kez kaybetmişti; büyüdükçe on dört yaşının aslında oldukça geç olduğunu, o zamana kadar kimseyi kaybetmemiş olmanın aslında sadece şans eseri olduğunu anlıyorsunuz. Ted, sonrasında kilise sıralarında otururken nasıl teselli edilemez ve şiddetli bir şekilde ağladığını, boğazı yanana ve göğsü ağrıyana kadar ağladığını hatırlıyor. O zamana kadar kederin fiziksel bir şey olduğunu, yaşayanlara yapılan bir istismar olduğunu bilmiyordu.

Yirmi beş yıl sonra, sanatçının küllerini içeren bir kutuyla trende oturuyor; yerde duran daha büyük bir kutuda ise inanılmaz derecede değerli bir tablo var ve yanında tamamen tuhaf ve son derece sinir bozucu bir genç oturuyor. Kötü fikirler mi? Ted, bir keresinde ıslak çoraplarını tost makinesinde kurutmaya çalışan ve başka bir seferinde, dondurma kutusu çok donmuş olduğu için kaşıkla alınamayacak hale geldiğinde, "Kaşığı mikrodalgada ısıtayım!" diye düşünen Joar ile birlikte büyüdü. Yani Ted gerçekten kötü fikirler görmüştü, ama bundan daha kötüsünü görmemişti.

Kül kutusuna bağırıp bu tür bir sorumluluğa hazır olmadığını söylemek istiyor. Sanatçıya, Ted'in çok fazla bakım gerektireceği için süet bot almadığı zamanı hatırlatmak istiyor. *"Ayakkabıların* bakımını bile yapamıyorum, sen ise bana bir *insan* bıraktın," diye düşünüyor öfkeyle. Kendine, sanatçıya ve en çok da ölümün bu kadar iyi bir zevke sahip olmasına, her zaman en iyisini önce almasına kızgın.

Sadece birkaç hafta önce Ted, sanatçının büyük, güzel dairesinde oturuyordu. Balkonda kahvaltı yapmışlar, mevsimlerin değişimini izlemişlerdi; bahar yavaş ama amansızdı, kış ise santim santim ölüyordu. Sanatçının aptalca küçük şakalarının ve neşeli kahkahalarının diğer tarafında, hastalık da aynı şekilde ilerliyordu. Elleri titriyordu, çayını dökmüştü ama umurunda değildi. Ted o kadar kıskanıyordu ki, keşke ölümle bu kadar kayıtsızca yüzleşebilseydi diye düşünüyordu.

"Sence ne kadar tutar?" diye sormuştu sanatçı, sanki bir çuval patatesten daha önemsiz bir şeyden bahsediyorlarmış gibi.

Gazetede, sanatçının ilk tablosunun açık artırmada satılacağına dair bir haber görmüşlerdi. Ted önce şaka yaptığını sanmış, sonra da kekelemişti: " *Ciddi* misin? Bu, sahip olduğun her şeye mal olur!"

"Güzel. Sanatçıların fakir ölmesi gerekiyor zaten," diye sırıtmıştı sanatçı.

"Bunu söylemeyi bırak."

"Yoksul olacağım mı?"

Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz.

Sanatçının omuzları neşeyle sallanıyordu.

“Sana parayı vermeye çalıştım. İstemedin.”

"Bu kadar büyük bir paranın sorumluluğunu üstlenemem," diye fısıldamıştı Ted.

"Pekâlâ, o halde istediğim tek şeyi alacağım," diye gülmüştü sanatçı.

Sonra o kadar şiddetli öksürmeye başladı ki Ted yardım etmek için ayağa fırladı.

“İyi misiniz? Doktoru aramalı mıyım?”

"Hayır, hayır, her öksürdüğümde öleceğim diye endişelenmeyi bırak."

Ted, kırılmış bir şekilde şöyle cevap verdi: “Ölmenizden endişelenmiyorum. Sizin ölmüş olmanızdan endişeleniyorum. Sizsiz hayatta olmaktan endişeleniyorum.”

Sanatçının gülümsemesi, kalın perdelerin arasından süzülen güneş ışığı gibiydi.

"Söyle bakalım Ted, o eşsiz ve kıymetli hayatınla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Kes şunu," diye mırıldandı Ted.

"Durun artık," diye takılmıştı sanatçı sevgiyle.

"Bir kerecik de olsa yetişkin gibi davranmayı deneyebilir misin?"

“Kesinlikle hayır! Hiçbir koşulda yetişkin olmamıza izin verilmiyor Ted, bu ölümcül! Bütün yetişkinler er ya da geç ölür, fark etmedin mi?”

"Kıpırdama, ben de çayını sileyim..."

Sanatçı, öksürmekten sesi kısılmış bir halde tekrar sordu: "Lütfen, Ted, söyle bana. Ne yapmayı planlıyorsun? İki yıldır benim dairemde saklanıyorsun. Hayattan kaçıyorsun."

"Sana ben bakıyorum!"

“Biliyorum. Ve bu yüzden seni seviyorum. Ama ben gittikten sonra, sen yaşamaya devam etmelisin.”

Ted'in buna bir cevabı yoktu. Kahvaltıdan sonra sanatçı kendini kötü hissetti ve kusunca Ted yanına oturup, zayıf bedenini kucakladı ve kalan azıcık saçını okşadı.

"Konuşmaya kalkışma..." diye yalvardı Ted, inatçı arkadaşı yine de bir şeyler söylemeye çalışınca.

"Bana ne yapacağımı söylemeyin, burada gerçekten ölüyorum!" diye yorgun bir şekilde gülümsedi sanatçı, yanağını soğuk porselene yaslayarak.

Ted iç çekti: "Biliyor musun? Biraz huzur ve sessizlik gerçekten iyi gelecek!"

Sanatçının kahkahası tüm dairede yankılandı. Son haftalarında onun kadar çok kıkırdama ve kahkaha atma şansına sahip olan, ölümden daha çok anı çaldığını hissetme fırsatı bulan çok az insan vardır. Her sabah balkonda kahvaltı, her akşam patlamış mısır ve eski filmler, elini tutacak en iyi kişi... Bütün bunlara kim sahip olabilir? Neredeyse hiç kimse. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun ilk tablosunu geri almaya karar verdi. İnsanlar her zaman onun olağanüstü olduğunu söylerdi, ama o da herkes gibiydi; hayatının sonunda neredeyse hepimizin dilediği şeyi diledi: çocukluk yazlarını geri almak.

Bir akşam, uykuya dalmadan hemen önce Ted'e, "Ben yokken mutlu olmanı istiyorum," diye fısıldamıştı.

Elbette bu çok şey istemekti. Kalbe sahip olmak ağırdır, bazılarımız için çok ağırdır. Ama Ted deneyeceğine söz vermişti.

"Joar? Joar... sen misin?" diye umutla mırıldandı sanatçı uyandığında.

"Hayır. Bu Ted. Joar burada değil," diye fısıldadı Ted sandalyesinden, arkadaşının gözlerindeki hayal kırıklığını kabullenmeye çalışarak.

Her şey çok ağır, bazılarımız için çok çok ağır, ama yine de devam ediyoruz. O büyük apartmanda iki adam arasında günler geçmişti; kahvaltılar, eski filmler, avuç içlerinde parmak uçları. Ve kahkaha, kahkaha, kahkaha. Aptalca küçük şakalar, ruh eşleri arasındaki saçmalıklar, geri kalan her şey hayattaki anlamsız boşluklardan ibaret. Bazen sanatçı Ted'i yetişkin gibi davranmamaya ikna etmeyi başarıyordu; bir keresinde içeride su balonları fırlatmıştı ve Ted o kadar sinirlenmişti ki birini yakalayıp geri fırlatmıştı. Ne yazık ki sanatçı eğilmişti ve su balonu açık balkon kapısından içeri, sokağa uçmuştu; bir sıçrama sesi ve birinin yabancı bir dilde öfkeyle bağırdığını duymuşlardı. Bundan sonra üç gün boyunca kahvaltılarını içeride yediler. Her sabah en az bir kere sanatçı o anıyı

hatırlayınca o kadar çok kıkırdıyordu ki, ağzından yumurta fırlayıp duvar kağıdına sıçramıştı ve o zaman iki adamın gözleri buluştuğunda, Ted'e yaz gibi gelmişti.

Sanatçının hasta olduğunu çok az kişi biliyordu ve sadece Ted ve doktorlar durumun ne kadar kötü olduğunu biliyordu. Sanatçı, "Ölüm kamusaldır ama ölmek özeldir, sahip olduğumuz en son özel şeydir," demişti ve sesinde hiçbir korku, hiçbir acı yoktu. Uzun bir hayat olmuştu. Vahşi ve değerli.

O, Ted'le iki yıldır tanıştıkları ve on beş yaşına girdikleri yaz, iskelede arkadaşlarının resmini çizmişti. O sonbaharda, cenazelerden sonra yolları ayrıldı ama birbirlerini asla kaybetmediler. Joar'ın sanatçı için hayal ettiği her şey gerçekten gerçekleşti: etkili insanlar tarafından keşfedildi, prestijli bir sanat okuluna girdi ve uzak bir büyük şehre taşındı. Orada küçük bir odanın zeminine uzanır, korku içinde, Ted'le telefonda bütün gece ağlardı. Başka hiç kimse onların kederini anlamıyordu. Dünya o kadar ezici, acımasız ve şiddetliydi ki, çocuklar kalpleri olamayacak kadar hassastı. Bazen sanatçı penceresinde kıvrılıp aşağıdaki sokakta olup bitenlere bakar ve telefona fısıldardı: "Diğerleri nasıl başa çıkıyor, Ted?"

"Belki de bir şeyler öğreniriz?" dedi Ted, umutlu görünmeye çalışarak.

Belki bir süreliğine öyle olmuşlardır, ya da sadece rol yapmada daha iyi hale gelmişlerdir. Sanatçı on sekiz yaşına geldiğinde öğretmenleri tarafından "dahi" olarak tanımlanmış, yirmi yaşına geldiğinde dünyaca ünlü olacağı söylenmiş, yirmi sekiz yaşına geldiğinde ise keşke yanılmış olsalardı diye düşünmüştür.

Ama aradaki yıllarda? İşte o zaman onun için tamamen olağanüstü bir şey oldu: kendi sesini buldu. Sanat okulunu bitirdiğinde dünyayı gezip görmesi gerektiğini öneren Ted'di. Sanatçının anne babası öldü, sanatçı onları gömmek için eve döndü

ve Ted, arkadaşı hemen tekrar gitmezse sonsuza dek orada mahsur kalabileceğinden çok korktu.

Ted ona, "Daha büyük şeyleri görmen gerekiyor," dedi.

"Benimle gelir misin?" diye sordu sanatçı, elbette Ted'in hayır diyeceğini biliyordu.

Ted sıradan bir hayat istiyordu, sıradan yatağında uyanmak istiyordu, kesinlikle dünyayı deneyimlemek istemiyordu. Sadece arkadaşlarının dünyayı gezdikten sonra eve döndüklerinde gözlerindeki ifadeyi görmek istiyordu. Bu yüzden sanatçı kendi yoluna çıktı. Yirmi iki yaşındayken, resimlerin peşinden koşarak, galerileri ve müzeleri gezerek ülkeden ülkeye dolaştı. Otostop çekti, yavaş trenlere bindi, eski püskü bir motosikletle dağ sıralarını aştı. Yirmi dört yaşındayken bulaşıkçı ve temizlikçi olarak çalıştı, hareketli dans pistlerinde tanımadığı insanlara aşık oldu, sonsuz kumsallarda ay ışığında dans etti. Sonra ona portre çizmeyi ve bunun için para kazanmayı öğreten yaşlı kadınlarla tanıştı, sonra da ona binaların duvarlarını boyamayı ve polisten kaçmayı öğreten sprey boya kutuları olan genç adamlarla tanıştı. Yirmi altı yaşındayken, bunu her kıtada yapmıştı, bu yüzden Ted'i aradı ve eve doğru yolda olduğunu söyledi. Telefon, birbirlerinin kahkahalarına boğulurlarken yankılanıyordu, ama işler sanatçının beklediği gibi gitmedi. Yeni resimlerini önceden sanat okulundaki eski öğretmenlerine gönderdi ve şaşkın öğretmenleri de onları önemli kişilere iletti. Ve her şey değişti. Sanatçı dünyanın tüm sanatını görmüştü, şimdi ise dünyanın hiç görmediği sanat eserleri yaratıyordu; işte böylece ünlü oldu. Ondan sonra bir daha asla eve dönmedi. Bir daha asla iskelede oturup resim çizmedi.

Şöhret anlık ve acımasızdı, kesinlikle hassas çocuklar için uygun bir şey değildi; sanatçı dünyayı ele geçirmişti, ama şimdi dünya onu ele geçirmişti. Yirmi sekiz yaşındayken tekrar seyahate çıktı, ama bu sefer farklı bir şekilde; kalabalık havaalanlarına büyük siyah arabalarla götürülüyordu. Tanıştığı herkes ona onu sevdiklerini söylüyordu, bunu atlatan neredeyse hiç kimse yoktu. Dergi kapakları

için fotoğrafları çekildi ve pahalı otel süitlerinin zemininde bütün gece yatıp, Ted ile telefonda panik içinde nefes alıp verdi. Sanatçı bir gözlemciydi, gözlemlenmeye katlanamıyordu; dünya her zaman bunları birbirine karıştırıyordu.

Otuz yaşındayken, onu seven kimse kalmadığı için her gün hap içiyordu. Bir süre çılgınca mutlu ve mutsuzdu, hep biri ya da diğeri, sonunda aradaki farkı anlayamadı. Hayatına birçok insan girdi, ona ne resmetmesi gerektiğini, sanatını nasıl satması gerektiğini söylüyorlardı. Başlangıçta bu insanlar sanatçı için çalışıyordu, ama kısa süre sonra sanatçı onlar için çalışmaya başladı. Çok geçmeden herkes hayal kırıklığına uğradı çünkü çok yavaş, çok garip, çok az resim yapıyordu. Otuz iki yaşındayken o kadar sık panik atak geçiriyordu ki, öncesinde vücudunun nasıl hissettiğini unutmuştu. Devasa bir daire satın aldı ve güzel şeylerle doldurdu, ama koridordaki bir yatakta, kedi gibi kıvrılarak uyuyordu. Servetinin yarısını dolandırıldı, diğer yarısını gönüllü olarak verdi, aşkı yanlış yerlerde aradı ve kalbi her türlü şekilde kırıldı. Dışarı çıkmayı bıraktı, teni şöhret için çok ince, ciğerleri dünyanın zirvesi için çok küçüktü. Sokakta yabancılar onu tanıdığında, korkmuş bir hayvan gibi kaçardı. Otuz beş yaşına geldiğinde, zengin bir adam stüdyosuna geldi ve henüz bitmemiş bir resmini satın aldı; bir hafta sonra dışarıda aynı şeyi yapmayı uman diğer zengin adamlardan oluşan bir kuyruk oluştu. O kadar ünlü olmuştu ki, bitmemiş resimleri artık en değerlileriydi. Ondan sonra bir daha stüdyosuna hiç gitmedi, dairesinde bir gemi kazası geçirmiş gibi yaşadı, telefonda Ted'e fısıldayarak: "Herkes benden daha fazla resim yapmamı istiyor, ama sadece birini satın alana kadar, çünkü sonra bir daha asla resim yapmamamı umuyorlar." Sanatım artık sadece bir yatırım, benden bir parça alan herkes ölmemi umuyor, çünkü açık artırmada gerçekleşmemiş bir hayattan daha değerli bir şey yok."

Otuz yedi yaşındayken dibe vurdu. Bir gece o kadar sarhoştu ki, dairesinde, etrafı güzel ve sessiz şeylerle çevrili halde, kendi

küvetinde neredeyse boğuluyordu. İşte o zaman Ted, seyahat etmekten nefret etmesine ve büyük şehirlerden korkmasına rağmen, onunla yaşamaya geldi. Uçmanın çok pahalı olduğunu söyleyerek trenle geldi, ancak Ted daireye adım attığı anda sanatçının kulağına fısıldadığı ilk şey şuydu: "Korkak!"

Ted sert bir şekilde karşılık verdi: "Böğürtlen arıları hakkında ne derler bilirsin? Uçmamaları gerekir derler ya? İnsanlar da uçmamalı!"

Ressam güldü. Ted de güldü. İkisi de uzun zamandır böyle gülmemişti. Ted sadece kısa bir süre kalmayı planlıyordu, ama bu durum ressamın hayatının geri kalanına dönüştü. Başta ikisi de bunun Ted'in hatırı için olduğunu, tatile ihtiyacı olduğunu iddia ettiler. Ama aslında eve ihtiyacı olan ressamdı ve ev, tıpkı çocukken bodrumda oldukları gibi, karanlıkta horlayan Ted'in sesiydi.

O günden son gününe kadar sanatçı ne mutsuzdu ne de aşırı mutlu, tam da ikisinin arasında bir yerdeydi; sakin, güvende ve huzurlu. Bir insanın isteyebileceği her şey. Kıkırdadılar, dans ettiler, yemek yaptılar ve birbirlerine yüksek sesle şiir okudular. Bu birkaç ay, birkaç an, bir sonsuzluk sürdü. Sonra sanatçı hastalandı ve Ted kaldı. Yirmi beş yıllık arkadaşlıklarında sadece dört yıl birlikte yaşadılar: iki yıl gençliklerinde, iki yıl da son dönemde. Ama eğer erkek çocuklarının ruhlarının büyük bir mesafeyle birbirine bağlanabileceğine inanmıyorsanız, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir.

Hastalığının sonlarına doğru sanatçı çok uyuyordu ve Ted yatağının yanında oturup kitap okuyordu. Sanatçının kitaplıkları, herkesin nasıl başa çıktığını anlamaya çalışan herkesin kitaplıkları gibi, şairlerle doluydu.

Ted, Bodil Malmsten'in şu sözlerini okudu: "Ölüm diye bir şey yoktur, sadece çok sayıda ölü vardır." Sonra Joan Didion'ın, kocasının ölümünden sonra hastaneden eve döndüğü ilk anısını anlatan şu

sözlerini okudu: "Cep telefonunu masasının üzerindeki şarj aletine koyduğumu hatırlıyorum." Ardından Bodil Malmsten'in şu sözlerini tekrar okudu: "Ölüm işte budur, bir daha asla cevap vermemek."

Ardından Maya Angelou'nun "Büyük Ağaçlar Devrildiğinde" adlı eserini okudu.

Hafızamız, aniden keskinleşti, inceler, güzel sözleri kemiriyor
söylenmemiş, söz verilen yürüyüşler Hiç alınmadı.

Sonra Bodil Malmsten'in şu sözlerini tekrar tekrar okudu: "Kalp her zaman savunmasızdır." Sandalyede uyuyakaldı ve uyandığında sanatçı nazikçe parmaklarını tutuyordu.

Geçen bahar Paskalya'dan hemen önce, sanatçının doktoru kesinlikle hiçbir yere seyahat etmemesi gerektiğini söyledi. Ertesi gün Ted, tüm eşyalarını satmasına yardım etti, ardından birlikte müzayedeye kadar gittiler ve Ted tabloyu satın aldı; sanatçı da kilisenin arkasında Louisa ile buluştu.

Şimdi Ted, bir kül kutusu, ünlü bir tablo ve aklını kaçırmış bir genç kızla birlikte trende oturuyor. Bütün bunlar gerçekten de son derece kötü bir fikir. Ekmek kızartma makinesine çorap atmaktan bile beter.

ON ALTI

Ted, istemeden uyuyakalır; uyanınca ne kadar uyuduğunu bilmez, şaşırır. Sadece birkaç saniye mi, belki birkaç dakika mı? Saat kaç? Trenin tavanındaki ışıklara uykulu gözlerle bakarken ne kadar yorgun olduğunu fark eder. Davul sesiyle uyanmıştır. Bir süre etrafına bakındıktan sonra ne olduğunu anlar: Louisa, kavanozdaki bir yaban arısı gibi huzursuzca kolçaklara vuruyordur.

"Tren ne zaman duracak yine? Tuvalete gitmem lazım!" diye tısladı.

Ona sanki şaka yapıyormuş gibi bakıyor, ama kesinlikle şaka yapmıyor.

"Trende tuvaletler var," diyor olabildiğince nazik bir şekilde, çünkü kadının kendini aptal hissetmesini istemiyor.

“Şaka mı yapıyorsun? Bunların sadece filmlerdeki trenlerde olduğunu sanıyordum!” diye yüksek sesle söylüyor, belli ki hiç de aptal hissetmiyor. Sonra adam, belki de *biraz* aptal hissetmenin yerinde olabileceğini düşünmeden edemiyor. Ama “Tuvalet” yazan bir kapıyı işaret ediyor ve kadın, sanki biri “Ücretsiz marshmallow!” diye bağırmış gibi sıçrayarak uzaklaşıyor.

Kadın gittikten sonra Ted yalnız başına oturup on sekiz yaşındaki bir kızın tek bir inilti veya omurga çatırtısı bile çıkarmadan nasıl sessizce ayağa kalkabildiğine hayret eder. Büyüyüp bir gencin ne kadar doğal hareket ettiğini görünce, Taş Devri insanlarının yirmi yedi yaşında ölmesinin mantığını anlıyorsunuz, çünkü o yaştan sonra vücut ölmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Sonsuza dek genç kalacağınızı düşünüyorsunuz, ama birdenbire sandalyeden

kalkmanın artık garanti olmadığı, planlama gerektirdiği bir yaşa ulaşıyorsunuz ve Ted de artık o yaşa gelmişti. Çok uzun zaman önce değil, hapşırdığında boynu tutulmuştu. "Yaşlanmaya başlıyorsun," diye sırıtmıştı sanatçı ve Ted o kadar hakarete uğradığını hissetmişti ki, "Gerçekten ölmekte olan biri mi söylüyor bunu!" diye patlamıştı.

O an o kadar utanmıştı ki, elleriyle ağzını kapattı ve sanatçı o kadar çok gülmüştü ki, öksürmeye başlamıştı.

Ted küllerin bulunduğu kutuyu dürter ve sesi titreyerek şöyle der: “Onda ne bulduğunu anlayabiliyorum. Kime benzediğini biliyorum.”

Tren hızlanıyor, dışarıda dünya birer birer göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor; önce evler ve yollar, sonra çiftlikler ve tarlalar. Çok geçmeden ağaçlar ve karanlık. Buradan denize çok uzun bir yol var, inanılmaz derecede uzun.

Tuvalet kapısı aniden açılır ve Louisa içeri girer. Ted yanaklarını siler ve pencereden dışarı bakarak saklanmaya çalışır. Sanki Olimpiyatlardaki uzun atlama çukuruna gelmiş gibi, Louisa onun yanındaki koltuğa oturur.

"Neden bu kadar üzgünsün? Ağladın mı?" diye soruyor.

Elini sertçe gözlerine vurarak sızlandı ve sinirli bir şekilde, "Hayır," dedi.

"Saçın yüzünden mi?" diye soruyor Louisa, derin bir sempatiyle.

İlk başta hiçbir şey anlamaz, ama sonra kadın birkaç saniye fazla uzun süre alnının üst kısmına bakar, bu yüzden adam mırıldanır: "Hayır. Hayır! Hayır mı? Neden... neden böyle diyorsun?"

Omuzlarını umursamaz bir şekilde silkti.

"Sadece tahmin ettim. Orada oturmuş penceredeki yansımınıza bakıyordunuz, bu yüzden saçınızdan dolayı olduğunu düşündüm."

" *Yansıma* bakmıyordum!" diye belirtti Ted.

Sonra, saç çizgisinin ne kadar geriye çekildiğini kontrol etmek için alnının yansımasına bakarken, sanki alnının yansımasına bakıyormuş gibi görünmemeye çalışır. Joar'ın eskiden söylediği şeyi

düşünür: *Yaşlandığını, kafana sabun, popona şampuan sürmek zorunda kaldığında anlarsın.*

Louisa, oldukça nazik bir şekilde, çok daha önemli bir soru sorarak sözünü kesiyor: "Dışkı nereye gidiyor?"

"Affedersin?"

“Trende insanların bıraktığı dışkı nereye gidiyor?”

Ted, dünyanın en rahatsız olmuş adamının yapacağı gibi boğazını temizledi.

“Sanırım trenin altında bir tür konteyner var.”

"Peki ya orası dolarsa ne olacak? Dışkıyı rayların üzerine mi boşaltacaklar, yoksa başka bir şey mi yapacaklar?"

Bu fikre neredeyse şok olmuş gibi bakıyor.

“Bilmiyorum. Belki.”

Uzun süre düşündükten sonra, çok ciddi bir şekilde soruyor: "Ya dışarıda çok rüzgarlıysa? Mesela korkulukların yanında yürürken, tam yüzünüze bir kaka fırtınası düşse?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor.

“Nasıl olur da bunu *düşünmemiş* olabilirsin? Şu an aklımdan başka *hiçbir şey* geçmiyor!”

Öylesine derin bir iç çekiyor ki, tren penceresinden görünen buğday tarlalarının ezilmemesi mucize gibi.

“Belki... belki bir süreliğine sessizliğe bürünebiliriz?”

Omuzlarını silkip mırıldandı:

"Pekala. Anlaşılır."

Sırt çantasından bir çizim defteri çıkarıyor, koltuğuna rahatça oturuyor ve ayaklarını önündeki koltuğun sırtlığına koyuyor. Ted, bunun yasak olduğunu söylememeye gerçekten çok çalışıyor, ama kısa süre sonra iç çektiğinde ufka kadar uzanan tüm tarlalar dümdüz oluyor: "Lütfen ayaklarınızı koltuktan indirebilir misiniz?"

"Neden?" diye soruyor Louisa, anlamadan.

"Onu kirleteceksin," diyor.

Önce ona, sonra koltuğun arkasına, sonra tekrar ona bakıyor.

"Peki ya ayakkabılarımı çıkarırsam?"

“Mesele bu değil.”

"Peki, konu ne?"

"Burada önemli olan, ayaklarınızı önünüzdeki koltuğun arkasına koymamak!"

"Neden?"

"Çünkü bunu sadece yaramaz çocuklar yapar!"

Kadın önce koltuğun arkasına, sonra da ona baktı.

"Tamam. Sırtlık polisi."

Tren istasyona yanaşırken fren yapıyor, gıcırdıyor ve sallanıyor. Louisa, Ted'in sürekli saate baktığını fark ediyor.

"Neden sürekli saatine bakıyorsun?" diye soruyor.

"Trenin zamanında olup olmadığını kontrol etmek için," diye yanıtlıyor adam, kadının makul bulduğundan daha sinirli bir şekilde.

"Aceleniz var mı?"

"HAYIR."

"Öyleyse, zamanında olup olmamasının sizin için ne önemi var?"

"Her şeyin zamanında olmasına her zaman önem veririm."

Kadın ona sanki deliymiş gibi bakıyor, ki bu durum adamın hiç hoşuna gitmiyor. Tuvalete gitmeyi düşünüyor, sonra ayağa kalkmanın ne kadar zahmetli olacağını fark edip buna değmeyeceğine karar veriyor. Louisa sırt çantasından bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştiriyor ve bir nefes çekiyor.

"Aklını mı kaçırdın? Burada sigara içemezsin!" diye anında tepki gösterdi Ted.

Louisa, "Bak, sessizce oturmak isteyen biri için çok fazla gürültü yapıyorsun," diye belirtiyor.

"Elbette burada sigara içemeyeceğini anlıyorsundur," diye tısladı Ted, bunun üzerine kadın da karşılık olarak tısladı: “Henüz yakmadım bile! Çakmağım bile yok! Sigara bile içmiyorum!”

"Öyleyse neden sigara içiyorsunuz?"

"Bunlar benim değil! Arkadaşım Fish'e aitler!"

Otuz dokuz yaşındakiyle on sekiz yaşındaki adam, gözlerinde cenaze ateşiyle birbirlerine bakıyorlar. Kendini başkasında görmekle başa çıkmak zor.

"Pekala," diye mırıldandı.

"Tamam!" diye mırıldandı.

"Sigara içmemelisin, çok gençsin," diye ısrar ediyor somurtkan bir şekilde pencereden dışarı bakarken.

"Neden?" diyor, çizimine bakarak.

"Çünkü bu seni öldürür."

"Sigara içmek için yeterince yaşlanana kadar beklersen, sigara içmesen bile ölürsün," diye yanıtlıyor ki bu, itiraz etmesi son derece zor, sinir bozucu bir argüman.

Ama en azından ayaklarını koltuktan indiriyor ve sigarayı ağzından çıkarıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Ted sessizce.

"Evli misiniz?" diye soruyor, gözlerini çiziminden ayırmadan.

"HAYIR."

"Çocuklarınız var mı?"

"HAYIR."

"Ne büyük bir israf."

"Üzgünüm?"

"Dedim ki, bu bir israf, senin gibi sinir bozucu biri, sanki birinin sinir bozucu babasıymışsın gibi."

Ted içini çekti ve gözlerini kapattı, onun da aynısını yapacağına dair nafile bir umutla.

Louisa olabildiğince uzun süre, yani yaklaşık bir buçuk dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Bunlar ne tür çiçekler?" diye soruyor.

Ted gözlerini açar ve şaşkınlıkla burnunu kırıştırır, bu yüzden gözlükleri düşer.

“Çiçekler mi?”

Louisa, sanki soru onu utandırmış gibi, saçlarını yüzünü gizleyecek şekilde serbest bırakarak çizmeye devam ediyor.

“Resmin üzerinde... üzerinde. İskelede yanınızda duranlar. Ne tür çiçekler bunlar?”

Onun sesinin tereddütlü, sanki yanlış olduğundan ve aptal görünmekten endişeli olduğunu ilk kez duyuyordu. Ted'in omuzları

düştü; başkalarında kendini duymak bir yüktü.

"Bu çiçekleri neredeyse hiç kimse görmüyor," diye itiraf ediyor usulca.

"Onları resmi gerçek hayatta görene kadar fark etmemiştim, kartpostalda onları göremezsiniz, çok yakından bakmanız gerekiyor," diyor sessizce.

Ted düşünceli bir şekilde başını salladı, sonra öne eğildi, resmi kutusundan dikkatlice çıkardı ve iskeledeki gençlerin yanındaki minik pembe ve mor işaretlere baktı. Ardından fısıldadı:

“Sardunyalar ve lavantalar. Joar'ın annesiydi—”

Louisa birden utanma duygusunu unutup aşırı heyecanlı bir çocuğa dönüşüyor ve şöyle haykırıyor: “Joar mı? Hani o gaz çıkaran mı?”

Ted'in beyni, yetişkin bir beynin olması gerektiği gibi, şiddetle karşı çıkıyor, ama ağzının kenarları istemsizce seğiriyor.

“Evet... evet, Joar inanılmaz derecede çok gaz çıkarırdı. Pantolonunda delikler açabiliyordu. Belki de annesinin bu kadar çok çiçek yetiştirmesinin sebebi buydu, şimdi düşününce, kimyasal silah gibi bir oğlunuz varken hayatta kalmanın tek yolu buydu herhalde.”

O da gülüyor, Louisa da gülüyor.

"İyi bir anneye benziyor," diyor.

Ted başını salladı, ama ne yazık ki kasları artık gülmeyi sürdüremeyecek durumdaydı. Yüzü buna alışkın değildi. Yaşlandıkça yerçekimi ağzınızın köşelerini aşağı doğru çeker, gülümsemeye giden yol uzar.

"Evet, gerçekten de bitki yetiştirmede olağanüstüydü, etrafındaki her şey çok güzel kokuyordu. Her şeyin hayatta kalmasına yardımcı olmayı başardı."

Cümlesinin sonunda ağzı kırışıklıklarla dolup taşıyor.

Louisa, "Çiçekleri resme dahil edildiğine göre, hepiniz onu çok sevmiş olmalısınız," diye belirtiyor.

Ted, daha yavaş göz kırpma şansı bulmak için yamuk gözlüklerini temizliyor.

“Evet. Herkes onu severdi. Onun ve Joar'ın evinin nasıl bu kadar güzel kokabildiğini, böylesine güzel bir şeyin böylesine kötü birinin yaşadığı bir yerde nasıl var olabildiğini anlayamıyorduk. Çünkü Joar'ın babası... iri ve güçlüydü ama ufak tefek bir adamdı. Joar'ı ve annesini sanki insan değillermiş gibi döverdi...”

Ted tekrar sessizliğe bürünüyor; öncelikle bu tür erkekleri nasıl tarif edeceğini bilmediği için, sonra da Louisa'nın muhtemelen onlar hakkında her şeyi zaten bildiğini fark ettiği için.

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

"Böyle düşündüğüne üzüldüm," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Garip bir şekilde, buna gülümsüyor. Genç olduğu için bu onun için hala çok kolay, vücuduna hiçbir maliyeti yok.

"Sardunyalar ve lavantalar," diye tekrarlıyor hayalperest bir şekilde saçlarının arasından, kelimeler çizim defterine dökülüyor ve sonra oldukça dikkat çekici bir şey söylüyor: "Teşekkür ederim."

"Ne için?" diye merak ediyor Ted.

Omuzlarını silkti.

"Bana her şeyi anlattığın için ve seninle gelmeme izin verdiğin için."

Ted o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın nefes alıp almadığını anlamak için neredeyse burnuna dokunacaktı. Sonunda gözlerini kırpıştırdı ve mırıldandı: "Aslında Joar aramızda en kısa olanıydı, ama resimde en uzun görünen o."

Louisa başını kaldırıp saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Senden bile daha mı kısayız? Ciddi misin? Siz ne tür hobbitlersiniz?"

“Ben...” diye söze başlıyor Ted, biraz kırılmış hissederek, ama kadın hemen açıklıyor: "Demek istediğim, *Yüzüklerin Efendisi'ndeki* hobbitler de insan, gerçekten çok kısalar!"

"Teşekkürler, hobbitlerin ne olduğunu biliyorum," diye iç çekti Ted.

Louisa gözlerini devirdi.

"Öyleyse özür dilerim, açıklamaya çalıştım! Çok yaşlısınız, hangi filmleri izlediğinizi nereden bileceğim ki?"

Sonra tekrar saçlarının arkasına kayboluyor ve hızla ekliyor: “Belki de resimde Joar daha büyük görünüyordu çünkü onu öyle algılıyordunuz. Ben çok daha uzun boylu olmama rağmen Fish bana büyük geldi. İnsanlar birinin sizi küçük hissettirmesinin kötü bir şey olduğunu düşünüyor, ama aslında öyle değil.”

Ted cevap vermiyor. Sadece küllerin olduğu kutuya bakıyor ve ne kadar canı sıkılsa da sanatçının haklı olduğu sonucuna varıyor. O da bizden biri.

ON YEDİ

Çocukluğunuzdan hatırladığınız şeyler tuhaftır, ama belki de unuttuklarınız daha da tuhaftır. Büyüdüğünüz yazları düşündüğünüzde, güneşin her zaman parladığı, nostaljide hiç rüzgar veya yağmurun olmadığı hissi uyanır.

Sanatçı hayatının sonlarında, otuz dokuz yaşındayken ve kırk yaşına ulaşamayacağını bildiği zamanlarda, uyandığında sık sık Joar'ın adını fısıldardı. Uykusunda kuşlardan, acı soslardan, çalınmış bisikletlerden ve dik yamaçlardan son hızla inen alışveriş arabalarından bahsederdi, çünkü beyni bunlara takılıp kalmıştı. Ama bazen Ted, arkadaşını yatakta yüzerken, sanki denizde bir şey arıyormuş gibi görürdü ve zaman zaman sanatçı karanlığa doğru bağırırdı: "Ali nerede? Ali nerede?"

Hafızamızın bizi nasıl kandırdığı gerçekten komik. Ted, Joar'la tanıştığında on iki yaşındaydı, sanatçı ise neredeyse ergenlik çağındaydı, ama onlardan önceki hayatı neredeyse hiç hatırlamıyordu. Bir yıldan fazla bir süre birbirlerinden başka kimseleri yoktu, ama buna rağmen Ted o zamanı böyle hatırlamıyordu. Zihninde her zaman dört kişiydiler.

Yirmi beş yıl önce, arkadaşlar sudan çıktıklarında her zaman birbirlerine "BURADA!" diye bağırırlardı. Birlikte iskele boyunca

koşar ve farklı yönlere, karanlığın derinliklerine doğru denize atlarlardı. Orada yalnız başlarına, ince bedenleri ağırlaşırken, sanki görünmez pençeler onları derinliklerden çekiyormuş gibi, çılgınca çırpınırlardı. Sonra, her seferinde olduğu gibi açıklanamaz bir şekilde, pençeler aniden bırakır ve yüzeye doğru uçarlardı. İlk arkadaş, gözlerini gökyüzüne doğru açıp ciğerlerine hava dolduğu anda "BURADA!" diye bağırırdı. "BURADA!" diye bağırırdı diğeri. "BURADA! BURADA! BURADA! BURADA!" diye hep birlikte bağırırlardı. Kışın, okula gitmek için yola çıktıklarında güneş doğmamışken, aynı şeyi kavşaklarda da yaparlardı: Karanlıkta birbirlerini görmeden önce binaların arasında "BURADA!" diye seslenirlerdi. "BURADA! BURADA! BURADA! BURADA!"

Dört çığlık. Önce Joar'ın, sonra sanatçının, sonra Ted'in. Ama her şeyden önce: onunki.

On beş yaşına girdikleri yaz, Joar'ın çiçeklerin altındaki toprağa sakladığı bıçakla uyanık yatıp, babasının anahtarının ön kapıdaki kilide girmesini beklediği sabahın ardından, arkadaşları güneş iyice yükselene kadar yol kavşağında onu beklediler. Ama Joar görünmedi. Babası bütün gece dışarıdaydı, her zamankinden daha sarhoştu, Joar savunmasızdı. O şerefsiz, kapı açık olsa bile dairenin ön kapısını açamazdı. Joar saatlerce yatakta, elindeki bıçağın ağırlığını ve kalbindeki nefreti hissederek yattı.

Ertesi sabah, arkadaşları yol kavşağındaki çimenlere oturdular, olabildiğince uzun süre beklediler, sonra evine doğru yürümeye başladılar. Odasının dışındaki teneke çiçek kutusunu uzaktan gördüler, pencere açıktı, rüzgar sardunyalar ve lavantalar arasında oynuyordu. Arkadaşlar sokakta durdular, pencereye baktılar, adını söylemeye cesaret edemediler. Gençlik yıllarında arkadaşlık özeldir, bir şeylerin ters gittiğini derinden hissedersiniz.

"Buradayım," diye fısıldadı ses aniden kapı aralığından.

Arkadaşlarının gözleri pencereden kapıya şaşkınlıkla kaydı. Orada, parmaklarında toprak olan, buruşuk bir gömlek giymiş Joar duruyordu. Babası dün gece gerçekten de her zamankinden daha sarhoştu, o kadar sarhoştu ki eve bile gelmemişti; limandan bir iş arkadaşı onu kanepesinde uyutmuştu. O sabah Joar'ın annesi odasına baktığında oğlunun uyanık yattığını görmüştü. Babasının dün gece eve gelmediğini söylediğinde, Joar'ın gözlerinde rahatlama değil, çok daha korkunç bir şey görmüştü: hayal kırıklığı. Joar'ın gözlerindeki karanlığı ve sıkılmış yumruklarını görmüş, pencerenin aralık olduğunu fark etmişti. Bıçağı hiç görmemişti, görmesine gerek de yoktu, çünkü anne olmak da özel bir şeydir: bir şeylerin ters gittiğini teninizde hissedersiniz.

Joar, arkadaşlarına durumu şöyle açıkladı: "Annem bu sabah apartmandaki tüm bitkileri saksı değiştirmemiz gerektiğine kafayı taktı, ben de ona yardım etmek zorunda kaldım."

Arkadaşları onun bir şey sakladığını açıkça görebiliyorlardı, ama on dört yaşında doğru kelimeleri bulmak zordu, bu yüzden akıllarına gelen tek kelimeyi söylediler: "Burada."

"İşte," diye gülümsedi Joar.

O gün iskeleye doğru yola çıktıklarında, sırt çantasının askılarını o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak boğumları bembeyaz olmuştu, çünkü bıçağı artık oraya saklamıştı. Annesi evdeyken babasını öldüremeyeceğini anlamıştı, çok şüpheciydi, yeni bir plana ihtiyacı vardı. Ted mutsuz bir şekilde yanında yürüyordu, arkadaşının acısını hissediyor ama hiçbir şey yapamıyordu, bu yüzden Ted tamamen beklenmedik bir şey yaptı: komikti. Bir sincap yanlarından koşarak ağaca tırmandı ve Ted bağırdı: "Enginar!"

O zamanlar arkadaşlarının kahkahalarını duysaydınız, neye güldüklerini asla tahmin edemezdiniz, ama o sokaklarda daha özgürleştirici bir kahkaha hiç yankılanmamıştı. Çünkü Ted, on iki yaşındayken Joar ve sanatçıyla ilk tanıştığında, kelimeleri yanlış telaffuz etmekten hep korktuğu için neredeyse hiç konuşmaya cesaret edememişti. Doğduğu ülkeyi zar zor hatırlayan, ayrıldığında eski dilini akıcı konuşamayacak kadar genç, ama yeni dilinde aksanı

her zaman fark edilecek kadar büyük bir göçmen çocuktu. Diğer çocukların alaycı kahkahalarını duyduğunda, bunların genellikle kendisine yöneltildiğine alışmıştı. Ama Joar ve sanatçı farklı bir şekilde, hiçbir kötülük olmadan gülüyorlardı, bu yüzden Ted'in ilk kez gevezelik etmeye cesaret ettiği an onlarla birlikteydi. Bir çocuk için bundan daha büyük bir güvenlik olamazdı.

Bir gün onlara yeni dilinin o kadar zor geldiğini, on yaşına kadar okumayı öğrenemediğini, öncesinde beyninde her şeyin sadece bir ünsüz karmaşası olduğunu ve büyük kardeşinin onu "sincap" kelimesinin "enginar" olduğuna inandırdığını anlattı. Bu yüzden birkaç yıl boyunca, Ted parkta tüylü küçük bir hayvan gördüğünde, "İşte bir enginar" diye düşünürdü. Okumayı öğrendikten sonra annesiyle ilk kez bir süpermarkete gittiğinde, bir teneke kutunun üzerinde "enginar kalpleri" yazısını okudu ve ağzını açmaya cesaret edemedi. Sadece eve gidip bu ülkedeki insanların dünyanın en zalim insanları olduğunu düşündü.

On iki yaşındayken arkadaşlarına bunu anlattığında o kadar çok gülmüşlerdi ki yere düşmüşlerdi, şimdi on dört yaşındayken daha da çok gülüyorlardı.

Joar kıkırdayarak, "Küçükken annemi, kürk alerjisi olanların kivi yiyemeyeceğine inandırmıştım," dedi ve diğerleri nefes almakta zorlanırken ekledi: "Hâlâ buna inanıyor!"

Kahkahası, açık pencereden içeriye, dairenin her yerine kadar ulaştı. Annesi, elleri toprak içinde, kulaklarına kadar gülümseyerek orada duruyordu. Ebeveyn olmak çok garip bir şey; çocuklarımızın tüm acıları bize ait, ama sevinçleri de öyle.

Arkadaşlar o gün denize ve iskeleye doğru yürürken, tüm yazın en güzel öğleden sonralarından biri olduğu ortaya çıktı. Belki de hayatlarının en güzel günlerinden biri olarak bile hatırlayacaklardı. Daha karanlık günler de olacaktı, ama bu bambaşkaydı. Ressam sırt çantasını sıkıca tutuyordu çünkü içinde Ted'in babasının banyo

dolabından çaldığı tüm haplar vardı. Joar ise sırt çantasını daha da sıkı tutuyordu çünkü içinde bıçak vardı. Ama Ted sırt çantasındaki kurabiyeleri boşalttı ve ressam Joar'ı da bir tane yemeye zorladı; tattıkları kurabiyeler hayatlarında tattıkları en kuru kurabiyelerdi.

"Bu kurabiyeler o kadar kuru ki, sanki beni yiyorlarmış gibi hissediyorum," dedi Joar, tükürüğü bitmiş gibi beceriksizce dudaklarından.

Kıkırdayarak, kırıntıları kar taneleri gibi etrafa saçtılar ve o an her şeyin yoluna girebileceğini hissetmiş olabilirlerdi. Evlerinden uzaklaşarak sokaklarda yürüdüler, Joar'ın babasının arabasının park edildiği büyük otoparkı geçtiler. O yaz bitmeden, diğer yönden koşarak geleceklerdi ve orada bir polis arabası park edilmiş göreceklerdi. Bir gün, Joar'ın babasıyla limanda çalışan adamlar, boş gözlerle ve utanç dolu kalplerle Joar'ın odasının penceresinin altında duracaklardı. Daire sardunya ve lavanta kokacaktı ve yerde bir ceset yatıyor olacaktı.

Ama henüz değil, bugün değil, çünkü daha Haziran ayındayız. Güneş hala denizin üzerinde parlıyor, iskele hala osuruk kokuyor ve enginarlar hala ağaçların arasında birbirlerini kovalıyor.

Joar etrafına bakındı, sonra sanatçıya ve Ted'e dönerek sordu: “Ali nerede?”

Çocukluğumuzdan hatırladığımız şeyler tuhaf, bazı şeylerin geriye dönüp bakınca ne kadar da bariz geldiği komik. Sanki her zaman üç değil de dört arkadaş varmış gibi. Ya da dünyaca ünlü tablonun adı en başından beri *"Denizden Biri"* ymiş gibi. Çünkü elbette durum ilk başta böyle değildi. Tablonun gerçek adı *"Oğlanlar ve Kız"* olmalıydı.

"BURAYA GELİN!" diye kükredi bir ses, o yaz günü çocukların arkasından.

Sonra Ali bir köşeyi dönerek hızla geldi.

ON SEKİZ

Herkesin on dört yaşında kalmasına bir yıldan çok daha uzun süre izin verilmeli. Bunun yerine atlayabileceğimiz birçok başka yaş var: örneğin, otuz dokuz yaş, Ted'in memnuniyetle atlayacağı bir yaş. Artık çok daha sık idrara çıkma ihtiyacı hissediyor, vücudu onu geceleri uyandırmaya başladı, muhtemelen onu hayatta tuttuğu için sinirlenip intikam alıyor. Bir keresinde sanatçı, insanların yakında yüz elli yaşına kadar yaşayabileceğini öne süren bir makale okumuştu, bu da Ted'e dayanılmaz gelmişti çünkü bu hızla o zamana kadar idrara çıkmaktan başka bir şey yapamayacaktı.

Tren sallanıyor, titriyor ve inliyor, sanki tren olmaktan gerçekten nefret ediyormuş gibi. Hareketleri tuvalete gitmesi gereken biri için hiç yardımcı olmuyor, bu yüzden sonunda Ted pes ediyor ve yine de tuvalete gitmeye karar veriyor. Bu, kolayca aldığı bir karar değil; vücudunun çeşitli kısımları, vücudunu açıp Louisa'nın yanından geçerken şeker küplerine basılmış gibi ses çıkarıyor. Tuvalet dar ve klozet kapağı da gençken pek düşünmediğiniz kadar dar. Oturmadan önce her yüzeyi siliyor, kafasını dört kez mobilyaların çeşitli yerlerine çarpıyor ve işi bitince sifonu çekmeden önce kapağı dikkatlice kapatıyor. Sonra kafasının içinde sanatçının kahkahalarını duyuyor, çünkü sanatçı her zaman Ted'in mikrop korkusuna gülüyordu. Sanatçı, kapağı açıkken sifonu çekerseniz tüm mikropların etrafa saçılacağına inanmayı reddediyordu, bu da Ted'i çıldırtıyordu. Onu çıldırtan bir diğer şey ise, sanatçıyla iki hafta birlikte yaşadıktan sonra yatak örtüsünü yıkamaya kalktığında sanatçının "Yıkaman mı gerekiyor?" diye bağırmasıydı. Yıllardır aynı

örtüyü kullanıyordu. Ted'in bu düşünceden bile kusacak gibi göründüğünü fark edince, "Yarın yıkayacağım!" diye söz verdi, ama Ted nazikçe bu fikri reddederek, "Gerek yok. Bu gece yakacağım." dedi.

Beyin çok tuhaf bir organ, içinde neler biriktiği inanılmaz.

Banyodan çıkıp sendeleyerek yerine geri döner. Louisa ayağa kalkar, böylece o da yanından sıyrılıp pencere kenarındaki yerine oturabilir. Safça uyuyormuş gibi yapmayı umar ama bunun imkanı yoktur, gözlerini kapatmaya bile vakit bulamadan kadın sorar: “Normalde Paskalya'yı kutlar mısınız?”

"Hayır," diye iç çekti.

Anlayışla başını salladı.

“İsa’yı sevmiyor musunuz? İsa’yı sevmeyen bazı insanlar Paskalya’yı da sevmez. Ama Paskalya’yı muhtemelen sevmeyen başka kim vardı biliyor musunuz? İsa.”

Ted, "Paskalya'ya ya da İsa'ya karşı hiçbir şeyim yok," diyor.

Bir an bunu düşündükten sonra sordu:

“Yumurta sevmiyor musun? Bazı insanlar yumurta sevmez. Yani, ben de yumurtaya bayılmıyorum ama küçükken okulda yumurtaları boyamıştık ve bunu sevmiştim. Bir keresinde öğretmene yumurtalarımı ninja gibi boyayabilir miyim diye sormuştum ve o da evet dediğinde, bütün yumurtaları beyaza boyamıştım. Şakayı anlamamıştı.”

Ted cevap vermez ve kız bunu, onun daha fazlasını duymakla kesinlikle ilgilendiğinin bir işareti olarak algılar.

“Fish yumurta yemeyi sevmezdi, çünkü doğmamış bir tavuğu yemenin iğrenç olduğunu düşünürdü. Ama biliyor musunuz, ne yerdi? Tavuk! Sonra da bana garip olanın *ben* olduğumu söyledi, çünkü ben küçükken Noel Baba ile İsa'nın aynı kişi olduğunu sanıyordum. Çarmıha gerilme hakkında ilk kez birinin konuştuğunu duyduğumda çok kafam karışmıştı.”

“Pekala,” diye kısaca başını salladı Ted, bunun konuşmayı sonlandırmak için yeterli olacağını umarak; ki elbette yeterli olmadı.

"Neden topallıyorsun?" diye soruyor.

"Topallamıyorum," diyor, bu da aslında bu konuda konuşmak istemediğinin ince bir işareti.

"Evet, fark ettin! Daha önce platformda koşarken gördüm!" diye yanıtlıyor, sanki ince bir işareti yüzüne çarpsa bile tanıyamayacakmış gibi.

"Birkaç yıl önce bir olay yaşadım," diye iç çekti.

"Bu ne anlama gelir?"

“Bir kaza.”

"Merhaba, Bay Karmaşık, hiç gerçekten ne demek istediğinizi açıkça söylemeyi düşündünüz mü? Ne oldu?"

Göz kapaklarına masaj yapıyor.

"Düştüm."

Onun devam etmesini bekler ama hiçbir şey olmaz, bu yüzden kendi kendine mırıldanır: “Harika bir hikaye! Gerçekten sürükleyici!”

Önce üst dudağını, sonra alt dudağını ısırıyor.

“Uzun bir…,” diye başlıyor.

"Hayır, *uzun* bir hikaye değil! Şu anda *yapacak* çok işim varken asla!" diye karşılık verdi tren vagonunun içinde dramatik bir hareketle.

Küllerin olduğu kutuya suçlayıcı bir bakışla bakıyor, sanki bu küllerin suçuymuş gibi. Kendini bitkin hissediyor. Kalbi kırılmış. Ne olduğunu bilmiyor ama farkına varmadan gerçeği söylüyor: "Bıçaklandım."

Louisa'nın gözleri, zengin adamların kol saatleri kadar büyüyor.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Sonra Ted başını kaldırıp çok, çok garip bir şey yapıyor. Şaka yapıyor.

"Şaka yapıyor olsaydım, sana tek kollu bir adamı ağaçtan nasıl indireceğimi sorardım."

Louisa bu duruma o kadar şaşırdı ki önce sessizce oturdu, sonra gülmeye başlayınca tükürüğü Ted'in ceketine sıçradı. Ted panikleyip koluyla silmeye çalıştı, sonra Louisa daha da yüksek sesle gülmeye başladı: “Kes şunu! Daha da kötüleştiriyorsun! Durumu daha da vahim hale getiriyorsun!”

Sorduğu sırada kesinlikle gülmüyor:

"Normal bir insan gibi gülemiyor musun?"

Louisa gözlerini devirdi.

"Her zaman bu kadar mı sızlanıyorsun? Bu yüzden mi bıçaklandın?"

"Hayır!" diye tersledi.

Özür dilercesine omuz silkti.

"Peki. O halde neden?"

Ceketini ovmaya devam ediyor ve ağzını açtığı anda söylediği her kelimeden pişman oluyor: “Olay... çalıştığım okulda bir öğrenciydi. Başka bir öğrenciyi bıçaklamaya çalıştı. Ben de müdahale ettim.”

"Pek de zeki değil," diyor, aslında biraz etkilenmiş olmasına rağmen komik görünmeye çalışarak.

"Hayır, o kadar da zeki değil," diye onaylıyor ve gözlerini kapatıyor.

Belki de biraz ironik olan şu ki, Joar bıçağını çiçek kutusuna sakladıktan yirmi yıldan fazla bir süre sonra, başka bir genç Ted'i bıçaklamıştı. Zaten öncesinde de kırılgan bir yapısı vardı, ama sonrasında rüzgarın bile keskin kenarları olduğunu düşünmüştü. Hâlâ her iki bıçakla ilgili de kabuslar görüyor.

"Ölümden kıl payı kurtuldun mu?" diye soruyor Louisa.

“Hayır,” diye yalan söylüyor.

Louisa ona şüpheyle bakıyor.

" *Bıçaklandın* ama ölümden kıl payı kurtuldun mu?"

“Şey... uzun bir hikaye... çok kan kaybettim,” diye homurdanıyor.

"Ama ölmedin," diye bitiriyor sözlerini.

"Dedektif olmalısın, hiçbir şey senin gözünden kaçmaz," diyerek cevabını tamamlıyor.

Onun alaycı sözlerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Adam ise onun biraz rahatsız olması gerektiğini düşünmeden edemiyor. Tipik ergenler işte; her şeye alınıyor gibi görünen bir nesil için, onları kırmak gerçekten de oldukça zor.

"Yani o öğrencinin hayatını kurtardınız mı?" diye soruyor.

"Buna cevap vermek zor," diye iç çekti.

"Neden?"

"Çünkü bu varsayımsal bir soru."

Varsayımsal bir sorunun ne olduğuyla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor.

"Korktun mu?" diye soruyor.

"Buna da cevap veremem," diyor.

"Çünkü bu da hipnotik sorulardan biri mi?"

Ted sonunda ceketini ovmayı bırakır, göğsü öyle bir teslimiyetle inip kalkar ki, bunu anlamak için muhtemelen saçlarınız dökülmeye başlamış olmanız gerekir.

“Hayır. Çünkü bu soru, korkmayı bıraktığımı varsayıyor.”

Louisa bundan sonra tam üç dakika boyunca hiç konuşmadı. Hatta belki de kişisel bir rekoruydu.

"Ne zaman oldu?"

"İki yıldan biraz daha uzun bir süre önce."

Küllerin bulunduğu kutuya bakıyor.

"O zaman mı gidip onunla birlikte yaşadın?"

Ted, göz kırpmak için kendine bahane yaratmak amacıyla gözlüklerini parlatıyor. Sonra da beklediğinden çok daha fazla kelime ağzından dökülüyor: “Evet. O... birkaç yıldır benimle birlikte yaşamamı istiyordu ama ben hep aslında düzgün bir işim olduğunu, onun gibi küçük bir Peter Pan dünyasında yaşamadığımı söylüyordum. Ama hastaneden çıktığımda ne yapacağımı bilemedim, okula geri dönmekten çok korktum. O an gerçekten bir Peter Pan dünyasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden gittim. Ve oraya vardığımda, uzun zamandır ilk kez bütün bir geceyi uyuyarak geçirdim.”

Gözlüklerini tekrar takarken parmakları titriyordu, bant gevşemeye başlamıştı ve gözlükler yine yamuk duruyordu. Ameliyattan sonra uyandığında ilk aradığı kişi ressam olmuştu ve ressam ancak uzun bir süre sonra önceki gece o kadar sarhoş olduğunu, neredeyse küvetinde boğulduğunu itiraf etmişti.

"Peki sonra ne oldu?" diye merak ediyor Louisa, yaklaşık on iki saniye sabırla bekledikten sonra.

“Birkaç hafta onunla kaldım, sonra bu süre aylara dönüştü ve sonra hastalandı, bu yüzden…”

Önce üst dudağını, sonra alt dudağını, ardından da dilini ısırıyor.

"Yani bir daha eve dönmedin mi?" diye soruyor Louisa.

"O benim evimdi," diye fısıldadı Ted.

Louisa, sonsuza dek sürecekmiş gibi, belki de neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra şu soruyu soruyor: "Onunla ilgilenen tek kişi siz miydiniz?"

“Hayır, hayır, hastanede doktorları, hemşireleri, bir sürü personeli vardı…”

Başını salladı.

“Hayır, arkadaşlarından sadece birini kastediyorum. Ben sadece… onun kadar ünlü birinin etrafında bir sürü insan olup olmadığını varsaydım.”

Ted pencereden dışarı bakıyor. Ünlü bir iç mimar tarafından inanılmaz bir maliyetle döşenmiş o güzel daireyi düşünüyor. Etrafında on altı sandalye bulunan, sadece birinin biraz yıpranmış olduğu o büyük yemek masasını hatırlıyor.

“İnsanlar onun sanatına tapıyordu. Milyonlarca insan tarafından seviliyordu. Ama sevilmekle sevilmek arasında fark var,” diyor Ted, ancak hemen kendini düzeltiyor, sanki bu sefer beyni kapıları kapatmaya başlıyor ve artık yeterince kişisel bilgi verdiğini söylüyor gibi.

Louisa o bakışı tanıyor.

"Artık gece boyunca uyuyabiliyor musun?" diye merakla soruyor.

"Hayır," diye itiraf ediyor.

"Ben de öyle. Fish aynı odadayken uyuyamıyordum, onun nefes alışverişini duymaya alışmıştım."

Ted küllerin bulunduğu kutuya bakıyor. Sonra Louisa'ya kısa bir bakış atıyor, hafifçe gülümsüyor ve şöyle diyor: "Eskiden horlardı."

"Balık da öyle! Hem de çok kötü! Sanki biri dinozoru boğuyormuş gibi ses çıkarıyordu!"

Ted yüksek sesle gülüyor. Bu, boğazını acıtıyor, sanki vücudu doğru şekilde gülmeyi unutmuş gibi.

"Neden hâlâ onun dairesinde yaşamıyorsun?" diye soruyor.

“Onu sattık. O tabloyu geri almak için sahip olduğu her şeyi sattık. Bu onun tüm mirası,” diyor Ted usulca.

Cevap verirken sesi daha ağır geliyor:

"Bunu başka birine vermeliydi. Sanattan hiçbir şey anlamıyorum."

Ted, çizim defterine göz attı. Hamam böcekleri çiziyordu.

“Bu resmin yer aldığı kartpostalı ne zamandır saklıyorsunuz?”

"Hemen hemen tüm hayatım boyunca."

“Bugüne kadar kaç farklı koruyucu aile yanında yaşadınız?”

Yüzü yine saçlarının ardında kayboldu.

“Bilmiyorum. Çok fazla. Önemli değil.”

"Peki, kartpostalı hiç kaybetmediniz mi?"

"Asla!" diye dehşet içinde haykırdı, sanki böyle bir şeyi düşünmek bile delilikmiş gibi.

Ted yavaşça başını salladı.

"O zaman sanat hakkında her şeyi biliyorsun. Tanıdığım herkesten daha çok şey biliyorsun."

İyi ki oturuyor, yoksa düşerdi.

“Resmi başka birine, o gösterişli sanat okullarından birine gitmiş, resim konusunda *yetenekli* birine vermeliydi…” diye fısıldıyor.

"Onu iyi birine vermek istemedi, sana vermek istedi," diye yanıtlıyor Ted.

Louisa'nın bunun bir şaka olduğunu anlaması birkaç saniye sürüyor. Sonra kahkaha atmaya başlıyor, tükürüğünü ceketine sıçratıyor ve Ted komik olduğu için pişman oluyor.

"Özür dilerim," diye kıkırdadı.

Derin bir nefes alıyor, neredeyse arkasındaki koltuğa düşecekken cevap veriyor: “Sık sık, kendisini gerçekten hissettiği tek zamanın resim yaptığı zaman olduğunu söylerdi. Geri kalan her şey, hayat, gerçeklik, sadece bir oyundu. Onun için sadece sanat gerçekti. Ve sizinle tanıştığında... işte o zaman kendini gördü. Sokaktaki o duvarı görene kadar onu birkaç yıldır kafatası çizerken görmemiştim. Hastanede bana hamamböceklerinizi çok sevdiğini söyledi. Böcekleri bu kadar güzel resmeden birini daha önce hiç görmediğini söyledi.”

Otuz dokuz yaşındaki kadın ve on sekiz yaşındaki genç kadın, bundan sonra uzun süre birbirlerinin gözlerine bakmaktan kaçındılar. Kadının parmak uçları kucağındaki çizim defterini okşuyordu.

“Açık artırmadaki o zengin ve kendini beğenmişlerden biri olan yaşlı bir kadın, dışarı atıldığımda bana hamamböceği dedi. Ama hamamböcekleri hayatta kalma ustasıdır. O kadın çirkin yazlık evinde ölecek, ama hamamböcekleri yaşamaya devam edecek.”

Ted gülümsüyor.

"Artık sen de onlardan birisin, biliyor musun?"

Louisa kaşlarını çattı.

"Nelerden biri?"

"Sen zengin bir pisliksin," diye gülümsedi Ted, tabloya işaret ederek.

Louisa yüzünü buruşturdu. Sonra başını salladı, birdenbire çok daha neşeli görünüyordu.

“O halde artık evsiz değilim! Çünkü zengin insanlar dışarıda uyuduğunda bu evsizlik değil, kamp yapmaktır!”

Ona gülüşünü gerçekten çok beğendiğini söylemek istiyor ama bunu nasıl söyleyeceğini tam olarak bilmiyor.

"Kamp yapmak," diye tekrarladı Ted gülerek.

Ona, sanatçının tabloyu ona miras olduğu için değil, onun asıl miras olduğunu fark ettiği için verdiğini söylemek istiyor. Sanat, kendimizden başkalarına bıraktığımız şeydir. Ama bunu nasıl söyleyeceğini tam olarak bilmiyor.

Tren gürültüyle ilerliyor. Louisa yaklaşık dört buçuk dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen dört dakikaya daha yakın.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye soruyor.

"Belki de şu an değil," diye iç çekti Ted pencereye doğru.

"Biraz kaba davrandınız. Size bir sürü şey sordum," diye belirtiyor.

Elbette, buna itiraz etmek neredeyse imkansız, bu yüzden Ted saate bakıyor, derin bir nefes alıyor ve soruyor: "Peki. Arkadaşının adı neden Balık'tı?"

Louisa, sanki trenlerde tuvalet olduğunu yeni öğrenmiş gibi birden neşeleniyor.

“Gözleri gerçekten çok ayrı olduğu için, kaldığımız evdeki bazı aptallar ona 'Çekiç Başlı Köpekbalığı' adını takmışlardı ve o da bundan nefret ediyordu çünkü köpekbalıkları yırtıcı hayvanlardır ve o da onlardan biri olmak istemiyordu. Bu yüzden ikimiz de onun yerine balık olması gerektiğine karar verdik!”

Ted gerçekten çok uğraşıyor ama maalesef kendini şu sözleri söylemekten alıkoyamıyor: "Köpekbalıkları da balıktır."

"Hayır. Onlar memeli," diye düzeltiyor Louisa nazikçe.

"Hayır. Yunuslar ve balinalar memelidir. Köpekbalıkları ise balıktır," diye düzeltiyor Ted, pek de dostane olmayan bir şekilde.

"Hikayenin sürprizini bozuyorsunuz," diye belirtiyor.

"Pekala," diye iç çekti.

"Tamam!" diye neşeyle devam etti. "Yani: Balık olmak istedi çünkü balıklar kuşlar gibidir, sadece su altında yaşarlar. Özgürdürler. Anlıyor musun?"

Adam biraz daha az düşmanca bir şekilde başını salladı, ama başka bir şey sormadı, bu yüzden kadın onun yerine sorması gerektiğini düşündüğü soruyu yanıtladı: “Fish’in bana ne dediğini biliyor musun? ‘Dev!’ Çünkü evdeki en büyük kız olduğum için

herkes bana ‘Canavar’ diyordu ve bundan nefret ediyordum, ama ‘Dev’ dediğinde... kulağa bir tür güçlü geliyordu.”

Tren sarsılır ve yerdeki kül kutusu sallanır. Ted eğilip kutuyu yakalar, sonra da bırakmaya bir türlü cesaret edemez. Beyni kesinlikle bir gün için yeterince soru sorulduğunu düşünür, ama buna rağmen dudakları tereddütle kıpırdar ve şu sözler dökülür: “Anne babanıza ne oldu?”

Louisa, sanki tekrar sormasını istiyormuş gibi yukarı bakıyor, çünkü onun önemsediğini hissetmek çok hoşuna gitmişti.

“Babam ben doğmadan önce evden ayrılmıştı. Şimdi öldü. Bir barda kavgada öldürüldü sanırım. İyi bir insan değildi, bu yüzden babam olmak istememesi benim için bir şans olsa gerek.”

"Peki ya annen?" diye soruyor Ted.

Louisa çizim defterine gittikçe daha da sert bir şekilde çizim yapıyor.

"Şey, bence kötü bir insan değildi. Şarkı söylediğini hatırlıyorum, ya da en azından şarkı söylediğini hatırlıyorum. Ve televizyonumuz vardı! Yani tamamen kötü bir anne olamazdı, çünkü o zaman televizyonu satardı."

"Ona ne oldu?" diye sordu Ted, çünkü beyni artık bu konuşmanın devam etmesini engelleme umudunu tamamen yitirmişti.

Louisa, kalemini parmakları arasında gittikçe daha hızlı döndürüyor.

“Beş yaşındayken beni komşularına bırakıp ortadan kayboldu. Bence kötü bir insan değildi, sadece... kırılmıştı. Sanki bir parçası eksikti, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Komşular iyiydi ama çocuk istemiyorlardı. Sonra bir sorun çıktı, çünkü polisi aradıklarında polis beni kaçırdıklarını sandı. Ve sonunda hapse girdiler. Ama benim yüzümden değil! Hapse girdiler çünkü eşya çaldılar. Ama bence onlar da kötü insanlar değildi. Sanırım televizyonumuz sadece onlar bizim için çaldıkları için vardı.”

Ted'in sesi, sanki bir kuşu korkutmamaya çalışıyormuş gibi, nazik bir tonda soruyor: "Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Sosyal Hizmetler'den bir kadın bana söyledi. Herkesin geçmişini bilmeye hakkı olduğunu söyledi."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

“Belki yedi.”

Kadın hâlâ tren koltuğunda oturuyor, ama Ted bir anlığına onu iskelede otururken görebiliyor.

"Kendini bu kadar erken yaşta keşfetmek çok erken," diyor.

Omuzlarını silkti.

“Sanırım Sosyal Hizmetler'den gelen kadın epey içki içiyordu. Tıpkı annem gibi.”

"Özür dilerim," diyor Ted dürüstçe.

Kalem Louisa'nın elinde dönüp duruyor.

"Üzülme. Annem beni yanında olmadan içkiye boğuldu. Eğer o içkiye boğulup öldüğü sırada yanında olsaydım, belki de kimse beni bulamazdı."

"Yani sonunda koruyucu aile yanında mı kaldınız?"

"Evet."

“Nasıl bir deneyimdi?”

Louisa, "Sorun yoktu," diyor, tıpkı vücudunun her yerinde o kadar çok morluk ve yara izi olduğunda, sonunda bunun normal olmayabileceğini düşünmek bile istemediğin gibi.

"Özür dilerim..." diye tekrarladı Ted.

Eğer insanlara dokunmak konusunda daha rahat olsaydı, belki ona sarılırdı. Eğer o da insanların kendisine dokunmasından rahatsız olmasaydı, belki hoşuna giderdi. Ama şu anki durumda, aralarında on santimlik bir boşlukla oldukları yerde oturmaya devam ediyorlar.

Bu sefer yedi dakika kadar zaman geçebilir, Louisa bunun için takdiri hak ediyor. Ama sonra orkestra şefi geçiyor, Ted'le aynı yaşlarda ama sakalında daha fazla beyazlık olan bir adam. Ted onu izliyor ve Louisa da Ted'in onu izlediğini görüp sırıtıyor. Ted bunu fark edince kızarıyor.

"Ne tür erkeklere aşık olursun?" diye soruyor.

"Bu sizi hiç ilgilendirmez!" diye öylesine sert bir şekilde haykırdı ki, vagondaki diğer yolcular arkalarına döndüler, kondüktör omzunun üzerinden baktı ve Ted o kadar çok kızardı ki, kırışıklıklarında waffle pişirebilirdiniz.

“Tamam, tamam, aman Tanrım, sorduğum için özür dilerim,” diye sırıttı Louisa, sonra orkestra şefine baktı ve kendinden emin bir şekilde şöyle dedi: “Hayır, anlıyorum, muhtemelen onun gibi birine asla aşık olamazsın. O senin tipin değil.”

Ted, gücenmiş bir şekilde ona dik dik bakıp mırıldandı:

"Olabilir! Yani, sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun!"

Louisa düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Hayır, çünkü onun gibi bir sürü erkek var, eğer onlardan birine aşık olabilseydin çoktan bulmuş olurdun. O zaman yalnız olmazdın."

Ted'in ona bakış şekli, bir sandviçin üzerindeki örümceğe bakış şeklinden pek de farklı değil. Sonra küllerin olduğu kutuya bakıyor, sanki içindeki kişi yıkanmamış yatak örtülerinden bahsetmiş gibi. Ardından öyle derin bir nefes alıyor ki, vagonun duvarlarındaki boya neredeyse soyuluyor, sonra hızla gözlerini siliyor ve sessizce itiraf ediyor:

“Dahiler. Ben sadece dahilerlere aşık olurum.”

Louisa'nın yüzü aydınlandı.

"Balıklar da öyleydi!"

Ted yavaşça başını salladı ve şöyle dedi:

"İşte bu yüzden seni seviyordu."

Sözler o kadar hızlı dökülüyor ki, Louisa ilk başta ne demek istediğini anlamıyor.

“Hayır, demek istediğim, Fish şu tür erkeklere aşık oldu...” diye itiraz ediyor.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Sadece yanıldığını söylüyorum," diyor.

Bu, bir yetişkinin ona söylediği en nazik şey konusunda yeni bir rekor kırıyor.

Kondüktör vagondan ayrılır ve Ted giderken ona bakmamaya çalışır, ama bu pek başarılı olmaz. Louisa da daha fazla soru sormamaya çalışır, ama bu da başarılı olmaz.

"Mezar taşına ne yazacaksınız?" diye soruyor, küllerin bulunduğu kutuyu işaret ederek.

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyor Ted.

Burnunu kırıştırıyor.

"Çok ünlüydü, bu mutlaka bir şey ifade etmeli! Şiirsel bir şey!"

"O da bir aptaldı, bu yüzden 'Burada sebzelerini yiyen ama yine de ölen bir adam yatıyor' yazmasını önerdi," diye iç çekiyor Ted.

Louisa gülüyor, sonra biraz hayal kırıklığıyla şöyle diyor:

"Bunu asla yapamazsın. İkinizden en sıkıcı olanın hayatta kalması çok yazık."

Ted gülmemek için elinden gelenin en iyisini yapıyor.

"Seni seviyorum ve sana inanıyorum."

"Ne?" diye sordu Louisa, oldukça şaşkın bir şekilde.

"Mezar taşına bunu yazdıracağım: 'Seni seviyorum ve sana inanıyorum.' Bu, birbirimize hep söylediğimiz bir şeydi."

Louisa o kadar şaşırdı ki, söyleyebildiği tek şey şu oldu:

"Güzel."

"Teşekkürler."

"Daha önce hangi dersi veriyordunuz?" diye soruyor.

"Tarih."

"Cidden?"

"Bu konuda yalan söylemek oldukça tuhaf olurdu," diye belirtiyor.

"Öyleyse bana bir tane anlat!"

"Ne?"

“Bir tarih.”

“Ne hakkında...?”

Louisa öne eğilerek tabloyu dikkatlice tekrar kutudan çıkardı.

“Bana ondan bahset! Bana resimden bahset! Bana nasıl dünyaca ünlü olduğunu anlat, bana... Bilmiyorum! Hepinizi o kadar çok düşündüm ki Fish bana biraz psikopat olduğumu söyledi. İskelede üç yabancı çocuk hakkında bu kadar çok fantezi kurmanın normal olmadığını, çünkü katil falan olabileceğinizi söyledi!”

"Ya da kaçıranlar," diye belirtiyor Ted.

Kadın gülmeye başlayınca adam ceketini kurtarmak için cama umutsuzca bastırıyor. Ardından resimdeki iskeleyi işaret ediyor.

“Demek o sensin? O da Joar? O da... o.”

Ted üzgün bir şekilde başını salladı.

"Hayır. O Ali," diye düzeltiyor.

"Ne?"

Ted o kadar derin bir iç çekiyor ki, iç çekişinin ortasında bir iç çekiş daha oluyor.

“Eğer o tablonun hikayesini gerçekten duymak istiyorsanız, öncelikle yanıldığınızı söylemeliyim. Ona bakan herkes yanılıyor. İskelede oturanlar üç çocuk değil.”

Louisa tabloya bakıyor, Ted'e bakıyor, tekrar tabloya bakıyor. Ve sonra Ted, bir daha asla yapacağını düşünmediği bir şey yapıyor. Bütün hikâyeyi, en başından itibaren anlatıyor.

ON DOKUZ

"Daha önce hiç onun gibisiyle tanışmamıştık."

Ted, gözlerini pencerenin camına dikmiş bir şekilde, işte böyle başlıyor. Hikaye anlatmayı nasıl seçtiğimiz çok garip, diye düşünüyor. Neredeyse hiç başından başlamıyoruz. Çünkü o yaz ressam resmi çizdiğinde iskelede dört yakın arkadaş vardı, Ali gruba en son katıldı, ama eğer bunun onu en önemsiz kıldığını düşünüyorsanız, hiçbir şey anlamıyorsunuz demektir. O zaman başka bir insana hiç bağımlı olmamışsınız demektir. Ted, on iki yaşındayken Joar ve ressamla tanışmıştı, Joar ve ressam neredeyse tüm hayatları boyunca birbirlerini tanıyorlardı, ama hiçbiri Ali'siz bir çocukluk hatırlayamıyordu. Ali'nin hayatlarına girdiği sonbaharda henüz on dört yaşlarını doldurmuşlardı, ama onun aptalca kıkırdamalarından önce bir zamanın olabileceği fikri bile imkansızdı.

"Gülüşü bir böcek sürüsü gibiydi," diyor Louisa'ya, çünkü gerçekten de öyleydi: karnından dudaklarına kadar vahşi bir vızıltı, o kız tam bir kaostu, taranmamış saçlarından dizginsiz kalbine kadar. O, onların ikinci hayatıydı.

“Keyfi yerindeyken Fransızca şarkılar söylerdi, bu hem harika hem de dayanılmazdı çünkü Fransızcası harikaydı ama şarkı söylemede berbattı. Joar, sesinin sanki vantilatör kayışının değiştirilmesi gerekiyormuş gibi olduğunu söylerdi. Bu doğru olabilir, çünkü Joar şarkı söylemek hakkında hiçbir şey bilmiyordu

ama vantilatör kayışları hakkında çok şey biliyordu...” diye anımsıyor Ted ve ardından Louisa'dan da bir böcek sürüsü çıkıyor.

Ted sözlerine şöyle devam ediyor: "Açıkçası nasıl şarkı söylediğinin bir önemi yoktu, çünkü Ali mutlu olduğunda iskelede izler bırakacak kadar coşkuyla dans ederdi ve o zaman neredeyse her şeyi affedebilirsiniz."

Açıklamasına devam ederek bunun bir şans olduğunu, çünkü Ali'nin sık sık affedilmeye ihtiyacı olduğunu, tamamen güvenilmez küçük bir deli olduğunu söylüyor. Ali'nin aklına bir fikir geldiğinde, gözleri sanki birisi bal porsuğunu ateşe vermiş ve beynine salmış gibi görünürdü. Joar'ın da birçok kötü fikri vardı, itiraf etmek gerekirse, ama sadece amatör seviyede. Ali ile birkaç ay geçirdikten sonra profesyonel bir aptal olmuştu. Ya da Joar'ın telaffuz ettiği gibi "iiiidiiiiot", ve sonra o ve Ali o kadar çok güldüler ki, Ted yirmi beş yıl sonra bile trende onun içindeki yankıyı duyabiliyor.

Ted, resme işaret ederek Louisa'ya, "Şuradaki kuşlar," diyor. "Onları Ali için resmetti, çünkü Ali kuşları çok severdi. Ve gökyüzündeki şu kırmızı pus, görüyor musun?"

"Hım," diyor Louisa, gözleri faltaşı gibi açılmış, burnu resme o kadar yakın ki neredeyse içinden geçecekmiş gibi.

"Ciddi gazetelerde bir sürü sıkıcı sanat eleştirmeninin, ışığı o kırmızıyla yakalama biçiminin dahice olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ama bu ışık ya da dahice değildi, sadece Ali'ydi."

"Ne? Işığını mı yakaladı?"

“Hayır, *Ali'den* bahsediyorum. Aptalca oyunlar uydurmayı çok severdi ve on dört yaşındayken o yaz, ağzımıza acı sos koyup kafamızı geriye yaslamamız ve sonra birbirimizi güldürmeye çalışmamız gereken bir oyun uydurdu. Joar kazandı. Ve Ali resmin her yerine acı sos sıktı.”

Louisa uzun süre tabloya bakıyor ve sanki bir parmağını uzatıp gökyüzünü tatmamak için çok çaba sarf ediyor gibi görünüyor.

"Yani sadece üçünüzü boyadı, kendini değil mi?" diye soruyor, küllerin bulunduğu kutuya bakarak.

“Evet,” diyor Ted, resmin üzerindeki havayı neredeyse okşarcasına. “O, geri kalan her şeyin, etrafımızdaki her şeyin, suyun ve havanın kendisi olduğunu söyledi.”

"O, ışıktı," diye fısıldadı Louisa.

Ted, sanatçının haklı olduğunu bir kez daha düşünüyor. *Bizden biri* . Bu yüzden ona şöyle diyor:

“En iyi ve en kötü fikirlerimizin hepsi Ali'den geldi. Joar'ı bir sürü aptalca şey yapmaya ikna etti. Bir keresinde birlikte araba çaldılar. Başka bir seferinde de Joar'ı ıslak çorapları tost makinesinde kurutmaya ikna etti ve neredeyse annemin evini yakıyordu! Ama resmin... bizi resmetmesi de onun fikriydi. Bu onun en iyi fikriydi.”

Sözünü kesiyor. Ne kadar garip, diye düşünüyor, şeyleri hatırlama biçimimiz. Hatırlamaya çalıştıklarımız ve unutmak için mücadele ettiklerimiz. Tren, büyüdüğü deniz kenarındaki kasabaya doğru ilerlerken, Louisa'ya arkadaşlarının hikayesini anlatıyor, ama hepsini değil. Anlatabileceği kadarını anlatıyor, ama gerçekten olan her şeyi değil. Ali ile ilgili en güzel anılarını anlatıyor, ressamın tablo fikrini onun verdiğini söylüyor. Ama Joar'a bıçağı veren kişinin de o olduğunu söylemiyor.

"Henüz on dört yaşımızı doldurmuştuk," diyor bunun yerine.

Eylül ayıydı, diye anlatıyor ona, okul yılı yeni başlamıştı, o da bir köşeyi döndüğünde. Öğle arası bitmişti, Ted, Joar ve ressam koridorlardan birinin en ucunda saklanıyorlardı, çünkü her şeyin sürekli kovalanma anı olduğu, yırtıcılarla dolu bir okula gidiyorlardı. O zaman saklanmakta ustalaşırsınız. Ama öfkeli bir çığlık ve yüksek bir patlama sesi duymuşlar, sonra Ali göz kamaştırıcı bir ışık gibi, kalp krizi geçirmiş gibi koşarak gelmişti. Onun gibi birini daha önce hiç görmemişlerdi, çünkü neredeyse hiç kimse bu kadar şanslı olmazdı. Bir gözü morarmıştı ve parmak boğumlarında kan vardı,

arkasından çarptığı kapı ise müdürün odasına aitti. Ted'in gözü onun gözüne takıldı ve ona bağırdığı ilk şey şuydu: "NEYE BAKIYORSUN?"

Ondan önce böyle bir zaman olmuş muydu? İmkansız. Ted ve sanatçı ağızları tutkal doluymuş gibi öylece duruyorlardı, belli ki cesaretini toplayıp ağzını açan Joar'dı:

"Hey, Ali. Kim kazandı?" diye sordu neşeyle, kızın kanlı yumruklarına doğru başını sallayarak.

Kızın gözleri o kadar hızlı bir şekilde nefretle doldu ki, Joar geri çekildi; bu neredeyse egzotik bir olaydı, sanatçı bile hayatında onun tek bir adım geri attığını hiç görmemişti. Kız Joar'dan sadece yarım kafa daha uzundu, ama öne eğilip hırlayarak "Bana ne dedin?" diye sorduğunda on metre boyunda gibi görünüyordu.

Joar şok olmuş, gücenmiş ve aynı anda dehşete kapılmış bir halde kollarını yana açtı.

"Ali! Muhammed Ali! Boksör Ali! Kiminle dövüştüğünü merak ediyordum, senin derdin ne?" diye haykırdı nefes nefese.

Kız adımlarını yarıda kesti. Şaşırmış bir pitbull gibi başını yana eğdi. Sonra yüzünde çıtırtı duyuldu ve kocaman bir kahkaha koptu.

“Ali. Beğendim,” diye gülümsedi. “Ali... Ali... Aliii.”

İsimi deniyordu, oğlanlara tek tek bakıyor, göz bebeklerinde onların sekip durmasına izin veriyordu. Oğlanlar onun on dört yaşında ve gezegende yapayalnız olduğunu bilemezlerdi; onun gibi birinin yalnız olması her zaman anlaşılmaz bir şeydi. Birkaç ay önce bir çatıda durup neredeyse atladığını bilmiyorlardı. İçindeki karanlığı, ne kadar acı çektiğini, ince bedeninin içten içe alev alev yandığını bilmiyorlardı. Kasabalarına yeni taşındığını ve o sabah ya ölmeye ya da yeni bir hayat kurmaya karar verdiğini bilmiyorlardı. Yeni arkadaşlar, yeni şakalar, yeni... her şey. Belki de biri teklif ederse yeni bir isim bile.

Ali mi? O da olur. Çocuklar mı? Bütün bunlardan haberleri yoktu, sadece dünyanın en şanslı çocuklarıydılar.

Ali, morarmış gözünün üzerinden parmaklarını geçirdi ve mırıldandı: "Beden eğitimi dersinde bir çocukla kavga ettim çünkü topu küçük bir kız gibi attığımı söyledi."

Joar onun parmak boğumlarına baktı ve şöyle dedi: "Küçük bir kız gibi dövüşmüyorsun. Bunu fark etti mi yoksa ne?"

"İshalden daha çabuk fark etti," diye sırıttı Ali.

Joar'ın kahkahası koridorda yankılandı ve o andan itibaren birbirlerine ait oldular.

Yirmi beş yıl sonra, Ted trende bir an sessizliğe bürünür. Bu, henüz on dört yaşlarını doldurdukları sonbahardı; ardından bir kış ve bir bahar, sonra da on beş yaşlarını doldurdukları o yazdı. Çocukluklarının son yazı. Ali gerçekten de Joar'ın ikinci hayatıydı. Birbirlerine sadece bir yıldan biraz fazla bir süre sahip olmuşlardı. O süre içinde birini gerçekten tanımaya kimin vakti olur ki? Eğer bu soruyu sorarsanız, orada değildiniz, o kadar çılgınca aşık olmadınız, başka birinin nefesine bağımlı olmadınız demektir. Joar ve Ali'nin aşkı seksen yıl sürseydi de bir fark yaratmazdı, zaten en başından beri her şeydi, parlak ışık, gürültülü patlamalar ve kalp krizleri.

Ted, Louisa'ya kısa bir bakış attı, hafifçe gülümsedi ve şöyle dedi:

“Resimde sanki biri osurmuş gibi, gülüyormuşuz gibi göründüğünü söyledin. Birinin nasıl kahkaha resmi çizebileceğini anlayamadığını söyledin. Çünkü resmettiği şey Ali'nin kahkahasıydı.”

“Peki ya acı sos?” diye sırıttı Louisa.

"Ve acı sos," diye gülüyor Ted.

Okulda paralel sınıflardaydılar; Joar ve ressam bir sınıfta, Ted başka bir sınıfta, Ali ise üçüncü bir sınıfta. Okuldan sonra birbirlerini aramazlardı, zaten kalabalığın içinde birlikte dolaşıyorlardı, sanki birbirleri için kaçınılmazlarmış gibi. Ali'nin onlarla iskeleye gitmesi hakkında hiç konuşmadılar, o sadece gitti. Yılın son sıcak gününde, üç tarafı denizle çevrili, sırt üstü uzanmış, başlarını sırt çantalarına yaslamışlardı. Ertesi gün, sonbahar, yazın yorgun ellerinden Eylül'ü koparacaktı. Ali sigaralarını içti ve etkilenmiş bir şekilde sordu:

“Bunları nereden çaldın?”

Hayatı boyunca sigara dışında neredeyse her şeyi çalmış olan Joar, çörek büyüklüğünde duman halkaları üfleyerek neşeyle cevap verdi:

“Onları satın aldık.”

"Zengin misiniz yoksa ne?" diye merak etti, çünkü daha önce zengin çocuklarla tanışmıştı ve eğer bu üçü de zenginse, onları denize atmayı düşünüyordu.

“Hayır. Ted’in babasının bira kutularının depozitosunu geri aldık,” diye bilgilendirdi Joar onu.

Sonra Ali, Ted'e döndü ve gözlerinin içine öylesine doğrudan baktı ki Ted kızardı. Yanakları sırt çantalarının üzerinde, dünya doksan derecelik bir açıyla ve yüzleri o kadar yakındı ki Ted, Ali'nin nefesini kirpiklerinde hissedebiliyordu.

"Babam da çok bira içiyor," dedi.

Ted her zamanki gibi utangaç bir şekilde cevap verdi, öyle ki ilk kelimeler suyun içinde kayboldu:

“Babam artık içemiyor. Ölecek. Ama kilerimiz hâlâ bira dolu, o yüzden büyük abim içiyor.”

Ted bunu ilk kez birine sesli olarak söyledi. Hem birayla ilgili olanı, hem de ölümle ilgili olanı.

"Bu üzücü ama aynı zamanda güzel," dedi Ali.

Ted o zamanlar, büyük kardeşinin geceleri mutfakta babalarının birasını tek başına içmesinin ve kendisinin de kutuların depozitosunu gizlice geri almasının bir şekilde hoş bir şey olduğunu düşünmüştü. Yavaş yavaş, iki kardeş arasında sessiz ama paylaşılan bir yas eylemiyle kilerdeki biraları boşalttılar.

"Teşekkürler," diye fısıldamıştı Ted ve ardından parmaklarını, birine gerçekten dokunmadan olabildiğince koluna yaklaştırmıştı.

Yirmi beş yıl sonra bile onun teninde varlığını hissedebiliyor. Trende otururken birden kahkaha atıyor, tren penceresinde mutluluktan buğulanmalar oluşuyor.

“Onun mükemmel bir insan olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir süreliğine. Ama sonra onu yüzerken gördüm ve bu düşüncem geçti. Eskiden kramp girmiş bir ahtapot gibi yüzüyordu...”

Anlatırken gülüyor, ilk kez onu iskeleden iç çamaşırlarıyla denize atlarken izlediklerini ve Joar'ın boğulduğunu sanarak peşinden atladığını anlatıyor. Kız çok sinirlenmişti ve bu, ikisi arasında ilk kavga olmuştu ama kesinlikle son kavgaları olmayacaktı.

Ali, çocukluğunun tamamını yer değiştirerek geçirmişti, çünkü babası her işsiz kaldığında yeni bir kasabaya taşınıyorlardı ve babası bir işte kalmaktan çok sıcak bir waffle tavasını tutabiliyordu. Bu yüzden hiçbir yetişkin, Ali'nin belli bir yaşta neler yapabildiğini ve neler yapamadığını kontrol etmeye vakit bulamamıştı. Şimdi ise inanılmaz bilgilerle ve anlaşılmaz eksikliklerle doluydu. Bir yunus gibi ses çıkarabiliyordu ama çarpım tablolarını bilmiyordu. Yabancı çocuk televizyon programlarını izleyerek akıcı Fransızca öğrenmişti ama ayakkabılarını düzgün bağlayamıyordu. Bunun yerine kendi düğümlerini uyduruyor ve kendi yüzme yöntemini icat etmişti ve bir şekilde işe yarıyordu, çünkü o bir dahi aptaldı. Bu yüzden Joar ile çok iyi anlaşıyordu, çünkü o da aptal bir dahiydi. Birlikte geçirdikleri ilk günlerden birinde, babasından çaldığı havai fişeklerle ortaya çıkmış ve Joar'a posta kutularını patlatmanın zevkini öğretmişti. Neyse ki o zamana kadar ona ayakkabı bağcıklarını düzgün bağlamayı öğretmişti, çünkü birçok kızgın posta kutusu sahibinden kaçmak zorunda kalmışlardı.

Joar, onun fitilleri yakışını izlerken gözleri parıldıyordu. Joar'ın ne kadar sertmiş gibi davransa da patlamalardan inanılmaz derecede korktuğunu fark ettiğinde, Ali'nin gözleri de parıldamaya başladı. Meğer Ali'nin, yunus gibi ses çıkarmasının yanı sıra, dudaklarını şekillendirip yanan bir havai fişek gibi ses çıkarabilmesi gibi beklenmedik yeteneklerinden biri de varmış. İskeleye vardıklarında, Ali Joar'ın sırt çantasına bir şey koyuyormuş gibi

yaparak eğlendi ve Joar sesi duyunca panik içinde denize atladı. Sudan çıktığında, bir firavun faresi gibi yılanı kovaladı, sonra tekrar kavga ettiler ve sonra tekrar en iyi arkadaş oldular. Çok büyük motorlara sahip iki küçük makine gibiydiler. Kontrol edilemezlerdi. Bir keresinde posta kutusundan o kadar hızlı kaçtılar ki Joar havai fişeği atmayı unuttu, elinde havai fişekle kaçtı ve ancak son anda ne olduğunu fark etti.

"Aptal!" diye bağırdı Ali, ikisi de patlamanın etkisinden kaçmak için kendilerini yana doğru attılar.

"Onu senin tuttuğunu sanıyordum!" diye bağırdı Joar.

"Peki, o zaman sen elinde ne tuttuğunu sanıyordun?" diye çıkıştı Ali.

"Ben... Ben bilmiyorum!" diye itiraf etti Joar.

Ali kendi kendine, "Evrimin erkek çocuklara penis vermesi inanılmaz, çünkü hiçbir şeye güvenilemez insan," diye mırıldandı.

İskeleye vardıklarında, en çirkin koşuyu kimin yapabileceği konusunda bir yarışma yaptılar ve Ali, sanki poposuna sakinleştirici iğne yemiş gibi sendeledi. Joar'ın çenesi, daha önce hiç böyle gülebileceğini bilmediği bir şekilde gülmekten ağrıyordu; vücudunun, tamamen mükemmel bir aptalla karşılaşma ihtimaline karşı sakladığı, her şeyi kapsayan bir kahkaha. Ali bunu her duyduğunda, sanki vücudu o güne kadar kullanılmamış fazladan bir çift gözü onun için saklıyormuş gibi görünüyordu.

Aşık olmak işte böyle aniden oldu. Üç oğlan da Ali hakkında ilk birkaç ayda sadece eve dönmek istemediğini bildikleri için, farkına bile varmadan sonbaharın ortasına doğru tökezlediler.

Ted trenin içinde susunca Louisa, "Evi Joar'ınki gibi miydi?" diye soruyor.

“Hayır, hayır, onunkisi... farklıydı,” diyor Ted üzgün bir şekilde, sonra da sanki bu anı birden aklına gelmiş gibi ekliyor: “Elbiselerden nefret ederdi.”

"Ne?" diyor Louisa.

"Elbiselerden nefret ederdi ama koroyu çok severdi," diye mırıldandı Ted.

"Koro mu?" diye tekrarladı Louisa.

Ted'in ağzından hafif bir kahkaha kaçtı.

"Tanrım, gerçekten de şarkı söylemeyi bilmiyordu..."

Louisa, "Normal bir insan gibi hikaye anlatabilir misin?" diye soruyor.

Ted şaşkınlıkla ona baktı. Sonra yanakları kızardı.

"Özür dilerim, ben... Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

Ona, dört arkadaşın her akşam yol ayrımında ayrı yollara gittiklerinde birbirlerine hep "Yarın!" diye seslendiklerini anlattı. Hava iskeleye gitmek için çok kötü olduğunda Ted'in bodrumunda otururlarmış; Ted çizgi roman okur, ressam resim çizer, Joar ve Ali ise süper kahraman filmleri izlermiş. Joar her zaman saate bakarmış çünkü annesiyle akşam yemeği yemek için eve zamanında yetişmesi gerekiyormuş. Çocukların Ali'nin de aynı olduğunu, sadece tam tersi olduğunu anlamaları birkaç ay sürmüş. Bazen haftalarca Ted'in evine gelmezmiş, bazen de beş gece üst üste gelirmiş; ama çok geç saatlere kadar kaldığı zamanlar, evdekilerin sarhoş olup uykuya daldıkları zaman arasındaki saatleri saydığı içinmiş. Bağımlıların çocukları her zaman saatin kaç olduğunu bilirler.

O akşamlar, sanatçı sık sık yere oturup onun için kuşlar çizerdi. Onlara imrenirdi, kışın güneye uçtukları için değil, baharda tekrar yuvalarına döndükleri için, evlerinin nerede olduğunu bildiklerinden emin oldukları için. Bazen saate baktığında, babasının tekrar taşınacaklarını söylediği günü sayıyormuş gibi hissederdi; dünyanın hiçbir yerinde bir yıldan fazla yaşamamıştı.

Ted sık sık odasında onların nefes alışverişlerinin sesiyle uykuya dalardı ve hiç bu kadar derin uyumamıştı. Bir gece sanatçı pencereden çıkarken, Ted uykusunda mırıldandı: "Seni seviyorum." Kasıtlı değildi, ağzından kendiliğinden çıkmıştı. Ama sanatçı sanki

dünyanın en doğal şeyiymiş gibi cevap verdi: "Ben de seni seviyorum." Ali sessizce yanından geçerken, Ted ona da mırıldandı: "Seni seviyorum." Ali aniden durdu, şok oldu ve sonsuza dek tereddüt etti, çünkü daha önce kimse ona bunu söylememişti. Bu yüzden öne eğildi ve fısıldadı: "Ben... sana inanıyorum."

Sonbahar kışa dönmüştü ve okul Noel tatiline yaklaşıyordu. Dört arkadaş, ders aralarında sigara içebilecekleri bir yer bulmak için okul bahçesinde, eski bir kulübenin arkasına yerleştiler. Ali ve Joar birbirleriyle dalga geçiyor, neredeyse her gün kavga ediyor, çılgınca çekişiyor ve sonra bir anda barışıyorlardı. Joar, Ali'yi kışkırtmak istediğinde ona "kız" diyordu, ki Ali bundan nefret ediyordu çünkü kızlardan daha çok nefret ettiği tek şey erkeklerdi. Öte yandan, Ali Joar'ı kışkırtmak istediğinde ona kötü koktuğunu söylüyordu. Bir sabah, çok gurur duyduğu yeni bir tıraş losyonunu çaldığında, Ali'nin ilk sorduğu şey şuydu: "Böyle kokması normal mi? Ter mi?" Joar tersledi: "Ter gibi kokmuyor!" Ali havayı kokladı: "Şey, bir şey ter gibi kokuyor." Joar kükredi: "O halde, ter gibi kokan benim terim! Tıraş losyonu değil!" Ali şaşırmış gibi yaptı, bu konuda iyiydi: "Peki, bok gibi kokan şey ne? Tıraş losyonu mu? Bok kokulu tıraş losyonu mu buldun?" Sonra kavga ettiler, ama ikisi de yaralanacak kadar sert kavga etmediler.

Ali, Joar'ı kızdırmakta genellikle daha iyiydi, Joar'ın daha çok zayıf noktası vardı, ama bir kış günü Ali, dönem sonu töreninde sahne alacak olan okul korosuna başvurduğunu söyledi. Bunun üzerine Joar, Ali'nin şarkı söyleme sesinin "senfoni orkestrasında bir zincir testere gibi" olacağını söyledi. Ali her zamanki gibi "Sus!" diye çıkıştı, ama Joar yeterince dikkatli değildi. Sesinin daha da kırılganlaştığını duymadı. Bu yüzden Ali, koro şefinin tüm erkeklerin beyaz gömlek, tüm kızların da elbise giymesi gerektiğine karar verdiğini perişan bir şekilde açıkladığında, Joar kahkahalarla gülmeye başladı. Ali yumruklarını sıkmadan önce gözyaşlarını görmeye vakti olmadı ve bu sefer kavga ettiklerinde durum farklıydı, çünkü Ali Joar'a zarar vermeye çalışıyordu. Ali, Joar'ın burnuna dirseğiyle vurdu, Joar geriye doğru sendeledi, kan fışkırdı ve Ali

orada, tüm vücudu titreyerek, bağırarak durdu: "Sen ÇÖPSÜN, Joar! Bunu biliyor muydun? Sen tam bir kahrolası ÇÖPSÜN!" Gömleğinin yakası gözyaşlarından kararmıştı. Koşarak uzaklaştı ve birkaç gün boyunca ne iskelede ne de Ted'in evinde görünmedi.

Dönemin son gününün sabahında, çocuklar onu okul bahçesinin diğer ucunda yalnız başına dururken gördüler. Kış soğuğunda titriyordu, üzerinde sadece ince bir elbise vardı. Çocuklar, birinin bir giysiden bu kadar nefret ettiğini hiç görmemişlerdi; sanki kumaşa derisini çizen çiviler dikilmiş gibiydi. Utanç içinde elbiseyi çekiştirip durdu, dizlerini örtmeye çalıştı ve her saniye okul kapısına bakıp kaçmayı planlıyormuş gibi davrandı, ama bir yetişkinin sesi onu çağırınca, koronun geri kalanıyla birlikte okulun içine girdi. Ancak o zaman çocuklar, bir elbiseden bu kadar nefret eden birinin şarkı söylemeyi gerçekten çok sevdiğini anladılar.

"Hadi ama," diye homurdandı Joar.

Çocuklar karanlık sularda yılan balığı gibi kapıdan süzülüp evlerine koştular. Noel tatili başlamıştı, özgürdüler, kimse onların kaybolduğunu görmedi. Ali'nin aksine, çocuklar o lanet okulda fark edilmemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Dikkat çekmek ölümcüldü, bu yüzden zorbalığa ve dayak yemeye maruz kalıyordunuz. Onun gibi sahneye çıkmayı asla hayal etmezlerdi.

Ali, dünyanın en yalnız insanı olarak bütün sabahı koro ile prova yaparak geçirdi. Performans zamanı geldiğinde, koro perdenin arkasında durmuş, seyircilerin yerlerine oturmasını dinliyordu ve Ali bir köşede kustu. Tam kaçmayı düşünürken perde kalktı ve artık çok geçti. İnce elbisesiyle, spot ışığının parıltısı altında, bembeyaz olmuş parmak boğumları ve kızarmış yanaklarıyla orada duruyordu. Korkmuş ve savunmasızdı. Seyircilerin kıkırdamaya başladığını duydu. İlk başta herkes gülmemeye çalışırken burunlarından çıkan hafif bir sesti, ama kısa süre sonra bir kükremeye dönüştü. Ali, dizlerini örtmek için elbisesini çekiştirdi, kendisine güldüklerinden panikledi. Ama sonra başka bir şey duydu: koronun geri kalanı. Onlar da şimdi histerik bir şekilde gülüyorlardı. Ancak o zaman Ali

seyircilerin ilk sırasına baktı. Orada arkadaşları oturuyordu. Joar, Ted ve sanatçı. Elbiseler giymişlerdi.

Eve koşup Joar'ın annesinin gardırobundan elbiseleri ödünç almışlardı. Bütün elbiseler çok büyüktü çünkü bütün erkek çocuklar çok küçüktü ve okulda geçirdikleri süre boyunca her gün bununla alay edileceklerdi. Bahar geldiğinde Joar elbise yüzünden o kadar çok kavga edecekti ki, müdür Joar'ın masasını kendi odasına taşısa daha iyi olurdu. Joar umursamıyordu. Ali'nin o kadar yalnız olmadığını, en azından her zaman yalnız olmadığını fark etmesi her şeye değerdi. Kim böyle bir arkadaşa sahip olur ki? Neredeyse hiç kimse.

O gün eve dönerken Ali, ilk kez oğlanlara annesinin nasıl öldüğünü anlattı. Annesinin nasıl şarkı söylediğini, güldüğünü ve Ali'ye "kalbim" diye seslendiğini söyledi. Televizyon programları hakkında güçlü görüşleri vardı ve peyniri çok severdi. Tam bir insandı ve sonra birdenbire artık öyle değildi. Bisiklet sürerken bir araba çarpmıştı, bir gün evden çıkmış ve bir daha geri dönmemişti, hayattaydı ve bir saniye sonra ölmüştü.

Ali, oğlanlara, “Annem küçükken koroda olmamı çok severdi,” dedi. “Şarkı söylemeyi çok severdi, bu yüzden ben şarkı söylediğimde sanki o da benimleymiş gibi oluyor. Biliyorum, aptalca. Tipik bir küçük kız çocuğu düşüncesi—”

Arkasından Joar sinirli bir şekilde sözünü kesti:

"Bu kadar hızlı yürümek zorunda mısın?"

Çünkü alışık değilseniz elbiseyle hızlı yürümek gerçekten kolay değil. Hele de biraz büyükse. Joar sürekli elbisesine takılıp düşüyordu, Ted de sürekli arkasından kumaşı çekmek zorunda kalıyordu ve ressamın omuz askısı da gevşemişti. Ali döndü ve oğullarına uzun süre baktı, sonra mırıldandı: "Hepiniz birer çöpsünüz, üçünüz de. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Başlarını salladılar. Kadın elinin tersiyle gözlerini sildi. Ardından sanatçı Ted'e mırıldandı: "Bu renk sana çok yakışıyor."

"Teşekkürler," diye gülümsedi Ted.

Ali, Joar'a gülümseyerek, "Bu renk sana da çok yakışmış!" dedi.

"Kavga mı istiyorsun yoksa?" diye çıkıştı Joar.

O kadar çok güldü ki, ayağı takılıp çalılıkların içine düştü.

İskeleye doğru yürüdüler, iskele karla kaplıydı ve güneş batmaya başlamıştı, ama Joar küçük bir ateş yaktı ve gün batımına kadar orada oturdular. Ceketlerini elbiselerinin etrafına olabildiğince sıkıca çektiler ve birbirlerine o kadar yakınlaştılar ki, neredeyse aynı ten rengine bürünmüşlerdi. Sonra Ted aniden cesaretini topladı ve karanlığa fısıldadı: "Seni seviyorum."

Ateş çıtırdıyordu, dalgalar kıyıya vuruyordu, rüzgar elbiselerinin altına sızıyordu. Sonra Ali fısıldadı: "Sana inanıyorum."

"Seni seviyorum *ve* sana inanıyorum!" diye gülümsedi sanatçı.

"Çöp," diye mırıldandı Joar.

Mutlu bir şekilde eve döndüler. Ertesi gün, limanda, Joar'ın babasına Joar'ın dönem sonu toplantısına elbise giydiği söylendi. Diğer adamlar babasıyla alay ettiler, bu yüzden o akşam eve geldiğinde Joar'ı her zamankinden daha sert dövdü. Sanki bir toprak parçasıymış gibi, sanki nabzı yokmuş gibi dövdü. Noel tatilinin ilk günlerinde Joar, Ted'in bodrum katındaki yatakta bütün zamanını geçirdi. O kadar çok acı çekiyordu ki iskeleye bile inemiyordu. İşte o zaman Ali ona bıçağı verdi.

YİRMİ

Ted, Louisa'ya bıçakla ilgili son kısımdan hiç bahsetmiyor.

Joar o kış onu gardırobunun dibine sakladı, bahar gelince de yatak odası penceresinin dışındaki çiçek saksısının altındaki toprağa, sonra da sırt çantasına sakladı. Yaz gelene kadar, yani Ağustos ayı yaklaşırken ve babası limandaki işinden yakında tatile çıkacakken, ona dokunmadı. Joar, babasının başka bir şey düşüneceğini, birinin gelip onu ve annesini kurtaracağını, tıpkı Ted'in süper kahraman çizgi romanlarındaki gibi, ummaya devam etti. Ama kimse gelmedi ve bir yaz daha hayatta kalmalarının imkanı yoktu.

Tren gri bir istasyonda kısa bir süre duruyor. Peronda plastik bir poşet rüzgarda dans ediyor. Yerdeki resimde kuşlar gökyüzünde uçuyor, acı sos ışıkta parıldıyor, iskeledeki üç arkadaş bir osuruğa gülüyor ve sanatçı her fırça darbesinde onların etrafında. Ted pencerenin diğer tarafında plastik poşetin düzensiz uçuşunu izliyor ve dudağını ısırıyor; çocukluğunun hikayesini hiç kimseye anlatmamıştı, başkalarıyla paylaşmaya hazır olduğunuz duygular için bir sınır vardır, çünkü bunları kendinizle bile paylaşmakta zorlanırsınız. Sonuçta, Ted, garsonların ona yemeğin nasıl olduğunu sormasına pek tahammül edemeyen bir adamdır, çünkü bunun biraz fazla özel bir soru olduğunu düşünür.

"Ali'yi çok sevdim!" diye ilan etti Louisa onun yanında.

"Ne büyük sürpriz," diye yanıtlıyor Ted.

"Neden sürpriz oldu ki?" diye soruyor Louisa ciddi bir şekilde.

Ted, orta yaşlılara özgü, oldukça özel bir iç çekişle nefes verdi; bu, ergenlik çağındaki birinin iç çekişinden çok daha fazla çaba gerektiriyordu.

"Sizin nesliniz ironinin ne olduğunu anlamıyor mu?" diyor.

"Sizin nesliniz ironiyi anlıyor mu?" diye hemen karşılık veriyor ve adam onun ironik mi yoksa ciddi mi olduğunu anlayamıyor.

Dolayısıyla onun kazanacağını varsayıyor.

"Birçok ortak noktanız var. Siz ve Joar da öyle. Sizi severlerdi," diye itiraf ediyor.

"Teşekkürler!" diye haykırdı Louisa.

"Bu pek de iltifat sayılmaz, ikisinin toplamda beş tane bile işlevsel beyin hücresi yoktu," diye somurtarak yanıtlıyor Ted, ama ağzının kenarları yalan söylemekte pek başarılı olmadığı için kadın gülümsemeyi fark ediyor.

"Yine de teşekkürler," diye gülümsedi Louisa.

Sonra kadın sarkık saçlarının arkasına çizim yapmaya devam ediyor ve Ted biraz sinirli bir şekilde saatine bakıyor. Tren bu istasyonda o kadar uzun zamandır bekliyor ki, artık gecikme yaşıyorlar. Plastik poşet, sanki endişesiyle alay edercesine, sanki şöyle demeye çalışırcasına platformda dans ediyor: *Bakın! Kendimi mutlu etmek benim için ne kadar kolay!*

Sanatçı, Joar ve Ali burada olsalardı, Ted'in bir plastik poşete bile imrenecek kadar nevrotik olması gerçeğine kesinlikle gülerlerdi.

Tekrar tuvalete gidiyor. Son seferden beri hiçbir şey içmemiş olmasına rağmen, sanki vücudu kendi sıvısını üretiyormuş gibi, tuvalete gitme ihtiyacı duyduğu yaşa gelmiş gibi görünüyor; kırk yaşına yaklaşınca insan içten içe erimeye başlıyor belki de. Louisa onun geri döndüğünü görüyor, ama şaşırtıcı bir şekilde diğer yöne dönüyor ve bir sonraki vagona giriyor. Bir an için paniğe kapılıyor çünkü trenden ineceğini düşünüyor, başka nereye gidebilirdi ki? Bir

süre sonra elinde bir gazete ve bir Coca-Cola ile geri döndüğünde, ona sanki şapkadan tavşan çıkarmış gibi bakıyor.

"Bunu nereden aldın?" diye haykırıyor, çünkü hiçbir yerde lanet olası bir şapka göremiyor.

"Restoran vagonu," diye yanıtlıyor, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

Louisa şaşkınlıkla, "Bunların sadece filmlerde olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Hayır, onlar trenlerde varlar," diyor.

"Keşke araba yerine trenlere girmeyi öğrenseydim," diye belirtiyor.

"Coca-Cola'yı sevip sevmediğini bilmiyorum?" diyor, sanki hayatında hiç gençle karşılaşmamış gibi.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi, mutlu bir rakun gibi elinden kapıp alarak.

O ve Fish, zaman zaman dükkandan Coca-Cola çalarlardı, ama sadece kutlayacak bir şeyleri olduğunda, örneğin gerçekten aptal bir adam koruyucu aileden ayrıldığında. Ya da, herhangi bir adam için de fark etmezdi. Kola dişlerinde buz gibi oluyor ve beyni donduğunda gülüyor. Ted de sessizce gülüyor, sadece yanındaki koltukta göğsünün sallandığını görüyor.

Elindeki gazeteye bakarak, "İnterneti duydun mu?" diye sordu.

"Gazeteleri severim," diye mırıldanıyor.

"Sence bunun sebebi çok genç olman olabilir mi? Trenle seyahat etmeyi sen de zor buluyor musun? At arabasını özlüyor musun?" diye soruyor.

"Komik," diyor.

"Buna alaycılık denir, sizin neslinizde de yok muydu?" diye sırıtıyor.

Gazetelerin internetten daha iyi olduğunu, çünkü interneti rulo yapıp birinin yüzüne fırlatamayacağınızı söylemek gibi zekice bir karşılık vermek üzereydi ki, vakti kalmadı. Çünkü kondüktör yeni yolcuların biletlerini kontrol etmek için vagona girince sözleri

kesildi. Louisa başını kaldırıp biraz fazla yüksek sesle tısladı: “Onunla konuşmalısın!”

"Özür dilerim?" diyor Ted, gücenmiş bir şekilde.

"Orkestra şefi! Ona telefon numaranı vermelisin!" diye öneriyor Louisa.

"Kesinlikle yapmamalıyım," diye bilgilendiriyor Ted onu.

Louisa hevesle başını salladı.

"Evet, çünkü dahi olmayan bir adamla tanışmalısın! Onunla konuşmamı ister misin?"

“Hayır! Kesinlikle hayır! Bununla ne demek istiyorsun? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun! Belki de bir *dâhidir* !” diye fısıldadı Ted, sesi şimdi bir maymunun bomba taşıdığını gördüğünüzdeki gibi gergindi. Louisa homurdandı.

"Ellerinde dövmeler var, bence dahi değil..."

"Dövmelerinde yanlış bir şey yok," diye homurdanır Ted, ama hemen pişman olur.

"Yani dövmelerine baktınız mı?"

"Hayır! Ve ona telefon numaramı vermeyeceğim!" diye tısladı Ted.

“Neden olmasın? Ya o hayatının aşkıysa?”

“Durun artık!”

"O senin tipin değil mi? Onun tipi olmadığın için mi endişeleniyorsun? Bilgisayar meraklılarından hoşlanmadığından mı korkuyorsun?"

“Ben öyle demedim... Bununla ne demek istiyorsun... Yeter artık! Yeter artık!”

Louisa önce orkestra şefine, sonra da Ted'e düşünceli bir şekilde bakıyor.

"Sanırım onun sadece hafif tehlikeli erkeklerden hoşlanan biri olmasından endişeleniyorsun ve kendinin de yeterince tehlikeli olmadığından korkuyorsun."

Ted ancak "Sakın aptalca bir şey yapma, lütfen—" diyebilir, ama o zamana kadar elbette çok geçtir, çünkü kondüktör yanlarından geçerken Louisa gazoz kutusunu kaldırıp şöyle der: “Merhaba! Şerefe!”

Orkestra şefi şaşkınlıkla gülümsüyor.

"Selam, size de afiyet olsun."

"Kutlama yapıyoruz!" diye zafer edasıyla başını salladı Louisa.

"Öyle mi?" diye gülümsedi kondüktör.

"Ted'in hapisten yeni çıkmış olmasını kutluyoruz!" diyor Louisa.

Orkestra şefinin kaşları o kadar yukarı kalkıyor ki, neredeyse perçem gibi duruyorlar. Boğazını o kadar uzun süre temizliyor ki, sonunda bambaşka bir sese bürünüyor.

“Pekala... Pekala. O halde tebrikler!”

Louisa neşeyle başını salladı. Ted hiçbir şey yapmadı, çünkü elbette çoktan yerin dibine gömülmüş ve lav nehrinde yanıp kül olmuştu. Kondüktör etrafına gergin bir şekilde bakındı ve yalvarırcasına diğer yolculara "Yeni yolcular var mı?" diye mırıldandı ve aceleyle ilerledi. Ted'in yüzü, derisi yokmuş gibi kıpkırmızıydı.

" *Bunu* neden yaptın?" diye öfkeyle tısladı.

"Şimdi tehlikeli görünüyorsun!" diye yardımcı bir şekilde uyarıyor Louisa.

"Teşekkürler, çok teşekkürler," diyor Ted alaycı bir şekilde.

"Rica ederim," diye yanıtlıyor Louisa, en ufak bir ironi belirtisi göstermeden.

Ted, en azından kadının kendisini kaçırdığını söylemediği için minnettar olması gerektiğini düşünmeye çalışıyor.

Ted, resme doğru homurdanarak, "Ali ve Joar seni gerçekten çok severdi," dedi.

"Teşekkürler," diye gülümsedi Louisa.

"Bu yine de bir iltifat değil."

“Ama yine de teşekkür ederim. Bir şey sorabilir miyim?” Louisa, cevap beklemeden hızla soruyor, çünkü ağzından çıkan her kelime zaten hızla yok oluyor. “Ali tecavüze uğradı mı?”

Ted arkasını dönüp ona bakakaldı, o kadar şok olmuştu ki Louisa bile biraz şaşırdı.

"Neden... neden bunu soruyorsunuz?" diye zar zor söyleyebiliyor.

Louisa saçlarının arkasına saklanıp omuzlarını silkti.

“Sadece merak ettim. Hikayeyi anlatış biçiminizde bir şey vardı. 'Seni seviyorum' dediğinizde onun 'Sana inanıyorum' demesi... Tecavüze uğradığınızda, bence yapabileceğiniz en büyük şey bu. Birine inanmak, gerçekten... ona inanmak. Ona güvenmek. Özellikle de bir erkeğe.”

Tren durduğu için Ted'in sallanan kişinin kendisi olduğunu anlaması uzun zaman alıyor.

"Sen...?" diye fısıldadı, ama Louisa hızla başını salladı.

“Hayır. Ama Fish, biz tanışmadan önce yaşadığı koruyucu aile evinde öyleydi. Bu yüzden hep elimizde tornavidalarla uyurduk.”

Ted konuşmaya devam ederken sesi pek de istikrarlı değil:

“Ali... O... annemin lazanyasını çok severdi. Annem gece vardiyasında çalışırdı, bu yüzden evden çıkmadan önce yemekleri yapıp dondurucuya koyardı. Ali, ben mikrodalgada ısıtırken mutfağa benimle gelmeyi severdi. Dolapları açar ve konserve yiyeceklere ve spagetti paketlerine sanki sihirliymiş gibi bakardı, çünkü evinde şişelerle dolu olanlar dışında tüm dolaplar boştu. Evimizde duvardaki düğmeye bastığınızda tavanda bir ışık yanardı, çünkü evimizdeki her şey çalışırdı. Annem sokağımızdaki herkes kadar fakirdi, ama... her şeyi bir arada tutuyordu, biliyor musunuz? Her şey çalışıyordu. Ali bunu hiç yaşamamıştı. Bir şeylerin ters gittiğini ilk o zaman fark ettim. Sonra bir keresinde büyük abim eve geldi, biz mutfaktayken ön kapıyı açtı ve Ali içgüdüsel olarak çatal bıçak çekmecesine uzandı. Joar dışında birinin bunu yaptığını,... silah aradığını ilk kez o zaman görmüştüm. Sonunda açıkladı. Her şeyi anlatması uzun sürdü. Hikayeler azar azar ortaya çıkıyordu, bir hikaye birkaç hafta sürebiliyordu. Babası sarhoşken şiddete başvurmazdı, Joar'ın babası gibi değil. Ali'nin babası sadece eğlenmeyi severdi. Dans etmekte ve şarap içmekte iyiydi, ama daha da iyisi para açmamakta. Ali'nin ona 'Baba' demesini istemezdi, 'Arkadaşım' diye çağrılmasını isterdi, çünkü yetişkin olmak istemezdi. Çünkü onun gibi yetişkinler, çocukların çocuk olabilmesi için yetişkinlerin yetişkin olması gerektiğini anlamazlardı. Bu yüzden evleri her zaman çok eğlenceliydi, her zaman yabancılarla

doluydu, bir partinin sonunda veya diğerinin başlangıcında. Mutfakta sigara içen kadın grupları ve odadan odaya sendeleyerek şarkı söyleyen erkekler. Ali yedi yaşındayken güvensiz bir ortamdaydı, on yaşındayken tehditkar, ergenliğe girdiğinde ise tehlikeli bir ortamdaydı. Bana bir akşam geç saatte, yalnız kaldığımızda anlattı. Babasının arkadaşlarından birinden, tadı garip gelen gazlı içecekten ve adamın üzerinde çıplak bir şekilde uyanmasından bahsetti. Ne olduğunu bile hatırlamadığını, sadece adamın yanaklarındaki kanayan çizikleri gördüğünü ve ilk başta bunları kendisinin yaptığını anlayamadığını söyledi. Sonra... sonra birden patladı. Kendini savunmak için uyanan bir canavar gibi. Adam sarhoş ve yavaş hareket ediyordu ve Ali, o kadar çok mücadele ettiğini, terlediğini ve aniden adamın elinden kurtulduğunu söyledi. Adam çığlık atıp yere düşene kadar olabildiğince sert bir şekilde mücadele etti ve tekmeledi. Sonra bir battaniye kaptı ve birinci kattaki bir pencereden atladı, yere inerken ayak bileğini burktu ama yine de saklanmak için ormana doğru koştu. Neredeyse yirmi dört saat boyunca yoktu, babası fark bile etmedi. Eve döndüğünde, babası yeni uyanmıştı, akşamdan kalmaydı ve okulda olduğunu sanıyordu. Ona hiç söylemedi. Bir gece apartmanlarının çatısında durdu ve neredeyse atladı. Ertesi gece yine orada durdu, kenara biraz daha yaklaştı. Gece gece, gittikçe yaklaştı, ta ki bir gün apartmana döndüğünde her yerde taşıma kutuları bulana kadar. Babası aniden yaşadıkları kasabadan sıkılmıştı, artık eğlenceli olmadığını, kendisinden borç aldığı parayı geri ödemesini isteyen insanlarla dolu olduğunu söyledi. Bu yüzden ertesi gün apartmanda sadece faturalar kalmıştı, Ali ve babası çoktan gitmişti. İşte böylece bizim kasabamıza geldiler. İşte böylece bizi buldu."

Ted sustu. Ali'nin yüzündeki ifadeyi, bodrumdaki yatağında oturup ona tüm bunları anlatışını çok net hatırlıyordu. Küçük, köşeli elmacık kemiklerindeki iri gözyaşlarını, ellerini hüzünlü bir sihirbaz

gibi açıp fısıldayarak söylediği şu sözleri... "Ve işte, şimdi buradayım."

Ted, Ali'nin her zaman yastığının altında bir bıçakla uyuduğunu söylediğini hatırlıyor. Ted o kadar safmış ki, bunun tehlikeli olup olmadığını, uyurken bıçakla kendini kesip kesmediğini sormuş. Ali sadece gülümsemiş ve bunun duyduğu en tatlı şey olduğunu söylemiş.

"Muhtemelen haklısın," diye fısıldadı Ted trende Louisa'ya. "Bize inandığını söyledi, ama bizi sevdiğini hiç söylemedi, çünkü bu onun için aşktan daha önemliydi."

Bıçaktan hâlâ bahsetmiyor.

Louisa, saçlarının arasından, çizim defterine dünyanın en güzel hamamböceklerini çizerken, "O ve Fish birbirlerinden hoşlanırlardı," diyor.

"Evet, muhtemelen öyle yaparlardı," diye onaylıyor Ted.

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Evet," diyor Ted, sanki Louisa gibi biriyle ilgili bir seçeneğiniz varmış gibi.

Resmin bulunduğu kutuyu işaret ederek başıyla onayladı.

"İmzasının yanına neden hep kurukafa çizerdi?"

"Onları çaldı."

“Kafatasları mı? Kimden?”

"Bir hademeden."

"Ne?"

Ted gözlüklerini düzeltiyor.

“Sanatın tesadüf olduğunu söylerdi. Güzel bir resim, bir insanın tüm varlığının, başına gelenlerin, nimetlerin ve lanetlerin toplamıdır. Tesadüflerdir.”

“Yani kafataslarını bir hademeden mi çaldı? Ne zaman?” diye soruyor Louisa, biraz sinirli çünkü yaşlı adamın hikâyelerini sanki fal kurabiyesi okuyormuş gibi anlattığını düşünmeye başlamıştı.

"İlkbaharda, on dört yaşındayken. Joar'ın gazetede o yarışmayı bulduğu yazdan hemen önce," diye hatırlıyor.

"Ne *yarışması* ? *Baştan* başlasanız olmaz mı?" diye haykırıyor hayal kırıklığıyla.

Ted güçsüzce gülümsedi.

“Genç sanatçılar için bir yarışma vardı. Joar, o resmi çizmesi için onu bu şekilde ikna etmişti. Ama bu tamamen farklı bir hikaye, Joar'ın...”

"Bekle! Dur bir dakika! Bana söylemeni isteyip istemediğimden emin değilim!" diye birden haykırdı Louisa.

"Neden olmasın?" diye şaşkınlıkla sordu Ted.

Louisa'nın bakışları, tavada eriyen tereyağı gibi ondan kayıp gitti; çizim defterindeki hamamböceklerini sanki uyuyorlarmış gibi okşadı.

“Fish eskiden masalları çok severdi, bir sürü masal dinledim, bu yüzden bu masalın nasıl bittiğini duymak istediğimden emin değilim... Çünkü bu gerçekten yaşandı. Ve sana ne olduğunu biliyorum, hayatta kaldığını biliyorum! Yani şimdi... şimdi diğer kısmını da biliyorum.”

"Başka hangi kısım?" diye soruyor Ted.

Mutlu sonlara hiç alışamamış biri gibi, Louisa hüzünlü bir şekilde fısıldıyor: "Şimdi anlıyorum ki, bahsettiğiniz diğer herkes ölmüş olabilir."

Ted bunu hiç düşünmemişti. Çünkü onun için hikâyedeki her şey zaten olmuştu, ama onun için her şey şimdi oluyordu.

“İstersen...?” diye başlıyor adam, ama kadın derin bir nefes alıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve ciddi bir şekilde cevap veriyor: “Hayır, hayır. Söyle bana! Artık geri dönmek için çok geç!”

YİRMİ BİR

Ted ona böyle söylüyor.

“Joar’a her zaman bela arayan bir çocuk olduğu söylenirdi, ama bu neredeyse hiç doğru değildi. Sık sık kavgalara karışırdı, ama bunu aradığı için değil, Joar’la kavga başlatan kişinin başının belaya girmesi nedeniyle yapardı…” diye başlıyor.

Sonra ona, okulun zorbalarının Joar'a nasıl sataştığını ve bundan ne kadar pişman olduklarını anlatır. Joar'ın gözleri karardığında, Ted'in aklına çizgi romanlarından birinin geldiğini söyler; çizgi romanda bir adam hapse girer ve diğer mahkumlar tarafından tehdit edilir. Bu onların açısından kötü bir hamleydi, çünkü adamın ne kadar tehlikeli olduğunu, adam gözlerini onlara dikip "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Ben sizinle burada kilitli değilim. Siz benimle burada kilitlisiniz." diyene kadar bilmiyorlardı.

O yıl zorbaların hayatını kurtaran tek şey, muhtemelen Joar'ın babasının, müdür kavga sonrası eve her telefon ettiğinde onu acımasızca dövmesi ve Joar'ın arkadaşlarının buna dayanamamasıydı. Joar sevdiği insanları her savunduğunda daha da kötü yaralanıyordu, bir gün aşk onun ölümüne sebep olacaktı. Bu yüzden arkadaşları ona durması için yalvardılar. Bu da Joar'ı yaratıcı olmaya zorladı.

“Eğer bu olay yaşanmasaydı, tablo asla bugünkü haline gelmezdi. Sanat tesadüftür,” diyor Ted.

Louisa hamamböceklerini okşarken, şu sözleri sessizce kendi kendine tekrarlıyor: “Sanat tesadüftür. Fish bunu beğenirdi.”

Sonra Ted'e devam etmesi için başıyla işaret etti. Böylece Ted, resmin yapıldığı yazdan hemen önce, ilkbaharda Joar'ın bir grup büyük kızın Ali'ye zorbalık yaptığını öğrendiğini açıkladı. Dolabına çirkin ve iğrenç olduğunu yazmışlardı, sanki ondan nefret etmelerinin sebebi buymuş gibi, ama gerçek tam tersiydi: erkek arkadaşlarının ona bakış şeklinden nefret ediyorlardı. Büyük kızlar erkeklerin dikkatini çekmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı, ama Ali, bundan kaçmak için elinden gelen her şeyi yapmış ve bunu bedavaya elde etmişti. Bunu asla affedemezlerdi. Bu yüzden bir gün, çetenin en kötü ve en popüler kızı basit bir fikir buldu: iyiymiş gibi davrandı ve öğle yemeği sırasındaki herkesin Ali için kenara çekilmesini sağladı, sadece arkasından bağırmak için: "Küçük zavallı kızı geçirin, evde hiç yemek yemiyor! Kıyafetlerine bakın, ailesi bu döküntü yeri alışveriş merkezi gibi kullanıyor!" Bütün kafeterya güldü. Ali dışarı koşarken, ona bozuk paralar attılar.

Doğal olarak Joar'ın ilk önerisi, belki de kızın yüzünden güzel bir ceket yapmasıydı, ama Ali buna izin vermedi. Bu yüzden Joar daha iyi bir şey yaptı. Kızı koridorda bir sonraki görüşünde neşeyle seslendi: "Merhaba, Kırmızı!" Kız hiçbir şey anlamadı, ama ertesi gün aynı şeyi yaptı: "Merhaba, Kırmızı!" Bir hafta sonra, arkadaşları öfkeyle Joar'ı yakalayıp bağırdılar: "Neden ona Kırmızı diyorsun?" Joar şaşkınlıkla onlara baktı: "Bilmiyor musunuz? Çünkü çok kolay kızarıyor. En ufak bir şeyde yüzünün nasıl kızardığını görmediniz mi?"

Joar zor kelimelerden pek hoşlanmazdı, bu yüzden muhtemelen kendi kendini gerçekleştiren kehanet kavramını hiç duymamıştı, ama anlamını ondan daha iyi anlayan kimse yoktu. O kız daha önce hiç kızarmamıştı, ama eğer tüm arkadaşların sana neden "Kırmızı" diye seslendiklerini söylerse, bu kaçınılmazdır. Kısa süre sonra kız, Joar'ı görür görmez kızarmaya başladı, sonra okula vardığında bile

kızarmaya başladı ve kısa süre sonra arkadaşları bile arkasından ona "Kırmızı" diye seslenmeye başladı. Ali'ye bir daha asla zavallı küçük kız demedi.

Bundan kısa bir süre sonra bir akşam, Joar, Ali ve ressam, Ted'in bodrumunda oturmuş, ısıtılmış lazanya yiyor ve çizgi roman okuyorlardı. Hangi süper güce sahip olmak istediklerini tartışıyorlardı ve cevaplar tahmin edilebilirdi. Joar, annesini koruyabilmek için süper güce sahip olmak istiyordu; Ali, annesiyle iletişim kurabilmek için ölülerle konuşabilme yeteneğine sahip olmak istiyordu; ressam ise görünüşünü değiştirebilen bir şekil değiştirici olmak istiyordu, böylece belki de annesinin istediği gibi, *diğer tüm çocuklar gibi olabilirdi.*

Ted sessizce oturdu, gücünün ne olmasını istediğini söylemek zorunda kalmamayı umuyordu ve şanslıydı, çünkü Joar ondan bunun yerine "akıllıca bir şey" söylemesini istedi. Bu, Joar'ın süper kahramanlardan alıntılar duymak istediği anlamına geliyordu. Bu yüzden arkadaşları yerde, bedenlerinin arasına sadece hayallerin sığabileceği kadar yakın yatarken, Ted en sevdiği alıntılardan bazılarını okudu: Örümcek Adam'ın "Büyük güç büyük sorumluluk getirir." Flash'ın "Hayat bize amaç vermez. Biz hayata amaç veririz." Wonder Woman'ın "Hangisi size daha çok hükmedecek? Korkunuz mu yoksa merakınız mı?" Sonra biraz düşündü, hafızasında kelimeleri aradı ve sonunda Demir Adam'ın "Kahramanlar seçtikleri yollarla yaratılır." sözünü söyledi.

On dört yaşındaki çocuklar uzun süre sessizce yerde uzanıp birbirlerinin nefeslerini içlerine çektiler, ardından Joar çekinerek, "Şunu yapabilir misin... sevdiğimi?" dedi.

O kadar kırılgan bir ses tonuyla konuşmazdı nadiren. Bu yüzden Ted nazikçe cevap verdi, çünkü Joar'ın hangi alıntıyı kastettiğini tam olarak biliyordu; Beta Ray Bill'den bir alıntıydı: "Eğer bu dünyada yapacaklarımızdan başka bir şey yoksa, kardeşlerim, iyi şeyler yapalım."

Joar, sanki gerçekten ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. Ölümden korkmuyordu, çünkü uzun bir ömür yaşayacağını hiç beklemiyordu. Mutluluğun var olduğunu biliyordu, ama kendisi için olmadığını. Cennete inanıyordu, iyi insanların sonsuza dek yaşadığına inanıyordu, sadece kendisinin onlardan biri olduğuna inanmıyordu. Tek istediği annesinin güvende olması ve sanatçının dolu dolu bir hayat yaşamasıydı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Ted, "anti-kahraman"ın ne olduğunu açıklamaya çalıştı ve Joar birden çok sinirlendi, çünkü "anti" kelimesi "karşıt" anlamına geliyordu, Tanrı aşkına! Yani "anti-kahraman" "kötü adam" demek olmalıydı. Ted, anti-kahramanın bazen kötü şeyler yapan iyi bir insan olduğunu söyledi, ama Joar bunun tam tersi olduğunu ve iyi şeyler yapan bir kötü adamın yine de kötü adam olduğunu düşünüyordu.

“Babam bana balık tutmayı öğretti. Bana araba motoru tamir etmeyi öğretti. Ve bir zamanlar annemin kendisine aşık olmasını sağladı, başlangıçta onu dövmedi! Ama kötülük kötülüktür, birkaç iyilikle dengeleyemezsiniz, bu bir futbol maçı değil!” diye kükredi.

Ardından Ted, Joar'a şimdiye kadar söylenmiş en nazik şeyi söyledi: "Sen babana hiç benzemiyorsun."

Joar başını salladı ve fısıldadı:

“Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. İnsanlara vurduğumda hiçbir şey hissetmiyorum. Hatta pişman bile olmuyorum.”

“Sen asla kavga başlatmazsın, senden daha zayıf olan kimseye vurmazsın...” diye denedi Ted, ama elbette bunun bir yalan olduğunu biliyordu, çünkü neredeyse herkes Joar'dan daha zayıftı.

Joar saate bakarak aceleyle, "Eve gitmem gerek," diye mırıldandı.

"Yarın!" diye seslendi Ted karanlıkta arkasından, ama Joar cevap vermedi.

Yirmi beş yıl sonra Ted trende sessizliğe bürünür. Çok fazla şey söylediğini, hazırlıklı olduğundan daha fazlasını anlattığını fark

eder. Kül kutusuna doğru başını sallar ve Louisa'ya şöyle der: “Joar sevdiği herkesi kurtarmaya çalıştı. Sanki içinde yıkıma doğru geri sayım yapan bir saat olduğunu biliyordu, bu yüzden her şeyi hepimiz için düzeltmek için acele ediyordu.”

"Babası yüzünden mi?" Louisa kasvetli bir şekilde başını salladı, bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

Ted de başını salladı. Derin bir nefes aldı.

“Evet. Ama ona asla babam demedi. Sadece 'yaşlı adam' dedi. Onu, bizim babalarımıza verdiğimiz isimlerden farklı bir şekilde tanımlamaya ihtiyacı vardı.”

Sonra, şiddeti yakından hiç görmemiş, tiranlık altında hiç yaşamamış insanların Joar'a neden babası hakkında polisi aramadığını sormuş olabileceğini söylüyor. Sanki komşular gürültüden şikayet ettiği için polis zaten bir düzine kez daireye gelmemiş gibi. Ama kimse o adama karşı ifade vermeye cesaret edemedi, Joar'ın annesi onu terk etmeye cesaret edemedi ve Joar da annesini terk etmeye cesaret edemedi. Polis ne yapabilirdi ki? Yaşlı adamı sonsuza dek hapse mi atacaktı? Çünkü eğer öyle değilse, Joar ve annesi tekrar dışarı çıktıklarında kaçacak kadar büyük bir dünya yoktu. Tiranlar yenilemez, sadece yok edilebilir ve yardım da yolda değildi.

Ted trende, neredeyse utanıyormuş gibi, "Gerçek hayat çizgi romanlara benzemez," diyor.

"Hayır," diyor Louisa, çizim defterine bakarak, çünkü elbette bunların hepsini biliyordu.

Sonra Ted ona baktı, Joar'ın sanatçıyı ünlü yapmanın yanı sıra aldığı diğer kararı da ona söylemeye cesaret edemedi: Ağustos ayında Joar'ın babası tatile çıkacaktı ve ondan önce Joar onu öldürecekti ya da öldürmeye çalışırken ölecekti ve sonra ya hapiste olacaktı ya da mezarda. İşte bu yüzden o yaz bu kadar acele ediyordu, sanatçının ünlü olması konusunda bu kadar takıntılıydı. Çünkü onu korumak için zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu.

Ama Ted, tüm bunları Louisa'ya anlatmaya henüz cesaret edemiyor, belki de Louisa'nınkinden çok kendi kalbi için. Bu yüzden onun yerine şöyle diyor: "Ertesi gün okula gittiğimizde Ali, hangi süper gücü istediğimi hiç söylemediğimi fark etti. Bu yüzden sordu ve ben de yalan söyleyerek süper hız istediğimi söyledim."

"Neden yalan söyledin?" diye merak ediyor Louisa.

"Çünkü gerçeği söylersem ağlayacağımdan korktum."

"Siz ne söylemek isterdiniz?"

“Zamanı durdurabilmeyi istedim. Böylece annem asla babasını kaybetmesin, Joar babası tarafından dövülmesin, böylece... böylece asla insan sıkıntısı çekmeyeyim.”

Yirmi beş yıl sonra hala aynı şeyi diliyor: On dört yaşında olmayı ve dünyanın bozuk saatlerle dolu olmasını. Gözlerini kırpıştırıyor, gözlüklerini çıkarıyor, gözlükleri ıslak. Gözleri bulanıklaşırken utanç duygusu omurgasında yükseliyor. O son cümleyi asla söylememeliydi.

"İyi misin?" diye soruyor Louisa ihtiyatlı bir şekilde.

"Evet," diye zar zor söyleyebiliyor Ted, ama çenesi titriyor.

Gençken kimse size orta yaşa geldiğinizde artık güzelce ağlayamayacağınızı, en ufak bir duygunun bile sizi buzun içine düşmüş gibi gösterebileceğini söylemez.

"Felç geçirmiyorsun, değil mi? Yüzün oldukça karmakarışık görünüyor," diyor genç çocuk ona.

Ted ellerini yanaklarının üzerinden geçirir ve *"Aşk kaostur"* demek ister. Ama bunun yerine mırıldanır: "Üzgünüm, o günleri uzun zamandır düşünmedim, nostaljiye kapıldım."

Çok, çok, çok yaşlı insanlara karşı duyulan türden bir endişeyle bakıyor, ama sonra gülümsüyor: “Süper kahramanların sözlerini beğendim.”

Ted burnundan nefes alarak kontrolü yeniden sağlamaya çalıştı, sonra küllerin bulunduğu kutuya doğru başını salladı ve güçsüzce gülümsedi: “Batman’i en çok severdi: 'Ben bir maske takıyorum. Ve

bu maske, kim olduğumu gizlemek için değil, kim olduğumu yaratmak için.' ”

Bunun üzerine Louisa yüzünü tekrar saçlarıyla örttü.

“Fish ve ben Batman'i severdik. O da yetimdi.”

Ted, çizim defterine şöyle bir göz attıktan sonra, düşünmeden parmağıyla işaret edip sordu: "Şurada, hamamböceklerinin üzerinde kelebekler mi var?"

Louisa aniden, sanki Ted'in eli titrek bir süt bardağıymış gibi, not defterini elinden kaptı. Ted utanç içinde başka yöne baktı.

“Özür dilerim. Bunu kastetmedim...”

"Henüz bitmediler!" diye tersledi ve çizim defterini onun göremeyeceği şekilde eğdi.

Ted uzun süre sessizce oturup kendi beceriksizliğinin içinde boğulur. Sonra, küllerin bulunduğu kutuya doğru eğilerek usulca şöyle der: “Özür dilerim. Sadece bana onu hatırlattılar. Kafataslarını boyamadan önce sık sık kelebek çizerdi. Kanatlı her şeyi severdi. Kuşlar, ejderhalar, melekler...”

Defterini saklayıp mırıldanıyor:

"Daha fazlasını anlat. Sadece... ben çizerken bakma."

Pencereden dışarı bakıp bahardan bahsediyor.

Henüz on dört yaşındaydılar. Joar henüz yarışmayı bulamamıştı ve ressam da resme başlamamıştı, ama birçok yönden sanat eseri çoktan başlamıştı. Bir gün kar erimeye başladığında Ted başını belaya soktu. Sınıfında, bariz nedenlerden dolayı "Bulldog" diye adlandırılan bir çocuk vardı. Bir öğleden sonra Ted'i bir dolabın içine zorla soktu ve onu bütün bir ders saati boyunca orada bıraktı. Ted sonunda serbest bırakıldığında, okulun yarısı orada durmuş gülüyordu çünkü ağladığını görebiliyorlardı.

Joar olanları öğrenince gözleri simsiyah oldu, sanki içi boşmuş gibi görünüyordu, ama Ted çaresizce fısıldadı: "Onu öldürürsen, bu seni kahraman yapmaz, seni bir silaha dönüştürür."

"Bunu kim söyledi?" diye sordu Joar öfkeyle.

"Süpermen," dedi Ted yanaklarını silerken.

Joar hayatında pek çok otorite figürüne saygı duymamıştı, ama Süpermen'le bile tartışamazdı. Bu yüzden kavga etmek yerine, sakince okul bahçesinde Bulldog'u buldu ve şöyle dedi: "Bir adamı dolaba tıkıştırdığınla övünüyormuşsun diye duydum? Bence yalan söylüyorsun!" Bulldog, sanki bu düşünce beynini çok ağırlaştırmış gibi başını yana eğdi, sonra da sertçe karşılık verdi: "Yalan söylemek derken ne demek istiyorsun? Sana göstereyim mi?" Bunun üzerine Joar'ı bir dolaba götürdü, ama Joar sırıttı: " *Beni* oraya mı koyacaksın? Sekizinci sınıftaki en kısa kişiyim! Senin kadar uzun birini oraya asla sokamazsın! Yani yalan mı söylüyorsun yoksa ne?" Bunun üzerine Bulldog sabrını kaybetti ve dolabın ne kadar geniş olduğunu kanıtlamak için kafasını ve bir bacağını içeri soktu. İki saniye sonra yalancı olmayabileceği, ama kesinlikle bir aptal olduğu anlaşıldı. Joar dolaba asma kilit takarken, adam kapının iç tarafına vurmaya başladı ve hademe kilidi kesene kadar yarım saatten fazla zaman geçti. Bulldog koridora çıktığında, kıkırdayan gençlerden oluşan kalabalığın arkasından biri bağırdı: "Bakın! Pantolonuna işemiş! Bulldog evde tuvalet eğitimi almamış!"

Trende Ted, gözlüklerinin camlarının her iki tarafını da tekrar temizliyor, oysa sadece bir tarafı ıslak.

Louisa aniden yanında durarak, "Fish, Joar'la aynıydı," dedi.

“Ne anlamda?”

Louisa'nın kalemi, taze buz üzerinde kayan patenlerin keskin bıçakları gibi, kağıda hüzünlü bir şekilde sürtünüyor. Çizim yapmıyor, dans ediyor.

"Fish de kendisinin bir kahraman olduğunu düşünmüyordu. Her zaman hikâyemizin baş kahramanının ben olduğumu söylerdi."

"Belki de haklıydı?" diyor Ted cesaret verici bir şekilde.

Louisa'nın çenesi üzgün bir şekilde sağa sola hareket ediyor.

“Hayır, o değildi...” diye mırıldanır, ama o anda biri vagonun kapısını açar ve sözleri gürültüde kaybolur.

"Pardon?" diyor Ted.

“Hiçbir şey, unut gitsin,” diye fısıldadı Louisa hızla ve çizim defterine bakarak, sonra da konuyu hızla değiştirdi: “Bulldog’a ne oldu? İntikamını aldı mı?”

"Bunu nereden çıkardın?" diye merak ediyor Ted.

"Zorbaların kalpleri hep küçüktür ama hafızaları iyidir," diye yanıtlıyor.

Tren hâlâ hareket etmiyor. Ted saatine bakıyor, hayatında ilk defa zamanın daha hızlı geçmesini istiyor; sadece tüm sevdiklerini kaybetmiş biri zamanı durdurmak ister. Yavaşça cevap veriyor, çünkü anılar donmuş bir borudan akan su gibi, kesik kesik geliyor: “Joar'dan beni artık korumamasını istedim. Gerçekten istedim. Tabii ki Bulldog'un soyunma odasındaki o olay yüzünden ondan intikam almaya çalışacağını biliyordum. Eğer Joar birini koruduğu için babası tarafından dövülecekse, bunun ben olmamam gerektiğini söyledim. Ne dediğini biliyor musun?”

O bahar günü, Ted ve Joar okuldan eve yavaş yavaş, yan yana yürüyorlardı; bu neredeyse hiç olmazdı. Joar, Ali'nin yanında önde yürüyen ressamı başıyla selamladı; aslında yürümüyorlardı, kimin daha çirkin koşabileceğini görmeye çalışıyorlardı. Ressam kazandı ve buz üzerinde bir enginarı taklit ettiğini söyledi.

“Şu mutlu aptala bakın!” diye sırıttı Joar. “Mutlu olduğunda tüm dünya... güzel oluyor. Çizim yaptığında ise her şey... vay canına, o zaman her şey güzel oluyor! İşte bu yüzden seni korumak zorundayım Ted. Çünkü yapabileceğim tek şey savaşmak ve o büyüdüğünde bana artık ihtiyacı kalmayacak. Ama sana ihtiyacı olacak.”

Ted hayatında bundan daha saçma bir şey duymamıştı.

"Bana neden ihtiyacı olsun ki?"

Joar döndü ve şöyle dedi:

"Çünkü sadakat bir süper güçtür."

Hareket etmeyen bir trende bile Ted'in gözlükleri hâlâ sallanıyor.

"Bu da başka bir süper kahraman sözü mü?" diye soruyor Louisa.

"Bir bakıma öyle," diye başını salladı Ted.

Louisa uzun süre hiçbir şey söylemeden önce şunu soruyor:

“Joar bunu kendi başına uydurdu, değil mi?”

Ted tekrar başını salladı.

"Öyleyse haklısın. Bu bir süper kahraman sözü sayılır," diyor ve ardından soruyor: "Bulldog'a ne oldu?"

"Ertesi gün okul bahçesinde o ve Bulldog kanlar içinde kalana kadar kavga ettiler," diyor Ted.

Kavgayı Bulldog başlattı, Joar bitirdi. Bulldog deli gibi dövüştü, ama Joar koca bir çete gibi dövüştü. Joar eve geldiğinde babası onunla birlikte radyatörü kırdı. Joar ertesi hafta futbol bile oynayamadı, o kadar kötü topallıyordu ki, ama yine de bir an bile pişman olmadı.

Çünkü o gün Bulldog dolaba kilitlendiğinde ve hademe kilidi kesmek zorunda kaldığında, hademenin kolları yukarı kaymış ve dövmeleri ortaya çıkmıştı: kafatasları. Joar onları ilk o zaman görmüştü ve bunu asla unutmayacaktı. Çünkü hademe olmasaydı, hiçbir şey böyle olmazdı. On dört yaşındayken, tek bir kişi bir kelebeğin kanatlarının altındaki rüzgar gibi olabilir.

Ted, "Sanat tesadüftür, aşk ise kaostur," diyor.

Louisa, Fish'in de bunu beğeneceğini düşünüyor.

YİRMİ İKİ

Ted'in hikayesi bir hapşırıkla kesiliyor. Hem de kendisinden. Elbette burnunda ilk gıdıklanmayı hissettiği anda paniğe kapılıyor, tıpkı kırk yaşına yaklaşan erkeklerin halka açık yerlerde böyle bir şey olduğunda yaşadığı gibi, çünkü o yaştaki erkekler artık sadece bir kere hapşıramazlar.

Adamın art arda altı kez hapşırdığını görünce Louisa dehşet içinde, "Sana ne *oluyor* ?" dedi.

"Bilmiyorum," diye homurdandı Ted, ardından bir kez daha hapşırdı.

Louisa, hayranlıkla, "Daha önce hiç kimsenin arka arkaya üç kereden fazla hapşırdığını duymadım," diyor.

"Gençken iki kereden fazla hapşırmazdım," diye belirtti Ted, yüzü kıpkırmızı olmuş bir şekilde.

"Belki de bıçaklanmanla başladı? Belki de nikel alerjin var?" diye öneriyor Louisa.

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi, anlamak imkansız, gençler gerçekten de çok kötü. Ted tekrar hapşırdı.

Dövmeli orkestra şefi, "Allah razı olsun!" diyor, çünkü evren gerçekten de çok kötü olduğu için tam o sırada oradan geçmesi kaçınılmaz.

Louisa ciddi bir ifadeyle arkasını dönüp şöyle açıklıyor:

“Ted bir gece hapishanede üşütmüştü, biliyor musun! Parmaklıkların arasından korkunç bir rüzgar esiyordu!”

Kondüktör, konuştuğunuz kişinin şaka yapma ihtimalinin yüzde elli, psikopat olma ihtimalinin de yüzde elli olduğu zamanki o

belirsiz gülümsemeyle gülümsüyor. Kondüktör bir sonraki vagona girdiğinde Ted burnunu çekiyor: "Hapiste olduğumu söylemeyi bırakın!"

"Sana söylüyorum, bu seni hem tehlikeli hem de çekici gösteriyor," diye açıklıyor Louisa dostane bir şekilde.

"Eğer onun beni tehlikeli sanmasını istiyorsan, belki de *bıçaklandığımı* söylemelisin?" diye tısladı Ted.

Louisa, sanki markete bisiklet kaskıyla giren biriyle konuşuyormuş gibi, son derece sabırlı bir şekilde başını salladı.

"Bıçaklanmış olman seni tehlikeli göstermez, sadece arkadaş olarak edinilmesi tehlikeli bir insan gibi gösterir."

Ted tekrar hapşırdı ama kolunun iç kısmını ıskalayarak önündeki koltuğun arkasına bolca hapşırık püskürttü.

"Söyleme," diye yalvarıyor, utanç içinde.

Ama artık çok geç, Louisa elini telefon gibi kullanarak dramatik bir şekilde konuşuyormuş gibi yapmaya çoktan başladı bile: “Evet, merhaba? Koltuk arkalığı polisi mi geldiniz? Bir olay bildirmek istiyorum! Evet, doğru, bana ayaklarımı koltuğun arkasına koymamam gerektiğini söyleyen adam—”

"Çekil, burnumu silmem gerek," diye homurdandı Ted, çaresizlik içinde gazetesini yüzünün önüne tutarak.

Adam zorlukla yerinden kalkarken Louisa şu yorumu yapıyor:

“Erkek seri katillerin neden hep yakalandığını biliyorsunuz, değil mi? Her yerde DNA var! Bunu hiç düşündünüz mü? Kadın seri katillerin asla yakalanmadığını? Ve şimdi düşünüyorsunuz: 'Ama durun, o kadar çok kadın seri katil yok ki?' Belki de *bildiğiniz* kadarıyla! Çünkü asla yakalanamazlar...”

Ted banyoya ulaşmadan önce, önceki hapşırıklarından daha şiddetli bir hapşırıkla sesi bastırıldı ve diğer yolcular arkalarına döndüler. Ted banyo kapısını arkasından kapattığında, nefesi kesildiği için o kadar utandı ki, burnunu o kadar sert sümkürdü ki, beyninin dışarı çıkmaya çalıştığını hissetti. Yanlışlıkla aynaya baktı ki bu asla iyi bir fikir değildi; aynada kendisine bakan adamın ceketi buruş buruştu ve yüzü bir genelevdeki rahip kadar kıpkırmızıydı.

Sadece hapşırdığı için değil, çok konuştuğu için de utanıyordu. Louisa'ya o hikayeyi anlatmamalıydı. Çocukluğundan annesinin sesini duyabiliyordu: "Yaşlı bir kadın gibi gevezelik etme, kendini rezil ediyorsun."

Ted'in annesi için, onun ve erkek kardeşinin yaşlı kadınlar gibi davranmamaları her zaman önemliydi. Erkek olmaları gerekiyordu. Ağlamalarına, histerik olmalarına veya asla zayıf görünmelerine izin verilmiyordu. Annelerinin oğullarının erkekliğiyle ilgili o kadar net tanımları vardı ki, Ted bunun sadece bu dünyanın kızlara neler yaptığını bildiği için olduğunu varsayabilir. Kocası kansere yakalandığında, oğullarına hem anne hem de baba olmak zorunda kaldı ve şüphesiz elinden gelenin en iyisini yaptı; ebeveyn olmanın en kötü yanı da bu: neredeyse herkes elinden gelenin en iyisini yapar, ama neredeyse herkes yine de başarısız olur. Ted'in annesi onu sert yapmayı kendi görevi olarak görüyordu, yumuşaklığı ise sadece prens ve prenseslerin karşılayabileceği bir lüks olarak görüyordu.

Hâlâ gazeteyi tutuyor, henüz açmadı bile, çünkü sanatçı hakkında yazılar çıkacağını biliyor. Alışkanlıktan almıştı, tıpkı arkadaşı hakkında yazılar çıktığında her zaman aldığı gibi, sanatçı nefret etse de. Ted çok gururluydu, tüm eleştirileri ve makaleleri gizlice kesip saklamıştı. Ama bugün tek bir kelime bile okuyamıyor, çünkü ölüm karşısında yetişkin erkekler çocuk gibidir, gözlerimizi kapatırsak görünmez oluruz sanırız. Gazeteyi açmazsak henüz hiçbir korkunç şeyin yaşanmadığını düşünürüz.

Çöp kutusuna attı, aynaya baktı; oda sıcaklığındaki peynir kadar yumuşak tenli, endişeli ve bunalmış bir adam ona baktı. Kendini hiçbir zaman çok sevmemişti, ama bugün daha da az seviyordu. Louisa'ya saçmaladığı şeylerden pişman oldu, tıpkı içki içerken söylenen şeylerden pişman olunduğu gibi, ama onun durumunda yargısını körelten şey kederdi. Kızı yanına hiç almamalıydı. Sorumluluktan korkuyordu, çünkü başarısız bir adam olduğunu biliyordu. Sevdiği herkes ölüyordu. Louisa'yı burada bırakma düşüncesi aklına geldi, şimdi çok kolay olurdu, banyodan gizlice

çıkıp platformdan aşağı koşabilirdi. Tek başına iyi olurdu, değil mi? Elbette onunla birlikte olmaktan daha iyi olurdu. Uğursuz bir adam olduğundan emindi.

Ne yazık ki, deneme fırsatı bile bulamıyor çünkü banyo kapısını açtığında, tam dışarıda duran Louisa'nın kafasına kapıyla vuruyor.

"Ah!" diye haykırıyor, tıpkı kapıların nasıl çalıştığına dair temel bir anlayışa sahip olmadığınızda yaptığınız gibi.

"Neden orada duruyorsun?" diye soruyor Ted, ki bu makul bir soru.

"Seni bekliyorum!" diye cevap veriyor, tamamen mantıksız bir şekilde.

Ted banyoya, sonra da ona bakıp kaşlarını çattı.

"Nereye gideceğimi sandın? Kendimi tuvalete atıp yok olacağımı mı sandın?"

"Neyden bahsediyorsun?" diyor kadın ve ancak o zaman adam, kadının kendisinin onu terk edebileceğini hiç düşünmediğini fark ediyor.

Ted, onun bunu hiç düşünmemiş olmasına biraz kırıldığını hissetmeden edemedi.

"Tren neden hareket etmiyor?" diye soruyor, tıpkı otoritenizi yeniden kazanmak istediğinizde yaptığınız gibi.

Louisa, sanki o adam burnunu silerken mühendislik sınavına girecek vakti olmuş gibi kendinden emin bir şekilde, "Teknik sorunlar," diye yanıtladı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye merak ediyor.

"Tren makinisti gibi mi görünüyorum?" diye soruyor.

Ted mutsuz bir şekilde kaşlarını çatar, ama kadın bunun başka bir hapşırık olduğunu düşünür ve kenara sıçrar. Adam inler: "Teknik sorun olduğunu kim söyledi?"

“Orkestra şefi, istersek dışarı çıkıp bacaklarımızı uzatabileceğimizi söyledi. Ben de, ‘Bacaklarınız o kadar kısa ki, otururken bile neredeyse uzatabiliyorsunuz. Ama belki yine de biraz

hava almak istersiniz? Yaşlılar genellikle hava almayı severler.' dedim."

Ted pencereden dışarı bakıyor. Platformda siyah bir köpeği olan bir adam yürüyor.

"Biraz bekleyeceğim. Ama sen git," diyor kararlı bir şekilde.

Louisa köpeğe, sonra Ted'e bakıyor ve başını yana doğru eğiyor.

"Köpeklerden korkuyor musun?"

"Hayır. Ben sadece köpeklerin olmadığı yerlerde olmayı tercih ediyorum."

"Ted, aslında kaç tane fobin var?"

"Tam olarak yeterli miktarda var!" diye tersledi.

Louisa sırıtıyor ama yargılamıyor, çünkü onu anlıyor; kendi fobisi de insanlarla ilgili. Ted onlara dokunmaktan korkuyor, ama Louisa dokunulmaktan korkuyor. Bu yüzden köpekler ve insanlar geçene kadar bekliyorlar.

Louisa neşeyle şöyle anlatıyor: "Balığım ve ben her zaman evcil hayvan istedik, ama geçici bakım evlerinde balık beslemeye izin verilmiyor. Ama bir keresinde bir balığımız oldu! Yatağımızın altındaki kocaman bir kasede yaşıyordu."

Ted ilgili görünmemeye çalışır ama başaramaz:

"Yani... Balığın bir balığı mı vardı?"

"Evet."

"Balığın adı neydi?"

"Buster."

"Balık için güzel bir isim," diye itiraf etti Ted isteksizce.

"Öyle, değil mi? Bunu ben buldum!" diye zafer kazanmışçasına gülümsüyor.

Köpek ortadan kaybolur. Louisa, Ted'in gerekenden çok daha dramatik bir şekilde trenden dışarı bakar, sonra sanki gizli ajanlarmış gibi ona el sallar ve lazer ışınlarından kaçmaya çalışıyormuş gibi platforma doğru sessizce ilerler.

"Küçük velet," diye homurdandı Ted.

"Zavallı ihtiyar adam," diye sırıttı.

Peron, bacaklarını uzatmak için amaçsızca dolaşan diğer yolcularla dolu. Ted, küçük veletten vazgeçmeye karar verirse diye hâlâ bir kaçış planı kuruyormuş gibi etrafına bakınıyor. Rayların diğer tarafında bir yol ve bir otobüs durağı var, ama çatısı yok ve hava kararmaya ve soğumaya başlıyor. Yaşlı ve mutsuz bir adamın orada otobüs beklemek için ne kadar beklemesi gerekeceğini kim bilebilir ki? Sanatçının, Ted'in kendisine söylediği son şeylerden birinin biraz huzur ve sessizlik bulmanın güzel olacağı gerçeğine ne kadar güleceğini hayal ediyor.

"Yine mi hapşıracaksın?" diye soruyor Louisa.

“Hayır!” diye söz veriyor Ted.

"Yüzün gerçekten çok tuhaf görünüyor," diye uyarıyor onu.

Ted cevap vermiyor. Elleri arkasında, bir kayak atlayıcısı gibi trenin kenarında yürüyor ve Louisa da hayatında hiç boyun ağrısı çekmemiş biri gibi onun yanında zıplayarak ilerliyor.

"Acıyor mu? Bıçaklandığın yer?" diye soruyor, topallayan bacağına bakarak.

"HAYIR."

“Bir keresinde kolumu kırmıştım, çok acımıştı. Ama alçıya alınmış kolunla bile çizim yapabiliyordun! Bıçaklandığında da alçıya alınmış mıydı?”

"HAYIR."

"Zavallı sen."

Sessizce yürümeye devam ederler. Sonunda Ted'in merakı huysuzluğunun önüne geçer.

"Kolunuzu nasıl kırdınız?" diye soruyor.

"Yetimhanedeki bir adam beni pencereden dışarı fırlattı."

Bunu söylerken sanki birisi ona bir keresinde kalem fırlatmış gibi anlatıyor.

"Ne?! Ne oldu?" diye haykırdı Ted şok içinde.

“Taşınmak zorunda kaldım. Pencerenin parasını ödemem gerektiğini söylediler.”

"Seni kovduran o şey mi? Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey..." diye itiraz eder Ted, ama kadın güçsüzce gülümser.

“Hayır. Diğer pencere. Hani adamı sonradan fırlattığım pencere.”

Kolunun üst kısmı yukarı kalkmış ve adam yara izlerinin ağını görebiliyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Gerek yok, ciddi bir yara almadım."

Hayır, demek istediğim, bunu normalmiş gibi anlatmanızdan dolayı üzgünüm. Daha iyi bir çocukluk geçiremediğiniz için üzgünüm. Bu sizin suçunuz değil.

Yanaklarını ısırıyor ve önündeki küçük bir taşı tekmelemeye odaklanıyor.

"Eve döndüğünde tekrar öğretmenlik yapacak mısın?"

Bu soru Ted'e adeta bir mancınıktan fırlatılmış gibi isabet etti.

"Sanmıyorum," diyor, sesi birdenbire daha da sertleşerek.

"Utanç verici," diyor.

"Neden?"

"Muhtemelen bu konuda iyiydin."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?" diye homurdandı, aslında kastettiğinden daha da rahatsız edici bir şekilde.

“Bıçaklamaya çalışan öğrenci sen değildin. Başkasını korumaya çalışırken yaralandın. Tanıdığım tüm öğretmenler böyle bir durumda kaçardı.”

Ted, ellerinin titrediğini görmesin diye ellerini sıkıca arkasında kenetledi.

"Öğrencilerini korumak öğretmenin görevi değildir," diye mırıldanıyor; buna gerçekten inandığı için değil, bir meslektaşının bir keresinde böyle söylediğini duyduğu için.

"Evet, öyle," diye sakince yanıtlıyor.

Geçtikleri tüm banklarda insanlar oturuyor, bu yüzden sonunda boş bir banka ulaştıklarında Ted içgüdüsel olarak oturuyor. Tabii ki önce cebinden bir mendil çıkarıp dikkatlice siliyor. Louisa mendilsiz bir şekilde yanına oturuyor ve birden şöyle diyor: "Yani, trende oturmak yerine buraya gelip... oturmayı mı tercih edersiniz?"

"Dışarı çıkmak isteyen sendin!" diye belirtiyor.

"Şey, biraz hava almaya ihtiyacınız olabileceğini düşündüğüm için özür dilerim! İşte, size ücretsiz bir gazete!" diye homurdandı.

Ted şaşkınlıkla gazeteyi eline alıyor.

"Bunu nereden aldın?"

"Bankın üzerinde duruyordu."

Ted, sanki dişleri varmış gibi onu bırakıyor.

" *Bankın* üzerinde duran bir gazeteyi mi aldın?"

“Gazeteleri seven sensin.”

“ *Banklardan* değil! Herkes dokunabilirdi!”

“İnsanların üzerine hapşıran yaşlı adam böyle diyor!”

Ted kızardı.

“Koltukta hapşırdım. Kimsenin üzerine değil. Ben—”

"İnsanların o koltuğa oturması gerekiyor!" diye belirtiyor Louisa.

Ted burnundan nefes alıp akıllıca bir şey söylemeye çalışır, ama kucağındaki çizim defterini fark edince durur. Onu her yere yanında götürür. Sanatçı da aynıydı. Bu yüzden akıllıca bir şey söylemek yerine, Ted dürüst bir şey söyler: “Ben... Az önce siz resim çizerken eskiz defterinize baktığım için özür dilerim, bu yanlış bir davranıştı.”

"Endişelenme," diye mırıldandı aceleyle, ama sesi zayıflamış ve çizim defterini daha sıkı tutuyordu.

"Daha akıllı davranmalıydım," diyor Ted, çünkü gerçekten de öyle yapmalıydı.

Sanatçı, gençlik yıllarında bitmemiş hiçbir şeyi kimseye göstermek istemezdi. Sanat bir çıplaklıktır, ne zaman ve kiminle rahat hissedeceğinize özgürce karar verebilmelisiniz. Louisa, cevap vermeden önce her zamankinden çok daha uzun süre kelimelerini tartıyor: “Bir çizimi birine göstermediğim sürece, o sadece benimdir. Anlıyor musunuz? Düzeltmek için çok geç değil. Çizimde iyi değilim, yavaşım, çizimde *iyi* olanlar her zaman iyidir... En kötü çizimleri bile harikadır. En kötü çizimlerimi görseniz, aslında bir sahtekar olduğumu anlardınız. Ama... çizim bitmeden önce çok geç değil. Kendimi sevdiğim tek zaman o zaman...”

Ted gökyüzüne bakıyor, dudaklarının kenarları hafifçe titriyor ve yanaklarındaki gamzeler derinleşip tekrar doluyor, derinleşip tekrar doluyor.

"Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Ben de," diye fısıldadı.

"Ama bence bir sanatçı için en önemli şey çizebilmek değil, söyleyecek bir şeyinin olmasıdır," diyor, ona değil de daha çok gökyüzüne bakarak.

"Az önce sanat hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledin!" diye somurtarak belirtti.

Ardından Ted, ona söylediği en nazik sözle yeni bir rekor kırıyor: “Bence sen çizim gibisin, henüz hazır değilsin. Ama bir gün önemli bir şey yapacağına inanıyorum. Bir gün başkasının kartpostalını çizeceksin.”

Louisa hızla elinin tersiyle yüzünü sildi. Sonra, Ted'in dehşetiyle, eğilip yerden gazeteyi aldı. Platformdaki rüzgar onu durdurmaya çalışsa da, sayfalarını karıştırmaya başladı. Tam Ted'e, yaşlı insanların gazeteleri seviyorsa, okumaktan gerçekten nefret ediyor olmaları gerektiğini söyleyecekken, bir sayfayı çevirdi ve sanatçıyı gördü; nefesi kesildi. Manşette "Öldü" yazıyordu. Daha aşağıda "Bilinen bir ailesi yok" yazıyordu. Sanatçının resminin yanında, büyük bir şehrin en pahalı semtindeki güzel, ağaçlarla çevrili bir sokakta, evinin önünde çekilmiş bir fotoğraf vardı. Kaldırımda, eserlerinin hayranları tarafından bırakılmış küçük mumlar ve yüzlerce gül vardı. Louisa, Ted'in omzunun üzerinden baktığını hissedebiliyordu, ama birbirlerini görmezden gelerek, sadece orada ortak bir keder içinde kaldılar.

"LÜTFEN TRENİN İÇİNE GERİ DÖNÜN! ÜÇ DAKİKA SONRA KALKIŞ! HERKES BİNSİN!" diye bir ses aniden bağırdı.

Orkestra şefi işte. Yani o an mahvoldu. Gerçekliğin bunu yapacağına her zaman güvenebilirsiniz.

"Hadi," diyor Ted usulca ve zorlukla ayağa kalkıyor.

Louisa, sanatçının evinin dışındaki güllerin resmine baktıktan sonra, gazeteyi dikkatlice eskiz defterinin etrafına sarıyor.

"Son zamanlarında onunla orada mı yaşadınız?" diye soruyor.

"Evet."

"Güzel görünüyor."

"Oldu."

"Keşke orada kalabilseydiniz, değil mi?"

"HAYIR."

"Neden?"

Ted ellerini arkasına koymuş, Louisa ise kollarını kendine sarmış bir şekilde trenin yanında yavaşça yürüyorlar. Ardından Ted, yas tutmanın nasıl bir şey olduğunu açıklıyor:

“Onsuz orada asla yaşayamazdım. Bütün gece uyanık kalıp eve gelmesini beklerdim. Yumurtaların hepsini atmak zorunda kalırdım çünkü onları sadece o yiyordu, ama almamayı unuturdum. Onun yokluğunu her zaman unuturdum. Banyo ışığı kapalı olduğu için sinirlenirdim çünkü onu her zaman açık bıraktığı için çok kızardım. Bütün ayakkabılarını, bütün gömleklerini saklardım ve bahara kızardım, çiçekler çıktığında onlardan nefret ederdim çünkü onun son kokularını bastırırlardı. Balkonda her zaman iki kişilik masa kurardım. Bütün patlamış mısırları kendim yemek zorunda kalırdım. Asla bir film seçemezdim.”

Trenin girişi, yavaş ilerleyen ve hayal kırıklığına uğramış yolcularla doluyor; adam ve genç, peronda en sona kadar bekliyorlar, kalabalığın içindeki bir yabancıya dokunabileceklerinden veya bir yabancı tarafından dokunulabileceklerinden endişe ediyorlar.

Louisa, sanatçının gazete fotoğrafını kollarında sıkıca tutarak, "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Seni durdurmayı başaran oldu mu hiç?" diye soruyor Ted, iç çekerek, gülümseyerek.

Louisa, haklı olduğunu, iyi bir ebeveyn olacağını düşünüyor.

"Siz... sevgili miydiniz?" diye soruyor çekinerek.

"HAYIR."

"Başka birine aşık olduğu için mi?"

Ted, çenesinde kayıptan kaynaklanan bir ağırlıkla ama acı bir yanılsama olmaksızın, hafifçe başını salladı.

"Bir çift olmaya olabildiğince yakındık, belki de. Bunu anlamak zor olabilir."

Louisa yavaşça başını salladı.

"Hayır. Hiç de zor değil. Birbirinizi o kadar çok seviyordunuz ki, yanlışlıkla birbirinizi kırmaktan korkuyordunuz."

Kadın, ağaçtaki adamın el salladığı alt kolunu ovuşturur. O da böyle bir aşkı tatmıştı. Diğer tüm yolcular trene bindikten sonra, Louisa ve Ted kondüktörü takip ederek vagona girer ve yerlerine sıkışırlar. Tren yavaşça raylarda hareket etmeye başladığında Ted alnını pencereye yaklaştırır ve yüzündeki kırışıklıklar belirirken şöyle der:

“Orada tek başıma asla yaşayamazdım. Onun gözü üzerimde olmasaydı o dairede donarak ölürdüm.”

Louisa ceketini daha sıkıca üzerine geçirip fısıldadı:

"Tam olarak öyle hissettiriyor."

Sonra da onu terk etmediğine sevinir.

YİRMİÜÇ

Tren tekrar hareket etmeye başlayınca, Ted, geçtiği evlerde yaşayan tüm insanlara imreniyor çünkü onlar çoktan evlerindeler. Tren pencerelerinden dünyanın hızla geçtiğini söyleyenlere biraz sinirleniyor çünkü hızla geçen tren, dünya ise durmuş durumda. Ted birçok şeye sinirleniyor, bu da sanatçıyı her zaman eğlendiriyordu. Sanatçı, Ted'le "maceralardan nefret ediyorsun" diyerek dalga geçerdi ama elbette bu doğru değil. Ted maceraları seviyor, sadece onlara katılmak istemiyor. Evlerde yaşayan insanlardan biri olmak, normal bir insan gibi kitapta maceralar okumak istiyor. Odanın diğer ucunda sanatçının uyku nefesini duymak istiyor. Evde olmak istiyor.

Birkaç dakikalığına uyuyakalıyor.

“Bir tane ister misin?” diye soruyor Louisa, uyandığında; belki de onu uyandıran onun sesiydi? Gözlerini açıyor ve isteksizce beynini gerçekliğe geri sürüklüyor. Dışarısı karanlık, artık hiçbir ev göremiyor, sadece ağaçlar var. Louisa, sanki yerçekimi kanunu onu yeni keşfetmiş gibi yanındaki koltuğa oturuyor, elinde iki kutu Coca-Cola var. Ted'in aklına birdenbire, uyuyakalabilmesi için uzun süre sessiz kalmış olması gerektiği geliyor; bu onun için oldukça büyük bir iltifat, çünkü Louisa gergin olduğunda gevezelik eder. Artık onu gerginleştirmiyor.

“Nasıl... nasıl ödedin bunları?” diye merak etti Ted, kutulara bakarak. Soruyu sormanın aklına gelen en diplomatik yolu buydu.

"Onları çaldığımı mı merak ediyorsun?" diye sordu Louisa, gücenmiş bir şekilde.

“Hayır,” diye yalan söylüyor.

"Ben hırsız değilim!" diye tısladı.

"Pekala," diyor Ted, biraz mahcup bir şekilde.

Louisa, sanki şimdi bir özür bekliyormuş gibi, "Az önce banyodayken çantanızdan parayı aldım," diye devam ediyor.

"Yani... paramı mı çaldın?" diye soruyor Ted.

"Arkadaş olduğunuzda bu hırsızlık sayılmaz!" diye haykırıyor Louisa, sanki bu fikir şok ediciymiş gibi.

Ted, bunun da bir iltifat olduğunu görünce nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Louisa ona Coca-Cola kutularından birini uzatıyor, çünkü gerçek arkadaşlar sizin paranızla aldıkları şeyin yarısını size ikram ederler, ama Ted reddediyor. Zaten yeterince tuvalete gitmesi gerekiyor.

"Neredeyse vardık mı?" diye soruyor Louisa.

“Hayır. Daha çok yol var,” diye yanıtlıyor Ted.

"Öyleyse, bana daha fazlasını anlatın," diye soruyor.

"Ne hakkında?"

"Temizlikçi ve kafatasları hakkında. Resim hakkında. Her şey hakkında..."

Ted gözlerini hafifçe kapatır, sonra ağır ağır açar. Arkadaşını düşünür ve iç çeker: "O da senin gibiydi, resim yapabileceğini düşünmüyordu."

Sonra, sanatçının bir zamanlar ona her şeyi anlattığı gibi, hademe ve kafatasları hakkındaki tüm hikâyeyi anlatır. Tamamen basit değildir, çünkü hikâye bir yalanla başlar: insanların uçamayacağı yalanıyla. Çoğumuz kandırılırız, ama sanatçı şanslıydı, çünkü on dört yaşındayken o bahar hademeyle tanışmıştı. Ve hademe, küçükken annesi tarafından gerçeği öğrenmişti: “Bütün çocuklar

kanatlarla doğar," diye fısıldamıştı. "Sadece dünya, onları koparmaya çalışan insanlarla dolu. Ne yazık ki, er ya da geç neredeyse herkesi başarır. Sadece birkaç çocuk kurtulur. Ama o çocuklar? Onlar gökyüzüne yükselirler!"

Temizlikçi, büyüdüğünde kendini kaybolmuş ve farklı hissetmiş, okulda dışlanmış, diğer çocuklar gibi asla normal olamamıştı. Ama annesi ona hep şunu hatırlatırdı: "Garip hissediyorsun çünkü hâlâ kanatların var, derinin altında sürtünüyorlar. Yalnız olduğunu sanıyorsun ama senin gibi başkaları da var, beyaz duvarların ve boş kağıtların önünde durup sadece büyülü şeyler gören insanlar. Bir gün içlerinden biri seni tanıyacak ve 'Sen bizden birisin!' diye seslenecek. O zaman artık kaybolmuş hissetmeyeceksin. Her zaman gizli bir dil konuşabildiğini, sınırları olmayan bir dil konuştuğunu, çünkü milliyetin olmadığını anlayacaksın. Sanat senin vatanın."

Annesi her zaman oğlunun bir sanatçı olacağını düşünmüştü, ama yanılmıştı; o bunun yerine dünyayı değiştirdi. Çünkü bir gün hademe oldu ve annesinin sözlerini "C. Jat" olarak tanınacak on dört yaşındaki bir çocuğa tekrarladı ve o on dört yaşındaki çocuğun içindeki hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmadı.

"Ama her şey aslında öyle başlamadı," diyor Ted birden kendini düzelterek. "Aslında her şey bir köpekle başladı! Şey, hayır, aslında kırık bir ayakla başladı. Hayır, durun bir dakika, bu da doğru değil. Ayak aslında kırık değildi. Yani..."

Derin bir nefes alıp kendini toparladı. Anıları, sanki pencere kenarında, hava akımının etkisi altında kalmış gibi, bir düzene sokmaya çalıştı.

"Her şey on dört yaşındayken, bahar aylarında bir gün başladı," diye hatırlıyor sonunda.

Ali, babasının antre dolabında bir şişe bulaşık deterjanı bulmuştu, çünkü eğlenmeyi seven bir baba partileri de severdi ve eğer çok sık parti yaparsanız, birileri çok fazla eğlendikten sonra

yerleri silmek zorunda kalırdınız. Bu yüzden Ali deterjanı sırt çantasında okula götürmüş, Joar çitte bir delik açmış ve teli kullanarak bir halka yapmış, sonra o, Ali ve diğerleri öğleden sonrayı okul merdivenlerinin boş bir bölümünde baloncuk üfleyerek geçirmişlerdi. Koridorda kayıp düşmüşler, gülüp birbirlerini kovalamışlardı, ta ki Ali, sinirli bir şekilde "Ne yapıyorsunuz? Aptal herif!" diye bağıran daha büyük kız ve erkek çocuklardan oluşan bir gruba takılana kadar.

Büyük erkek ve kız çocuklar Ali'yi bir yaprak yığınıymış gibi kenara ittiler. Joar, Ted ve ressamın yanından geçerken kızlardan biri, lekeli kıyafetlerine tiksintiyle baktı.

Köşeyi dönerlerken arkadaşlarına "Evsiz gibi kokuyorlar," diye tısladı.

Joar bunu çok kötü karşıladı, çünkü her yeri sabun olmuştu, Tanrı aşkına, kıyafetleri hiç bu kadar temiz olmamıştı! Ali homurdandı: “O kızın saçlarını gördün mü, mükemmeldi! Nasıl böyle yapıyor? Ayakta mı uyuyor yoksa? Her sabah penceresinden periler girip kıyafetlerini mi dikiyor?”

"Elfler uçamaz, aptal herif," diye yanıtladı Joar kendinden emin bir şekilde.

Böylece, elflerin kanatları olup olmadığı konusunda Ali ile Joar arasında bir tartışma çıktı. Ali, elflerin kanatları olduğuna ikna olmuştu. Joar ise ormanda yaşadıklarından ve ok ve yay kullandıklarından emindi. Ali ona bir şeyler mırıldandı, muhtemelen "aptal eşek" kelimelerini de içeriyordu, bu yüzden kavga ettiler. Her zamanki gibi. Bir çığlıkla bölündüler, ama bu Ali veya Joar'dan değil, merdiven boşluğundan geliyordu. Meğerse, mükemmel saçlı kız, bir aptalın merdivenlere sabun dökmesi yüzünden kayıp düşmüştü.

Ve her şey böyle başladı. Tesadüf.

Ertesi gün, kusursuz saçlı kız okula bir çift koltuk değneğiyle geldi. "Ayağım kırık!" dedi öğretmenlere çok ciddi bir şekilde, çünkü bunun beden eğitimi dersinden kaçmanın bir yolu olduğunu çabucak anlamıştı. Çünkü kusursuz saçlı kız beden eğitimi dersinden nefret ediyordu; çünkü soyunma odasını kusursuz olmayan kızlarla paylaşmak zorundaydı ve bu bulaşıcı olabilirdi. Bu yüzden ayağı iki gün boyunca kırık kaldı, ta ki kantinin penceresinin önünden sevimli bir köpek geçene kadar. Kusursuz saçlı kız köpeği sevmek için dışarı koştu ama koltuk değneklerini yanına almayı unuttu.

Kızın savunmasında, inanılmaz derecede sevimli bir köpekti. Köpeklere karşı kızın beden eğitimi dersine duyduğu gibi aynı duyguları besleyen Ted bile bunu kabul etmek zorundaydı. Etten yapılmış bir oyuncak ayıya benziyordu, bu belki çok sevimli gelmeyebilir ama gerçekten öyleydi. Her neyse: burası bir okuldu ve okullar hakkında herkesin bildiği bir şey varsa, o da bir odada sahipsiz bırakılan bir çift koltuk değneğinin er ya da geç çatıda son bulacağıdır. Mükemmel saçlı ve çok da kırık olmayan ayaklı kızın bazı sınıf arkadaşları da bunu çabucak başardı.

Bu yüzden okulda hademe olarak çalışan çok yaşlı bir adam yukarı tırmanıp koltuk değneklerini almak zorunda kaldı. Bahar mevsimiydi ama kimse kışın geldiğini söylememişti, bu yüzden geceleri sıcaklık hala sıfırın altındaydı ve çatıda hala buz vardı. Sonuç olarak yaşlı hademe düştü ve ayağını gerçekten kırdıktan sonra hastaneye kaldırıldı.

Ve *işte* böylece dünyayı değiştirecek genç bir adam geçici hademe olarak işe girdi.

YİRMİDÖRT

Adı Christian'dı. Yirmi yaşındaydı, hassas bir kalbi ve geniş bir gülümsemesi vardı. İşi ancak annesinin müdürü tanıması sayesinde almıştı ve müdür de Christian'ın dövmelerini gizleyecek uzun kollu gömlekler giyeceğine söz vermesi şartıyla kabul etmişti. İşindeki ilk gününde Christian'a spor salonunun arkasındaki bir duvarı beyaza boyaması söylendi, ancak ne yazık ki bu imkansızdı çünkü Christian beyaz duvarlardan nefret ediyordu. Bu yüzden kollarında renkli boyalarla köşeyi döndü ve o anda diğer yönden çılgın bir on dört yaşındaki çocuk göğsüne doğru koştu. Bir çizgi filmdeki gibi çarpıştılar, boya kutuları havada yarım sonsuzluk kadar asılı kaldı, ta ki on dört yaşındaki çocuk yerden kalkana kadar, yüzündeki boya yanaklarındaki gözyaşlarını bile örtüyordu. Temizlikçi ayağa kalktığında kolları yukarı kaymış ve dövmeleri ortaya çıkmıştı: kafatasları.

Çocuk hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. İkisi de güldü ve bu, bir geminin pruvasında durup ufukta vatanlarının siluetini görmek gibiydi.

"Üzgünüm, her yeriniz boya içinde!" dedi hademe, çocuğun gömleğindeki lekeleri görünce.

"Merak etmeyin, zaten kirliydi," dedi çocuk çekingen bir şekilde, sırt çantasını yerden alırken yanlışlıkla çizim defterini düşürdü.

Temizlik görevlisi, sisin içinden el sallayan biri gibi gülümsedi.

"Aa! Çizim mi yapıyorsunuz?"

Çocuk dehşet içinde başını salladı.

"Benimle gelin!" dedi hademe.

Çocuk, spor salonunun arkasındaki köşeyi dönerek, duvarla çit arasına sıkışıp, okulun sigara içenlerinin bile bulamadığı kadar gizli bir yere kadar onu takip etti. Temizlikçi o kadar hızlı konuşuyordu ki, gözleri sürekli etrafta dolaşıyor ve konuştuktan sonra bile çenesi hareket etmeye devam ediyordu, sanki sesi dublajlanmış gibiydi.

“Annem bana bu işi buldu. Uslu duracağıma söz verdim. Ama müdür bana bu duvarı beyaza boyamamı söyledi! Böyle bir canavar kim olabilir ki? Beyaz duvarlardan daha kötü bir şey var mı?”

"Hayır!" diye hemen cevap verdi çocuk.

Sonra, boya kokusu ve yabancı birinin nefesinin etkisiyle bunalmış bir halde utangaççça gülümsedi ve sanki duvardan geçip gidecekmiş gibi duvara yaslandı. Beyaz mı? Beyazdan çok uzaktı. Kapıcı melekler, kuşlar, kelebekler ve ejderhalar çizmişti. Sonra, bir gün dünyaca ünlü bir sanatçı olacak olan çocuğa, annesinin kanatlar hakkında ve tüm çocukların onlarla doğduğu hakkında söylediklerini anlattı.

"Kendinizi garip hissediyorsanız, hiçbir yere ait değilmişsiniz gibi geliyorsa, bunun sebebi hâlâ kanatlarınızın olması. Derinizin altında sürtünüyorlar," diye gülümsedi hademe. Duvardaki ejderhalardan birine dokundu ve ekledi: "Onları boyayacağım, boyamazsam müdür çıldıracak..."

"HAYIR!" diye bağırdı çocuk, sonra da ekledi, "Yapmayın. Daha önce hiç kimsenin böyle resim yaptığını görmedim."

"Peh," diye sırıttı hademe. "Eminim sen daha iyi boyayabilirsin!"

"Çok kötüyüm," diye mırıldandı çocuk ve sanki kaçıp gidecekmiş gibi görünüyordu.

Bunun üzerine hademe, adamın tenine dokunmadan eline bir fırça aldı ve şöyle dedi: “Annemin hep söylediğini biliyor musun? Hayatta ne olmak istiyorsan o olabilirsin, yeter ki eleştirmen olma! Başkalarını da, kendini de eleştirmeyin. Eleştirmen olmak çok kolay, her korkak bunu yapabilir. Ama sanatın eleştirmenlere ihtiyacı yok, sanatın zaten yeterince düşmanı var. Sanatın dostlara ihtiyacı var.”

Çocuk cevap vermedi ama bir ejderha çizdi.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diye haykırdı hademe onu görünce.

Çocuk elbette yanlış anladı.

"Özür dilerim, çocukça oldu," diye fısıldadı ve üzerini boyamaya çalıştı.

"Hayır, hayır, sakın öyle bir şey yapma! Sen muhteşemsin!" dedi hademe.

"Yalan söylemenize gerek yok," dedi çocuk, o kadar üzgündü ki hademe güldü.

Picasso, Raphael gibi resim yapmayı öğrenmesinin dört yılını, ancak bir çocuk gibi resim yapmayı öğrenmesinin ise bir ömrünü aldığını söylemiştir.

"O kişilerin kim olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti çocuk.

Kapıcı gülümsedi ve önemli olmadığını söyledi. Sonra birkaç sprey boya kutusu çıkardı ve boş beyaz bir alanı işaret etti. Çocuk, orayı nazikçe kanatlı çıplak adamlarla doldurdu. Kapıcı onlara baktı ve annesini düşündü, çünkü annesi güzel bir resim gördüğünde kalbinin göğsünde yerinden fırlayacak gibi olduğunu, bluzunun hareket ettiğini görebildiğini söylerdi. Büyük sanat, insan umutsuzluğundan küçük bir kaçış, diye açıklamıştı oğluna. Annesinin ne demek istediğini anlaması yirmi yılını aldı.

"Annemin en sevdiği ressamlardan biri Ragnar Sandberg adında bir adamdı," diye anlattı çocuğa gözlerini duvardan ayırmadan. "Sandberg bir keresinde sanatın amaçsız ve karşı konulmaz olması gerektiğini söylemişti. Kuşların şarkı söylediği gibi resim yapmalısın."

Duvarın dokusu öyleydi, diye açıklamaya çalıştı. Sonra çocuk ondan tekrar kafatası çizmesini istedi ve hademe de çizdi; çizerken de Georgia O'Keeffe'den şu alıntıyı yaptı: "Kafatası resimlerinin ölümle bir ilgisi olabileceği hiç aklıma gelmez."

Sonra güldü ve ilk dövmelerini yaptırdığında annesinin ne kadar kızdığını anlattı. Belki kendisinin de birkaç dövme yaptırması gerektiğini önermişti, annesi ise Marina Abramović'ten alıntı

yaparak öfkeyle karşılık vermişti: "Benim dövmem yok, yara izlerim var."

Temizlikçi kollarını kaşıdı.

“Annem sert bir kadın, ama gerçekten de bir şeyleri nasıl seveceğini biliyor. Onları tüm bedeniyle seviyor. Küçükken beni sanat galerilerine götürürdü. Bundan nefret ederdim, sırada beklemekten nefret ederdim, koşup oynamama izin verilmemesinden nefret ederdim. Ama şimdi en güzel anılarım o yerlerden.”

"Böyle resim yapmayı sana annen mi öğretti?" diye sordu çocuk, evinin duvarlarının boş olduğu bir ortamda büyümüş olmanın ancak anlayabileceği bir kıskançlıkla.

“Hayır. Kimse kimseye resim yapmayı öğretmiyor, sadece kurallar ve sınırlamalar, ne yapmamamız *gerektiği* konusunda bilgi ediniyoruz. Ben de resim okuluna gittim ama şanslıydım, bana bir şey öğretmeye vakit bulamadan okuldan atıldım.”

"Neden dışarı atıldın?" diye sordu çocuk.

"Resim yaptığım şeyi beğenmediler."

"Ne üzerine resim yapıyordunuz?"

“Uyuşturucu.”

İkisinin de gülümsemeleri oldukça kırılgandı; hademe bu kadar dürüst davrandığına anında pişman olmuş, çocuk ise nasıl cevap vereceğini bilememişti. Hâlâ sırt çantasını takıyordu; her hareketinde, Ted'in babasının banyo dolabından çaldığı haplar, bir uçurumdan yuvarlanan taşlar gibi şıkırdayarak ses çıkarıyordu. Belki hademe onları duydu, belki de çocuğun gözlerinde ya da kollarının altındaki kırmızı izlerde bir şey gördü, çünkü aniden fısıldadı: “Kendine zarar verme.”

Söylenecek o kadar güzel bir şeydi ki, dünyaca ünlü olacak çocuğun içinde tüm bu kelimeler için neredeyse hiç yer kalmamıştı, bu yüzden birkaç santim uzamak zorunda kaldı. Sessizce resim yapmaya devam ettiler, birbirlerinin yeteneklerine, gerçeklikte bir delikten geçer gibi aşık oldular. İkisi de acı çekiyordu, ama o anda

artık Dünya'nın esiri değillerdi. Temizlikçi için bu bir nimetti, sanatçı olacak çocuk için ise bir mucizeydi. Çünkü o çocuk tüm o bahar boyunca ölmek istemişti.

YİRMİ BEŞ

On dört yaşındaki bazı çocukların neden ölmek istediğini kimse açıklayamıyor. Doğa mutsuz çocuklardan hiçbir şey kazanmaz, yine de onlar her yerde dolaşıyor, kaygılarını tarif edecek kelimeler bulamıyorlar. Çünkü hayatı boyunca mutlu ve güvende olmuş birine böyle bir duyguyu nasıl anlatabilirsiniz ki? Sanki ciğerlerinizin üzerinde ağır ağır uyuyan bir canavar gibi, her nefeste boğuluyormuş gibi mi hissediyorsunuz? Yoksa kafanızdaki bir ses size her şeyin bir hata olduğunu mu haykırıyor?

Unut gitsin! Kimse anlamayacak! diye fısıldıyor içimizdeki ses. Sonra da tüm kırık kalpli çocukların dinlemek zorunda kaldığı aynı yalanları tekrarlıyor: *Sende bir sorun var! Başka hiç kimse senin gibi hissetmiyor! İnsanlar uçamaz!*

Ali, Joar ve Ted de kırılgan insanlardı, ama sanatçı adeta şelaleye doğru giden bir kağıt tekne gibiydi. Bazen Joar, yüzündeki tek ifadenin kremalı pastanın içinde bir saç teli bulmuş gibi görünmesi olduğunu söyleyerek onunla dalga geçerdi. Bu, Joar'ın çaresiz bir şakasıydı, çünkü aslında şunu söylemeye çalışıyordu: *Bize yeterince oksijen vermiyorsun, kahkahaların olmadan boğuluyoruz.*

Sanatçı mutlu olmaya çalıştı, gerçekten de çalıştı, ama çocukluğu boyunca sürekli korkmuştu.

"Bunu annesinden almış," babası bazen sarhoşken, limandaki iş arkadaşlarıyla mutfakta, oğlunun uyuduğunu sandığı zamanlarda böyle derdi. Sanatçı küçükken anne ve babası boşanmıştı; annesinin depresyonunun bundan önce mi yoksa sonra mı başladığını, sebep

mi yoksa sonuç mu olduğunu asla öğrenemedi. Bazen neredeyse diğer tüm anneler gibiydi, ama bazen de bütün geceyi çılgınca temizlik yaparak, var olmayan şeylere fısıldayarak geçirirdi. Oğlu annesini severdi, ama onu sadece bir gölge olarak tanıyordu; dünya onlarla dolu, kalpleri atıyor, gözleri açık, ama cam baloncukların içinde hapsolmuş gibi yaşıyorlar. Oğlu annesini asla duygusal olarak soğuk görmedi, sadece içine kapanık, ulaşılamaz biriydi. Çocukluk evinde sofrada yemek ve başının üstünde bir çatı vardı, ama göz teması yoktu ve çok az kelime konuşuluyordu. Ne "İyi geceler küçük adam" ne de "Günaydın canım", ne "Ne kadar zekisin!" ne de "Çizim konusunda çok iyisin!" Okulda dövüldüğünde veya zorbalığa uğradığında ona çaresizce bağırdığı tek şey şuydu: "Diğer tüm çocuklar gibi olmaya çalış! Diğer tüm çocukların yaptıklarını yapmaya çalış!" Muhtemelen hayatta kalmasının yolu buydu; kalabalığın arasından sıyrılmamak, işe gidip gelmek, televizyon izlemek ve yatağa girmek. Bazen bir şeyleri unuturdu, bazen dükkandan eve dönerken yolunu kaybederdi, bazen kimsenin görmediği insanlarla konuşurdu. Kafasında şeytanlar vardı, çocuklar bunu erken yaşta öğrenirler. Bir doktor ona güçlü ilaçlar yazdı, hapları alkolle yuttu, zamanının neredeyse tamamını uyuyarak geçirdi. Ama eğer sanatçı akşamları Ted'in evinden eve gizlice geldiğinde uyanırsa, bazen şöyle seslenirdi: "Eğlendin mi?" Çünkü diğer annelerin de bunu sorduğunu duymuştu. Sanatçı her zaman "Evet, yapmıştım" derdi. Sonra da kız mırıldanırdı: "Diğer çocuklar gibi ol. Normal olmaya çalış."

Sonra tekrar uykuya dalardı ve oğlu onu yatağına yatırırdı. Bazen birlikte kahvaltı ederlerdi, genellikle sadece su ve kuru tost, çünkü annesi neredeyse her zaman mide bulantısı çekerdi. Konuşulduğunda cevap verirdi, oğlu da öyle, ama ikisi de konuşmayı başlatmadığı için neredeyse hiç konuşmazlardı. Böylece çocukluğu geçti. Sanatçı babasının evine gittiğinde de orada pek bir şey konuşulmazdı, babası iş arkadaşlarıyla içki içtiği zamanlar hariç, çünkü o zaman sanatçı mutfak duvarının diğer tarafında oturup gerçeği duyabilirdi. "Oğlan normal değil," dedi babası alkol gözlerini

misket gibi yaptığında. “Bir kazaydı,” diye devam etti. “Hiç anne olmak istemedi.” Bu, sanatçının babasının kendisi hakkında söylediği en nazik şeydi, çünkü en azından baba olmak istemediğini hiç söylememişti.

Ertesi sabah sanatçı mutfaktaki tüm şişeleri toplardı, önce babasının, sonra annesinin evinde. Kimsenin kötü ebeveyn olduğunu söylemesine asla izin vermezdi, iyi bir ebeveyn olmanın neredeyse imkansız olduğunu anlıyordu; çocuklar o kadar kırılgandır ki, eğer siz de biraz kırılgansanız, baştan beri umutsuz bir durumdur. En az biriniz dağılıp gidecektir.

Ressam, diğer çocuklar onun kanatlı çıplak adamlar çizdiğini görünce okulda dövüldü. Çocukların acımasızlığının sınır tanımadığını bildikleri için ona korkunç şeyler söylediler. Sık sık anne babasının istediği gibi, diğerleri gibi normal bir çocuk olmayı diledi, ama bu nasıl olacaktı ki? Kimse onun gibi değildi. Annesi ve babası onu hiç çizim defterinin başında, kalemi kağıdın üzerinde hızla hareket ederken görmemişlerdi. Ne büyük bir hazineyi kaçırmışlardı. Anormal olmanın ne kadar özel bir şey olduğunu asla anlamamışlardı.

Yaşı ilerledikçe okul daha da kötüleşti. Sinirlendiğinde omzu seğirmeye başlamıştı, bu yüzden sanatçı bulabildiği en büyük kapüşonlu sweatshirtleri giymeye ve her zaman kapüşonu başına çekmeye başladı. Sanki yeterince zayıflarsa görünmez olabileceğini düşünerek yemek yemeyi bıraktı.

Arkadaşlarının onun ne kadar dağıldığının farkında olduklarını ve bunu durduramamanın onları ne kadar üzdüğünü asla bilemedi. Geceleri odalarında yalnız kaldıklarında Ali çaresizdi, Joar öfkeliydi, Ted ise yatağının kenarında diz çöküp dua ediyordu. Diğer çocuklar Tanrı'ya dua ederken, Ted şeytanlara dua ediyordu; çünkü belki de Tanrı hangi insanların öleceğine karar veriyordu, ama çocukların kafasındaki şeytanlar hangilerinin yaşama gücüne sahip olduğuna karar veriyordu. Bu yüzden Ted karanlığa doğru yüksek sesle dua etti, merhamet için, şeytanların arkadaşını bırakması için.

Şeytanlar dinlemediler. Güldüler.

Ressam, okulda tüm derslerinde korkuyordu çünkü her an bir öğretmen onu konuşmaya zorlayabilirdi, ama en çok resim derslerinde korkuyordu. Yetişkinler, gerçeklikten kaçmak için resim kullanan bir çocuk için, emredildiği gibi resim yapmaya zorlanmanın dayanılmaz olduğunu asla anlamazlar. Sekizinci sınıfta yeni bir resim öğretmeni geldi, "Resim çizimle ilgili değildir!" diye tıslayan nefret dolu küçük bir adam. Artık teori, pratik kadar önemli olacaktı ve herkesten her alıştırmadan sonra "yazılı bir rapor vermesi" bekleniyordu. İlk dersin sonunda öğretmen, ressamın çalışmasına dik dik baktı ve çocuğun "talimatları dinlemediğini" söyledi. Çocuk cevap vermeye veya öğretmenin gözlerine bakmaya cesaret edemedi ve bazı erkekler bunu savaş ilanı olarak algılar.

Öğrencilerden bir çiçek çizmeleri istenmişti, ancak sanatçı, çiçeğin etrafındaki her şeyi çizmeden çiçeği çizemeyeceğini, henüz çiçeği çizmeye vakit bulamadığını açıklayamadı. Öğretmen onun sessizliğini bir provokasyon olarak algıladı. Joar onun yanında oturuyordu, bu yüzden arkadaşını korumak için bildiği tek yolu denedi: dikkatleri üzerine çekmek.

"Şu lanet olası baykuş, bir çiçek çizebilir misin?" diye öğretmene bağırdı.

O kadar hızlı oldu ki, dahiyane bir iş olmalıydı; Joar'ın bir kişinin görünüşüyle ilgili en çok neyden utandığını bir saniyede tespit edip, ardından incelikle işlenmiş bir yorumla bunu hedef alması inanılmazdı. Belki de öğretmenin büyük gözleri, kafa şekli, ince dudakları veya küçük burnuydu; daha önce kimse bunu düşünmemişti, ama sadece "baykuş" kelimesini bir kez duymak bile herkesin bunu görmesi için yeterliydi.

Öğretmen bir an tereddüt etti, Joar'ın ihtiyacı olan tek şey buydu, tıpkı suya kan katmak gibi. Bağırdı: "Haydi Baykuş! Bir çiçek çiz de kimin en iyi olduğunu görelim!"

On saniye sonra tüm sınıf "ÇİZ! ÇİZ! ÇİZ!" diye bağırmaya başladı ve Baykuş'un yüzü önce utançtan, sonra öfkeden renk değiştirdi.

Joar sırıttı: "Hayır, hayır, şimdi yüzünü lale gibi kıpkırmızıya boyadın küçük Baykuş, ama KAĞIDA boyaman gerekiyordu!"

Bütün sınıf kahkahalarla patladı ve Baykuş'un kontrolü yeniden ele geçirme şansı kalmadı. Joar, sınıfın önündeki adamın intikamını alacağını zaten biliyordu, öğretmenler her zaman böyle yapar; sorun sadece Joar'ın intikamın kime yönelik olacağını bilmemesiydi.

Zorbalık korkunç bir hızla yayılıyor. Kısa süre sonra tüm okul öğretmene "Baykuş" demeye başladı ve koridorlarda her geçtiğinde "hoo-hoo, hoo-hoo!" diye bağırıp kahkahalar yükselmesi o kadar yaygınlaştı ki, bunu ilk ortaya atan kişinin Joar olduğunu kimse hatırlamadı bile. Ama öğretmen asla unutmadı. Bazı büyük öğrenciler arasında Baykuş'un masasına ölü fareler bırakmak bir oyun haline geldi; bu zararsız gibi görünse de, uzun süre devam ederse insanı etkiliyor. Joar'ı incitmek zor olabilirdi, ama ressam kolaydı, bu yüzden Baykuş'un intikamının hedefi o oldu.

Çizim, sanatçı için özgürlük anlamına geliyordu, bu yüzden Baykuş onu bir hapishane hücresine çevirdi. Binlerce kural ve on bin başarısız olma yolu buldu. Adam otoritesini işte bu kadar çabuk geri kazandı. Sanatçının yaratıcı olması değil, itaat etmesi, kesin görevleri yerine getirmesi ve kesin sonuçlar göstermesi gerekiyordu. Açıkçası bunu yapamıyordu. Ona bir ev çizmesini söyleseniz, evin nasıl hissettirdiğini çizerdi. Baykuş zekiydi, acımasız olmak için zeki olmak gerekmez ama yardımcı olur. Bu yüzden bir derste, sanatçı bir görevde gerçekten başarısız olduğunda, öğretmen onu tüm sınıfın önüne çıkardı. Baykuş bunu iyi gizledi, çocuğun çiziminin üzerine eğildi ve etkilenmiş gibi yaptı, bu da diğer öğrencilerin merakını uyandırdı. Sanatçının ne yaptığını göstermesini istediler, adını haykırdılar ve Baykuş kötü niyetli bir sırıtışla çizimi kaptı ve sahte bir hayranlıkla havaya kaldırdı. Oda tamamen sessizliğe büründü. Sonra biri kıkırdadı: "Üç yaşında bir çocuğun çizebileceği bir şeye benziyor..."

Joar hariç herkes güldü; Joar ise en çok gülen iki çocukla kavga etmeye başladı. Ressamın yüzü o kadar kızarmıştı ki biri "Yangın söndürücüyü getirin!" diye bağırdı ve herkes tekrar güldü. Öğretmen, Joar'ın yanıldığını işte bu kadar kolay kanıtlamıştı: Bu çocuk vasattı.

Bir kalbi kırmak çok kolaydı, kısa süre sonra sanatçı sadece bir gölgeye dönüşmüştü. Baykuş orada durabilirdi, zaten kazanmışken geri çekilebilirdi, ama güç duygusu muhtemelen çok iyi gelmişti. Bu yüzden dersler daha da kötüleşti. Baykuşun eleştirisi bir işkenceye dönüştü, sanatçının kapüşonunun çekilmesi yasaklandı, kendi kalemlerini kullanmasına izin verilmedi. Baykuş, kuralların herkes için aynı olduğunu, çocuğun gerçekten özel bir şey olduğunu düşünmemesi gerektiğini söyleyerek kendini savundu. Sanki çocuk hiç öyle düşünmüş gibi.

Bir gün Baykuş sınıfa bir kutu çizmelerini söyledi. Zor bir görev değildi, hatta cetvel bile verilmişti, ama ders bittiğinde ressamın kağıdı hala boştu, başı o kadar döndü ki neredeyse kusacaktı. Öğretmen o zaman anlamalıydı, daha iyisini bilmeliydi, çünkü o piç bile hayatında bir kez bir şeyi sevmiş olmalıydı. Çocuğun gözlerinde, önce kutunun içindeymiş gibi hissetmeden bir kutu çizemediğini görmeliydi. Öğretmen ondan kutunun dışındaki dünyayı, anaokulunda sandıktan kurtulduğu o an hissettiği her şeyi çizmesini istemeliydi: güneş ışığı ve oksijen. Ondan Joar'ın kahkahalarını ve ilk kez en iyi arkadaşa sahip olma hissini çizmesini istemeliydi.

Ama Baykuş bunun yerine acımasızlığı seçti. Onunla alay etti. Nereye basacağınızı biliyorsanız, birinin özgüvenini kırmak için hiç güç gerekmez. Sanatçı her zamanki gibi kapüşonunu çekti, ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu. Ama Baykuş yoluna çıktı, çocuğu kolundan yakaladı ve kükredi: "HİÇBİR YERE GİTMİYORSUN!"

Sanatçı o kadar şaşırtıcı bir güçle kendini kurtardı ki, öğretmen dengesini kaybedip bir sıraya çarparak kafasını vurdu. Bunu bir saldırı olarak yorumlamak kolaydı, çünkü kimse çocuğun ağladığını görmemişti. Öğretmenin daha sonra müdüre "saldırıya uğradığını"

söylemesi, sanatçının "vahşi hayvan sürüsü gibi bir grup holigan"dan biri olduğunu iddia etmesi çok kolaydı, özellikle de Joar arkadaşının peşinden çıkarken bir sandalye alıp sınıfın yarısını dağıtmışken. Ama öğretmen müdüre Joar'ın o sırada gözlerinde yaş olduğunu veya ne söylediğini asla anlatmadı: "Sence onun senin yardımına mı ihtiyacı var? Sence kendinden nefret etmesi için yardıma mı ihtiyacı var? Sen bir baykuş değilsin. Sen sadece bir domuzsun."

İki öğretmen daha koşarak içeri girdi, Joar zorlukla ve tırnaklarıyla yolunu açarak dışarı çıkmak zorunda kaldı, ama okul bahçesine vardığında sanatçı çoktan gitmişti, tıpkı yerdeki çatlaklardan akan su gibi. Kaybolmuştu, Joar bunu biliyordu. Haplarla dolu bir sırt çantası ve şeytanlarla dolu bir kafa, neredeyse hiçbir çocuk bundan sağ çıkamazdı. Dünyanın en tehlikeli yeri içimizdedir.

Peki ya sanatçı? O sadece koştuğunu hatırlayacaktı. Bir şeye çarpıp yere düşene kadar nereye koştuğunu bile fark etmemişti. Ted, iblislerden merhamet dilemişti, iblisler gülmüştü ama belki de Cennet dinlemişti. Çünkü o gün kanatlar çıkmıştı.

Joar, Ali ve Ted tüm öğleden sonrayı arkadaşlarını arayarak geçirdiler. Onu, hademeyle birlikte daha fazla boya almak için depoya giderken görmeleri tamamen tesadüftü. Arkadaşlar o sırada sanatçının yüzünü neredeyse tanıyamadılar, gülümsemesi onları engelliyordu. Onları utangaç bir şekilde spor salonunun köşesine götürüp duvara ne çizdiğini gösterdiğinde, üçü de o kadar çok etkilendiler ki çimenlere oturmak zorunda kaldılar.

"Artık biliyorsun," dedi Joar neşeyle.

"Biliyor musun?" diye düşündü sanatçı.

Joar duvara o kadar yaklaştı ki kirpiklerine boya bulaştı.

"Artık ölmek istemediğini biliyorsun."

YİRMİ ALTI

Ted'in konuşması bir hapşırıkla bölünür. Bu sefer kendi hapşırığı değil, bir bebeğin hapşırığıdır. Tren küçük bir istasyonda durmuş ve genç bir anne küçük sümük makinesini trene taşımıştır.

"Allah razı olsun!" diye sesleniyor Louisa.

“Teşekkürler,” diye gülümsedi anne, ancak yeni bir ebeveynin ya da korkunç bir uçak kazasından sonra üç ay boyunca ormanda hayatta kalmış birinin gösterebileceği bir yorgunlukla.

Louisa, koridorun diğer tarafına oturduklarında, "Ne kadar tatlı bir bebek!" diyor ve sonra Ted'e dönüyor: "Öyle değil mi, Ted?"

"Gerçekten çok sevimli," diyor Ted, tıpkı bir köpekbalığı için söylenebilecek bir şey gibi.

Louisa ona bakıyor.

“Bebekleri sevmiyor musun? Hadi ama! Herkes bebekleri sever, Ted!”

Ted, bunun, eskiden çalıştığı okuldaki meslektaşlarından birinin spor salonuna gitmeyi çok sevdiğini söylediğinden beri duyduğu en saçma şey olduğunu söylemek istiyor. Ama bunun yerine şöyle diyor: "Bebeklere karşı hiçbir şeyim yok."

Sevgili Tanrım, o insanlardan pek hoşlanmıyor ve elbette bebekler insanların en işlevsiz versiyonlarıdır. Ondan tam olarak ne istiyor?

"Herkes bebekleri sever, Ted!" diye tekrarlıyor Louisa, sanki bu durumu daha da doğru kılacakmış gibi.

Ted, kollarını kavuşturdu, eğer bunu yapmazsa Louisa'nın ona dokunmasını isteyebileceğinden endişeleniyordu. Öte yandan

Louisa, koridorun karşısına doğru eğildi ve ona yüz ifadeleri yaptı, bu da onun gülmesine neden oldu.

Sanatçı burada olsaydı elbette aynı şeyi yapardı, çünkü o da çocukları severdi, o deli adam. Bir keresinde Ted'e vahşi hayvanların bile yeni doğanlara karşı dikkatli davrandığını, bunun biyolojik bir içgüdü olduğunu, çünkü bebeklerin bize hayatın devam ettiğini hatırlattığını söylemişti. "Bebekler bize ölümden korkmamayı öğretiyor. Sonsuza dek yaşamayı dileyemeyeceğimizi böyle anlıyoruz. Çünkü kimse ölmeseydi, yeni insanların doğmasını yasaklamamız gerekirdi. Ve oyun alanları boşaldığında, son yağmur çizmeleri de eskidiğinde, son su birikintisine atlandığında... O zaman sonsuzluğu ne için isterdik ki, Ted?"

Ted'in hatırladığına göre, o akşam epey şarap içmişti, ama yine de sanatçının haklı olabileceğini kabul etmek zorunda.

"Sence de öyle değil mi?" diye sordu anne aniden Ted'e doğru, sanki o da konuşmanın bir parçasıymış gibi.

Yukarı baktığında dehşet içinde herkesin kendisine baktığını fark eder: anne, bebek, Louisa ve biletleri kontrol etmek için gelmiş olan ve belli ki her boydan insana son derece düşkün olan kondüktör.

"Özür dilerim?" diye mırıldandı Ted.

Annenin gözleri ışıl ışıl parlıyor, göz altındaki koyu halkalar neredeyse görünmüyor. Önce orkestra şefine, sonra Ted'e başıyla onay veriyor ve tekrarlıyor: "Bebekle seyahat etmenin zor olup olmadığını soruyordu ve ben de annemin bana tüm anne babaların aynı şeyi hissettiğini söylediğini anlattım: günler yavaş geçiyor ama yıllar uçup gidiyor. Sence de öyle değil mi?"

Ted, kadının ne ima ettiğini anlamıyormuş gibi şaşkınlıkla bakıyor.

"Bunu bana mı soruyorsun?"

Anne şaşkınlıkla ona, sonra da Louisa'ya baktı.

"Ah, özür dilerim, ben sizin... sizin... baba-kız olduğunuzu sandım."

O anda trende uyuyan herkes, yedi vagon ötede bile olsa, Louisa'nın kahkaha çığlıklarıyla uyanıyordu. Kahkahalar o kadar ani geliyordu ki, bebek de duyunca gülmeye başlıyordu.

“Hayır, hayır, biz sadece arkadaşız!” diyor Louisa.

"Ah," diyor kadın, şimdi daha da rahatsız bir şekilde, sanki aralarındaki yaş farkını anlamaya çalışan biri gibi.

“Yani, gerçek *arkadaş* değiliz,” diye hemen belirtiyor Louisa. “Sıradan arkadaşlarız! Ted kızlardan bile hoşlanmıyor, orkestra şeflerinden hoşlanıyor!”

"Louisa," diye tısladı Ted onu susturmak için, ama belli ki bunun hiçbir umudu yok, ağzının fren mesafesi trenden daha uzun.

"Ve her ne kadar şüpheli görünse de, beni kaçırmadığını bilmelisiniz! Yoksa kaçırdı *mı* ?" diye devam etti Louisa, orkestra şefine ve genç anneye neşeyle göz kırparak.

“LOUISA!” diye çıkıştı Ted ve umutsuzca ekledi: “Şaka yapıyor! Şaka yapıyor! Onlara şaka yaptığını söyle Louisa!”

Louisa, hiç de hoşuna gitmeyen ani bir alaycı tavırla ona döndü.

"Öyle mi? Birdenbire mizah konusunda uzman mı oldun? O zaman bize bir fıkra anlat!" diye emrediyor.

“Ben... Ah, yeter artık...” diye mırıldandı Ted.

Beklenmedik bir şekilde, orkestra şefi devreye girerek onu kurtarıyor.

“Bir fıkra biliyorum! Yeğenim dün bana anlattı! Duymak ister misin? Tamam: Tembel insanlara kızmamalısın. Hiçbir şey yapmadılar ki!”

Louisa gülüyor, anne gülüyor, bebek gülüyor. Ted gülümsüyor.

“Yani... tembel insanlar, hiçbir şey yapmayanlar...” diye hemen düşünceli bir şekilde açıklıyor Louisa.

"Anladım," diyor Ted.

"Öyle görünmüyor," diye belirtiyor.

"Anladım!" diye ısrar ediyor Ted.

"Öyleyse bize bir fıkra anlat," diye öneriyor Louisa.

Sonra Ted, herkesin, belki de en çok da bebeğin bakışlarından o kadar bunalmış hissediyor ki, söylenenleri yapıyor. Boğazını temizliyor, düşüncelerini topluyor ve şöyle diyor:

“Tamam. Tamam. Polis rutin bir kontrol için bir arabayı durdurur. Arabanın içinde bir adam ve dört penguen vardır. Polis adama sorar: 'Arabanızda neden penguen var?' Adam cevap verir: 'Evde yalnız kalmayı sevmiyorlar.' Polis der ki: 'Ama penguenlere bunu yapamazsınız, bunu anlıyorsunuzdur herhalde? Onları gerçekten bir hayvanat bahçesine götürmelisiniz!' Adam şaşırmış görünür ama polisin dediğini yapacağına söz verir. Ertesi gün polis aynı yerde dururken adam tekrar arabasıyla geçer. Polis onu durdurur ve penguenlerin hala arabada olduğunu, ancak bu sefer hepsinin güneş gözlüğü taktığını görür. Sinirli polis der ki: 'Bu penguenleri hayvanat bahçesine götürmenizi söylememiş miydim?' Adam neşeyle başını sallar ve cevap verir: 'Söyledim! Ve bugün onları plaja götürüyorum!' ”

Ted sustu. Tekrar boğazını temizledi. Louisa, anne ve bebek kesinlikle gülmüyorlardı. Ama kondüktör? Ah, o gülüyordu, o kadar çok gülüyordu ki, insanların biletlerini kontrol etmek için kullandığı küçük makineyi düşürdü.

"Cidden mi?" diyor Louisa, onu suçlayıcı bir bakışla süzerek.

"Bu gerçekten çok komik!" diye haykırıyor orkestra şefi.

Sonra Louisa, Ted'e dönüp onun da kendi şakasına güldüğünü görür.

"Tanrım, ikiniz gerçekten de birbirinize çok yakışırdınız," diyor Louisa, ama bu kesinlikle bir iltifat değil.

Ted'in yüzü kızardı ve orkestra şefi bakışlarını aşağı indirdi.

"Yeni yolcular mı?" diye mırıldandı vagonun diğer ucuna doğru ve yürümeye devam etti.

Anne tereddütle koridorun karşısına doğru eğilip Louisa'ya sordu: "Özür dilerim, bu çok cüretkarca bir istek olacak ama sizden büyük bir ricam olabilir mi? Ben tuvalete giderken onu tutar mısınız?"

Louisa'nın yüzündeki tüm renkler bir anlığına kayboldu.

"Ben?"

"Evet?" diyor anne, bebeği uzatarak.

"Onu kucağıma almamı mı sağlayacaksınız?"

"Eğer sakıncası yoksa?"

“Hiç... hiç sorun değil,” demeye çalıştı Louisa, ama sesi sabun köpüğü kadar ince ve çatladı.

Sonra kucağında bebekle orada oturuyor, nefes almaya bile cesaret edemiyor, tıpkı birinin bir başkasına söyleyebileceği en güzel şeyi söylediğinde olduğu gibi: *Sana güveniyorum. Sana o kadar çok güveniyorum ki, hayatın başlangıcını sana emanet ediyorum.* Louisa, Ted'e bakıyor ve o kadar gururlu görünüyor ki, Ted bile bunu kabul ediyor:

"Çok şirin. Bir bebek için."

"Şimdi bana hademeyle ilgili hikâyenin geri kalanını anlatabilir misin? Ama acele et!" diyor Louisa, alnını bebeğin gülümsemesine yaklaştırarak.

"Neden acele edeyim ki?" diye soruyor.

"Çünkü herkes için mutlu sonla bitmeyecek bir hikaye gibi geliyor. Ve kucağınızda bir bebek varken üzücü sonlarla başa çıkmak daha kolay," diye yanıtlıyor Louisa.

YİRMİ YEDİ

On dört yaşındaki oğlan ve yirmi yaşındaki hademe, üç gün boyunca spor salonunun arkasındaki duvarı boyadılar. Kelebekler ve ejderhalar, öğleden sonra geç saatlerde bakmaya gelen Joar ve Ted'e dokunmak için uzanan melekler, Ali'nin saçlarının hava akımında dalgalanmasına neden olan uçan kuşlar çizdiler. Ama en çok da kafatasları çizdiler, her yerde kafatasları, güzel ve canlı.

Sanatçı yetişkinliğinde bunun tüm kariyerinin en iyi eseri olduğunu düşünürdü. Arkadaşlarının bunu görmesinden memnundu, çünkü neredeyse hiç kimse bu şansı yakalayamamıştı.

"Bana Basquiat'ı hatırlatıyor," dedi hademe üçüncü gün, çocuğun hayal gücüyle dolu duvara işaret ederek.

O sırada yalnızdılar, o ve çocuk, saatlerin olmadığı bir dünyada merdivenlerin üzerinde duruyorlardı. Kapıcının bakışları ara sıra titriyordu, elleri zaman zaman titriyordu ve birkaç kez burnu aniden kanamaya başladı. Alerjisi olduğunu söyledi.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diye itiraf etti çocuk.

"Önemli değil," diye gülümsedi hademe, sanki güneş gözlerini acıtıyormuş gibi gözlerini kısarak. Sonra Basquiat hakkında bildiği her şeyi, ki bu da oldukça fazlaydı, sıraladı.

"Bunların hepsini annen mi öğretti sana?" diye merak etti on dört yaşındaki çocuk.

"Evet. Annem öğretmen, uyurken bile sessiz değil, ağzını bantlasanız kulaklarından sanat hakkında konuşmanın bir yolunu

bulur," dedi hademe gözlerini devirerek.

"Güzel," diye fısıldadı on dört yaşındaki çocuk dürüstçe.

Temizlikçi bu sözlerden utandı; bazen başkasının kıskançlığını görene kadar kendi nimetlerinizin değerini anlamıyorsunuz.

“Yani... annem harika biri. Çocukken biraz yaramazdım, hepsi bu. Resimlere işaret edip, 'Bu sana ne anlatıyor?' diye sormasından hep nefret ederdim. Okulda bir sınav gibiydi. Ama şimdi bunun birine söylenebilecek en güzel şeylerden biri olduğunu anlamaya başlıyorum. Bir keresinde ona neden düşüncelerim konusunda bu kadar takıntılı olduğunu sordum, sinirlenip bağırdı: 'Çünkü senin içinde neler olup bittiğini bilmek istiyorum! Çünkü sen benim için var oldun! Yaşadığım her saniye benim için var oluyorsun!' ”

Kimsenin kimseye karışmadığı bir evden gelen on dört yaşındaki çocuk, duvarın bir köşesine çizdiği çıplak bir bedenin üzerinde fırçayı tutuyordu. Sanki yaptığından pişman olmuş ve her yeri beyaza boyamak üzereydi.

“Ailem resim çizmemi sevmiyor. Utanıyorlar. Normal olmaya çalışmam gerektiğini söylüyorlar,” dedi.

"Yanılıyorlar," diye yanıtladı hademe, sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi. "Sen bir sanatçısın."

Bazen gereken tek şey budur.

“Ben bir sanatçı değilim, ben—”

Kapıcı onu o kadar sert bir şekilde böldü ki merdiveni sallandı:

“Bir şey yaratıyorsanız sanatçısınız! Dünyayı olduğu gibi görmüyorsanız, beyaz duvarlardan nefret ediyorsanız sanatçısınız! Sanatın ne olduğuna kimse karar veremez, sevdiğiniz şeyi sevmenize kimse engel olamaz, alaycılar ve eleştirmenler gezegendeki diğer tüm saçmalıkları kontrol edebilirler... ama kalbinizin ne kadar hızlı attığına karar veremezler! İstediğiniz her şey olun, ama onlardan biri olmayın. Sanat zaten yeterince kırılgan bir ışıktır. Tek bir iç çekişle söndürülebilir. Sanatın dostlara ihtiyacı vardır, bedenlerimiz rüzgara karşı, ellerimiz alevin etrafında kenetlenmiş halde, kendi gücüyle parlak bir şekilde yanacak kadar

güçlü olana kadar. Bir cehennem ateşi olana kadar. Durdurulamaz olana kadar."

Çocuk uzun süre tereddüt ettikten sonra şöyle dedi:

"Resim öğretmeninin istediği gibi resim yapamıyorum. *Resim* yapamıyorum. Beynimde bir sorun var."

"Çünkü nesneleri göründükleri gibi değil, hissettirdikleri gibi boyarsınız," diye yanıtladı hademe.

Sonra Frida Kahlo'nun, çiçeklerin ölmemesi için resim yaptığını söylediğini aktardı. Ve Leonardo da Vinci'nin, sanatın asla bitmediğini, sadece terk edildiğini söylediğini söyledi. O çocuğun içindeki kapıların açılmasının sesi tüm dünyada duyulmalıydı, yer sarsılmalıydı; içindeki her şey işte bu kadar değişmişti. Güneş onları terk edene kadar duvarı boyamaya devam ettiler.

Bir gün, yıllar sonra, bir kadın bir gazetede sanatçının resimlerinin en güzel yanının kaçınılmazlık hissi vermesi olduğunu yazdı. "Sanatını bir kez gördüğünüzde, onsuz bir dünyayı hayal edemezsiniz," diye yazdı. Ama sanatçı için bu asla kaçınılmaz değil, sadece olasılık dışıydı. İlk tablosu daha var olmadan önce bile dostları olmuştu. Kim böyle bir şansa sahip olabilir ki?

"Yarın tekrar resim yapabilir miyiz?" diye sordu, hava kararınca.

"Her gün resim yapabiliriz!" diye söz verdi hademe. Çünkü biz bunu yapıyoruz, bu tür vaatler yalan değil, ölüme karşı bir isyan eylemi. Sonra annesinin en sevdiği Mary Oliver şiirinden bir alıntı yaptı: "Söyle bana, o tek, vahşi ve kıymetli hayatınla ne yapmayı planlıyorsun?"

Çocuk cevap vermedi. Ama duvara bir pencere çizdi ve içine elinde fırça tutan bir çocuk çizdi, böylece çocuk duvarın diğer tarafından resim yapıyormuş gibi görünüyordu. Sanki hademe ve çocuk çocuğun resminin içindeymiş gibi, sanki onlar resmin kendisiymiş gibi. Sonra hademe çocuğun gözlerinin içine dosdoğru baktı ve çocuk bunu asla unutmayacaktı, bir bakışın böyle bir his uyandırabileceğini.

"İşte," dedi hademe, ona bir kağıt parçası uzatarak. Kağıtta "Christian" yazıyordu, "i" harflerinin üzerinde kurukafalar vardı ve

ardından bir telefon numarası geliyordu.

Kapıcı, yeni yanmış olan sokak lambasına doğru baktı. Burnu yine kanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu çocuk endişeyle.

“Evet, evet, sadece burun kanaması. Bu annemin numarası, şu an telefonum yok ama yardıma ihtiyacın olursa onu ara. O en iyisi. Ona senden bahsedeceğim!”

Çocuk kağıt parçasını göğsüne bastırdı. Ayrıldıklarında şöyle seslendi:

"Yarın?"

"Evet! Yarın daha fazla resim yapmak için görüşürüz!" diye sırıttı hademe ve karanlığa karışmadan hemen önce arkasına dönüp seslendi: "Kendinize zarar vermeyin!"

Ressam, hademenin annesini ilk kez kilisenin dışında dururken gördü. Ve sonra çocuk ona dünyadaki tüm sanat eserlerini diledi, çünkü daha önce hiç bu kadar çaresiz bir insan görmemişti.

"Lütfen o işi sakın bırakma Christian. Müdür sana o işi sadece eski arkadaş olduğumuz için verdi," demişti annesi, yirmi yaşındaki oğlu hademelik işine girdiğinde.

Sonra içinden bir iç çekti ve kendi kendine, kimi kandırmaya çalışıyordu ki diye mırıldandı. Oğlu asla bir duvarı beyaza boyayamazdı.

Christian teşekkür etmemişti, onu sevdiğini söylememişti, çünkü elbette bunun için çok zekiydi. Bunun yerine sırıtmış ve şöyle demişti: "Sen benim için bir mucizesin, Anne. Sen benim sanatımsın."

O halde ona nasıl kızabilirdi ki? Savaştan kaçtığında Christian'a hamileydi, zaten en başından beri imkansız bir şeydi. Küçükken diğer çocuklar okulda onunla alay eder, ona "mülteci" derlerdi, ama nereye ait olduğunu bilmediğinde ona gerçeği söylerdi: sanat onun vatanıydı. Onun da. Gerçeklikle böyle hayatta kalıyorlardı.

Her tartıştıklarında anne, "Her anne gerçek bir sanatçı olmalıdır" diyen Frances Harper'ı düşünürdü. Christian bir resmin önünde durduğunda, annesi her zaman onun ne düşündüğünü bilmek isterdi ve Christian sinirlendiğinde Marcel Duchamp'ın şu sözünü alıntı yapardı: "Sanat, izleyici tarafından tamamlanır." Oğlu, çok konuştuğu ve çok yüksek sesle güldüğü için onu utanç verici bulduğunda, ona Émile Zola'nın şu sözlerini hatırlatırdı: "Sıkıntıdan ölmektense tutkudan ölmeyi tercih ederim!"

Belki de Christian'ın daha sonra her yerde tutku aramasının sebebi kendisiydi, diye sık sık düşündü. Sanat, zırhlı insanlar için uygun değildir, ince bir deriye ihtiyacınız vardır, ama böyle biri sadece güzelliğe değil, her şeye karşı hassastır. Coşku aramak dengesiz bir yaşamdır. Bu yüzden küçük oğlu büyüdü, o bunu yasaklamış olsa da, ve o da oğlu üzerindeki kontrolünü kaybetti.

Christian doğduğunda, annesi yeni doğmuş minik bedenini kucağına aldığında sadece tek bir kalp atışı hissetti; önce onda, sonra kendisinde, aynı kalp. O andan itibaren karanlıktan iki kat daha fazla korkmaya başladı. Ergenlik çağına geldiğinde ve geceleri dışarı çıktığında, annesi her zaman ışığı açık ve eli telefonda uyurdu. Telefon çaldığında, her zaman ilk çalışta cevap verirdi.

Uyuşturucu kullanmaya başladı, sanat okuluna girdiğinde bırakacağını umuyordu ama durum daha da kötüleşti. Ve kendi gözlüklerini bile elinde tutamayan kendisi, onu dünyaya karşı nasıl koruyacaktı? Christian küçükken, ilk gözlüğünü aradığı zamanlarda kullanması için yanında yedek bir çift taşırdı. Bir keresinde, heykellerle dolu bir galeride, gözlüğünü bir taburede unuttu. Geri döndüklerinde bir grup turist, gözlüklerin sanat eseri olduğunu düşünerek fotoğraflarını çekiyordu. Oğlunun kahkahası tavana kadar yankılandı ve bu, rüyalarından asla silinmeyecekti.

“İnsanların uçamayacağı yalan, Christian, bunu unutma,” dedi o gün eve yürürken ve o da cevap verdi: “Evet, evet anne, biliyorum.” Sonra elini tuttu ve teni hâlâ o hissi hatırlamaya çalışıyor, sürekli. Birini bağımlılıktan kurtaramazsın, tüm okyanuslar bunu deneyenlerin gözyaşlarıdır. Çocuklarımız için ölmemize izin

verilmiyor, evren buna izin vermez, çünkü o zaman hiç anne kalmazdı.

Ona bir rehabilitasyon programına girmesine yardım etti, her türlü sözü verdi ama hepsini tutmadı. Partilere, gökyüzüne doğru yükselen duman gibi çekiliyordu, müziği seviyordu, dans etmek için yaşıyordu. Bazen bisikletle eve gidiyordu, bazen polis arabasıyla, bazen ambulansla. Çok hızlı yaşadığını, zamanının tükendiğini biliyordu ama bu, güneş ışığını durdurmaya çalışmak gibiydi. Yeni tedavi merkezleri, yeni sözler, ama hiçbir zaman işe yaramadı.

Ama sonunda, ona okulda hademe olarak bir iş ayarlamayı başardı. Orada bir duvarı beyaza boyamayı başaramadı, ama bunun yerine çok daha büyük bir şey başardı. Bir hikaye başlatmayı başardı.

Gece geç saatlerde telefon çaldığında, anne ilk çalışta telefonu açtı; her zaman polisin aradığını ve korkunç bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Oğlum mu?" diye bağırdı kadın, hâlâ yarı uykulu bir halde telefona.

Karşı taraftan Christian sarhoş bir şekilde gülerek, "Evet? Pardon... saat kaç? Uyuyor muydunuz?" dedi.

Uyuyor mu? Doğduğundan beri uyumamıştı, o küçük yaramaz, diye cevap vermek istedi içinden. Ama bunun yerine fısıldadı: "Hayır, hayır, bir şey mi oldu?"

Kulağına yumuşak ve rahat bir sesle fısıldadı: "Bir tane buldum anne."

"Bir ne?" diye sordu.

“Bizden biri.”

Sonra ona, beyaz bir duvarda Christian'ın asla hayal edemeyeceği şeyler gören bir çocuk bulduğunu söyledi. Christian, annesini arayıp ona anlatabilmek için bir partide tanımadığı birinin telefonunu ödünç almıştı ve sesi neşeliydi. Annesinin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, pijamasının düğmelerinin kopmaması mucizeydi.

Christian telefonun diğer ucundan neşeyle bağırdı: "Anne, daha önce hiç kimsenin böyle resim yaptığını görmedim. Göreceksin,

bayılacaksın!"

Ardından, çocukluğundan beri annesinin kendisine sık sık aktardığı Ragnar Sandberg'in şu sözlerini alıntıladı: "Kuşların şarkı söylemesi gibi resim yapıyor."

Annesi ıslak yanaklarıyla başını salladı; oğlunun bir şeyin etkisi altında olduğunu elbette anlayabiliyordu, bu yüzden sadece "Seni seviyorum" dedi.

Tek oğlu, yaramaz ve kıymetli olan oğlu, güldü. Telefonu kapatmadan hemen önce, "Seni seviyorum anne. Sen en iyisisin," dedi.

Ertesi gece telefon çaldığında, annesi o kadar derin uyuyordu ki ikinci zil sesine kadar cevap vermedi. Bu sefer arayan polisti.

On dört yaşındaki sanatçı, spor salonunun arkasındaki duvara sırtını dayayarak bütün ertesi günü bekledi. Hava kararınca arkadaşları gelip onu aldı, sonra da Ted'in bodrum katında sessizce yere oturup bütün gece resim çizdi. Arkadaşları, sanki bedenleriyle bir alevi rüzgardan koruyormuş gibi etrafına toplandılar. Ertesi sabah olanları öğrendiler.

Joar, yıkılmış bir halde, "Kalp krizi geçirdi," diye açıkladı.

Okul koridorundaki bir pencerenin önünde oturuyorlardı; merdivenlerin hemen yanındaydılar ve bu merdivenleri sanki bin yıl önce sabunla kaplamışlardı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye fısıldadı sanatçı.

“İki öğretmenin bu konuda konuştuğunu duydum. Uyuşturucu bağımlısı olduğunu söylediler. Bir partide dans ediyordu ve kalbi birdenbire durdu...” diye anlatmaya çalıştı Joar, olabildiğince yumuşak bir sesle.

"NE DEMEK İSTİYORSUN?" diye bağırdı sanatçı.

Aslında Christian'ın nasıl öldüğüne dair bir açıklama istemiyordu. Nasıl ölmüş olabileceğine dair bir açıklama istiyordu. Çünkü bu imkansızdı. Kimse bu kadar canlıyken birdenbire ölü olamazdı.

“Bekle...” diye yalvardı Ali, ama artık çok geçti.

Ressam çoktan koşmaya başlamıştı; merdivenlerden aşağı, okul bahçesinden geçerek spor salonunun arkasındaki köşeye doğru koştu. Sanki her şey bir yalanmış gibi, sanki Christian orada olmak zorundaymış gibi? Ama bunun yerine, ressam şok içinde aniden durdu, çünkü orada tulum giymiş, ellerinde merdivenler ve boya kutuları olan iki yaşlı adam duruyordu. Duvarı beyaza boyuyorlardı.

Sanatçı çaresizlik içinde etrafına bakınırken, Baykuş'la göz göze geldi. Adam, okulun tamamında o duvarı iyi görebilen tek yer olan sınıfının penceresinde duruyordu. Baykuş, olayı polise "graffiti" ve "vandalizm" olarak bildirmişti; kurallar kuraldı ve herkese uygulanmalıydı, bu yüzden tulumlu iki adamı bizzat aramıştı. Belki bir zamanlar farklı bir adamdı, ama şimdi külden başka bir şey değildi.

Duvarın birkaç muhteşem gün boyunca doldurduğu her şey; melekler, ejderhalar, kuşlar ve kafatasları, yavaş yavaş kayboluyordu. Gün bitmeden her yer bembeyaz olacaktı.

Christian'ın annesi, polis aradığında telefona bağırdığını hatırlıyordu ama sesinin nasıl çıktığını hatırlamıyordu, sonrasında kulakları sağır olmuş gibiydi. Cenazeyi neredeyse hiç hatırlamıyordu, sadece tabutu hatırlıyordu çünkü aklından geçen tek şey şuydu: Christian oraya nasıl sığabilir? Çok büyüktü, tüm dünyasıydı.

Kiliseden çıktığında onları görmedi ama ağaçların arkasında on dört yaşında dört genç duruyordu.

Anne eve geldiğinde telefonu sadece bir kez çaldı. Hemen cevap verdi ama karşı taraftan hıçkıra hıçkıra ağlama sesleri duyduktan sonra karşıdaki kişi telefonu kapattı. Ertesi sabah mezarın üzerine bir çizim konmuştu; Christian'ı bir merdivende, kağıdın sığabileceği kadar büyük bir gülümsemeyle gösteriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Alt kısımda, neredeyse okunaksız bir şekilde silik bir kurşun kalemle "Kuşlar gibi şarkı söylüyor" yazıyordu. O çizimi başucundaki komodinin üzerinde, telefonun yanında

bırakarak uyudu ve tüm gücüyle telefonun tekrar çalmasını sağlamaya çalıştı. Ama çalmadı, birkaç ay boyunca.

Joar, Ali ve Ted her gün ressamla birlikte iskeleye gidiyorlardı. Onu tekrar resim çizmeye, herhangi bir şey çizmeye ikna etmeye çalıştılar ama artık yapamıyordu. Bahar döneminin sonunda resim dersinden F aldı. Yaz tatili başladığında kimse fark etmiyor ama o zamanlar her yerde okul bahçelerinde kopmuş kanatlar oluyor. Ressam konuşmuyordu, neredeyse hiç yemek yemiyordu ve arkadaşları hep aynı şeyi düşünüyordu: Bu durumdan asla kurtulamayacak.

Ama şanslıydılar, yanılmışlardı. Tatilin ilk gününde Joar, lanet olası bir gazetede, lanet olası bir sanat yarışmasıyla ilgili lanet olası bir ilan buldu. Her şey yine böyle başladı.

YİRMİ SEKİZ

Bebek, Louisa'nın parmağını sıkıca tutuyor. Fish'in etrafta olduğu zamandan beri ilk kez kucaklanıyor.

"Tanrı'ya inanıyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Bazen," diye yanıtlıyor Ted.

"Bazen ben de öyle yapıyorum," diyor, burnunu bebeğin ensesine dayayarak.

Anne, rahatsız edilmeden tuvalete gidebilmiş bir ebeveynin duyabileceği kadar minnettar bir şekilde banyodan geri döner. Uyuyan çocuğu nazikçe Louisa'nın kollarından alır. Louisa, vücudu tekrar yalnız kaldığında üşüyormuş gibi görünür.

"Yarışma neydi? Joar'ın gazetede bulduğu yarışma mı?" diye soruyor.

"Genç sanatçılar içindi, istediğiniz her şeyi çizebiliyordunuz ve birincilik ödülü resminizin bir müzede sergilenmesiydi," diye yanıtlıyor Ted.

"Hepsi bu kadar mı?"

Ted, küllerin bulunduğu kutuya gülümseyerek bakıyor.

“Ali aynen bunu söyledi. Sürekli berbat olduğunu söylüyordu. Televizyondaki yarışma programlarındaki gibi para ya da araba falan kazanmamız gerektiğini düşünüyordu. Ama çoğunlukla Joar'ı sinirlendirmenin eğlenceli olduğunu düşündüğü için sürekli söyleniyordu. İçten içe bunun bir önemi olmadığını biliyordu. Onu kazanmaya çalışmıyorduk, sadece resim yapmasını sağlamaya çalışıyorduk.”

Louisa kaşlarını çattı.

"Hâlâ oldukça işe yaramaz bir ödül."

Ted yavaşça başını salladı.

“Hayır. Bu harika bir ödüldü. Çünkü eğer resmini orada, diğer sanatçıların resimlerinin yanında, büyük beyaz bir duvarda bir kez olsun görebilirse... o zaman oraya ait olduğunu anlayacağını düşündük.”

Louisa o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, adam neredeyse endişelenmeye başlıyor, ta ki Louisa somurtarak kabul edene kadar: "Pekala, o zaman. Belki de tamamen işe yaramaz değil."

Ted tren penceresinden dışarı bakıyor ve koca bir hayat görüyor. Anılarımızın bize neler yaptığı, duygularımızı nasıl değiştirdiği gerçekten tuhaf.

"Bütün yaz boyunca onu güldürmeye çalıştım..." diye hatırlıyor Ted.

"Penguenlerle ilgili hikayeyi ona anlattın mı?" diye homurdandı Louisa.

"Hayır," diyor Ted ama gülümsemesine engel olamıyor.

Çünkü şimdi, Christian'ın cenazesinden sonra sanatçıyı hayata döndürme yöntemlerinin bu olduğunu hatırlıyor: her seferinde bir kıkırdama. Louisa'ya, yaz tatilinin başında bir gün sanatçının, Joar'ı mutlu etmek için bile olsa denizi resmetmeyi deneyebileceğini fısıldadığını anlatıyor. Ama asıl resme Haziran sonuna kadar başlamamıştı.

Bu, Ali'nin iskelede yanına uzanıp, "Ne çizmen gerektiğini biliyorum. Bizi çizmelisin!" demesinden sonra oldu. Joar hemen Ali'nin çok bencil olduğunu, aslında "beni çiz" demek istediğini belirtti, ama Ali umursamazca omuz silkip, "Sen de olabilirsin, çok kısasın zaten pek görünmeyeceksin!" dedi. Bunun üzerine Joar onu denize doğru kovaladı ve Ali o kadar yüksek sesle güldü ki, su altında bile sesi duyulabiliyordu. Ve sanatçı onları böyle çizmeye karar verdi; görünüşlerini değil, ona hissettirdiklerini. Resme " *Denizin Bir Parçası* " adını vermeye karar verdi, sadece Ali'yle dalga geçmek için, çünkü Ali gerçekten de resmin *"Ali'nin Bir Parçası"* olarak adlandırılması gerektiğini düşünüyordu.

Haziran ayının son gününde, sanatçı Christian'ın mezarına gitti, orada saatlerce yalnız başına oturdu ve bir gün ünlü bir sanat eseri olacak olan şeyin ilk kurşun kalem eskizini çizdi. Sonra arkadaşlarıyla iskeleye gitti, Ted'in babasının banyo dolabından çaldığı tüm hapları sırt çantasından çıkardı ve teker teker suya attı. O anda tüm arkadaşları, kısa bir an için de olsa, belki her şeyin yoluna girebileceğini hissettiler.

"Onu resim yaparken gördüğümde Tanrı'ya inandım," diyor Ted trende.

Sanatçıyla ilgili pek çok anısı olduğunu fark ediyor, ama aklına neredeyse her zaman, sanki yeni bir madeni para bulmuş bir çocuk gibi gülümsediği bir anı geliyor. Büyük dairesindeki son döneminde, sık sık Ted'in yanındaki kanepede uzanır, ona sanat okulundan ünlü olmaya kadar geçen yıllarda gittiği tüm yerlerin fotoğraflarını gösterirdi. Fotoğraflarda teknelerde, plajlarda ve hayal gücüyle dolu duvarların yanında dururken, kıyafetlerinde hep boya lekeleri, ellerinde sprey boya kutuları ve gözlerinde sonsuzluk vardı. Dans ederek ve resim yaparak dünyanın dört bir yanını gezmişti ve kanepede uzanırken Ted'e gülümseyerek, öldüğünde insanların onun hakkında ne diyeceklerini umursamadığını, yeter ki kimse genç yaşta öldüğünü söylemesin derdi. Çünkü o bin yıl yaşamıştı.

Louisa birden, "Ben hiç Tanrı'ya dua etmedim," dedi.

"Pardon?" diyor Ted.

Louisa, gözlerini yine saçlarının arkasına gizleyerek eskiz defterine çizim yapıyor.

"Dedim ki, ben hiç Tanrı'ya dua etmedim. Ama senin gibi şeytanlara dua ettim. Ama yine de Fish'i aldılar."

Kalemi, kağıt üzerindeki patlamalar arasında dans ederken, iki gözyaşı da oraya düşüyor.

"Özür dilerim," diyor Ted.

"Bazen onun burada olmadığı düşüncesine katlanamıyorum," diye fısıldıyor.

Ted, resmin bulunduğu kutuyu işaret ederek başıyla onayladı.

“O kafataslarını boyamaya devam etti, çünkü o zaman Christian'ın parmak uçlarında hâlâ yaşadığını hissediyordu. Belki sizin için de öyledir. Sanat, kendimizden başkalarına bıraktığımız şeydir.”

Louisa düşen minik kar tanelerini çiziyor.

"Büyüdüğünüz yerde kışın çok kar yağar mıydı?" diye soruyor.

"Evet."

“Bulunduğumuz yerde hava neredeyse hiç bu kadar soğuk olmazdı. Ama bir kış, doğa sanki kısa devre yapmış gibiydi, biliyor musunuz? Bir gece inanılmaz miktarda kar yağdı. Fish ile o akşam gizlice dışarı çıktık ve kartopu savaşı yaptık. O zamanlar bu kadar büyük bir vücudum olduğu için nefret ediyordum, çünkü vurulmam çok kolaydı, ama tabii ki bunun bir önemi yoktu çünkü Fish kartopu atmakta çok kötüydü. Ciddi söylüyorum, kutunun içinden bile vuramazdı, bir yılan bile ondan daha iyi kartopu atardı! Sonra bir kardan adam yaptı ve demek istediğim... o kadar çirkindi ki baş ağrısı yapıyordu. Ona daha önce hiç kardan adam görüp görmediğini sormak zorunda kaldım. Bir *insan* görmüş müydü acaba? Modern bir kardan adam olduğunu ve sanattan anlamadığımı söyledi. O kadar çok güldüm ki sesim kısıldı. Sonra her yerde, şehrin her yerinde kar melekleri yaptık. O geceyi her düşündüğümde, sanki bütün bir kış sürmüş gibi geliyor. Sanki yüz günlük anıyı birden toplamış gibiydik. Hepsini bir araya getirsem... Sanırım mutlu bir çocukluk geçirmek için yeterli şeye sahibim..."

Tren bir tünele girer ve dünya durur. Ted uzun süre gözlüklerini temizler ve çerçevesine yeni bir bant yapıştırır. Tünelin diğer tarafında gözlükler belirdiğinde şöyle der: “Belki de bu yeterlidir? Bazen tüm çocukluğumun on üç ile on beş yaşlarım arasındaki iki yıl sürdüğünü düşünüyorum,” diyor.

Louisa, "O iki yılı koca bir çocuklukla takas eder miydin? Yani, *mutlu* bir çocukluk, sadece arkadaşları farklı olsa da?" diye merak ediyor.

"O aptalları bin tane çocukluğa bile değişmezdim."

Louisa başını salladı ve bir milyon kar tanesi çizdi.

"Fish, bir kitapta cennette hayatta gerçekten iyi hissettiğiniz bir anı seçebileceğinizi ve sonra sonsuza dek o şekilde hissedebileceğinizi okuduğunu söyledi. Seksen yaşına kadar yaşasak bile fark etmez, çünkü bu sadece bir milyar farklı an demektir ve tek bir gerçekten iyi an yeterlidir."

"Ve o karlı gece senin şimdiki zamanın mı?"

Louisa başını salladı.

"Seninki ne?"

"İskelede her gün."

"Sevdiğiniz birçok insan öldü mü?" diye soruyor, hiç beklemediğiniz bir anda.

"Evet."

"Gerçekten şanslıydım," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok az insanı sevdim."

Ted, koridorun diğer tarafındaki anne ve bebeğe şöyle bir baktı. Kadının söylediklerini, günlerin yavaş ama yılların hızlı geçtiğini düşündü.

“En çok nefret ettiğim şey insanların ölmesi değil. En çok nefret ettiğim şey onların ölmüş olması. Onlar olmadan benim hayatta olmam.”

"Belki de yine de sigara içmeye başlamalısın?" diye yardımcı olmaya çalışıyor Louisa.

"Seni severlerdi," diye gülüyor.

"DSÖ?"

“Tüm halkım.”

Yanlarındaki koltukta, bir bebek annesinin kollarında uyuyor, anne de bebeğinin nefesinin kokusuyla uyukluyor. Belki bir zamanlar farklı bir insandı, ama şimdi her zaman telefonu ilk çalışta açanlardan biri.

Louisa da onlara şöyle bir baktıktan sonra Ted'e sordu: "Temizlik görevlisinin annesinin öğretmen olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet. Üniversitede sanat tarihi dersleri veriyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, tarihten çok kurgu eserlerini sevdiğini

düşünüyorum. Gerçeklerden çok mitlerden bahsediyordu."

Louisa kaşlarını kaldırdı.

“Efsaneler derken neyi kastediyorsunuz? Mesela masallar gibi mi?”

"Evet."

"Öyleyse neden sadece peri masalları demiyorsunuz?"

"Çünkü bunlar tam olarak aynı şey değiller."

Louisa kaşlarını çattı.

"Öyleyse bana bir efsane anlat."

Ted içini çekti.

“Pekala... tamam. İşte bir örnek: Antik Yunanistan'da Zeuxis ve Parrhasius adında iki sanatçı vardı. Kimin daha iyi olduğunu görmek için birbirlerine meydan okudular. Zeuxis üzüm resmi yaptı ve resim o kadar gerçekçiydi ki, kuşlar gökyüzünden inip üzümleri yemeye çalıştılar. Bunun üzerine Zeuxis, zaferden emin bir şekilde Parrhasius'a döndü ve dedi ki: 'Şimdi en büyük sanatçı olduğumu kabul ediyor musun?' Ama Parrhasius sadece gülümsedi ve dedi ki: 'Şu perdeyi kenara çek, resmim arkasında!' Bunun üzerine Zeuxis gidip perdeyi tuttu, ama tutamadı çünkü perde resmin kendisiydi. Bu yüzden Zeuxis yenildiğini kabul etmek zorunda kaldı, çünkü sadece kuşları kandırmıştı, ama Parrhasius Zeuxis'i kandırmıştı.”

Ted susar. Louisa şaşkınlıkla bakar.

"Tüm efsane bu mu?"

"Evet."

"Yani bir efsane sadece biraz saçma bir hikaye mi?"

“Şey, hayır...” diye başlıyor Ted, çünkü hikâyenin ahlaki dersini açıklamak istiyor, ama Louisa şöyle demeden önce buna vakit bulamıyor: “İnsanlar artık pastalarla da böyle yapıyor. Televizyon programları var. Ayakkabı sanıyorsunuz ama pasta çıkıyor. Araba sanıyorsunuz ama pasta çıkıyor. Ve siz de...”

"Tamam, tamam, anladım," diye iç çekti Ted.

"Sadece söylüyorum, mademki bunlar sadece *üzümdü* , oldukça etkilenmiş görünüyordun," diye homurdandı.

"Seni öğrenci olarak ağırlamak çok eğlenceli olmalıydı," diye belirtiyor.

"Öğretmenlik yaparken bu efsaneyi öğrencilerinize anlattınız mı? Bıçaklanmanızın sebebinin bu olabileceği hiç aklınıza geldi mi?" diye soruyor, kötü niyetle değil.

"Bıçaklandığımda, onlara Julius Caesar'ın nasıl öldüğünü anlatıyordum," diye anında yanıtlıyor Ted.

Louisa sırıtıyor ve o an bunun bir şaka olduğunu anladığı için adam onunla biraz gurur duyuyor. Sonra soruyor: "Gerçekten bir daha asla öğretmenlik yapmayacağınızı mı düşünüyorsunuz?"

Sonra Ted, okulun tavanını ve herkes çığlık atarken sınıfın zemininde tavana bakarak nasıl yattığını düşündü. Onu bıçaklayan çocuk kaçmış, Ted'i orada öylece bırakmıştı. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordu ama sirenlerin kendisi için olduğunu anlamamıştı. Ambulans geldiğinde, sorun çıkarmak istemediği için ayağa kalkmaya çalışmıştı. Hastaneye vardığında, doktorların vücudunun her yerini kontrol edip sıkabilmeleri için yan yatırılmıştı ve ancak o zaman her yerinde o kadar çok kan olduğunu, kaç kez bıçaklandığını bile bilmediklerini fark etmişti. Ameliyattan sonra uyandığında önce şoktan, sonra da suçluluk duygusundan ağlamıştı. Dünyadaki en iyi insanlar her zaman ölür, hiçbir şeyden ölürler ama o, biri onu bıçakladığında bile ölmüyor muydu?

"Hayır," diye fısıldadı, "asla öğretmenliğe geri dönmeyeceğim."

"Peki bunun yerine ne yapacaksın? Komedyen mi olacaksın?"

"Siyasetçi olacağım. Ve sinir bozucu gençlerin trenlere binmesine izin verilmemesi gerektiğini söyleyen bir yasa çıkaracağım," diye homurdanıyor.

"MERHABA?" diye haykırdı.

"Gördünüz mü? Komiğim ben," diye esnedi.

Gözlerini o kadar devirdi ki neredeyse oturduğu yerden düşecekti. Sonra da sordu: "Temizlik görevlisinin annesi hakkında tüm bunları nereden biliyorsunuz? Öğretmen olduğunu, mitleri sevdiğini falan?"

Ted, hapşırığı kadar yüksek sesle tekrar esnedi.

“Onunla tanıştım, hepimiz tanıştık, o yazın sonunda. Aslında onun sayesinde öğretmen oldum. Ama bu uzun bir hikaye…”

“Aman Tanrım! Hem de çok meşgulüm!” diyor Louisa, sessiz tren vagonunu işaret ederek.

Ted saate bakıyor.

“Biraz uyumaya çalışmalıyız. Daha sonra tren değiştirmemiz gerekiyor.”

Gözlerini kapatıyor ve Louisa yaklaşık on saniye boyunca bunu yapmasına izin veriyor.

“Pekala. Ama yalan söyleme,” diyor.

"Ne hakkında?" diye soruyor Ted, yarı uykulu bir halde.

"Öğretmen olmayı hademenin annesi yüzünden seçmedin. Öğretmen olmayı Baykuş yüzünden seçtin. Çünkü sen dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek isteyen insanlardan birisin," diyor, onun bunu henüz fark etmemiş olmasına neredeyse sinirlenmiş bir şekilde.

"Teşekkürler," diyor sessizce.

“Göreceğimiz kişi o mu? Christian’ın annesi mi? Tanıştığımızda, büyüdüğün kasabada tabloyu satmamıza yardımcı olabilecek biri olduğunu söylemiştin. O mu?”

"Evet. Eğer evdeyse," diye itiraf ediyor Ted.

"Geleceğimizi haber vermek için aramadınız mı?"

"HAYIR."

Çünkü o, ona asla böyle bir şey yapmazdı. Telefonu her çaldığında, hâlâ birinin öldüğünü düşünüyor.

“Peki ya evde değilse ya da tabloyu satamazsa ne yapacaksınız?” diye soruyor Louisa.

“Bilmiyorum. Ama eminim aklınıza bir şey gelir.”

"Ben mi?" diye dehşet içinde haykırdı Louisa.

"Evet. Sana inanıyorum," diye esnedi.

Söylediği en nazik söz için yeni bir rekor.

Tren karanlığın içinde sallanarak ilerliyor, dünya sessizliğe bürünmüş, ama tam da rüyalar onu alıp götürürken Ted kendi kendine mırıldanıyor: "İyi geceler, hayaletler." Louisa bunun ne anlama geldiğini sormak istiyor, ama Ted çoktan uykuya dalmış, bitkin ve koltuğuna büzülmüş durumda. Bu yüzden uzun süre yanında oturuyor, sessizliği içine çekiyor, nefes alışverişi yavaşlayıp sakinleşene kadar bekliyor, sonra fısıldıyor: "Üzgünüm."

Ted, sanatçı etraftayken ilk defa derin ve huzurlu bir uykuya dalıyor. En güzel anılarını, on dört yaşında denizin kıyısındaki bir iskelede güneşlenirkenki hallerini, gülümsemelerini ve parmak uçlarının birbirini aradığı anları rüyasında görüyor. Trenin durduğunu bile fark etmiyor. Uyandığında, yanındaki koltukta bir çizim var ve Louisa gitmiş.

YİRMİ DOKUZ

Fish her zaman iyi insanların en kötüsü olduğunu söylerdi, çünkü en azından kötü insanlarla neyle uğraştığınızı bilirsiniz. İyi görünen birinin ne kadar tehlikeli olabileceğinin bir sınırı yoktur.

Louisa trenden inip perona çıktı; önemsiz olduğunu bildiğinde görünmez olmak kolaydı, silueti karanlıkta ılık suda eriyen şeker gibi kayboldu. Arkasını döndü ve tren penceresinin diğer tarafında uyuyan Ted'in yüzünü son bir kez gördü. Elini kaldırıp salladı; bu aptalca görünebilirdi ama fırsattan en iyi şekilde yararlanması gerektiğini hissetti. Bir daha ne zaman birine el sallayacağını bilmiyordu.

Resmi trende onunla bırakmıştı, onu saklamayı hiç düşünmemişti, sadece gönüllü olarak kabul etmeyeceğini biliyordu. Şimdi başka seçeneği yok. Mükemmel bir plan değil, Louisa'nın da mükemmel bir beyni yok, aslında birkaç istasyon önce onu bırakmayı düşünmüştü. Dürüst olmak gerekirse, sadece onun ve arkadaşlarının hikayesinin geri kalanını duymak istediği için kalmıştı. Aslında birkaç istasyon daha kalmak isterdi, ama cesaret edemiyor, çünkü şu anda Joar hala hayatta. Ve onun gibi insanların hikayelerinin nasıl bittiğini biliyor.

“Koşma. Kaybolmak istediğinde, sanki tuvalete gidiyormuş gibi yürü!” diye fısıldadı Fish içinden. Fish kaybolmada en iyisiydi; çeşitli hırsızlık olaylarından sonra yüzlerce kez güvenlik görevlileri ve polis tarafından kovalanmıştı, ama her zaman onların elinden kurtulmayı

başarmıştı. “Püf noktası rahatlamak ve tüm kaslarını gevşetmek, bu seni kaygan yapar, sanki bir kalıp sabunmuşsun gibi davran!” diye açıklamıştı Fish ve Louisa kalıp sabunun pek yumuşak olmadığını söylediğinde, Fish terslemişti: “O zaman sıvı sabun! Hikayemi mahvetmeyi bırak!”

Hikâyeleri severdi, onlarla birlikte trende olmaktan keyif alırdı ve bu yüzden Louisa şimdi kaçması gerektiğini biliyor. Ted'in yanında oturmak çok güzeldi. Louisa gibi birine böyle güzel bir şey olmaz,除非 bir tuzak kurulmuşsa.

Hangi istasyonda olduğunu bile bilmeden raylardan hızla uzaklaşıyor; önemli değil, geri dönecek bir yeri yok. Eğer ortadan kaybolacaksa, bari burada kaybolsun.

Ah, sabun ol! Balık kafasında kıkırdıyor ve Louisa ona şaka yapmanın doğru zamanı olmadığını bağırmak istiyor. Ama bunun yerine, "Seni özledim, aptal," diye fısıldıyor karanlığa. Sonra ıssız bilet gişesinden geçiyor ve çok kayıtsız bir şekilde bir köşeyi dönüyor, yankıyı fark etmeden birkaç basamak aşağı iniyor ve iki adamı çok geç olana kadar görmüyor.

OTUZ

"Erkekler tarafından fark edilmekten daha tehlikeli bir şey yok," dedi Fish, kendisi bu konuda gerçekten beceriksiz olmasına rağmen. Çünkü elbette herkes onu fark ediyordu. Bazen, biraz sarhoş veya uyuşturucu etkisindeyken, elinde tornavidayla yatakta uzanır ve Louisa'ya mırıldanırdı: "Onlara güvenemezsin, hiç erkekler tuvaletinin zeminini gördün mü? Ve bu yaratıkların siyasi kararlar almasına izin veriliyor mu? Ve araba kullanmalarına? Düzgün işeyemeyen insanları dünyanın tüm beygir gücünün başına mı getirmek istiyoruz? Onları *tek bir* atın bile başına getirmemeliyiz!" Ama uykulu ve üzgünken, karanlıkta fısıldardı: "Erkeklere güvenemezsin Louisa, onları sevmek çok kolay."

Fish her zaman birine aşıktı, hoşlanmaları aldığı uyuşturucular gibiydi, kredili mutluluk. Kalbi borcunu faiziyle ödüyordu. Dünya onun için çok dikenliydi, sürekli çiziliyordu. Alaycı görünmeye çalışıyor, Louisa'ya kimseye güvenmemesini söylüyordu, ama derinlerde Fish'in en büyük sorunu mutlu sonlara inanmasıydı. Bu yüzden incinmesi çok kolaydı. Dahi erkeklere aşık oluyordu, ama birçoğu da dahi değildi ve en kötüleri de iyi kalpli olanlardı. Onu arabalarıyla alıyorlar ve bazen ona hediyeler veriyorlardı. Louisa keşke sadece mücevher veya saat olsaydı diye düşünüyordu, ama çoğu zaman Fish'e çok daha acımasız bir şey veriyorlardı: vaatler. Eşlerini veya kız arkadaşlarını bırakacaklarını, onunla bir hayat kuracaklarını söylüyorlardı, ama elbette bu asla gerçekleşmiyordu. Fish geceleri yanında uyurken, Louisa için dünyanın tüm eşlerinin bu kişi için terk edilmemesi anlaşılmazdı. Kimsenin onun en iyisi

olduğunu fark etmemesi. Ya da neredeyse, en azından. Tamam, belki sabahları değil,

Fish'in tek kötü yanı sabahları berbat olmasıydı, çünkü her zaman mutlu uyanırdı ve bu, sabahın ne olduğuna dair tam bir yanlış anlamaydı. Normal bir insan olan Louisa, her uyandığında Fish'i sanki hayatının en güzel günü olacakmış gibi yatakta zıplarken bulurdu. Sonra her geçen saatle birlikte daha da üzülürdü, ta ki akşamları solmuş bir çiçeğe benzeyene kadar; eğer onun açmasını istiyorsanız, ışığı en iyi şekilde değerlendirmeniz gerekirdi.

O baharın başlarında, on sekizinci doğum gününde, güneş bütün gün parlamıştı ve Louisa onu kasabada dolaştırırken, eski püskü bir bisikletin arkasında oturmuş, sanki gölgelerin dişleri varmış gibi ışığı kovalarken kahkahalar atıyordu. Güneş batarken ve Louisa arkadaşının solgunlaştığını görünce, aklına gelen en büyülü şeyi yaptı: bir kütüphaneye girdi. Çünkü bütün peri masalları oradaydı.

Doğal olarak, Louisa, Fish kadar yerlere izinsiz girme konusunda iyi değildi, bu yüzden tamamen teknik olarak bakıldığında bu aslında bir izinsiz giriş değildi, daha çok kasten içeri kapatılmaları gibiydi. Bu da, tamamen teknik olarak bakıldığında, yine de bir izinsiz giriş sayılabilir. Ama asıl önemli olan izinsiz giriş değil, planın kendisiydi; Fish, Louisa'nın her şeyin nasıl gerçekleşeceğini planlamak için ne kadar zaman harcadığını fark ettiğinde. "Beyninde bu kadar yer kapladığımı bilmiyordum," demişti Fish. "Her zaman beynimin her yerindesin," diye yanıtlamıştı Louisa. "Eldivenlerimi orada mı bıraktım? Her yerde aradım!" diye sırıtmıştı Fish. "Şşş!" diye karşılık vermişti Louisa, çünkü güvenlik görevlilerinin sesini duymuşlardı.

Plan, basit olduğu kadar aptalcaydı: Kütüphane kapandığında tuvaletlerden birine, en arka kabine saklanmışlardı. Ama tabii ki gardiyanlar içeri girmiş ve kabinlerden birinin kilitli olduğunu fark etmişlerdi; kızlar daracık tuvalet koltuğunda birbirlerine sokulmuş, nefeslerini tutmuş oturuyorlardı.

Önce gardiyan bağırdı ve kilitli kabinin kapısına o kadar sert vurdu ki Louisa yerinden çıkacak gibi oldu. Cevap gelmeyince gidip bazı aletler aldı, sonra birkaç dakika dışarıda vidaları söktü ve kilit tık diye kapanınca Louisa o kadar çok sıçradı ki neredeyse çığlık attı. Gardiyan yumruklarını sıkarak zafer edasıyla kapıyı açtı ve Fish elini Louisa'nın ağzına kapattı, kalpleri o kadar hızlı atıyordu ki gardiyanların onları duymaması akıl almazdı.

"Sana söylemiştim! Kilit kendi kendine kapanmış olmalı!" diye homurdandı diğer gardiyan.

İlk güvenlik görevlisi, boş tezgaha şaşkınlıkla bakakaldı.

“Sanırım bir şey duydum…” diye mırıldandı.

"Hadi ama, eve gitmek istiyorum, maç yakında başlıyor," dedi ikinci gard.

Böylece gittiler. Övünmek gibi olmasın ama plan o kadar aptalcaydı ki dahiceydi. Louisa, tüm kapılar açık olursa muhafızların tüm kabinleri kontrol edeceğini, ancak sadece bir kapı kilitliyse diğerlerini açmaya zahmet etmeyeceklerini anlamıştı. Çünkü hangi aptal açık bir kapının arkasına saklanmaya çalışır ki?

“Sen en iyisisin, Dev! Bunu sana daha önce söylemiş miydim?” Fish, birkaç dakika sonra banyodan çıkıp karanlık, boş kütüphaneye doğru yürüdüklerinde sırıtmıştı. Bir sigara yakmıştı ve Louisa, sahibinin mısır gevreği kasesine fare bırakmış bir kediden daha gururlu görünüyordu.

"Sana daha önce hiçbir erkeğin vermediği bir şey vermek istedim," diye gülümsedi ve ardından Fish onun elini tuttu.

Rafların denizinde, kitap dalgaları arasında dolaştılar ve Louisa hayatında hiç bu kadar sessiz bir yerde bulunmamıştı. Gerçekten de çılgıncaydı; Fish sessiz yerleri severken, her zaman gürültüye ihtiyaç duyan Louisa ile arkadaştı. Aslında her zaman *gürültüydü* Louisa. Eğer konuşmuyorsa mırıldanıyordu, çünkü ölümden korkuyordu ve ölüm sessizdi. Ama birkaç anlığına o bile sessizliği kucakladı.

Sonra oyunlar oynadılar. İnsanlığın yok edildiği bir zombi filminde olduklarını hayal ettiler, sonra da saklambaça geçtiler ki bu

son derece aptalca bir fikirdi çünkü Fish bu oyunda o kadar iyiydi ki Louisa paniğe kapılmaya başladı. "Pes ediyorum, çık dışarı!" diye çaresizce karanlığa tısladı, ancak Fish aniden ortaya çıkıp onu korkuttuğunda "NE DEDİN???" diye bağırdı. Louisa dehşet içinde çığlık attı ve Fish "ŞŞŞ!" diye tısladı. Sonra yere uzandılar ve Fish yüksek sesle okudu çünkü kütüphanedeki en sevdiği şey masallardı, ama Louisa'nın en sevdiği şey Fish'in sesiydi.

"Merak etmeyin, o baş karakter, bu yüzden ölmeyecek! Masallarda baş karakter asla ölmez!" diye açıkladı Fish, özellikle beğendiği bir masalı okuduktan sonra.

Yanılıyordu. Çünkü onların masalında ölen balıktı.

O gece kütüphanede acıktıklarında, ıssız kafeteryada Coca-Cola içip kek yediler. Fish, teknik olarak bunun hırsızlık olmadığını belirtti: "Kütüphanedeyiz, değil mi? Yani ödünç alınmış bir şey." Fish meraklanıp "Acil Çıkış" yazan bir kapıyı açmasaydı, muhtemelen bütün gece orada kalacaklardı. Sonra alarm çaldı. Louisa banyodaydı ve pantolonu ayak bileklerinde koşarak bunun en akıllıca şey olmadığını söyledi. Sonra Fish mırıldandı: "Sadece nereye gittiğini görmek istedim!" Louisa "Acil Çıkış" yazan tabelayı gösterince, Fish dedi ki: "Tamam, ama nereye çıkış?"

Dahi olduklarını düşünürsek, her zaman dahi değillerdi o ikisi, bu yüzden koşmakta iyi olmaları bir şanstı. En azından Louisa pantolonunu yukarı çektikten sonra öyleydiler.

Eve dönerken ellerini sıkıca tuttular ve şafağın ilk ışıkları Fish'in gözlerinde parlamaya başladığında, Louisa şöyle dedi: "Seksen yaşına kadar yaşasam da fark etmez, çünkü bu benim sonsuza dek sürecek olan şimdiki zamanım." Louisa'nın en çok özlediği şey de bu, çünkü her gün en iyi gün olmayabilirdi, ama Fish ile birlikteyken en azından günün bir şansı olduğunu biliyordunuz.

“Ölümden korkmamalısın, Dev!” demişti Balık, koruyucu aile evine neredeyse vardıklarında ve sonra gökyüzünü işaret ederek: “Güneşe bak, her sabah doğmasının ne kadar çılgınca olduğunu anlıyor musun? Anlıyor musun, Dev? Burada olmamızın ne kadar çılgınca olduğunu?” Sonra Balık, bir insanın tüm bunları yapabilmesinin ne kadar akıl almaz olduğunu, bir bedenin ne kadar imkansız olduğunu göstermek için Louisa'ya hırlamış, ulumuş ve yüz ifadeleri yapmıştı. “Var olmamız bile tamamen inanılmaz değil mi? Yani artık var olmadığımızda bir trajedi olmayacak! Var olmamız gerçekten harika, çok harika.”

Louisa, öldüğünden beri neredeyse her gece karanlığa doğru çığlık atarak uyanıyor: "Pes ediyorum! Çık dışarı!"

Aşırı dozdan ölen birini seven herkes için lanet aynıdır: Keşke her an, her gün o insanla birlikte olabilseydik, o zaman bu asla olmazdı diye düşünürüz. Suçun bizde olması asla değişmez.

Louisa ve Fish birlikte bir hayat sürdüler, ama sonunda iki ayrı hayatları oldu. Louisa okulda kızlar gibi olmaya çalıştı, onlar gibi makyaj yaptı, onlar gibi giyindi, ama tabii ki kızlar sadece güldüler. Giydikleri kıyafetler Louisa'nın bedenine bile uymuyordu. En çok da özgüvenlerine imreniyordu. Kim olduklarını biliyorlardı, çünkü aileleri vardı, girdikleri her odaya ait olduklarına dair bir inanç miras almışlardı. Louisa kendini laboratuvarda doğmuş bir fare gibi hissediyordu. Kızlar okul tatilinden döndüklerinde gezilerden, restoranlardan ve deniz ziyaretlerinden bahsediyorlardı. Hepsi yüzebiliyor, paten kayabiliyor ve çubuklarla yemek yiyebiliyorlardı. Kızlardan biri Louisa'ya "sashimi" sevip sevmediğini sordu ve Louisa bunun yeni ve havalı bir müzik grubu olduğunu düşündü, bu yüzden "Evet! Onları sürekli dinliyorum!" dedi. Kahkahaları adeta saçma taneleri gibiydi.

Bir keresinde, yanlışlıkla, elbette birinin annesi sınıftaki tüm kızları aynı olup olmadıklarını kontrol etmeden davet etmişti. Bir

doğum günü partisine davet edilmişti. Ama birkaç saatliğine her şey harikaydı; Coca-Cola içtiler, film izlediler ve erkekler hakkında dedikodu yaptılar. Louisa tek kelime etmedi ama yine de neredeyse normal hissediyordu. Sonra birinin cüzdanı kayboldu ve herkes ona baktı. Cüzdan tekrar ortaya çıktı, bir yatağın arkasına düşmüştü, ama o zamana kadar Louisa onların gözlerinde ne olduğunu zaten görmüştü: onlardan biri değildi, gerçekten de değildi. Bundan sonra denemekten vazgeçti, yalnızlık hayal kırıklığından daha iyiydi.

Fish başka yerlere ait olmaya çalıştı. Okula gitmeyi bıraktı, karanlık sokaklara ve kara deliklere kayboldu, şişeler ve haplar sisinin içinde daha büyük arkadaşlar buldu. Bazen Louisa onunla gitmesine izin verilmediği için üzülüyordu, ama Fish şaka yapıyordu: "İkimiz de akşamdan kalma olursak yarın bana kim bakacak?" Gece koruyucu aile evine döndüğünde, odadaki tüm ışıklar kapatılmadıkça soyunmazdı. Uzun kollu gömleklerle uyurdu. Bir keresinde şöyle demişti: "En kötü yanımı görmeni istemiyorum, Dev. Sadece senin zihninde kendimin en iyi versiyonu olmak istiyorum."

Fish, gerçekliğe katlanamayacak kadar nefret ediyordu; onu kurtarmaya çalışmak, ağla duman yakalamaya çalışmak gibiydi. Kızlar aynı yatakta yatıyorlardı ama yine de birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Fish'in on sekizinci doğum gününden kısa bir süre sonra, bakım evindeki yetişkinler sırt çantasında tüm altın takıları ve saatleri buldular. Tabii ki Fish bunları nereden aldığını söylemeyi reddetti, bu yüzden yetişkinler polisi aradı. Kolyelerden biri iyi kalpli adamlardan birinden gelmişti, ancak aslında adamın karısına aitti ve adam Fish'e verdikten sonra sigorta parasını almak için çalıntı olduğunu bildirmişti. Polis soruşturma başlattı. Fish'in bakım evinde kalmasına izin verilmedi, oradaki yetişkinler ondan sorumlu olmak istemiyorlardı. Bu yüzden kasaba ve gece tarafından yutuldu. Louisa onunla kaçmak istedi, ancak Fish buna izin vermedi, çünkü Louisa henüz on yedi yaşındaydı ve polis onları arayacaktı. Tanrım, Louisa söylenenleri yaptığı için kendinden ne kadar nefret ediyor. Fish'in yaptığı son şey, onu yanağından öpmek ve şu sözü vermek

oldu: "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Peri masalımız daha yeni başladı."

Birkaç gece sonra, güneş doğarken kütüphaneye bir temizlikçi geldi. Fish'i yerde, masal kitaplarının arasında kıvrılmış halde buldu. Bakımevini arayan polis memuru, doktorun aşırı dozdan öldüğünü söylediğini, ancak Fish'in uykusunda huzur içinde uykuya daldığını belirtti. Vücudu mutlulukla doluydu.

OTUZ BİR

Louisa aniden merdivenlerde durdu. Sokaktaki arabanın yanında iki adamı gördü, sigara kokularını aldı, ne söylediklerini duyamadı ama kahkahalarının sertliğinden iyi bir şey olmadığını anladı. Kötü bir koruyucu aile, bir çocuğa birçok şey öğretir, ama en önemlisi tehlikeyi tanımayı. Dudaklarını ne kadar sert ısırdığını fark etmeden önce ağzında kan tadı hissetti. Merdivenlere doğru tekrar baktı ama oraya geri koşmanın bir anlamı olmadığını fark etti, her an tren perondan gürültüyle uzaklaşacaktı, asla zamanında geri dönemezdi. Burada, etrafta başka kimse yoktu, en yakın evler çok uzaktaydı, dünya küçülüp sadece kendisi ve adamlardan ibaret kaldı. Bundan daha tehlikeli bir şey yoktu.

"Durun! Durun! Sessiz olun..." diye bağırdı sokaktaki adamlardan biri aniden.

"Ne?" diye homurdandı diğeri, Louisa onun sarhoş olduğunu anlayabiliyordu.

"Bir şey duyduğumu sandım. Hayır. Muhtemelen hiçbir şey değildi," diyor ilki.

Beyin stres altındayken bir sürü aptalca şey yapıyor. Hiç işbirliği yapmıyor. Birdenbire Louisa'ya kütüphane tuvaletindeki numarasını, yerde sürünerek, yan duvarın altındaki boşluktan geçip yan kabine girmesini ve Ted'in bunu öğrenseydi ne kadar iğreneceğini hatırlatıyor. Kahkaha atmamak için elini ağzına götürmek zorunda kalıyor. Aptal, aptal beyin. Merdivenlerdeki gölgelerin ona uzun kollarıyla sarılması tamamen şans eseri. Duvara yakın kalarak ve arabadan hızla uzaklaşarak, ikişer ikişer

merdivenlerden aşağı, sokağa doğru iniyor. Adamların onu görüp görmediğini bilmiyor, ama sokak lambalarının ötesine geçer geçmez gece karanlık bir deliğe dönüşüyor.

Artık arkasındaki treni göremiyor, perondan ayrıldığını duymuyor, ama Ted'in onu ve tabloyu terk ettiği için ondan nefret etmeyeceğini umuyor. Ted'in en kötü yanı, nazik görünse de aslında kötü niyetli olabileceği değil, gerçekten nazik olabileceği. Keşke ona inandığıyla ilgili söylediklerini söylemeseydi. Bu çok fazla sorumluluk. Ona verebileceği tek şey hayal kırıklığı.

Güneşin doğmasına daha saatler var, tren istasyonunun ışıklarının ötesinde yol zifiri karanlık ve tamamen sessiz, sırt çantasının askılarını sıkıca tutuyor. On sekiz yaşında ve yalnız, kayıp değil, sadece yok olmuş.

Sonra bir adamın bağırdığını duyuyor. Sonra bir başkasının. Ve koşmaya başlıyor.

OTUZ İKİ

Ted, isimsiz bir gün hakkında güzel bir rüya görüyor. Çünkü gerçekten iyi bir yaz tatili sadece iki günden oluşmalı: ilki ve sonuncusu. Aradaki tüm günlerin adı olmamalı, salı mı pazar mı olduğu önemli olmamalı. İyi bir yazda her şey sadece bisikletler, çizgi romanlar ve tuzlu sudan ibaret olmalı, yüzünüzde güneşle zaman geçirmekten ibaret olmalı. Bir iki küçük osuruk, bir iki küçük kıkırdama.

Joar, bir sabah erken saatlerde iskelede, sanatçının daha sonra tabloya dönüşecek olan ilk eskizlerini gördüğünde, "Bunu renklendirmeyecek misin?" diye düşündü.

"Hiç boyam yok," diye itiraf etti sanatçı mutsuz bir şekilde.

Rüyada diğerlerinin hepsi on dört yaşında, ama Ted büyümüş, belki de o zamanlar zaten kendini öyle hissettiği için. Soruyu soran da oydu:

“Boya ne kadar tutar?”

"Fazla fazla," dedi sanatçı.

“Biraz boya ne kadar pahalı olabilir ki?” diye homurdandı Joar ve gerçekten takdire şayan bir iyimserlikle şortunun ceplerini yoklamaya başladı, çünkü ondan daha sık cebinde para taşıyan kangurular vardı.

Bunun üzerine sanatçı derin bir nefes aldı ve onlara maliyeti tam olarak söyledi, çünkü kasabada resim malzemeleri satan bir dükkan

vardı ve vitrindeki her fiyat etiketini ezberlemişti. O zaman üç arkadaşı en az altı kalp krizi geçirecek gibi oldular.

"Boya için mi?" diye bağırdı Ali.

Joar hayretle, "Bütün sanatçılar milyoner mi yoksa?" diye sordu.

"Boş ver, unut gitsin," diye fısıldadı sanatçı mutsuz bir şekilde ve resmin hiç var olmamasına bu kadar yaklaşmıştı.

"Bir de o lanet olası bezlerden birine ihtiyacınız var, değil mi? Üzerine resim yaptığınız şey? Onun fiyatı ne kadar?" diye sordu Joar.

"Tuvalden mi bahsediyorsun?" diye alay etti Ali.

“'Yani caaanvaaas mı demek istiyorsun?'” diye somurtkan bir şekilde taklit etti Joar.

"Neden fiyatını soruyorsun ki? Zaten saymayı bilmiyorsun," diye sırıttı.

Joar orta parmağını kaldırıp saymasını söyledi. Ali ise o sevimli küçük parmaktan daha büyük maçlar gördüğünü söyledi. Joar aslında neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyordu.

"Boş ver gitsin," diye tekrarladı sanatçı sessizce, ama kimse duymadı çünkü Ali, Joar'a küçük bir taş attı.

Aslında çok sert bir atış değildi ama kulağına isabet etti ve Joar'ın hassas kulakları vardı. Bu yüzden onu suya doğru kovaladı. On dakika sonra, bitkin ve sırılsıklam bir halde iskelede yan yana uzanırlarken Ali şöyle önerdi:

“Belki bir iş bulmayı deneyebiliriz?”

"Ne tür bir iş? Dilek kuyularını soymak mı?" diye sordu Joar.

Şaşırtıcı bir şekilde, o anda bir fikri ortaya atan Ted oldu. Ve yine şaşırtıcı bir şekilde, bu hiç de kötü bir fikir değildi.

Rüyalarında birdenbire süpermarketin dışındaki büyük otoparkta belirirler. Ama gerçek hayatta mutlaka yürüyerek gelmiş olmalılar. Ya da bisikletle? Öyleyse bisikletleri çalan Joar mıydı? Ted'in hafızası onu yanıltıyor, ama rüyalar umursamaz. Gerçek hayatta hepsi korku ve keder içindeydi ve yakında başka bir cenaze olacaktı, ama o yaz yine de mutluydular.

“İşte orada! Şu yaşlı kadına sor!” dedi Joar, Ali'yi öne doğru iterek.

“Tamam, tamam!” diye çıkıştı Ali, sonra Ted ve sanatçıya saklanmalarını söyledi, ama Joar'a da şöyle talimat verdi: “Sen olduğun yerde kal!”

Joar söyleneni yaptı, bu bir rüyada bile küçük bir mucizeydi. Süpermarket tüm alışveriş arabalarını demir bir kırkayak gibi birbirine zincirlemişti ve bir arabayı serbest bırakmak için bir madeni para atmak gerekiyordu; Ted fikrini buradan almıştı. Ali yaşlı kadının yanına yürüdü, en çocuksu gülümsemesiyle gülümsedi ve şöyle dedi:

"Affedersiniz, yanımda sadece kağıt para var, bana bir araba için bozuk para verebilir misiniz?"

Kadın şüpheci görünüyordu, bu yüzden Ali hızla Joar'a doğru başını salladı ve şöyle dedi:

“Annem beni ve küçük kardeşimi alışverişe gönderdi. Ama bize bozuk para vermeyi unuttu. Kazadan beri bir şeyleri hatırlamakta zorlanıyor...”

Hakkını vermek gerekirse, Ali hem rüyada hem de gerçek hayatta harika bir oyuncuydu; gözlerinde gerçek yaşlar vardı, her şey yerli yerindeydi. Kadın ona bir madeni para verdi ve Ali geri döndüğünde Joar ona sanki tek boynuzlu at dışkısıymış gibi bakakaldı.

“Bu da ne? Bedava para mı? Bunu neden daha önce düşünmedin, Ted?”

Ali, Ted'in sırtını hafifçe sıvazladı ve Ted, iltifat ile suçlama arasında gidip geldi. Ardından Ali heyecanla şöyle dedi:

“İşte! Git ona sor!”

Böylece Joar bir sonraki kadına yaklaştı ve işler iyi gitti. Aslında biraz fazla iyi gitti. Kadın Joar'ı o kadar sevimli buldu ki yanağını çimdikledi ve onunla birlikte dükkana girip alışverişini yapmayı teklif etti, ancak Joar kadının onu eve götürüp bodrumuna kilitlemek istediği izlenimine kapıldı. Sonra yaşlı bir adam vardı, Ali ona yaklaştı ve eğer adamın karısı ortaya çıkmasaydı muhtemelen tüm cüzdanını alırdı. Öyle ki, yaşlı adama bağırıldı. Ted'in hem yaşlı erkeklerle hem de kadınlarla aynı başarısızlık oranı vardı. Sanatçı

sadece bir adama sordu, o da arabada yalnızdı ve adam gülümsedi ve torpido gözüne bakmaya başladı. Evde nakit parası olduğunu söyledi ve sanatçının onunla gitmek isteyip istemediğini sordu. Arabanın camından elini uzattı ve sanatçının yanağını okşadı ve çocuk buz kesti. Ali altmış metre uzakta duruyordu ama o tür bir adamı kilometrelerce öteden bile tanıyabilirdi, bu yüzden bağırdı: "DİKKAT ET!"

Nerede olursanız olun, bunlar sihirli sözler, zamanı bir anlığına durduruyorlar. Otoparktaki herkes durup etrafına baktı, adam dehşet içinde sanatçıyı bıraktı ve sanatçı da fırsatı değerlendirip kaçtı.

Gençler bundan sonra bir mola verdiler. Otoparka şüpheli bir şekilde bakan bir güvenlik görevlisi çıktı, bu yüzden yapabilecekleri en az şüpheli şeyin süpermarkete girmek olduğuna karar verdiler. Ted, para istedikleri yaşlı kadınların hepsinin onları orada göreceğini düşünerek alışveriş arabası almaları gerektiğini söyledi.

"Bazen gerçekten çok zekisin," diye gülümsedi Ali.

Ted'in o olaydan sonra ne kadar dik yürüdüğünü düşünürsek, kafasını kapının üst kısmına çarpmaması bir mucizeydi.

Joar arabaya oturdu, ressam arabayı yönlendirdi, Ali raflardaki şeyleri işaret etti ve Ted koşup onları getirdi. Bekçinin bir şeylerin ters gittiğini düşünmemesi için paralarının bir kısmını harcadılar, arabaya küçük bir paket kurabiye ve birkaç kutu gazlı içecek koydular, ama daha da fazlasını sırt çantalarına doldurdular. Bir köşeyi döndüler ve ressam çekinerek biraz pasta alıp alamayacaklarını sordu; aylardır ilk kez aç olduğunu söylediğini duymuşlardı. Ted hayatının geri kalanında Danimarka pastalarını çok sevecekti.

Joar, beğendiği tüm farklı deodorantları koklamak için bir rafa durdu, sonra bambaşka bir rafın yanından geçtiler ve aniden sordu:

"Hey Ali, bunlar nasıl çalışıyor?"

Ali, işaret ettiği küçük tampon paketlerine baktı.

“Şaka mı yapıyorsunuz? Bunlar nasıl *çalışıyor* ?”

Joar kızardı, ama merakı utancını bastırdı ve homurdandı:

“Evet! Bu gerçekten çok aptalca bir soru değil mi? Yani... onları öylece içeri mi itiyorsunuz... yani, ta yukarıya kadar mı?”

Ali muhtemelen bir an için onun neredeyse hayranlık uyandıran aptallığına karşı bir tür sempati duydu, bu yüzden tamamen küçümseyerek olmasa da şöyle dedi:

"Başka nasıl işe yarayacaklarını düşünüyorsun? Onları yutup, aşağı inmelerini mi bekleyeceksin?"

Joar mırıldandı:

“Ama... yürürken düşmüyorlar mı? Belki de küçük kancaları falan vardır diye düşündüm?”

Ali o kadar yavaş göz kırptı ki, kirpikleri çoraplarına değecekmiş gibi görünüyordu.

“Ne tür kancalar bunlar? Tamamen aptal mısın? Kancalar neye takılı olacak ki? Tampon neden düşecek ki?”

Bu sırada Ted ve sanatçı ona yetişmişlerdi; belli ki konuşmanın hiçbirini duymamışlardı, ama Joar, bağlam eksikliğinin kimsenin kesin bir görüşe sahip olmasını engellememesi gerektiğini düşündü, bu yüzden şöyle dedi:

“Ted! Sence tamponlar nasıl yerinde kalıyor?”

Ted o kadar rahatsız görünüyordu ki, neredeyse eriyip sadece irade gücüyle bir giderden aşağı akacaktı. Sonra mırıldandı:

"Belki de sıkıştırıyorlardır?"

Ali o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, Ted içgüdüsel olarak eğildi.

"Sence kızlar regl döneminde sürekli birbirlerini sıkıştırıyorlar mı? Bu senin dünyaya geldiğin ilk gün mü yoksa? Beyninden daha büyük olmalı testislerin!" diye çıkıştı.

Üç oğlan da bu duruma çok şaşırmıştı, tıpkı hakarete uğrayıp uğramadığınızdan emin olamadığınız zamanki gibi. Kız, hiçbirinin çocuk sahibi olmamasını umduğunu, çünkü çocuk sahibi olurlarsa dünyanın en aptal çocukları olacaklarını mırıldandı. Joar, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışır gibi ona baktı. Sonra, çok sabırlı bir öğretmenin tonuyla şöyle dedi:

"Sen aptal mısın yoksa? Erkekler çocuk sahibi olamaz."

Ted yardımcı bir şekilde başını salladı:

“Sadece kızlar çocuk sahibi olabilir. Sanırım adet görmemizin sebebi de bu.”

Ali o kadar derin bir iç çekti ki raflar sallandı.

“A-aptallar.”

Sonra kadın, bir paket tamponu oldukça sert bir şekilde Joar'ın kafasına fırlattı ve Joar da sinirlenip ona bir deodorant fırlattı. Ardından kavga ettiler.

"Bir kızın bu kadar hassas olması tipik bir durum," dedi Joar, sonunda kasaya vardıklarında.

Ted "Evet, gerçekten mi?" diyecek gibiydi ama sanatçı ihtiyatla kolundan tuttu ve başını salladı. Bu yüzden Ted hiçbir şey söylemedi ve Ali onu yaşamaya bıraktı.

Kasaya vardıklarında, güvenlik görevlisi kapıda durmuş, sırt çantalarına şüpheyle bakıyordu. Kasiyer ise neşeyle alışveriş arabalarına göz attı.

"Keşke kahvaltıda Danimarka pastası yiyebilsem! Nasıl bu kadar zayıf kalıyorsunuz?" diye neşeli bir şekilde sordu.

Bu sırada gardiyan, gençlere bozuk para veren kadınlardan biriyle konuşuyordu, kadın öfkeyle onların yönünü işaret ediyordu ve gençler gardiyanın bağırmasını bile beklemediler.

"Nasıl bu kadar zayıf kalıyoruz? Çok koşuyoruz!" dedi Joar basitçe.

Sonra, el arabasıyla birlikte her şeyle birlikte otoparka doğru koştular. Bekçiyi şaşırtmak için Joar bir yöne, Ali ise başka bir yöne doğru koştu. Bekçi neredeyse ona yetiştiğinde, Ali "DİKKAT!" diye bağırdı, bu da ona bir saniye kazandırdı ve yana doğru fırladı. Bekçi onu yakalamaya çalışırken ayağı kaydı ve düştü. Ayağa kalktığında, Ali çoktan otoparkın diğer tarafındaki diğer gençlere yetişmişti; ressam el arabasını itiyordu ve Joar bir korsan kaptanı gibi ön tarafa yapışmıştı. Bekçiye bir Danimarka pastası fırlattı ve bağırdı: "Çok solgun görünüyorsun! Bir şeyler yemelisin!"

İşlek bir yoldan dümdüz karşıya geçtiler, neredeyse bir kamyonun altında kalacaklardı ve yokuşu ancak aşağı doğru inerken fark ettiler. Ali ve Ted, arabayı yavaşlatmak için üzerine atladılar ki bu, yapabilecekleri en akıllıca şeylerden biri olmayabilir ve kısa süre sonra araba o kadar hızlı hareket etmeye başladı ki, sanatçının yapabileceği tek şey ya arabayı bırakmak ya da onlarla birlikte gitmekti. İşte böylece dört aptal, şehrin en dik yokuşundan aşağıya bir alışveriş arabasıyla inmenin sonunu buldu.

Ted, kör bir dehşetin, sırtlarının altında metalin şıkırtısının, arabaların kornalarının, bir kulağında uğuldayan rüzgarın ve diğerinde Ali'nin sevinç çığlıklarının hayalini kuruyordu. Tepenin dibinde araba devrildi ve kaldırım dirseklerini ve yanaklarını sıyırdı, ama önemli değildi, Joar küfredene kadar orada mutlu bir şekilde yığılıp kıkırdadılar:

"Lanet olsun. Şimdi de pastamın içine toprak girdi."

O yıl sonbahar geldiğinde, süpermarket alışveriş arabalarını bozuk para kabul etmeyen, sadece kasadan almanız gereken bir tür jetonla çalışan arabalarla değiştirdi. Birkaç yıl sonra, yetişkinler neredeyse hiç nakit taşımıyordu. Gençlere soracak olursanız, bu da toplumun gençlerden nefret ettiğinin bir başka kanıtı.

Arabayı yanlarında iskeleye götürdüler, hep birlikte ittiler, sonra da araba iskelenin ucundan denize doğru uçarken hep birlikte içine atladılar. Belki de Ted'in hayal ettiği an buydu, Louisa'nın bahsettiği "şimdi" anı. Havada oldukları an. Muhtemelen o an hissettiğinden daha iyi hissettiği bir an hiç olmamıştı.

Alışveriş arabası suya o kadar sert çarptı ve o kadar hızlı battı ki, dördü için de her şey kararardı. Karanlıkta, suyun saydamlığını kaybettiği ve aniden tüm ağırlığını hissettiğiniz bir an var. Yukarı doğru dönmeye çalışıyorsunuz ama sadece aşağıya doğru itiliyorsunuz, nabzınız kulaklarınızda gümbür gümbür atıyor, gözleriniz patlayacak gibi acıyor. Sonunda kendinize gelip yukarı doğru yüzdüğünüzü hissettiğinizde, ışığa asla ulaşamayacağınızı düşünüyorsunuz. Su yüzüne çıktığınızda ilk nefesiniz acıdan başka

bir şey değil. Ali'nin nefes nefese "İşte buradayım!" diye haykırması birkaç saniye sürdü.

"İşte burada!" diye nefes nefese bağırdı Ted.

"İşte buradayım!" diye seslendi sanatçı.

Sonra: hiçbir şey olmadı. Sadece sessizlik.

"BURAYA!" diye tekrar bağırdı Ali.

"İşte burada! İşte burada!" diye yanıtladı Ted ve sanatçı.

Sessizlik.

"Burada!"

"Burada!"

"Burada!"

"YARDIM!"

Diğer üçü, Joar'ı suda gördüklerinde çoktan iskeleye tırmanmaya başlamışlardı bile.

"YARDIM!" diye bir kez daha bağırdı.

Burnu zar zor suyun üzerindeydi, sanki bir şey onu aşağı çekiyormuş gibi iki kulaç ileri bir kulaç geri atıyordu. İlk kez suyun altına kaybolduğunda arkadaşları sanki şaka yapıyormuş gibi güldüler, ama ikinci kez kaybolduğunda hemen peşinden suya atladılar.

Ted, Joar'ı nasıl yakaladıklarını asla anlayamayacak, ancak onu sudan çekmeye başladıklarında ne olduğunu fark ettiler: ayağı, para atılan arabanın zincirine takılmıştı, zincir bileğine dolanmıştı ve suda araba bir fil kadar ağırdı. Joar ne kadar panikleyip kendini kurtarmaya çalışsa da, o kadar çok tuzağa düşmüştü. Onu ancak iskeleye çıkan merdivenlere kadar yarı yolda sürükleyebildiler, araba ise su altında ölümcül bir deniz canavarı gibi gizleniyordu.

"Üzerimden alın!" diye bağırdı Joar çaresizce.

Ali suyun içinde yüzüyordu ve önce zincire, sonra da Joar'a düşünceli bir şekilde baktıktan sonra sordu: "Ayağını oraya nasıl sıkıştırdın? Ayakların ne kadar küçük ki?"

Ted, Joar'ı tutarak merdivenlerde oturuyordu ve nefesi kesilerek, "Ayağını soktun ama çıkaramıyorsun? Tampon gibisin!" dedi.

Joar onu tişörtünden yakaladı ve boğmaya çalıştı.

"Üzerimden kaldır!"

Ali, ona bakarak elinden gelen tüm sempatiyle yanında kürek çekiyordu, sonra çok ciddi bir şekilde seslendi: "Tabii. Bozuk paran var mı?"

O kahkaha mı? Bir tsunami.

Sonunda arkadaşlarını kurtarmayı başardılar. Joar o kadar rahatlamıştı ki, öfke bile duymadı. O gün mü? Mükemmeldi. Kimsenin bundan daha fazla ana ihtiyacı yok. İskelede güneşte kurulanırken, ağızlarında pasta kırıntıları ve midelerinde kahkahalarla eve doğru yürürken, her şey hala mümkündü, herkes hala hayattaydı.

Yol ayrımında ayrı yollara giderken birbirlerine "Yarın!" diye seslendiler.

Ted'in en çok hatırladığı şey, eve geldiğinde ön kapıyı açtığında duyduğu sesti. Hafif bir gıcırtı, bastırılmış bir hıçkırık. İlk başta ne olduğunu anlamadı, sonra oturma odasının loşluğuna baktı ve eski piyanonun yanındaki taburede oturan ağabeyinin siluetini gördü. Ted, aileden kimsenin birkaç yıldır orada oturduğunu hatırlamıyordu. Ağabeyi hiçbir şey çalmıyordu, sadece tuşlara bakıyordu ve piyanonun üzerinde boş bira kutuları vardı. Hiçbir şey söylemedi, söylemesine gerek yoktu. Ted, babalarının öldüğünü hemen anladı.

OTUZ ÜÇ

"İyi misin?"

Ted uyanır ama hiçbir şey göremez, trenin tavanındaki ışıklara karşı gözlerini kırpar, yanakları buz kesmiştir. On dört yaşındayken o yaz babasının ölümüyle ilgili en korkutucu şey, hissettiği keder değil, öfkeydi. Yetişkinliğinde defalarca düşündü ki, insanların yalnız kalmaktan korkması bir yalandır, çünkü korktuğumuz şey terk edilmektir. Yalnız kalmayı seçebilirsiniz, ama kimse terk edilmeyi seçmez. Bazen insanlığın sırf kızacak biri olsun diye Tanrı'yı icat ettiğini hayal eder, çünkü ölmüş bir babaya kızamazsınız, en ufak bir şekilde bile. Ted en çok Tanrı'ya kızgındı çünkü daha fazla anı elde edememişti. Babasının sesinden hatırlayabildiği tek şey şuydu: "İyi geceler, hayaletler." Ted çok küçükken, geceleri evde sessizce dolaşan, tüm ışıkları söndüren ve her odaya fısıltıyla bir gülümseme gönderen bir adam: "İyi geceler, iyi geceler, iyi geceler." Bu, hastalandığında sona erdi. Ted'in, babası hayattayken onunla ilgili hiçbir kişisel görüntüsü yok; hatırlayabildiği tek şey yatakta yatan, ölmekte olan biri. Kanser, Ted'in tüm çocukluğu boyunca devam etti. Ancak bir ebeveyni kaybetmenin en dikkat çekici yanı, kayıplarının hissedilmesi için onları özlemenize bile gerek olmamasıdır. Bir ebeveynin temel işlevi sadece var olmaktır. Orada olmalısınız, bir teknedeki denge ağırlığı gibi, aksi takdirde çocuğunuz batar.

"İyi misin?" diye soruyor ses tekrar, nazikçe.

Orkestra şefi, koltuğun üzerinden eğilmiş duruyor. Ted utanarak avuçlarıyla gözlerini ve yüzünü siliyor, bir anlığına fazla uzun süre ellerini arkasına saklanıyor, sanki saklambaç oynuyormuş gibi.

"Evet... evet... affedersiniz, affedersiniz."

Orkestra şefi garip bir şekilde gülümsüyor.

"Özür dilemesi gereken ben olmalıyım. Ona senin uyumana izin vereceğime söz vermiştim ama... ağlıyormuş gibi sesler geliyordu."

"Alerjilerim yüzünden," diye yalan söylüyor Ted elleriyle yüzünü kapatarak.

"Ah," diyor kondüktör. "Trendeki yolculardan herhangi birinin yanında ilaç olup olmadığını kontrol etmemi ister misiniz?"

"Hayır! Hayır! Lütfen, gerçekten sorun yok," diye yalvardı Ted.

Orkestra şefi tekrar gülümsedi ve Ted'in omzuna kısaca dokundu, Ted de bundan hoşlanmadı. Bu oldukça önemli bir şey.

"Yapabileceğim bir şey varsa bana bildirin. Trenin yine mekanik bir sorunu var, bu yüzden burada biraz daha kalacağız," diyor.

Ted sessizce başını salladı ve orkestra şefinin eski dövmelerinin ve orta yaşın ilk kırışıklıklarının altında, bir hayatın küçük haritalarını taşıyan güzel elleri olduğunu düşündü. Koridorun diğer tarafında bebek hapşırdı, sonra kendi vücut fonksiyonlarına şaşırmış bir şekilde güldü. Orkestra şefi de döndü ve güldü. Ancak o zaman Ted etrafına baktı ve Louisa'nın orada olmadığını fark etti. Koltuğunda bir çizim vardı, sanatçının genç bir adam, henüz hasta olmayan hali. Onu böyle hayal edebilmesi şaşırtıcıydı. Alt köşeye birkaç kafatası çizmiş ve şöyle yazmıştı: *Ted için. Umarım kuşlar senin için şarkı söyler.* Parmakları titremeye başlayınca kağıt hışırdadı, ayağa kalktı ama sadece boş bir bagaj rafı buldu. Resmin bulunduğu kutu, küllerin bulunduğu kutu ve Ted'in bavulu hala yerdeydi, ama Louisa'nın sırt çantası yoktu.

"Nerede... nerede...?" diye sormaya başlar, hâlâ kafası karışık ve yarı uykulu bir halde, ardından kondüktöre birden şöyle der: "Durun! *Bana uyumama izin* vereceğinize söz verdiğinizde ne demek istediniz?"

Orkestra şefi, gözlerini omzunun üzerinden parlak bir şekilde çevirdi.

"Arkadaşın mı? O da bu istasyonda iniyordu. Sana veda edecek mi diye sordum ama senin biraz uyumanın daha iyi olacağını söyledi."

"Neyden bahsediyorsun? İnmekten mi? Trenden inmekten mi? Neden *trenden* insin ki?" diye kekeledi Ted, göğsünde aniden bir piyanonun üzerine düşen bira kutuları gibi bir panik duygusuyla.

Orkestra şefi, Ted'in ona yerçekiminin nasıl işlediğini sormuş gibi görünüyor.

“Şey... trenden inmeniz gerekiyor... trenden inmeniz gerekiyor. Ne demek istiyorsunuz?”

“Neden buradan insin ki?”

Orkestra şefi soruyu anlamak için gerçekten elinden gelenin en iyisini yapıyor.

“Bilmiyorum. Aslında sordum çünkü gecenin bu saatinde burası pek güvenli bir yer değil, ama gitmesi gerektiğini söyledi. Pardon, bir sorun mu var?”

Ted pencereden dışarı baktı, ama platform sessiz ve karanlıktı, tüm sırlarını saklıyordu.

"Gitmesinin üzerinden ne kadar zaman geçti?"

"Belki on dakika."

"On dakika mı?"

"Evet, ilerlememiz gerekirdi ama dediğim gibi, yine mekanik sorunlar yaşıyoruz," diyor kondüktör özür dilercesine, sanki bu öncelikle zaman çizelgesiyle ilgili bir soruymuş gibi. Sonra da sesleniyor: "Bekleyin! Nereye gidiyorsunuz? Yakında kalkacağız!"

Ama Ted çoktan trenden inmiş, perona çıkmış, karanlığın içine karışmıştı. Elinde tuttuğu tek şey onun çizimiydi. Adını haykırdı: ilk seferinde emir verir gibi, ikinci seferinde pazarlık eder gibi, üçüncü seferinde ise dua eder gibi. Bir anne babanın denize bağırması gibi.

Hiçbir şey geri alamıyor, karanlık bir duvar gibi. Zihninin derinliklerinde duyabildiği tek şey sanatçının kahkahası: "Ted, tuvalete giderken kapıyı kapatmayı başarman mucize, yalnız kalmakta çok kötüsün! Sanki içe dönük birisin ama bunda da berbat birisin."

O büyük apartmanda geçirdikleri son yılda, sanatçı sık sık Ted'in bir köşede tek kelime etmeden kitap okumasına şaşırırdı; ama sanatçı başka bir odaya gittiğinde, bir süre sonra geri döndüğünde Ted'i orada oturmuş kitap okurken bulurdu. Ted, sevdikleriyle birlikte olmak istemiyordu, sadece yakınlarında olmak istiyordu. Her gün tam aynı saatlerde güzel altın saatine bakar, kitabını kapatır ve "İlaçlarını alma zamanı!" derdi. Sanatçı ise her zaman iskambil kartlarından evler yapmak veya peynir yemek gibi daha ilginç şeylerle meşgul olduğundan, "Doğum gününde sana o lanet saatten başka bir şey hediye etmeliydim..." diye homurdanırdı.

Yine de, resim için para toplarken Ted'in satmasına izin vermediği tek şey o saatti. Saatin arkasına hepsinin baş harflerini kazımıştı: Joar'ın, Ali'nin, Ted'in ve kendi baş harflerini. Böylece hepsi her zaman onunla birlikte olacaktı.

Ted, ıssız peronda koşarak turnikeden geçerken "LOUISA!" diye bağırır. Cevap yok. Karanlıkta merdivenlerden aşağı iner ve neredeyse bir yabancıya çarpar.

"Pekala, her şey yolunda mı?" diye soruyor adam güler yüzlü bir şekilde.

Genç, hoş bir aksanı var ve Ted, evinden ne kadar uzakta olduğunu hatırlıyor.

"Affedersiniz, ben... arkadaşımı arıyorum. On sekiz yaşında, çok uzun boylu genç bir kadın... sürekli konuşuyor! Onu gördünüz mü?" diye açıklıyor, yere düşürdüğü çizimi dikkatlice yerden alırken.

Genç adam özür dilercesine başını salladı.

"Üzgünüm."

“Yine de teşekkürler,” diye başını hızla salladı Ted, sanki kadının ne kadar ilerlemiş olabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi saatine baktı. Adam arkasından seslendi: "Araştırmada yardım ister misiniz?"

“Ah... bu çok fazla şey istemek olur, ben...” diye mırıldanır Ted, çünkü birden nereden başlayacağını bile bilmediğini fark eder.

"Hiç sorun değil! Benimle gelin, arkadaşım arabasını şuraya park etti."

Adam, Ted'i nazikçe dirseğinden tutarak bir arabaya doğru götürür. Arabanın yanında bir adam durmuş sigara içmektedir. Ted nedenini asla tam olarak açıklayamayacak olsa da, içgüdüsel olarak Louisa'nın çizimini katlayıp cebine koyar.

"Bir kız arıyor, ona yardımcı olabiliriz, değil mi?" diye sesleniyor genç adam.

Arabanın yanındaki diğer adam "Tabii, tabii," diye başını salladı ve sigarasını ayakkabısının altında söndürdü.

Ted yavaşlamaya çalışır, ancak genç adam şimdi elini belinin alt kısmına koymuş, onu açık araba kapısına doğru yönlendirmektedir.

“Sorun yok, gerçekten, yardıma ihtiyacım yok! Eminim trene geri dönmüştür...” diye denedi Ted.

Diğer adam çoktan Ted'in kollarını yakalamıştı. Ted direnince ilk darbe indi ve öfkeyle çığlık attı. İkinci darbe bir pazarlık, üçüncü darbe ise bir dua gibiydi.

Onu arabaya bindirmeyi başaramazlar ama saatini alırlar. Cüzdanını bulmak için ceplerini ararlar ama cüzdanı hala trendeki bavulundadır. Belki tekrar bağırır, belki de bu yüzden o kadar sinirlenirler ki kafasına tekme atarlar, diye düşünür. O anda bile beyni bunun nasıl kendi hatası olabileceğini anlamaya çalışır. Sonra her şey kararır. Duyduğu son şey kulaklarında telefon sesi gibi bir çınlamadır ve Ted, yarın telefonların onun için çalacağını anlar.

OTUZ DÖRT

Louisa trende ne demişti? Bazen bir hikayenin sonunu duymak istemezsin çünkü kimin hayatta kaldığını öğrendiğinde, hikayedeki diğer tüm karakterlerin ölebileceğini bilirsin demişti.

Ted hayatı boyunca erkeklerden korkmuştur. Küçükken, kendisinden altı yaş büyük ağabeyi onu oyun oynar gibi döverdi. Ted'in karşılık vermek yerine büzülmesi bile onu kışkırtırdı. "Karşı koy, korkak! KARŞI KOY!" diye kükrerdi ağabeyi. Ted yine de karşılık vermeyince, daha da sert vururdu. Bir keresinde Ted'i bodrum merdivenlerinden aşağı attı ve Ted kafasını çarparak bayıldı. Hastanede anneleri yalan söyleyip kaydığını söylemek zorunda kaldı, doktor morarmış küçük kardeşine şüpheyle baktı ama Ted o kadar iyi yalan söylemişti ki, doktor bile bunun doğru olduğuna inanmaya başladı. O günden sonra, bir daha kaymamak için bodrum merdivenlerinden inip çıkarken her seferinde çoraplarını çıkardı.

Bazı çocuklar şanslı doğar, "Dünyanın en tehlikeli hayvanı hangisi?" gibi sorular soran çocuklardır bunlar. Ama Ted hiç sormadı, her zaman cevabı bilen bir çocuktu. Bir keresinde sekiz ya da dokuz yaşındayken, anneleri babalarıyla hastanedeyken, Ted'in ağabeyi babalarının birasını çalmış ve okuldan birkaç çocukla mutfakta içmeye başlamıştı. Sarhoş olduklarında Ted'i çağırdılar ve mutfağa gelmeye zorladılar. İlk başta sadece bir şeyleri işaret edip adlarını söylemesini istediler, böylece aksanıyla dalga geçip

gülebileceklerdi. Aynı aksana sahip olan ağabeyi onları teşvik etmedi ama durdurmadı da. Ted odasına kaçmaya çalıştı ama mutfaktaki en sarhoş adam, bariz nedenlerden dolayı "Öküz" olarak bilinen adam, onu gitmekten alıkoydu.

“Kızlardan hoşlanır mısın?” diye sordu Öküz sırıtarak ve Ted de akıllıca başını salladı. “Gerçekten mi? Kedilerden mi hoşlanıyorsun? Yoksa küçük bir ibne misin?” diye hırladı Öküz, sırıtışı kaybolmuştu.

“Susun! Kardeşim ibne değil!” diye kekeledi Ted'in ağabeyi masanın diğer tarafından. Sanki Ted'i savunuyormuş gibi kibar bir ses tonuyla konuşuyordu ama aslında sadece kendini savunuyordu. Büyüdükleri yerde Ted'i suçladıkları şey o kadar ciddi bir suçtu ki, tüm ailenin şerefini tehlikeye atardı.

"Belki sen de bir ibnesin? İbne kardeşler?" diye sırıttı öküz, ayağa kalkıp kollarını öyle bir gerdi ki, sanki bir kamyon çarpsa, sorun çoğunlukla kamyonun olurdu.

Ancak Ted'in ağabeyi inatla şöyle yanıtladı: "Gerçekten de eşcinseller hakkında çok fazla konuşuyorsun. Mastürbasyon yaparken de onları düşünüyor musun?"

Şiddet bir patlama gibiydi. Öküz bir anda masanın üzerinden uçarak Ted'in kardeşinin yüzünü yakalamaya çalıştı, ama vakti yoktu çünkü o sırada Ted'in kafasında bir şeyler alevlenmişti. Masadan dolu bir bira kutusu kaptı ve olabildiğince sert bir şekilde fırlattı.

“KARDEŞİME DOKUNMAYIN!”

Teneke kutu öküzün kaşına isabet etti ve on beş yaşındaki iri yarı çocuk o kadar yüksek sesle bağırdı ki, sesi bütün mahalleden duyulmuş olmalıydı. Ted, darbe gelmeden önce bile boğuk hıçkırıklarla titriyordu. Kaçabilirdi ama bir anlamı olmazdı, öküzün yumruğu küçük göğsüne vurduğunda adeta bir balyoz gibiydi. Ted yerde nefessiz yatıyordu, öküz onun üzerinde durup sırtına, sanki Ted bir et yığınıymış gibi, yumruklar yağdırıyordu. Hiç dayak yememiş insanlar, döven kişinin sahip olması gereken pervasızlığı, böyle bir insanda eksik olan şeyleri veya dayak yiyen kişinin içinde neler olup bittiğini anlamazlar.

Şanslı çocuklar sık sık dünyanın en tehlikeli hayvanının ne olduğunu sorarlar, ama diğer tüm çocuklar zaten bilir. Aslan, su aygırı, yılan, örümcek veya köpekbalığı değildir. Gezegendeki en tehlikeli yaratık, her zaman olduğu gibi, genç bir erkektir. Ve genç bir erkekle ilgili en kötü şey ne mi? Çok yakın zamana kadar sadece bir çocuk olması. Çocuk olmaktan çıktığında kimse önceden haber almaz.

Ted, Ox'tan nasıl kurtulduğunu ya da odasına nasıl sürünerek gittiğini bile hatırlamıyordu. Sadece orada, morluklarının altında titreyerek yatıyordu, sanki ateşi varmış gibi. O gece geç saatlerde, anne babaları eve gelmeden önce, kapısı açıldı ve ağabeyi elinde tostlarla içeri girdi. Ted sessizce yedi ve ağabeyi endişeyle sordu: "Söylemeyeceksin, değil mi? Biraları benim aldığımı?" Ağabeyi, Ted'in geri kalanını anlatacağından hiç endişelenmiyordu.

Bundan kısa bir süre sonra bir gün Ted, annesinin bir arkadaşıyla konuştuğunu duydu. Annesi, büyük kardeşinin odasına kapıyı çalmadan girmiş ve onu porno izlerken yakalamıştı. Telefonda arkadaşına iç çekerek şöyle dedi: "Sanırım bu doğal bir şey? Onun yaşındaki erkek çocuklarının yapması GEREKEN şey bu, değil mi? Kavga etmek ve porno izlemek, erkekler böyle yapar. Yoksa sanırım onun... şey... olduğunu düşünürdüm..."

Ted hayatı boyunca korkak olmuştur.

Tren istasyonunun altındaki arabanın yanındaki kaldırımda, vücuduna yediği tekmeleri duyuyor ama artık hissetmiyor. Belki de beyni, tıpkı mutfakta öküzün onu dövdüğü ve yıllar sonra sınıfta bıçaklandığı zamanlardaki gibi, acı sinyallerini bloke ederek onu koruyor. Yeterince adrenalin bir yalıtım görevi görüyor, dünya

duruyor, tıpkı suya karşı savaşmayı bırakıp kendinizi boğulmaya bırakmak gibi.

Ama sonra kulaklarındaki çınlamanın çok ötesinde bir çığlık duyar; önce kendi çığlığı olduğunu düşünür, ama farklı bir sestir. Tekmeler durunca vücudu çöker, sırt üstü yere düşer, kısa bir mesafedeki tek sokak lambasına bakar. Sonra çığlığı tekrar duyar, adamlardan birinin çığlığıdır, tıpkı tuzağa düşmüş bir hayvan gibi. Hayır, Ted birden fark eder ki, bu bir acı çığlığı bile değildir. Bu bir şok çığlığıdır, tıpkı daha tehlikeli bir hayvanla karşılaşan bir hayvanın çığlığı gibi.

Louisa karanlıktan fırlayıp tek başına çıksa da, Joar gibi o da koca bir çete gibi savaşıyor. Elinde metal bir boru tutuyor, daha sonra onu nereden bulduğunu bile hatırlamayacak, sadece tamamen içgüdüsel olarak kaptığını hatırlayacak.

Zamanla bunun için kendinden nefret edecek ve bu şiddetin onun için ne kadar doğal olduğunu anlayacak. İçinde ne eksik olmalı? Çoğu insan gerçekte neler yapabileceğini asla öğrenemez, ama o asla unutmayacak. Metal boruyu savurur ve ilk adamın kolunun kırıldığını duyar, sonra ikinci adamın bacaklarına olabildiğince sert vurur ve adam çığlıklar atarak yere serilir. Ted bundan sonra sadece metal borunun yere çarpma sesini ve Louisa'nın bağırmasını duyar:

"KOŞMAK!"

Böylece koşmaya başladılar. Ted sendeledi ve kadın onu sürükleyerek götürdü. Merdivenlerden yukarı, turnikeden geçerek perona çıktılar. Trenin raylar boyunca gürleyerek uzaklaşıp geceye karışırken arkasındaki ışıkları tam zamanında görebilecekleri bir noktaya vardılar.

OTUZ BEŞ

Bir tren platformunun tamamını koşup, tren sizi terk ederken ardında bıraktığı sessizlik bulutunun içinde kalakalana kadar, bir kalbin ne kadar yüksek ses çıkardığını anlamıyorsunuz.

"BEKLEYİN!" diye bağırdı Ted çaresizce ışıklara doğru, ama bu, bir balinaya marshmallow fırlatıp yön değiştireceğini düşünmek kadar etkisiz bir şey.

Trendeki hiç kimse onu duymuyor, tren umursamıyor, işte her şey böyle cehenneme dönüyor. Dünyaca ünlü bir tablo, onu resmeden adamın külleriyle birlikte yok oluyor.

Ted öfkeyle bir bale figürü yapıyor.

"Trenden neden indin?" diye çıkıştı, dudağı yarılmış ve burnundan kan akıyordu.

"Sen neden trenden indin?" diye anında karşılık verdi Louisa ve sırt çantasının askılarını tuttuğunda, adam onun parmak boğumlarının ne kadar morarmış olduğunu gördü.

"Senin için endişeleniyordum," diye itiraf ediyor.

"Evet, vay canına, asıl endişelenmen gereken kişi benmişim," diye homurdanarak yüzüne doğru çılgın bir hareket yaptı.

Ted'in göğsü yorgunluktan gümbür gümbür atıyordu; kızgın olduğu kişi kendine gelince, başkasına bağırmak çok fazla enerji gerektiriyordu.

"Neden... neden trenden indin?" diye tekrarlıyor.

Bunun üzerine öfkeyle yerinde zıplamaya başladı.

“Çünkü ben... böylesine değerli bir tablonun sorumluluğunu üstlenemem! Bunu neden anlayamıyorsunuz? Neden siz onu

kendinize saklamadınız?”

Ted içini çekti, burnundan daha fazla kan fışkırdı. Konuşurken tüm vücudu ağrıyordu.

"Çünkü o sana verdi!"

"Neden bu kadar İNATÇISIN?" diye soruyor.

“Ben mi inatçıyım? Sen...” diye bağırır Ted, ama kadının yüzünün tamamen buruştuğunu görünce susar.

“Böyle şeyler... benim gibi insanların başına gelmez, anlamıyor musun?” diye öfkeyle hıçkırıyor. “Bu gerçek olamayacak kadar güzel ve bu her zaman tehlikelidir. Ben sadece... bu lanet olası dünyada hayatta kalmaya çalışıyorum...”

Sonra Ted de öfkeyle zıplamaya başladı, bu da çok acı veriyor, gerçi kendisi çok yükseğe zıplayamıyor.

"Ben de sadece hayatta kalmaya çalışıyorum!" diye bağırıyor, ardından sessizce ekliyor: "Ah..."

Yanakları ıslak.

"Anlamıyorsun."

Onunkiler de öyle.

“Anlamadığım şey ne?”

"ERKEKLERE GÜVENEMEZSİN!" diye bağırıyor.

"BUNU BİLMİYOR MUYUM SANIYORSUN?" diye bağırdı karşılık olarak.

Birbirlerine öfkeli ve umutsuz bir bakışla bakıyorlar. Sonra Louisa raylara doğru bakıyor ve pişmanlıkla gözlerini kırpıyor.

"Resmi kaybetmeni istememiştim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diye fısıldadı karşılık olarak.

İki kırık bebek gibi, yüzleri gözyaşlarıyla ıslanmış halde peronda duruyorlardı. Elbette, bu tamamen dahiyane bir fikir olmayabilirdi, Louisa bunu kabul edebilirdi. Ama trenin istasyondan ayrıldığını *duymayana* kadar her şey çok iyi gidiyordu. Trenden inmiş, turnikeden geçip merdivenlerden aşağı koşmuş, vagonun yanındaki adamların yanından sessizce geçip karanlığa doğru yola

koyulmuştu. Ama orada, trenin kaybolmasını dinlemek için birkaç dakika durmuştu. Aptalcaydı, ama aptal olmak insana özgüdür ve bugün o daha da insandı. Bu yüzden durup dinledi, çünkü umudunu kaybetmesi gerekiyordu. Trenin istasyondan ayrıldığını duyması gerekiyordu ki fikrini değiştirip geri dönmek için çok geç olduğunu bilsin. Çünkü daha önce hiç kimseyi terk etmemişti, bu yüzden bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ama terk edilmek? Bu konuda dünya çapında bir uzmandı.

Ama trenin sesini duymadı. Bunun yerine Ted'in adını bağırdığını duydu, sonra yardım çağırdığını duydu ve şimdi platformun ucunda duruyorlardı ve aralarındaki mesafe, tabloyla saatte yüz milden fazla bir hızla artıyordu. Yani hayır, mükemmel bir plan değildi, gerçekten de değildi.

Louisa kendi kendine mırıldanıyor: "Seni beş dakika bile yalnız bırakmadan ölümüne dövüleceğini bilseydim, gitmeden önce seni banyoya kilitlerdim."

"On," diye yanıtladı Ted somurtarak.

"Ne?"

"On dakika boyunca yoktunuz," diye ısrar ediyor.

Bu sözlere isteksizce, gıcırdayan bir kapı kadar sessizce güldü. Sonra ona bir şey uzattı.

"Burada."

Bunlar Ted'in gözlükleri. Yolda yaşanan kargaşa ve şiddetin ortasında yerde parlayan bir şey görmüş, demir boruyu düşürmüş ve gözlükleri almıştı.

Ted zar zor "Teşekkürler" diyebiliyor.

“Aa, hiç önemli değil, muhtemelen çizilmiş ve kırılmışlardır şimdi, ben...” diye başlıyor kadın, ama adam başını sallıyor.

“Hayır, yani... geri döndüğünüz için teşekkür ederim. Ben... öleceğimi sandım.”

Her zamanki gibi, platforma bakıp hislerini bir hakaretle gizliyor.

“Ah, peki. Bu gözlükler sana yakışıyor. Onları takınca yüzünün daha az kısmı görünüyor.”

Onları bir arada tutan bandı düzeltmeye başlar ve şöyle cevap verir: "O gülüş sana çok yakışıyor. Neyse ki onu senden alamadılar."

"DSÖ?"

"Deneyen herkes."

Kadın, adamın gözlerinin içine çok kısa bir süre bakıyor; belki de zekice ya da dürüst bir şey söylemeyi düşünüyor. Ama bunun yerine platformun diğer ucundan sesler duyuyorlar ve aniden iki genç adamın yüzleri merdivenlerin yanında beliriyor. Adamlardan birinin kolu kırık bir şekilde yanından sarkıyor, diğerinde ise demir boruyu tutuyor. Gözleri artık bir insana ait değil, o ve arkadaşı artık gaspçı değil, avcı olmuşlar.

"Koş!" diye çıkıştı Louisa.

"Nerede?" diye nefes nefese sordu Ted.

"İşte orada!" diye bağırdı ve rayların üzerine atladı.

Ted daha ne olduğunu düşünmeye vakit bulamadan, topallayarak onun peşinden aşağı inmeye başladı.

OTUZ ALTI

Ted, korkunun insan vücuduna ne yaptığını açıklayan birçok kitap okudu, ancak her zaman en temel varsayımdan rahatsız oluyor: korkunun anormal bir şey olarak tanımlanması. Sanki her zaman korkmamamız gerekiyormuş gibi.

Kovalandığınızda, beyniniz anında en önemli şeye, tıpkı elektrik kesintisinde yedek jeneratör gibi, güç yönlendirir; bu nedenle mantıklı düşünmeyi ve stratejik planlamayı yöneten kısımlar kapanır. Bir milyon düşünce tek bir düşünceye indirgenir: hayatta kalma. Ted gerginleştiğinde burnundaki tüm hissi kaybeder, bu yüzden gözlüklerini sürekli takıp çıkarır, bu yüzden onları parlatıyormuş gibi yapar; çünkü korku kan akışımızı değiştirir ve kalp önce en büyük kaslara kan pompalar. Birisi kovalandığında elleri soğur ve enerji tasarrufu için sindirim sistemi durur. Vücudun kovalanmak gibi beklenmedik bir şeye biyolojik olarak hazır olması şaşırtıcı gelebilir, ancak elbette bunun tersi doğrudur. Tam olarak bunun için yaratıldık. Tüm varoluşumuz boyunca önce vahşi hayvanlardan, sonra da birbirimizden kaçtık.

Ted tren raylarının üzerinden topallayarak geçerken Louisa, "KOŞ!" diye bağırdı.

Karşı taraftaki küçük çitin üzerinden sanki hiçbir şey yokmuş gibi atlıyor. Ted ise çitin üzerinden geçmekte zorlanıyor ve dikenli tellere takılıp pantolonunda bir delik açıyor, tam o sırada başka bir tren beliriyor ve yanına *sert bir şekilde* düşüyor. Birkaç mübarek an için

tren, onları platformdaki adamlarla arasına bir duvar gibi giriyor, ancak tren birkaç metre ötelerinden gürleyerek geçerken ve yer sarsılırken, Ted sanki tekrar tekme yiyecekmiş gibi büzülüyor. Sonunda bir beden daha fazla korkuya, daha fazla kaçışa dayanamıyor ve gözlerini kapatıp sadece uyumak istiyor. Louisa ona izin vermiyor.

"Hadi ama!" diye bağırdı, adamın kirli ceketini çekiştirerek. "Arabalarını alıp istasyonun etrafından dolaşacaklar ve bizi diğer taraftan kovalayacaklar, saklanmamız lazım!"

Çimenli bir yamaçtan aşağı kayarak küçük bir meydana ve ıssız bir otoparka doğru ilerlerler. Louisa çaresizce saklanacak bir yer arar, sık çalılıkların arasına gider ve Ted'i doğrudan oraya iter. Kısa süre sonra bir arabanın farlarının yavaşça yaklaştığını görürler. Uzakta bir yerden bir köpek havlar.

Ted, hayatında ölüm hakkında düşünmediği bir zamanı hatırlamıyor. Beyin çok garip. Çalıların arasında büzülmüş, burnunda toprak kokusu, kulaklarında havlayan köpeklerin sesiyle, yirmi beş yıl önce babasının cenazesini hatırlıyor. Kilisedeki papaz kısa tutmuştu, hatta bazıları buna "duygusuz" bile diyebilirdi, ama muhtemelen tam tersiydi. Orgda en ufak bir nota, bir hıçkırık, havadaki en ufak bir değişiklik bile, o gün kilisedeki herkesin paramparça olmasına yeterdi. Papazın bu kadar az konuşması bir merhamet eylemiydi, dinleyicileri zaten hissettiklerinden daha fazlasını hissetmeye dayanamazlardı. Keder, daha kolay bir hayat yaşayanlar için bir lükstür.

Temmuz başıydı, geceleyin kasabanın üzerinden bir fırtına geçmişti ve yağmur soğuk bir perde gibi kalmıştı. Cenaze töreninden sonra yetişkinler kamburlaşarak arabalarına koştular. Kilisede kalan tek kişi Ted'di; kimse onun yokluğunu fark etmemişti çünkü kimse onun orada olduğunu fark etmemişti. Joar, "Elbisedeki bir tüy parçası gibiydi," diye şaka yapardı; "Bütün gün geçebilir ve

aniden onu görüp şöyle düşünebilirsiniz: 'Aa! *Bu* ne zamandır burada?'"

Ted'in annesi, babasının öldüğü gece hastaneden eve döndükten sonra tek kelime etmemişti. Ted'in ağabeyi her sabah piyanonun üzerindeki boş bira kutularının önünde oturmuş, ama hiç çalmamıştı. Cenazeden önce Ted'e söylediği tek şey şuydu: "Ağlamamalıyız. Annemiz için güçlü olmalıyız." Ted söz vermişti. O ve ağabeyi ön sıradaki bankta oturmuş, erkeklerin olması gerektiğini düşündükleri gibi, güçlü ve sessiz olmuşlardı.

Sonrasında, Ted orada tek başına otururken ve kilisenin yüksek çatısının yankısı anlamsız bir şekilde onu sarmışken, sadece sessizlik üstüne sessizlik duyabiliyordu. İçeride kalırsa babasının ölmediğini, gerçekten ölmediğini, yeter ki yağmura ve gerçekliğe dışarı çıkmasın diye düşündüğünü hatırlıyor. Babasının sesini ya da kahkahasını hatırlamaya çalıştı, ama o seslerin olması gereken yerde içinde sadece bir boşluk vardı. O zaman büyük kardeşinin ve annesinin neden sürekli öfkeli olduklarını, neden Ted'den bu kadar nefret ettiklerini anlamıştı; çünkü Ted sadece on dört yaşındaydı. Sadece hasta olan babasını hatırlayabiliyordu. Mutlu babasını, eskiden var olan babasını, piyano çalan babasını kaybetmemişti. Bunun çok daha kötü olması gerek, diye düşündü Ted.

"İyi geceler, hayaletler," diye fısıldamıştı boşluğa.

Ancak o zaman ağladı.

Kilise kapısının açıldığını duymadı. Tam olarak ne zaman içeri girdiklerini ya da onları fark etmeden önce ne kadar süredir orada olduklarını bilmiyordu, ama aniden hepsi etrafını sarmıştı: Joar, Ali ve ressam. Giysinin üzerindeki tüyler gibi. Söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu, bu yüzden ağlamasına izin verdiler, ama yalnız ağlamasına değil.

"Şşş!" diye fısıldadı Louisa çalılıkların arasından.

Ted, utanç içinde, yüksek sesle hıçkırarak ağladığını fark eder. Beyni o kadar aptaldır ki, artık tehdit ile gerçek arasındaki farkı ayırt

edemez, sürekli her şeyden korkar. Genç adamların arabası yolda yavaşça ilerler, Ted'in tırmanırken pantolonunu yırttığı tren raylarının yanındaki çite bakakalmışlardır. Adamlardan biri camdan dışarı uzanıp saklandıkları çalılıklara doğru bakar, ama şanssızdır, çünkü o anda diğer yönden bir taksi gelir. Tam Ted ve Louisa'nın önünde durur. Arabadaki adamlar taksinin farlarından gözleri kamaşır ve yüksek sesle küfrederler.

Kocaman bir yorganı küçücük bir çantaya sıkıştırmış yaşlı taksi şoförü, tıpkı bir geyik çukurdan çıkar gibi arabadan iner. Sonra çalılıkların yanında, bacaklarını açarak, tam Louisa ve Ted'in önünde durur ve kemerini çözmeye başlar.

Louisa fısıldıyor:

“Hayır... hayır, hayır, hayır, bana çişini yapmayacağını söyleyin...”

Kesinlikle öyle. Louisa geriye doğru, çalılıkların içine doğru sendeleyerek Ted'i de peşinden sürükledi. Tam taksi şoförü pantolonunu çözdüğü sırada, arabadaki genç adamlardan biri seslendi: "Hey, yaşlı adam! Yaşlı bir adamla bir kadını gördün mü?"

Taksi şoförü şaşkınlıkla arkasına döndü.

“Burada mı? Burada kimse yok, hayır! Sence başka neden burada işiyorum ki?”

Adamlar bunu birkaç saniye düşünüyor gibi görünüyorlar. Kesinlikle çok zeki oldukları izlenimini vermiyorlar, ancak sonunda içlerinden birinin tekrar küfrettiği duyuluyor. Ardından motor devir alıyor, araba kayarak uzaklaşıyor ve gözden kayboluyor.

Taksi şoförü bir süre kemeriyle uğraştıktan sonra nihayet omzunun üzerinden bakıp mırıldandı: "Artık güvendesiniz. İkinizin de dışarı çıkması artık güvenli diye düşünüyorum."

Ted ve Louisa aynı anda ortaya çıkmayınca, taksi şoförü çalılıklara daha da yaklaşıp şöyle dedi: "Arkadaşlarım, çok çok çocuğum var. Saklambaçta çok çok iyiyim."

Louisa pes eder ve ihtiyatlı bir şekilde başını dışarı uzatır, ancak elinde bir sopa tutmaktadır.

"Geri çekil!" diye emretti.

Taksi şoförü ellerini kaldırarak itaat eder.

"Geri çekil, geri çekil. Ama saklanacaksan, diyorum ki, belki de içerideki arkadaşından daha çevik bir arkadaşınla saklansan daha iyi olur, değil mi? Onu raylardan topallayarak uzaklaşırken kilometrelerce uzaktan gördüm. Buzdolabı kadar çevikti o."

Louisa elindeki sopayı tutarak çalılıkların arasından sürünerek çıkıyor. Ancak o zaman taksi şoförünün aslında yaşlı bir adam değil, yaşlı bir kadın olduğunu fark ediyor.

“Yani... çiş yapmaya niyetin yoktu, öyle mi yapıyordun?” diye tahmin yürütüyor Louisa.

"Çalıların arasına mı işeyeceğim? Hayvan değilim, değil mi?" diye homurdandı taksi şoförü.

Louisa ayağa kalkar, taksi şoförünü baştan aşağı süzer ve sonunda elindeki bastonu yere bırakır. Ted dört ayak üzerinde sürünerek dışarı çıkar.

"İyi misin?" diye soruyor Louisa.

"Harika. Muhteşem. Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye homurdanarak, topuklu ayakkabı giymiş bir midilli zarafetiyle ayağa kalktı.

Taksi şoförü, adamın yüzündeki morlukları görünce acıyarak yüzünü buruşturdu.

“Ouch! Şanslıydın, değil mi? Buralar geceleri hiç güvenli değil, değil.”

"Teşekkürler, bunu fark ettik," diye belirtiyor Louisa.

"Yanlış istasyonda indiniz, değil mi?" diye sordu taksi şoförü, tren raylarına doğru işaret ederek.

“Öyle diyebiliriz,” diye kabul ediyor Louisa, sonra Ted'e doğru başını sallıyor: “Trende bir şey unuttu. Önemli bir şey... Onu bulmamıza yardım edebilir misin?”

Taksi şoförünün yüzünde, neredeyse her dördüncü dişinin doğru yerde olduğu bir gülümseme var.

" *Trenin* yanına mı yetişeyim?"

Louisa, sorusunun ne kadar aptalca olduğunu fark edince iç çekti. Ama bunu bilmek o kadar kolay değil, çünkü trene bindiğinden çok

daha az arabaya binmişti. Ted cebinden tekrar bant rulosunu çıkardı ve gergin bir şekilde gözlüklerini tamir etmeye başladı.

“Yapmamız gerekiyor...” diye başlıyor, cümleyi nasıl bitireceğine dair en ufak bir fikri yokken, taksi şoförü sözünü kesiyor: “TRAIN ile buluşun!”

"Affedersin?"

Taksi şoförünün gözleri, çift espresso içmiş bir porsuğun gözleri gibi çılgınca parıldıyordu.

“Evet! Treni yakalayacağız, yetişeceğiz! Hadi!”

Louisa, sanki birisi ona dondurma ve havai fişek vermiş gibi ışıl ışıl parlıyor.

“Gerçekten mi? Evet! Treni yakalayacağız! Hadi, TED!”

Ted gözlüklerini takıyor.

"Bunun çok iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim..." diye fısıldıyor.

Louisa hemen yanlış anlar ve yanaklarını ısırır.

“Üzgünüm. Gelmemi istemiyorsunuz. Anlıyorum. Bu...”

"Hayır. Yani, evet! Tabii ki de! Neyden bahsediyorsun?" diye homurdandı.

Elleri titriyor. Keşke terk edilmekte olduğu kadar insanları terk etmekte de iyi olsaydı, ama artık çok geç gibi geliyor.

“Kızgın olduğunu anlıyorum. Ama ben sadece tabloyu ve külleri bulmana yardım etmek istiyorum, bunun benim hatam olmasını istemiyorum—” diye başlıyor.

"Biliyorum, Tanrım, elbette biliyorum, kastettiğim bu değildi..." diye ısrar ediyor Ted.

"Öyleyse ne demek *istiyordun* ?" diye karşılık veriyor Louisa. Savunma avukatlığından savcılığa bir anda geçme yeteneği gerçekten eşsiz.

"Yani belki de *tanımadığımız birinin arabasına* binmemiz pek iyi bir fikir değil," diye fısıldıyor Ted, taksi şoförü duymasın diye.

“Resmi geri istiyor musun, istemiyor musun? Yaşlı bir kadın tarafından soyulacağımızdan mı korkuyorsun?” diye fısıldayarak

karşılık verir Louisa; bunu o kadar iyi yapar ki taksi şoförü ancak her şeyi duyabilir. Kadın Ted'e güler.

“Korktun mu? Benden mi korkuyorsun? Ben yaşlıyım, hem de çok yaşlı. Köfte kadar tehlikeliyim.”

Louisa, "Ted her şeyden korkuyor," diye yardımcı bir şekilde bilgi veriyor.

"Hayır, değilim!" diye itiraz eder Ted, gücenmiş bir şekilde, ama tam o anda, ne yazık ki, köpek uzaktan bir kez daha havlar ve Ted sanki iç çamaşırına iğneler batırılmış gibi sıçrar.

Taksi şoförü, "Köpekten mi korkuyorsun?" diye merak ediyor.

"Köpeklerden gerçekten çok korkuyorum," diye başını salladı Louisa.

Ted, ayaklarını iyice açarak onlara doğru döner, ellerini beline koyar, tıpkı çok öfkeli ve çok kısa boylu bir Süpermen gibi davranır ve şöyle der: “Kesinlikle köpeklerden korkmuyorum!”

OTUZ YEDİ

Köpeklerden kesinlikle korkuyor. Hem de çok korkuyor. Ama her zaman böyle değildi, babasının cenazesinden önce.

Yirmi beş yıl önce arkadaşlarıyla kilisede oturuyordu. Arkalarından ayak sesleri duydular ve Joar her zamanki gibi yumruklarını sıkarak, savaşa hazırlanmış bir halde arkasına döndü. Koridordan yürüyen papaz şaşkınlıkla sıçradı.

"Çok özür dilerim, beni korkuttunuz," diye gülümsedi.

"Kiliselerde insanlara sinsice yaklaşma, manyak herif!" diye kükredi Joar ona.

Bakan kendini savunurken, "Ben burada çalışıyorum," dedi.

"Umurumda değil, manyak!" diye belirtti Joar.

Bakan, bu bilgiyle ne yapacağını tam olarak bilemiyormuş gibi görünüyordu. Bu yüzden, Ted'e sempatiyle dönerek şöyle dedi: "Babanızın vefatından dolayı çok üzgünüm."

“Ne için? Onu sen mi öldürdün?” diye çıkıştı Joar, o kadar hızlı konuştu ki Ali bile nefesini tuttu. Joar önce somurtarak, sonra şaşırarak ona döndü ve ekledi: “Peki? Öyle *miydi* ?”

Sonra Ted yüksek sesle güldü ve ardından hepsi ona katıldı. Tanrım, Ted'in buna ne kadar ihtiyacı vardı.

Rahip tüm bunları hayranlık uyandıran bir sakinlikle karşılamıştı, gençler de bunu kabul etmek zorundaydı; sadece ağzının kenarında hafif bir seğirme ve gözünün köşesinde kısa bir parıltı belirmişti. Sonra Ted'e başıyla selam verdi ve acele etmeden

koridorda yürüyerek ilahi kitaplarını ve unutulmuş şemsiyeleri topladı. Ama dilini kontrol etmek dışında her şeyi kontrol edebilecek kadar güçlü olan Joar, kendini tutamayıp şöyle seslendi: "Yani onu öldüren *Tanrı* mıydı?"

Bakan karşılık olarak, "Özür dilerim?" dedi.

Joar, sanki gasp ediliyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı:

"Kızmayın, tamam mı? Ama biri hastalanıp iyileştiğinde hep 'Bunu Tanrı yaptı' diyorsunuz, o halde biri öldüğünde O'nun suçtan kaçması oldukça korkakça bir davranış!"

Bakanın bu sorudan eğlendiğini söylemek yanlış olur, ancak eğlenmediği de söylenemez.

"Sanırım Tanrı'nın planı bazen bizim göremediğimiz bir anlam içeriyor," dedi tereddütle.

“Yani Tanrı onu kasten mi öldürdü? Planının bir parçası olarak mı?” diye ısrar etti Joar.

Bakan o an eve gidip öğle yemeğini yemeyi tercih etmiş gibi görünmüş olabilir, ancak aldığı eğitimin getirdiği tüm sabırla cevap verdi: “Korkarım ki tüm cevaplara sahip değilim. Bu yüzden buna 'inanç' deniyor.”

Dönem boyunca tek bir fen dersine bile katılmamış olan Joar, o şartlar altında oldukça etkileyici bir özgüvenle homurdandı: "Doğru. Cevap istiyorsanız, bizde *fen bilimleri* diye bir şey var."

Bakan kendini hakarete uğramış hissettiyse, bunu çok iyi gizledi.

"Belki de biri diğerini mutlaka dışlamaz," diye öne sürdü.

Joar, "Tanrı ile tanıştın mı?" diye sordu.

“Nasıl... ne demek istiyorsunuz?”

Joar cılız omuzlarını silkti.

“Yani, Tanrı sizinle konuşuyor, değil mi? Televizyon izlemek gibi mi, yoksa telefonda konuşmak gibi mi?”

Bakanın dudaklarının kenarları, her ne kadar isteksizce de olsa, bu söz üzerine hafifçe kıvrıldı.

"Dürüst olmak gerekirse, en çok konuşan kişi muhtemelen benim."

Joar, Noel Baba'nın dişçi olduğu ortaya çıksaydı bile, bundan daha fazla hayal kırıklığına uğrayamazdı.

"Yani tamamen saçmalıyorsun, öyle mi?"

"Üzgünüm?"

Joar'ın kolları o kadar hızlı bir şekilde yanlara doğru açıldı ki neredeyse arkadaşlarına çarpacaktı.

"Ne yani? Bu koca gösterişli kiliseyle, insanlardan bir sürü para istemekle uğraşıyorsun, üstelik Tanrı'yla bile konuşmadın mı? Ben de insanların dilencilik yapabileceğini sanıyordum! Bu nasıl bir saçma din?"

Bakan derin bir nefes aldı, kısaca gülümsedi ve şöyle yanıtladı:

"Belki de bunu bizzat Tanrı'ya sormalısınız?"

Joar, sanki papazın elinde bir ipin ucuna bağlı teneke bir kutu tutacak ve ipin diğer ucunda Tanrı oturacakmış gibi, gerçek bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Bunu nasıl yapacağım ben?"

Bakan dostane bir şekilde çatıya doğru işaret etti.

“Tanrı, benim kadar sizin de hakkınız. Dilediğiniz her şeyi isteyebilirsiniz.”

Joar uzun süre düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Sonra tavana baktı, ciddi bir şekilde boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Pekala. İnsanlara kanser bulaştırmayı bırakabilir misin, seni kahrolası herif?"

Ted'in o günde buna gülme şekli muhtemelen hayatını kurtardı. Ve Joar'ın bunu duyduğundaki yüz ifadesi, muhtemelen hayatında hiç bu kadar gurur duymamıştı. Eğer papaz bunu duyduysa, duymamış gibi yaptı ve eğer Cennet varsa, Tanrı da muhtemelen bunu görmezden gelmeye hazırdı.

“Hadi gel. Gidip biraz pasta alalım,” diye fısıldadı Ali Ted'e ve ayağa kalktılar. Ve ancak o zaman Ted'in babasının gerçekten öldüğünü hissetti. Bu yüzden o yazı düşündüğünde kendini hep bir

yetişkin olarak görüyor, çünkü o günden sonra bir daha asla çocuk olmamıştı.

Kiliseden çıkarken, sanatçı eskiz defterinden bir sayfa düşürdü; kağıt parçası koridorda sürüklenerek papazın ayaklarının önüne düştü. Adam eğilip kağıdı aldı. Sıkıca tuttu ve nefesi kesildi.

"Bu...?" diye mırıldandı şaşkınlıkla, kilisenin yüksek duvarlarına bakarak.

"Özür dilerim!" dedi sanatçı, sanki bir suç işlemiş gibi içgüdüsel olarak.

Bakan kekeledi:

“Hayır... hayır, hayır, özür dileme! Daha önce hiç... böyle bir şey görmedim. Bunu burada otururken mi çizdin? İnanılmaz!”

Kilise pencerelerinin, çarmıha gerilmiş İsa'nın, çıplak ve kanayan bedeninin bir çizimiydi. Rahip, sanki gerçekten ezberlemek istiyormuş gibi son bir kez baktıktan sonra, nazikçe geri verdi ve gülümseyerek şöyle dedi: “Bir gün sen de eserleri milyonlarca dolara satılan biri olacaksın.”

Çocuk rahatsızca kıvranarak yere doğru şöyle dedi:

"İsterseniz sizde kalabilir."

Bu, arkadaşlarından başka birinin sanatının değerli olduğunu söylediği ilk seferdi. Christian adında bir hademe dışında, bir yetişkinin çizdiklerinin utanç verici ve rezil olmaktan başka bir şey olduğunu söylediği ilk seferdi. Çocuk kiliseden çıkıp arkadaşlarıyla birlikte yağmurun içinde kaybolurken, papaz çizimi minnetle elinde tuttu.

Joar dışarıdan "Bakan ne dedi?" diye sordu ve sanatçı ona gerçeği anlattı.

Bir an sonra kilise kapısı tekrar açıldı ve Joar içeri koşarak resmi rahibin elinden kaptı. Çocuğun gözleri özür diler gibiydi, ama ağzından sadece şu sözler döküldü: “Milyonlarca dolar değerindeyse hayır!”

Sonra tekrar dışarı fırladı ve papaz kahkahalarla güldü. Belki Tanrı da güldü.

Dört genç, kilise avlusunu geçip karşı taraftaki alçak duvardan atlayarak, mutlu bir ailenin az önce parti verdiği kilise salonunun yanından geçtiler. O sabah, Ted'in babasının cenazesinden önce, papaz bir vaftiz töreni düzenlemişti. Yıllar sonra Louisa trende oturup, bebeklerin en güzel yanının bize hayatın devam ettiğini hatırlatmaları olduğunu söyleyecektir, ama o anda Ted hiç düşünmüyordu, Joar'ın çıkardığı gürültüyle meşguldü. Kilise salonunun mutfak kapısının önünden geçtiler; temizlikçiler oraya birkaç siyah çöp torbası bırakmıştı ve Joar her birine tekme attı, çünkü o, herkesin tanıdığı o çocuklardan biriydi: tekme atan bir çocuk. İlk torba kağıt dolu gibi ses çıkardı, ikincisi plastik dolu gibi, ama üçüncüsü... farklı bir ses çıkardı. Joar ve arkadaşları oldukları yerde donup kaldılar ve ona bakakaldılar.

"Bu...?" diye fısıldadı Ali.

"Kulağa şöyle geldi..." diye onayladı Joar.

Çuvalı tekrar temkinli bir şekilde tekmeledi; çıkan ses, bir çocuk için dondurma kamyonunun köşeyi dönmesi kadar kolaydı: Çuval, içecek kutuları ve plastik şişelerle doluydu.

"Para yatırma işlemleri!" diye tısladı Ali.

Bir sonraki an, Joar çantayı omzuna attı ve dört arkadaş olabildiğince hızlı koşmaya başladı, tüm vücutları kahkahalarla doluydu. Temizlikçilerden biri öfkeyle arkalarından bağırdı ama onları kovalamaya zahmet etmedi.

Joar, sanatçıya sırıtarak, "Sence bununla kaç tane boya, tuval ve benzeri şey alabiliriz?" dedi.

Güzel bir gündü, gerçekten güzel bir gündü. Ya da en azından büyük bir bahçesi olan bir evin önünden geçene kadar öyleydi ve Ted, Joar'ın taşıdığına tıpatıp benzeyen başka bir siyah çöp torbası gördü. Bu sadece tek bir anlama gelebilirdi: daha fazla atık.

“Ted! Bekle!” diye bağırdı Ali, ama artık çok geçti.

Ted'in paraya özellikle ihtiyacı yoktu, daha çok bir şeyde başarılı olmak istiyordu. Bir kerecik de olsa, gerçekten işe yarayan bir şey yapmak istiyordu. Her zaman sadece Joar olmak yerine, büyük kahraman olmak istiyordu. Bu yüzden çitin üzerinden atlayıp çöp torbasını almak için eve doğru koştu. Savunmasında, işler oldukça iyi gitti, evin içindeki tek bir kişi bile onu görmedi. Tek sorun, büyük siyah torbanın aslında büyük siyah bir torba olmamasıydı. Büyük siyah bir köpekti. Dört arkadaş, Ted'in gerçekten de gözlüğe ihtiyacı olduğunu işte böyle öğrendiler.

Ted, daha önce ya da sonra hiç bu kadar hızlı koşmamıştı. Peşinde havlayan, uluyan vahşi bir hayvan varken, alev almış bir gelincik gibi koşuyordu. Bundan sonra korktuğu şey asla köpek değildi, ölümdü. Gözünün ucuyla jilet gibi keskin dişlerin arasında sarkan dili görebiliyor ve etine saplanıp kemiklerini ezerken çıkaracakları sesi hayal edebiliyordu. Bunu binlerce kez rüyasında görecekti. Eğer Joar çitin boyunca koşup köpeği birkaç anlığına oyalamasaydı, Ted asla kaçamazdı. Ne yazık ki, Joar'ın bunu yapmanın tek yolu, teneke kutu ve şişelerle dolu torbayı çimenliğe atmaktı. Gürültü büyük siyah canavarı şaşırttı ve Ted çitin üzerinden atladığında, Ali ayağa fırladı ve olabildiğince yüksek sesle bağırdı: “AAAAARRRRGGGGHHHH!!!”

Köpek bir an tereddüt etti, sonra deli gibi havlamaya devam etti, ama yine de birkaç adım geri çekildi. Ted, Ali'nin ölümü bile korkutup geri çekilmeye zorladığı anı her zaman hatırlayacaktı. Ölümün bile o kızla tartışacak enerjisi yoktu.

Ted çitin sağ tarafında iki büklüm olmuş, nefes nefese kalmış bir halde dururken, diğer üçü de öfkeli köpeğin etrafındaki çimenlere saçılmış hazineye özlemle bakıyordu; Joar ise kendi kendine mırıldandı: “Şu şişelerin neredeyse tamamı gazlı sudan! Suya para ödeyen ne tür ahmaklar var?”

Ali, "Buna maden suyu deniyor," diye düzeltti.

"Sen mineral dolu bir kakasın," diye uyardı Joar ona.

Böylece kavga ettiler. Ardından köpeğin havlamasını duyan bir yetişkin evin içinden bir şeyler bağırdı ve köpekler tekrar kaçtılar.

Ted sürekli "Özür dilerim, özür dilerim" diyordu ama arkadaşları bunu gülerek geçiştiriyordu.

Ali, "Boyalar için parayı başka bir yoldan bulacağız," diye söz verdi.

Joar sevinçle başını salladı:

"İyi ki köpek seni kovaladı Ted, çünkü senin kıçın çok küçük! Eğer Ali'yi kovalasaydı, onu hemen ısırırdı!"

Sonra Ali, Joar'a baktı ve çocukların daha önce hiç görmediği kadar nazik bir şey yaptı: sessiz kaldı ve onun kazanmasına izin verdi. Sadece bir kereliğine. On dört yaşındayken bir başkasını daha çok sevemezsiniz.

Yirmi beş yıl sonra Ted, bir tren istasyonunun yakınındaki bir otoparkta durmuş, bir taksiye bakıyordu. Ceketi buruşuk, ayakkabıları kirli, yüzü morarmış ve saati görmek için bileğini kaldırdığında bileği çıplaktı. Karanlığın bir yerinde bir köpek havlıyordu, ama Ted'in korktuğu şey köpek değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

OTUZ SEKİZ

İnsanlar böylesine inanılmaz bir aptallığa kadirler. Bir çocuğun doğuşunu mucize olarak nitelendiriyoruz, ama aslında mucize olan her şey sonrasında yaşanıyor. Sanatçı, dairesindeki büyük bir pencerede oturup sokaktaki insanlara bakarak kendi kendine mırıldanırdı: "Dinozorlar yok oldu, ama sen, ben ve tüm bu aptallar hayatta kalmayı başardık mı? Bizi hayatta tutan her şeyi yok etmenin yollarını aramaktan başka bir şey yapmıyoruz, ama hala buradayız?"

Sonra Ted, oturma odasındaki müzik setine gider ve onlara insanların da... bunu yapabilecek kapasitede olduğunu hatırlatmak için opera çalardı.

Sanatçı, Maria Callas'ı dinlerlerken bir keresinde fısıldayarak, "Böylesine güzel bir şey için bir insanın içinde nasıl yeterli yer olabilir?" demişti.

Sonra Ted, Zeuxis ve Parrhasius efsanesini ve perde olmayan perdeyi düşündü ve Maria Callas'ın sesinin, sanatçının resimlerinin hissettirdiği gibi geldiğini düşündü. Sanki gerçeklikten daha gerçekmiş gibi.

“Ama yeterli yer yok. Sanat, bir insanın içine sığmayan şeydir. Taşan şeylerdir,” demişti Ted.

"Bazen gerçekten çok zekisin," diye yanıtlamıştı sanatçı.

Ne yazık ki, bu doğru değildi. Ted'in o zamandan beri hayatında yaptığı her şey bunun tam tersini gösteriyor.

"TED mi?" diye tekrarladı Louisa, bu da onu irkiltti.

"Ne diye bağırıyorsunuz?" diye çıkıştı, panik içinde otoparka bakınarak.

"Dinlemiyorsun!"

“Şu anda dinliyorum...”

Louisa taksiye doğru işaret ediyor.

“Dedim ki: Eğer takside soyulmaktan endişeleniyorsanız, endişelenmenize gerek yok. Çalacak bir şeyiniz kalmadı artık!”

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?" diye karşılık verdi Ted, gücenmiş bir şekilde ve eskiden saatinin olduğu kolu uzattı.

Louisa gözlerini taksi şoförüne doğru devirdi.

"Ted'in nesli çok ironik, biliyorsunuz."

"Ah," diyor taksi şoförü anlayışla.

Ted, burnunda bu kadar çok kan olduğu için artık çok daha zor olan bir şekilde, sinirli bir şekilde burnundan nefes alıyor. İçten içe bu durumda aslında ironik değil, alaycı davrandığını belirtmek istiyor, ama bunun yerine sadece içini çekiyor: "Tamam aşkım."

"Peki, tamam mı?" diye sordu Louisa şüpheyle.

"Tamam aşkım."

“Yani... tamam mı? Ya da tamam-tamam mı? Ya da tamam-tamam-tamam mı?”

Ted kaşlarını çattı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Neden *bahsediyorsun* ?"

İnliyor.

“Tamam dedim! Taksiye binelim. Ve treni yakalamaya çalışalım. Ölebiliriz ama ne önemi var ki, zaten bu gün daha kötü olamaz...”

"Ön koltukta oturuyorum!" diye hızla bağırdı Louisa, sonra sırt çantasını üzerinden atıp arabanın etrafında koşturdu.

Taksi şoförü Ted'e başıyla işaret ederek, "O zaman Albert'in yanına oturmanız gerekecek," dedi.

"Affedersiniz?" diyor Ted, ama artık çok geçti.

Albert arka koltukta oturuyor. O bir bitki. Çok, çok, çok büyük bir bitki. Taksi şoförü, evinin yılın bu zamanında çok karanlık olduğunu

ve Albert'in çok güneş ışığına ihtiyacı olduğunu, bu yüzden onu işe götürdüğünü açıklıyor. Ted pencereden dışarı bakıyor: zifiri karanlık.

"İyi fikir," diyor, araba otoparkta dönerken Albert'in yapraklarından birinin gözüne kaçmamasına çalışarak.

Taksi şoförü, sanki kahvaltısını çalmaya çalışıyormuş gibi gaza basarken Louisa'ya fısıldayarak, "İronik mi?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok, Ted çok karmaşık bir insan," diye yanıtlıyor Louisa ve taksi tren raylarına paralel ilerlerken sevinçle çığlık atıyor.

"Çok hızlı gidiyoruz," diye dehşet içinde belirtiyor Ted arka koltuktan.

"TEŞEKKÜR EDERİM!" diye bağırdı taksi şoförü.

"Muhtemelen bunu bir iltifat olarak söylemedi," diyor Louisa.

"Haklısınız, çok karmaşık. Şimdiki gençler işte," diye homurdandı taksi şoförü, sanki küfür ediyormuş gibi.

“Duydun mu? Sana genç dedi!” Louisa arka koltuğa doğru sırıtırken, Ted ise hayatındaki tüm seçimlerinden pişmanlık duyuyordu.

Louisa merakla arabanın içine bakıyor ve tüm düğmelere basıyor. Taksi şoförü hiç de rahatsız olmuyor, sadece gülümsüyor.

“Tıpkı çocuklarım gibi. Her şeye çok meraklıydılar.”

Louisa'nın yüz ifadesi utanç ve coşku arasında gidip geliyor.

“Daha önce hiç taksiye binmedim. Yani, birkaç kez polis arabasına bindim ve onlar da biraz taksiye benziyor, değil mi? Sadece kapıları kilitli!”

Düğmelere basmaya devam ederken yanlışlıkla müzik setini açar. Korkuya kapılarak kapatmaya çalışır, ancak taksi şoförü sakince başını sallar ve sesi daha da yükseltir. O da müziğe eşlik ederek mırıldanır.

"Bu ne?" diye merak etti Louisa.

"Opera! İtalyanca!" diye bağırıyor taksi şoförü.

"Ne hakkında şarkı söylüyorlar?"

"Aşk!"

Louisa hayal kurarak, "İtalyanca konuşmak ne güzel olmalı," diyor.

“İtalyanca mı? Bir kelime bile bilmiyorum!”

"Öyleyse onların aşktan bahsettiklerini nereden biliyorsun?"

Taksi şoförü kıkırdar, hoparlörler titreyene kadar sesi sonuna kadar açar ve şu sözü verir: "Dostum, tüm operalar, her zaman aşkla ilgili!"

Albert arka koltukta Ted'in omzunda uyuyor. Ted gözlerini sıkıca kapatıp mutlu düşünceler kurmaya çalışıyor, ama pek başarılı olamıyor. İnsanlar kaygının sebepsiz yere duyulan korku olduğunu söyler, ama Ted'in beyni öneriler sunma konusunda oldukça yardımcı oluyor. Bir keresinde nöropsikiyatrik bozuklukları olan kişilerin "beyinleriyle arkadaş olmaları" gerektiğini söyleyen bir kitap okumuştu, ama Ted ve Ted'in beyni arkadaş değil, sınıf arkadaşı; birlikte "hayat" adı verilen bir grup ödevi yapmak zorundalar. Ve işler pek de iyi gitmiyor.

Ted burada olmamalı, diye düşünüyor beyni. Geriye kalan tek kişi o olmamalı. İnsanlığı dünyaca ünlü bir sanatçıdan mahrum bırakıp geriye nevrotik bir lise öğretmenini bırakan ne tür bencil bir Tanrı olabilir ki? Ted, Louisa'ya bakamıyor, o kaybolmadan uyuyamıyor bile. Sorumluluk alamıyor, ne sanat için ne de insanlar için, trenden inse bile dayak yiyor. Bir insan birçok aptalca şey başarabilir, ama aynı akşam en iyi arkadaşının saatini, en iyi arkadaşının tablosunu ve en iyi arkadaşının *küllerini* kaybetmek kesinlikle bir tür rekor sayılır, değil mi?

Radyoda Maria Callas şarkı söylüyor. Albert sır saklamakta iyidir, kimse Ted'in onun yanında ağladığını bilmeyecek.

Louisa ön koltukta otururken gösterge panelindeki bir fotoğrafı işaret ederek, "Bu senin kocan mı?" diye soruyor.

"Evet, benim adamım," diye gülümsedi taksi şoförü, buruşuk parmağını ve yıpranmış yüzüğünü sallayarak.

“Ne kadar süredir evlisiniz?”

“Kırk yıl.”

"Vay canına," diye haykırıyor Louisa, çünkü bu, on sekiz yaşındaki hiçbir kızın kavrayamayacağı bir süre; birbirleriyle geçirdiği süre, kendisinin kendisiyle geçirdiği sürenin iki katından fazla.

"Sır mı? Biliyorsun, herkes soruyor: Sır ne? Biliyor musun? El ele tutuşmak!" diye başını salladı taksi şoförü.

"El ele mi tutuşuyoruz?" diye tekrarladı Louisa.

"Herkes der ki: Öfkeli bir şekilde yatağa girmeyin! Ama biliyor musunuz, el ele tutuşursanız uzun süre öfkeli kalmak çok zor, anlıyor musunuz? Bu yüzden yürüyüşe çıkarken, televizyon izlerken el ele tutuşun. El ele tutuşun, böylece şunu bilin: Sen ve ben. Her zaman."

"Bu kulağa basit geliyor," diye gülümsedi Louisa.

“Önemli bir şey daha! Restoranda her zaman benim sevdiğim yemekleri sipariş eder. Yemeğin yarısında tabaklarımızı değiştiririz. Anlıyor musun? Sadece yan yana değil, birlikte yaşamanız gerekiyor.”

Louisa başını salladı. Daha önce hiç restorana gitmemişti ama Fish ile birlikte dondurma çaldıkları zamanlarda, dondurmayı yarıda paylaşırlarmış.

"Bunlar sizin çocuklarınız mı?" diye soruyor, gösterge paneline yapıştırılmış başka bir fotoğrafı işaret ederek.

"Evet, evet, yedi çocuk!"

“YEDİ Mİ? Kocanla hiç bir akşam sinemaya gitmeyi denediniz mi?” diye haykırıyor Louisa, ardından Ted koltukların arasından öne eğilip azarlıyor: “Louisa! Bunu söyleyemezsin!”

“Ne? Sadece soruyorum. Yani, bebekleri severim ama... yedi tane mi?” diye belirtti Louisa.

Taksi şoförü sırıtıyor.

“Yedi çocuğum vardı. Hepsi büyüdü şimdi. İkisi öldü. Ama artık torunlarım var! Ve Albert! Bir insanın bir şeyleri canlı tutması

gerekiyor, anlıyor musunuz? Yoksa biz insan değiliz.”

Louisa başını ciddi bir şekilde sallayarak ekledi:

“Ted çocuklardan nefret ediyor. Bebeklerden korkuyor.”

"Bebeklerden korkmuyorum!" diye itiraz eder Ted, o kadar sinirlenmiştir ki yanlışlıkla Albert'e vurur.

“Hayır, hayır, gerçekten cesursunuz,” diye kıkırdadı Louisa, taksi şoförü de güldü ve ardından Ted ikisine de öfkeli bir bakış attı.

"Trendeki kondüktör benim hapiste olduğumu sandı!" diye çıkıştı.

Kendinizi aptal hissettiğinizde çok aptalca şeyler söylersiniz.

"Elbette. Ama bir mali suç ya da benzeri bir şey için. Ya da belki kaldırımda bisiklet sürdüğün için," diye bilgilendiriyor Louisa onu.

"Çok rahat bir şekilde hapiste olabilirdim ve bebeklerden korkmuyorum," diyor Ted ve hangi yalanın daha büyük olduğuna karar vermek onun için bile zor.

Virajı dönerken Albert sendeliyor ve sonunda Ted'in kucağına düşüyor.

"Ya da köpek! Köpekten de korkmuyor musun?" diye sordu taksi şoförü cesaret verici bir şekilde.

"Onlardan pek hoşlanmıyorum açıkçası..." diye homurdandı Ted, Albert'i dikkatlice koltuğuna geri yerleştirip emniyet kemerini bağlarken.

Ardından taksi şoförü gaza basıp direksiyonu sıkıca kavradı ve arabanın her bir metal parçası gıcırdadı.

“ŞİMDİ! ORADA!”

Uzaktan trenin sesini duyabiliyorlar. Taksi şoförü istasyonun merdivenlerinde ani bir frenle duruyor ve emniyet kemerini çoktan çıkarmış olan Louisa, araba hareket halindeyken dışarı atlıyor; ayakkabılarının lastik parçaları ayaklarının etrafında kar taneleri gibi savruluyor.

"Bu kesinlikle, kesinlikle iyi bir fikir değil!" diyor Ted, Albert'e, çünkü son zamanlarda onu dinleyen tek kişi Albert.

Sonra Ted de arabadan atlayıp olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Ya da en azından topallayarak koştu. Louisa'yı çok ileride görebiliyordu; kadın bir merdiven çıkıp platforma fırladı, sanki cin

çarpmış gibi el sallayıp bağırıyordu. Tren istasyona gürültüyle girdi ve tam yanından geçti.

“BEKLE!” diye kükrer Louisa, ama tren umursamaz. Zaten kendini karanlığa atmış ve gece tarafından yutulmuştur.

Her şey işte bu kadar çabuk bitiyor.

Ted ellerini dizlerinin üzerine koymuş, nefes nefese kalmış, düşünmek bile canını yakıyordu. Louisa'nın Tanrı'ya, evrene ve her şeye öfkeyle bağırdığını duyuyordu, ama bunun şimdi ne önemi vardı ki?

Sonunda sendeleyerek merdivenlerden aşağı indiklerinde, Albert ve taksi şoförü hâlâ orada bekliyorlardı. Özür diler gibi görünüyorlardı, en azından taksi şoförü öyle. Albert ise sadece Albert gibiydi.

"Haydi! Sonraki durak! Gidiyoruz!" diye cesaret verici bir şekilde bağırıyor taksi şoförü.

"Zamanında yetişemeyeceğiz," diye iç çekti Ted.

Taksi şoförü gülüyor.

“Hayır, hayır, elbette, asla başaramam. Beni ne sanıyorsun? Ay roketi mi?”

“O halde denemenin ne anlamı var ki?”

Taksi şoförü omuz silkti.

“Bir sonraki durak: kayıp eşya bürosu. Belki birisi kaybettiğiniz eşyayı oraya bırakmıştır?”

"Sanmıyorum, çok değerli," diyor Ted umutsuzca.

Taksi şoförü tekrar omuz silkti.

“Belki insanlar seni şaşırtır? Umut olmadan ne yapacaksın? Ha? Hadi gel, seni ben götüreyim!”

Böylece tekrar taksiye binerler, bu sefer daha medeni bir hızda, tren raylarını takip ederek ana caddesi kaldırım taşlarıyla döşenmiş

küçük bir kasabaya girerler; bu yüzden Ted ve Albert arka koltukta pinball topu gibi zıplarlar. Dükkanların çoğu tahtalarla kapatılmış gibi görünmektedir, ancak küçük bir kuaför ve küçük bir kafe vardır ve en uçta vitrininde mayo bulunan küçük bir spor malzemeleri dükkanı bulunmaktadır. Yılın bu zamanı için iyimser bir hava, diye düşünür Ted.

"Şimdilik sadece Paskalya'da geliyorlar! Ama yazın bütün turistler geliyor!" diye bilgilendiriyor taksi şoförü onları.

Louisa, turistleri neyin çektiğini anlamak umuduyla karanlığa doğru bakıyor, ancak binalardan başka hiçbir şey göremiyor. Her yerde olabilirler.

"Vay canına! Orada ne oldu?" diye soruyor, ön camı beyaz lekelerle kaplı park halindeki bir arabanın yanından geçerken.

"Kuş pisliği. Burada gerçekten çok büyük kuşlar var. Denize yakın yaşamanın en kötü yanı bu," diye yanıtlıyor taksi şoförü.

Louisa, sanki nefesi kesilmiş gibi öksürerek konuştu.

"Denize yakın mıyız?" diye sormayı zar zor başarabiliyor, şaşkınlıkla.

"Denize *yakın mı* ? Eğer buradan sağa dönersem, *denizdeyiz* !" diye sırıttı taksi şoförü.

Ancak o bunun yerine sola, bir sonraki tren istasyonuna doğru dönüyor ve ekliyor: “Kuşlar turist gibidir. Çığlık atarlar, ortalığı dağıtırlar ama onları vurmanıza izin verilmez...”

Araba durunca Louisa kapıyı açar ve dışarıdaki karanlığın derin, şaşkın nefeslerini içine çeker. Tuz tadı gelir.

"Deniz," diye tekrarlıyor.

Ted onu duymuyor, giderek artan bir panikle ceplerini kontrol etmekle meşgul.

"Tanrım, cüzdanım yok! Trendeki bavulumda!" diye feryat ediyor çaresizlik içinde.

Louisa sakin bir şekilde, "Param var," dedi ve cebinden buruşuk birkaç banknot çıkardı. "Trende senin valizinden aldım."

Taksi şoförü parayı alır, Albert'i ön koltuğa oturtur, sonra ikisine döner.

“Şimdi kendinize iyi bakın, anladınız mı? Unutmayın: el ele tutuşun!”

Ted ve Louisa gerçekten de bunu yapmayı planlıyor gibi görünmüyorlar, ama Louisa kendini kucaklayıp neşeli bir şekilde sesleniyor: “Bizi kurtardığınız için teşekkürler! Ve bizi arabayla götürdüğünüz için de teşekkürler! Ve sizin ve eşinizin aşk hikayesi için de teşekkürler!”

Ted biraz daha ölçülü davranıyor.

"Her şey için teşekkürler," diyor ve gerçekten de köpeklerden korkmayan biri gibi görünmeye çalışıyor.

Taksi şoförü onu baştan aşağı son bir kez süzdü.

"Nasıl desem? Hayatınızın geri kalanının ilk günü bu mu? Öyleyse bu hayatı yaşayın!"

Ted, geceyi atlatmaya çalışmakla bile kendini tamamen meşgul hissediyordu, ama taksi şoförü ona öyle dik dik baktı ki, Ted başını sallamaktan başka bir şey yapmaya cesaret edemedi. Sonra şoför ve Albert köşeyi dönüp, gün doğumuna doğru uzun bir yola koyuldular. Ted onların gidişini izlerken, hayatın uzun ya da kısa olmasının önemi olmadığını, sorunun zaman değil, hız olduğunu bitkin bir şekilde düşündü. Hayatta çok fazla şey oluyor, her şey çok hızlı geçiyor, insan olmaya nasıl zaman kalacak ki?

Louisa, onun arkasında iki kez öksürdü.

"Taksi ücretini ödediğim için bana teşekkür etmeyecek misin?" diye soruyor.

Ted'in kaşları kıpır kıpır.

“Benim paramla mı?”

"Hâlâ teşekkür edebilirsiniz, değil mi?" diye soruyor Louisa, gücenmiş bir şekilde ve istasyondaki "Kayıp Eşya Bürosu" yazan tabelaya doğru yöneliyor.

Ted, ağaçları devirebilecek bir iç çekişle onu takip etti. Bu, hayatının geri kalanının ilk gecesiydi ve bir şapırtıyla başladı.

"Şu köpek pisliğine dikkat edin!" diye sesleniyor Louisa, tam bir saniye geç kalmış bir şekilde.

OTUZ DOKUZ

Beynin çoktan unuttuğu şeyleri vücudun hatırlaması ne kadar ilginç. Denizin kokusu, suyun çıkardığı ses...

Joar köpek pisliğine bastıktan bir saniye sonra Ali, "DİKKAT ET!" diye bağırdı.

Joar, "Aaarrrgggghhh" diye kükredi.

Ali, "Orada köpek pisliği var," diyerek ona yardımcı olmaya çalıştı.

Joar, tek bacak üzerinde zıplayarak ve lekeyi önce ona, sonra Ted'e ve sanatçıya silmeye çalışarak karşılık verdi; onlar da korku ve kahkaha karışımı bir şaşkınlıkla çığlık attılar. O sırada Temmuz ayının ortalarıydı, her yıl aniden diğerlerinin nereye gittiğini merak ettiğiniz, sanki soyulmuş gibi hissettiğiniz o saatlerdi. Yaz tatilinin ortası, oldukça özel bir hüzün türüdür.

"Bu ne?" diye sordu sanatçı birden ve hepsi gülmeyi kesti.

O gün ölü kuşu buldular. Yazın sonunun başlangıcıydı.

Birkaç gündür yağmur yağıyordu ama o gün onlara kısa bir güneşli an yaşatmıştı. O sabah iskeleye koşmuşlar, kimin en hızlı şekilde iç çamaşırlarına kadar soyunup kendilerini doğrudan gökyüzüne atabileceği konusunda yarışmışlardı. Sonrasında güneşte kurulanmışlar, Ted'in evden getirdiği kurabiyeleri yemişler ve Joar'ın çaldığı Coca-Cola'yı içmişlerdi.

Ali, "Gece yağmur yağdıktan sonra her zaman çok güzel kokar," demişti.

"Petrichor," diye yanıtlamıştı Ted.

“Ne?” diye aynı anda üç şaşkın ağız birden karşılık verdi.

Bakışlarından kaçınmış, bir şey açıklamak konusunda her zaman çekingen davranmış, küçümseyici görünmekten endişe etmişti.

“Petrikor. Buna deniyor. Yağmur kokusu. İnsanlar genellikle toprağın koktuğunu söyler ama aslında en çok kaldırım ve taşların yakınında belirgindir.”

"Belki de bir iskelede?" demişti Ali, iskeleye sanki büyük, canlı bir dostmuş gibi dokunarak.

Joar, "Böyle şeyleri nereden biliyorsun?" diye merak etmişti.

"Bir çizgi romanda okudum. İnsanların yağmurun kokusunu bir köpekbalığının kan kokusunu algılamasından daha net algılayabildiğini söylüyordu," diye yanıtladı Ted.

Ali, "Öğretmen olmalısın," diye önermişti.

"Evet, yapmalısın," diye onaylamıştı sanatçı.

Ve belki de bu, olanların gerçekleşmesi için yeterliydi.

Joar kendi kendine, "Köpekbalıklarının yağmur kokusuna ne ihtiyacı olsun ki?" diye mırıldandı.

Sonra hepsi güldüler, önce ona, sonra da onunla birlikte.

"Dün gece televizyonu izledin mi? Bütün parasını kaybeden milyoner hakkındaki programı?" diye sormuştu Ali.

"Evet, hak etti," diye homurdanmıştı Joar.

"Öyle deme, ona acıdım," dedi Ali.

“Neden? Bunun için ona neden acıyalım ki, neredeyse herkes çok fakir!”

"Evet, ama biz hayatımız boyunca fakir olduk. O daha yeni başladı."

Her zamanki gibi, bu konuda epey bir süre tartıştılar. Joar ve Ali'nin sınırsız hayal gücüne sahip olduklarını işte böyle anlardınız, çünkü aksi takdirde birbirlerini bu kadar çok seven iki insan asla bu kadar çok kavga konusu bulamazdı.

“Peki, boyaları, fırçaları, tuvali ve resim için gereken her şeyi nasıl alacağız?” diye sormuştu Ted.

"Gerek yok..." diye mırıldandı sanatçı hızla. "Yarışmayı unutabiliriz."

Ama elbette bunu unutabilirdi.

“Belki Ali’yi şarkıcı olarak işe alabiliriz? İnsanlar onu nefret ettikleri birine gönderebilirler!” diye önermişti Joar.

“Belki de iki beyin hücrenden birini satabiliriz, Joar?” diye bağırdı Ali, ayağa kalkıp suya atmak için taş almaya giderken; bu, Joar'a taş atmak dışında en sevdiği eğlencelerden biriydi.

"Belki de yüzünü eşek kılığına girmek isteyen birine satabiliriz!" diye yanıtlamıştı.

Hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Ne saçmalıyorsun sen? Bu mu en iyi hakaretin?"

Joar'ın yüzü kızarmıştı.

"Belki de hakaretleri anlamak senin için o kadar kolay değil, çünkü sen bir EŞEKSİN!"

Bütün gün böyle devam etmişlerdi. On dört yaşındayken daha kötü günler de geçirebilirsiniz, çok daha kötü. Ressam sırtüstü uzanmış, burnunda denizin esintisini, kulaklarında arkadaşlarının seslerini duymuştu ve sonunda gökyüzünü bu duyguyla resmedecekti. Cennet bir yazdır.

Ve sonra, eve dönerken bir şapırtı duydular. İşte o zaman Joar köpek pisliğine basmıştı. Pisliği Ted'in üzerine silmeye çalışırken Ali onunla dalga geçti: “Ted, bunun bok olduğu için korkmuyor, bunun köpek boku olduğu için korkuyor!”

"Hayır, değilim!" diye itiraz etti Ted.

Babasının cenazesinin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ki, bir çöp torbası tarafından kovalandıktan sonra gözlük takması gerektiğini fark etti. Her akşam karanlık eve dönüyor, yankılanan odalarda sessizce dolaşıyor ve boş bira kutuları topluyordu. Her sabah arkadaşları, ne yapacaklarını bilmedikleri

için, onu sessizliğe gömülmekten kurtarmak için amansızca alay ediyorlardı.

Ali çok ciddiymiş gibi davrandı.

“Belki de insan dışkısıdır, Ted? Bu seni rahatlatır mı?”

"HAYIR!"

Yıl çok hareketli geçti:

“ *İğrenç* ! Ya insan *dışkısıysa* !”

Sonra ayakkabısını çıkardı ve kaldırım kenarına sürttü. Bu da sadece parmağına biraz bok bulaşmasına neden oldu ve sanki tüm elini kazımak istiyormuş gibi görünmesine yol açtı. Ali buna güldü, ama ne yazık ki ağzı kurabiye doluydu, bu yüzden kırıntılar Ted'in yüzüne fıskiye gibi çarptı. O kadar iğrenmiş görünüyordu ki, sanatçı bile kıkırdadı.

"Aman Tanrıım, yüzüne kırıntılar düştü, Ted muhtemelen pantolonuna köpek pisliği bulaşmasını tercih ederdi!"

O kadar çok güldüler ki, Ali yanlışlıkla Joar'ı büyük bir çalılığın içine itti. Joar kayboldu, sonra bir anda doğum günü pastasının içinden fırlayan bir striptizci gibi tekrar ayağa kalktı. İşte o zaman sanatçı bir şeyin farkına vardı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Çalıların derinliklerinde, ağa takılmış bir kuş yatıyordu.

"Nefes alıyor mu? Yan yatırın! Suni solunum yapalım mı?" diye sordu Ali, kafası karışık bir şekilde, çünkü birçok şeyde iyiydi ama stres altındayken hiçbir şeyde pek iyi değildi.

"Zaten o nefesle suni solunum yapmamalısın..." diye homurdandı Joar, başını onunkinden uzaklaştırarak.

"Kurabiyeler yüzünden..." diye mırıldandı Ali, elini ağzına götürerek.

Ted kuşu almak için elini uzattı, ancak Joar hızla elini itti.

“Kuşlara dokunmamalısın! Anneleri onları geri almaz!”

Ted kuşa daha da yaklaştı ve tereddütle şöyle dedi:

“Bu kuş emekli olacak kadar yaşlı görünüyor. Muhtemelen annesi yok.”

Sanatçı da öne eğildi ve sessizce ekledi:

"Hem zaten öldü."

Joar kafasını çalılıkların arasına soktu ve yenilgiyi kabul etti: "Pekala. Tüylerin etrafı biraz gri görünüyor olabilir."

"Ve öldüler!" diye belirtti Ali.

Joar onu ağdan nazikçe kurtardı. Sanatçı yere küçük bir çukur kazdı ve onu oraya gömdüler. Joar bir şeyler söylemeleri gerektiğini düşündü ve sonra herkes Ted'e baktı, çünkü sözlerden sorumlu olan oydu. Bu yüzden Ted, hatırlayabildiği kadarıyla, papazın babasının cenazesinde söylediği sözleri tekrarladı:

“Her şeyin bir zamanı vardır. Doğmanın da, ölmenin de bir zamanı; ekmenin de, sökmenin de bir zamanı. Ağlamanın da, gülmenin de bir zamanı. Yas tutmanın da bir zamanı. Dans etmenin de bir zamanı.”

Sessizliğe büründüğünde, Joar gözlerini sildi ve Ali birkaç hüzünlü küçük dans adımı attı. Ressam mezarı toprakla örttü. Ancak o zaman çalılıktan bir cıvıldama sesi duydular ve böylece hayatta kalan ikinci kuşu buldular.

Ağın içine yakalanmış, zayıflamış ve terk edilmişti. Arkadaşlar bir an tereddüt ettiler.

Ali, kuşun çırpınmadan ağdan çıkarabilmesinin tek yolunun o olduğunu bilerek sanatçıya, "Sen yap şunu..." diye fısıldadı.

Bazı insanların elleri öyle hassastır ki, sanki tüm canlılar içgüdüsel olarak kendilerine zarar vermeyecek biri tarafından dokunulduğunu bilirler. Adam kuşu nazikçe gökyüzüne doğru kaldırdı, ama kuş uçup gitmedi, sanki özgür olduğunu anlamamış gibiydi.

"Belki de içten içe acıyor?" dedi Ted üzgün bir şekilde.

"Muhtemelen sadece korkmuştur!" dedi Joar.

"Bu da aynı şey," diye belirtti Ted usulca.

"Bunu koyabileceğimiz bir şeyimiz var mı?" diye sordu Ali.

"Evet," dedi sanatçı ve boşta kalan eliyle kutuyu dikkatlice sırt çantasından çıkardı.

Diğer üçü, hatta kuş bile, biraz endişeyle ona baktılar, ama Ali sormaya cesaret eden tek kişiydi: "İlaçların hepsini sakladığın şey bu

mu?"

"Mmm," diye itiraf etti sanatçı.

"Ne fark eder ki? Eğer bir şey kaldıysa, belki de ağrı kesicidir! Biz veterinerlerden bile daha iyiyiz!" diye ilan etti Joar ve sanatçının kuşu kutuya yerleştirmesine, bir veterinerin asla yapmayacağı bir şekilde yardım etti.

Joar kuşu eve kadar taşıdı, yağmur başlayınca küçük kutuyu vücuduyla korudu ve evlerini neredeyse görebilecekleri bir anda kararlı bir şekilde şunları söyledi:

"Onu eve götüreceğim, annem nasıl saklayacağını bilir."

Arkadaşlarından hiçbiri onunla aynı fikirde olmamaya cesaret edemedi. Ama kötü fikirlerin kraliçesi Ali bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Arkalarından gelen yağmur ve rüzgar, tüm çocukluklarını alıp götürdü ve yok etti.

KIRK

Ted tam bir aptal, kayıp eşya bürosu kapalı. Tabii ki kapalı, gecenin yarısı, ne düşünüyordu acaba? Karanlığın tek olumlu yanı, kimsenin onun kendi aptallığına utandığını görememesi.

Louisa, "İçeri girebilirim," diyerek ona büyük bir heyecanla güvence verdi.

"Kesinlikle içeri girmeye çalışmayacağız," diye çıkıştı Ted.

Kapının aniden fikrini değiştireceğini umarak kilitli kapıyı bir kez daha deniyor. Sonra içinden çok, çok kötü bir küfür savuruyor. Seyahat etmekten çok yorulmuş, kendinden de çok yorulmuş. Sanatçının ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyor: yirmili yaşlarında yaptığı seyahatlerden her bahsettiğinde sesi hep neşeden gazlanmış gibiydi. Delilik, diye düşünüyor Ted.

"Çok hızlı olacağım! Bu hiç de zor bir kilit değil!" diye ısrar ediyor Louisa.

"İçeri zorla *girmeyeceğiz* !"

"Öyleyse ne yapacağız?"

"Bilmiyorum, çünkü sürekli konuşuyorsun, o yüzden düşünemiyorum!"

"Pekala. Düşünmeyi bitirdin mi?" diyor yaklaşık dokuz saniye sonra.

"HAYIR."

On beş saniye geçti.

"Şimdi nasıl?"

"HAYIR!"

"Merhaba, siz düşünürken araya giremez miyim?"

Tornavidalarını sırt çantasından çıkardı ve hazırlandı.

"Lütfen iki dakikalığına kendiniz olmamayı deneyebilir misiniz?" diye yalvarıyor.

"Keşke *kendin* olmasaydın, her şey daha kolay olmaz mıydı?" diye soruyor kapıya doğru yürürken.

“Hayır! Durun!”

“Ben sadece—”

"Durun artık!" dedim.

“Ama çabuk olacak! Sadece—” diye ısrar ediyor kadın, sonra adam sinirleniyor.

"Sizin neyiniz var? Kapalıysa, trenden indikten sonra kim buraya bir şey bırakmış olabilir ki?" diye patladı, niyetinden çok daha öfkeli bir şekilde.

“Ah,” diyor, isteksizce tornavidalarını yere bırakarak.

"Sadece... kıpırdama! Baştan beri bunların hepsi SENİN SUÇUN!" diye çıkıştı, öyle beklenmedik bir şekilde ki kadın sanki ona bir şey fırlatmış gibi irkildi.

Ted hayatında hiçbir şeyden bu kadar anında pişman olmamıştı. Louisa o kadar hızlı geri çekildi ki, ayağına takılıp düştü.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı, titreyen dudağını görmemesi için alt dudağını ısırarak.

"Özür dilerim, demek istememiştim..." diyor Ted, ama artık çok geçti.

Kollarını havaya kaldırıp gözlerini kırpıştırdı.

“Hayır, hayır, haklısın. Benim hatam! Bu yüzden o lanet tabloyu en başından beri istemedim. Er ya da geç benden hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum, bu yüzden en iyisi onu almaktı...”

Kız, ağlamamak için kelimeleri arıyor, dili dişleri birbirine çarparken saklanacak bir yer bulmaya çalışıyor. Ted, annesinin sesini her yükselttiğinde gördüğü kendi yüzünden daha ağır bir suçluluk duygusu hiç taşımamıştı. Bir yetişkinin bir çocuğa bağırması bir şiddet eylemidir, tüm yetişkinler bunu içten içe bilir, çünkü tüm yetişkinler bir zamanlar küçüktü. Yine de bunu yapmaya devam ediyoruz. Defalarca insan olmayı beceremiyoruz.

Louisa hislerini açıklayacak kelimeleri bulamadığında, Ted onun yerine, her sessiz harfte titreyen, ezilmiş bir sesle konuşuyor: "Keşke beni hemen terk etsen mi? Bunu mu söyleyecektin? Kimsenin seni sevmeye çalışmasının çok korkutucu olduğunu mu? Vazgeçmenin daha kolay olduğunu mu?"

"Evet," diye fısıldadı.

O kadar derin nefes alıyor ki, takım elbisesinin altında göğüs kafesi titriyor. Sonra itiraf ediyor: "Sen beni terk etmeden çok önce seni terk etmeyi düşünüyordum. Tuvalete gittiğimde trenden inmeyi düşünüyordum."

Bu durum, aralarında yeni bir sessizlik rekorunun kırılmasına yol açar.

"İnsanları terk etme konusunda çok beceriksiziz," diye mırıldanıyor sonunda.

"Pratik yapmalıyız," diye gülümsedi Ted.

O da gülümsüyor. Muhtemelen birbirlerine söyleyecek daha çok şeyleri var ama zamanları yok, çünkü karanlıkta arkalarından gelen bir ses tarafından sözleri kesiliyor: “İşte ikiniz de buradasınız!”

Ne yazık ki, ses onların nasıl bir gece geçirdiğini ya da ıssız bir tren istasyonunda karanlıkta duyulan bir sesin şu anda üzerlerinde ne gibi bir etki yaratacağını bilmiyor. Ted panik içinde arkasına dönüyor, yüzü kıpkırmızı olmuş, tıpkı ağlayamayacak kadar çirkin orta yaşlı bir adamın yüzü gibi. Louisa ise her iki elinde birer tornavida ve gözleri vahşi bir öfkeyle açılmış, savaşa hazır bir şekilde arkasına dönüyor. Platformda önlerindeki kadın neredeyse raylara düşüyor.

“Ben... ben...” diye kekeledi.

Bu, trendeki anne. Biraz ileride, bir adam bebek arabasıyla duruyor, uykulu ve korkmuş görünüyor, bu iki duyguyu bir arada göstermek gerçekten kolay değil. Louisa, yanlışlıkla birinin annesine tornavidayla saldırmaya kalkıştığınızda yaptığınız gibi

boğazını temizliyor ve hızla tornavidaları arkasına saklıyor. Ted, takım elbisesinin koluyla yüzünü siliyor.

“Şey... merhaba,” diye zar zor söyleyebiliyor Louisa.

“Ne... ne yapıyorsun burada? Gecenin bu yarısında?” diye merak ediyor Ted.

Dengesini yeniden sağladığında anne heyecanla gülümseyerek, "Seni bekliyorum!" dedi, sonra Ted'in yüzünü görünce haykırdı: "Aman Tanrım, ne oldu?"

İlk başta Ted, kadının ne demek istediğini gerçekten anlamıyor, sonra da sanki bedenini başkasından ödünç almış gibi kendine bakıyor. Pantolonu tırmandığı çitten yırtılmış, ceketi ormanda bulmuş gibi, bantlanmış gözlükleri can havliyle burnuna yapışmış ve yüzü sadece gözyaşlarıyla değil, aynı zamanda şişlik ve morluklarla dolu.

“Çok uzun bir hikaye...” diye başlıyor, teslimiyetle.

"İyi misin? Doktor çağırayım mı?" diye soruyor anne, annelerin yaptığı gibi.

"Endişelenme," diyor Ted.

“Aç mısın? Bebek arabasında kurabiyelerim var! Yemek yemen gerek!” diyor ve cevap beklemeden sesleniyor: “Tatlım! Kurabiyeleri bana getirir misin?”

Bebek arabalı adam, sanki hayvanat bahçesinde "Hayvanları Beslemeyin" tabelasını okumuş gibi, son derece temkinli bir şekilde yaklaşıyor.

“Teşekkür ederim, aslında aç değilim—” diye söylemeye çalıştı Ted.

"YİYİN!" diyor kadın, büyük harflerle de olsa, şefkatle.

Adam, Ted'e yemek yemesini gerçekten tavsiye ettiğini açık ve net bir şekilde belirten bir bakış atar. Bunun üzerine Ted de, Louisa da yemek yerler.

“Çok iyi bir anne olacaksın...” diyor.

"Ne dedin?" Kadın, ağzında yemek varken konuşmasından hoşlanmadığını belli ederek sert bir gülümsemeyle sordu.

"Hiçbir şey..." diye mırıldanır Louisa ve bir kurabiye daha ağzına tıkıştırır.

Adam karısına usulca öksürerek ses çıkarır.

"Tatlım. Belki de şöyle yapmalısın...?"

Kadın önce dehşete düşmüş gibi görünüyor, sonra neşeyle şöyle diyor: “Ah! Evet! Özür dilerim! Kondüktör ikinizin de eşyalarınızı almadan indiğinizi gördü! Zaten kocam beni bu istasyondan alacaktı, bu yüzden eşyalarımı yanıma alıp kayıp eşya bürosuna bırakacaktım. Ama tabii ki orası kapalıydı. Çok unutkanım. Bunu da doğum sonrası unutkanlığa bağlayacağım!”

Sanki ne demek istediğini tam olarak bilmeleri gerekiyormuş gibi gülümsüyor, bu yüzden Louisa ve Ted kibarca başlarını sallayıp daha fazla kurabiye yiyorlar. Yorgunlar, beyinleri de pek iyi çalışmıyor, bu yüzden ne demek istediğini anlamaları birkaç saniye sürüyor. Ancak o zaman yanında ne olduğunu görüyorlar: Ted'in bavulu ve resmin bulunduğu kutu.

"EVET! EVET! EVET! EVET!" diye haykırıyor Louisa, bebek arabasına kırıntılar yağdırırken sesi istasyonda yankılanıyor.

O kadar rahatladı ki midesi bulandı, sonra histerik bir şekilde gülmeye başladı ve eğer fiziksel temas gerektirmeseydi muhtemelen kadının boynuna sarılırdı.

Ted, "Affedersiniz," diyor, o kadar sessizce ki kimse duymuyor, çünkü kadın sevinçle haykırıyor: “Umarım hiçbir şey kırılmamıştır! O kutunun içinde kırılgan bir şey var gibi görünüyor!”

"Mükemmel, her şey mükemmel!" diye güvence verdi Louisa, kutunun içine bakarak.

Ted, "Affedersiniz..." diye tekrarladı, ama nafile.

"İşte bavulun, Ted!" diye patladı Louisa, sanki birinin parasını çaldığını söylemek istercesine cebine bakarken, çalanın kendisi olduğunu fark etti.

Ted gözlüklerini düzeltiyor, ağırlığını bir ayaktan diğerine aktarıyor ve sonunda şöyle demeyi başarıyor: “Affedersiniz... bir de küçük bir kutu vardı. Bavulumun yanındaydı, yaklaşık bu büyüklükteydi...”

Kadın, hiç kaygı duymadan ona döndü.

"Evet, ama orası boştu, değil mi?"

Ted, sanki dünya dönüyormuş gibi sallanıyor.

"Affedersin?"

Kadın başını yana doğru eğiyor.

“Aman Tanrım, boş değil miydi? Çok hafifti. Çöp olduğunu sandım.”

Ted'in ağzı açılıyor ama çığlık sessiz kalıyor. Louisa, Ted'e, kadına, sonra da tabloya bakıyor, ardından delinmiş bir şişme kale gibi yere yığılıyor.

"Ne... ona ne oldu?" diye soruyor, cevabı dinlemeye cesaret edemeden.

Kadın sinirli bir şekilde saçlarını kaşıyor.

“Sanırım orkestra şefi onu attı. Önemli miydi? Aman Tanrım, şimdi kendimi aptal hissediyorum... ah, bu da bebek beyni yüzünden...”

Ted kendini toparladı ama fısıldarken sesi titriyordu:

“Hayır, hayır, lütfen. Öyle düşünmeyin. Gerçekten de fazlasıyla yeterli iş yaptınız. Bu büyük kutu en önemlisi. Diğeri ise... ah, merak etmeyin. Gerçekten teşekkür ederim. Size bir tür ödül verebilmeyi çok isterdim ama...”

Kadın başını salladı.

“Kesinlikle hayır! Yardımcı olabildiğim için çok mutluyum. Trende rahatça tuvalete gitmeme yardım ettin, bir anne böyle bir şeyi asla unutmaz,” diye gülümsedi Louisa'ya.

Louisa, resmin bulunduğu kutuyu kollarına alırken, sanatçının küllerinin artık olmadığını fark etmenin verdiği dinginlikle adeta felç olmuş bir haldeydi. Bunun üzerine Ted boğuk bir sesle tekrarladı: "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Elini nazikçe kutunun üzerine koydu, neredeyse Louisa'nın eline değecek kadar yaklaştı, onu teselli etmeye çalıştı.

Kadın neşeyle gülümsedi, ardından adresini ve telefon numarasını bir kağıda yazıp adama uzattı.

"Eğer bir daha buradan geçerseniz, lütfen bizimle iletişime geçin. Konaklayabileceğiniz bir misafir odamız var."

Ted ne diyeceğini bilemediği için bir kağıt parçasına kendi adını ve telefon numarasını yazıp ona uzattı. Utanarak, "Bunu kim ister ki?" diye düşündü.

Sonra kadın ve adam el sallayıp arkalarını dönerek bebek arabasını gece karanlığına doğru sürdüler. Ted elinde kağıt parçasıyla orada öylece kaldı ve Louisa ona inanılmaz bir hazineymiş gibi baktı. *Misafir odası* ... Bu insanlar sarayda mı yaşıyorlardı acaba?

"Hadi ama!" diye mırıldandı, resmin bulunduğu kutuyu daha sıkı kavrayarak yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Ted.

“Bir taksi bulup treni takip etmeliyiz! Külleri geri almalıyız!”

Ama Ted onu takip etmiyor. Olduğu yerde duruyor, uzakta bir kuş sürüsünün gökyüzüne doğru havalanırken kanat çırpışlarını duyduğuna yemin edebilir.

“Hayır, hayır, durun bir dakika...” diyor.

Sonra Louisa arkasını dönüp yine yanlış anlıyor. Övünmek gibi olmasın ama yanlış anlamalar konusunda gerçekten de fena değil.

“Benimle gelmeni istemiyor musun? Her şeyin benim hatam olduğunu biliyorum! Sadece yardım etmeme izin ver...”

Ted, sanki bir uçağı durdurmaya çalışıyormuş gibi ellerini yavaşça hareket ettiriyor; bu, muhtemelen Louisa'nın konuşmayı kesmesini sağlamakla aynı zorluk seviyesinde bir şey. Gergin bir şekilde gözlüklerini çıkarıp tekrar takıyor, bunu birkaç kez tekrarlıyor. Bütün bunlar bittiğinde çok, çok fazla banta ihtiyacı olacak.

“Hayır, hayır Louisa, senin suçun değil. O şeyleri daha önce hiç söylememeliydim. Bunların hiçbirinin hayal ettiğin gibi sonuçlanmadığı için üzgünüm. Bütün hayatın boyunca o tabloyu ve içindeki çocukları hayal ettin ve tanıştığın tek kişi... ben oldum. Ve ben de bütün zaman boyunca... kendim oldum. Diğerleriyle tanışmalıydın. Onları severdin.”

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor, sanki terk edilmek üzereymiş gibi.

Saçlarının geriye doğru çekildiği bölgeyi kaşıyor.

“En yakın arkadaşımın ölmeden önce benden istediği son şey, tabloya ve sana göz kulak olmamdı. İkisinde de başarısız oldum. Senin için her şeyin bir peri masalı gibi sonuçlanmadığı için üzgünüm. Daha küçükken tablonun kartpostalını gördüğünde ne hissettiğini söylemiştin? Uyuyup o iskelede uyanabileceğini hayal ettiğini mi? Ve... yüzmeyi öğreneceğini mi?”

Louisa kollarındaki kutuyla gözlerini siliyor.

“Benim yerime sorumluluk almak zorunda kaldığın için üzgünüm Ted. Ben olduğum için üzgünüm... tamam mı? Her şey için özür dilerim! Ama hadi, şimdi *gidelim* ! Bir taksi bulup trenin peşinden gitmemiz gerek...”

Ama Ted yerinden kıpırdamıyor. Sadece ellerini ceplerine sokup gece gökyüzüne bakıyor, derin nefesler alıyor ve denizin ve köpek dışkısının kokusunu hissediyor. Ölen her şeyi düşünüyor, ama daha da önemlisi hâlâ hayatta olan her şeyi düşünüyor.

Bir süre sonra, "Gerçekten kapıları kırabilir misin?" diye soruyor.

"Evet, elbette yapabilirim," diye homurdanıyor, sanki tüm normal insanlar bunu yapabilirmiş gibi.

“Hadi ama, daha iyi bir fikrim var,” diyor ve diğer yöne doğru yürümeye başlıyor.

"Hayır, trenin peşinden gitmeliyiz! Kül kutusunu bulmalıyız!" diye bağırıyor.

Ted cevap veriyor ve sesi sanki gazlı içecek içmiş gibi çıkıyor:

"Sorun değil. O her zaman seyahat etmeyi ne kadar sevdiğinden bahsederdi."

Bu yüzden trenin peşinden koşmuyorlar. Bunun yerine küçük dükkanlar sokağına gidip spor malzemeleri dükkanını arıyorlar. Louisa içeri giriyor, tezgâhın üzerine para bırakıyorlar, Ted özür dileyen bir not yazıyor. Vitrinden havlu ve mayo alıyorlar.

Güneş yakında doğacak. Denize doğru yürüyorlar. Adam kadına yüzmeyi öğretiyor.

KIRK BİR

Bir kuşu bulup gömdükten ve diğerinin hayatını kurtardıktan sonra, dört arkadaş yol ayrımında ayrı yollara giderken, "Yarın! Yarın! Yarın! Yarın!" diye seslendiler. Ted omzunun üzerinden baktı ve Joar'ın bedenini olabildiğince uzun süre gözlerinden ayırmadı. O zaman bilmiyorlardı ama denizde birlikte sadece bir kez daha yüzeceklerdi.

Biraz sonra Joar, annesiyle birlikte odasının zemininde otururken gergin bir şekilde sordu: "Üzerine kusalım mı?"

Joar, annesinin yaralı bir kuşla ne yapacağını tam olarak bileceğinden emindi, ama şimdi yanında duruyordu ve her açıdan hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Kusmak mı?" dedi.

“Kuş anneleri yavrularına böyle yapmaz mı? Yemek yerler, sonra yuvaya uçup yedikleri yemeği yavrularının ağzına kusarlar?”

"Hiçbir fikrim yok," diye gülümsedi annesi mutlulukla, çünkü Joar'ın daha önce hiç duymadığı bir şey bildiği her seferinde bu kadar mutlu oluyordu.

"Ted bu kuşun muhtemelen çocuk bile olmadığını söyledi, ama o zaman bunu nereden bileceksin ki?" dedi Joar, kuşun sahte kimlik gösterip göstermediğini tahmin etmeye çalışan bir güvenlik görevlisi gibi şüpheyle kuşa bakarak.

"Ah canım, böyle bir aptalken bana mı soruyorsun?" diye güldü annesi.

"Her şeyi ayakta tutan sensin," diye yanıtladı Joar son derece ciddi bir şekilde.

Çünkü öyle yaptı. Bitkiler, o ve kendisi, tüm olumsuzluklara rağmen, her şeyin ölmesi gereken bir evde.

"Ne kadar şanslıyım?" diye fısıldadı sonra onu sıkıca kucaklayarak.

“Anne…” diye homurdandı ve gözlerini devirdi.

Ama elbette haklıydı, çünkü çoğu genç erkek annesine karşılık sarılmaz. Peki onun annesi olmak ne büyük bir şanstı?

"Aç olduğunu düşünüyor musun? Pastamız var! İş yerinde birinin doğum günüydü ve biraz pasta artmıştı..." diye önerdi.

Joar güldü: "Belki de önce ona su vermekle başlasak iyi olur, anne?"

Kendi kendine iç çekti ve elleriyle sırayla birbirine vurmaya başladı.

"Evet, evet, tabii ki, çok aptalım, çok *geriliyorum* canım, sonra da çok saçma şeyler söylüyorum..."

O her zaman gergindi, her zaman kendini aptal hissediyordu. Kuşun yiyemeyeceği durumda Joar'a kek isteyip istemediğini sormak için mutfaktan seslendi ve Joar şöyle cevap verdi: "Ayılar ormanda kaka yapar mı?"

Sonra yüksek sesle güldü ve karşılık verdi: "Su ıslak mıdır? Tek bacaklı ördekler daireler çizerek mi yüzer?"

Joar küçükken beri aynı aptalca şakaları anlatıyorlardı. Bir bakıma, bu onların Joar ve arkadaşlarının "Yarın!" diye seslenmesinin karşılığıydı; her şeye rağmen hâlâ birbirlerine sahip olduklarını hatırlatan nazik bir uyarıydı.

Joar, pasta ve suyla geri döndüğünde usulca, "Aptal değilsin anne, sadece... muhakeme yeteneğin zayıf," dedi.

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum," diye utançla gülümsedi, ama sonra gururla ekledi: "Ama tamamen aptal olamam, biliyorsunuz, çünkü o zaman bu kadar zeki bir oğlum olamazdı! Ve bazı anne kuşların aksine, size tek bir kere bile kusmadım..."

Joar itiraf etti: "Ben de bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum, sadece Ted'in bir keresinde büyük kardeşi hakkında söylediğini duydum..."

Sonra ikisi de güldüler; o evde öyle mucizevi bir sesti ki, duvarlar her seferinde şok geçirmiş olmalıydı. Annesi kuşa su verirken, pipetin ucuna bir parmağını koyarak damla damla su veriyordu ve Joar bunun o kadar zekice olduğunu düşünüyordu ki, onu aptal sanan herkesin bunu görmesini diledi.

Çünkü Joar'ın annesi hakkında söylenebilecek çok şey vardı ve ne yazık ki çoğu insan bunları sürekli söylüyordu. Elbette asla doğrudan ona söylemiyorlardı; aslında böyle ufak tefek bir kadının, kasabanın yarısının arkasından onun hakkında konuşabileceği kadar büyük bir sırtı olması oldukça dikkat çekiciydi. Ama Ali'nin sık sık söylediği gibi, Joar'ın "küçük bir kafa için inanılmaz derecede büyük kulakları" vardı. Bu yüzden ne yazık ki genç yaşta her şeyi duymuştu. Sokaktaki komşular, futbol antrenmanındaki anneler ve okuldaki öğretmenler, hepsi de babasının büyükannesinin ölmeden önce söylediği türden şeyleri tekrarlayıp kıkırdıyorlardı: Joar'ın annesi çok yüksek topuklu ayakkabılar ve çok dekolteli bluzlar giyiyordu, çok konuşuyordu ve yeterince utanmıyordu. Giyiniş tarzına göre çok yaşlıydı, kıkırdaması için çok yetişkindi, birinin annesi olmak için çok fazla makyaj yapıyordu. "Zavallı çocuk," diye fısıldadıklarını duymuştu Joar süpermarkette yaşlı kadınlar, çünkü bu en kötü dedikodu türüydü: endişe kılıfına bürünmüş dedikodu. Joar'ın büyükannesi bu konuda herkesten daha iyiydi ve Joar onun ölümünü düşündüğünde sık sık üzülürdü, çünkü o zamanlar çok yaşlıydı ve babasının da aynı uzun süre yaşayacağından endişelenirdi.

Süpermarketteki yaşlı kadınlar haklıydı, Joar gerçekten de fakir bir çocuktu. Ama annesi yüzünden değildi. Annesi dünyadaki tüm iyiliğin ta kendisiydi. Kesinlikle aptal değildi.

Peki, muhakeme yeteneği mi zayıftı? Ayılar ormanda dışkılar mı?

Joar küçükken annesinin bisikletinde çocuk koltuğu yoktu, bu yüzden onu küçük bir köpekmiş gibi ön sepete koyardı. Ona asla yatağa gitmesini söylemezdi, kahvaltıda dondurma önermesi alışılmadık bir durum değildi ve Joar ara sıra onu sağlıklı yemek yemeye zorladığında, ona "sıkıcı" derdi. Bazen Joar, yedi yaşındayken onu yanlışlıkla ateşe verdiği zamanı annesiyle alaya alırdı; bu açıkça bir abartıydı, sadece pantolonunun küçük bir kısmını tutuşturmuştu. Pantolonundaki bir deliği dikmeye çalışıyordu, çünkü yemek yapmada çok iyi olmasa da dikişte çok başarılıydı, ama ne yazık ki o hafta elektrikleri kesilmişti, bu yüzden karanlıkta yapmış ve yanlışlıkla bir mumu devirmişti. Geriye dönüp bakınca, evet, önce Joar'dan pantolonunu çıkarmasını istemesi daha iyi olabilirdi, ama her şeyi düşünemezsiniz.

Küçük yaşta oğlunu sinemaya götürür ve onu R-rated filmlere gizlice sokardı. Belki de "gizlice sokmak" değil, bilet gişesindeki adam ona aşık olmuş ve fark etmemiş gibi davranmış olabilir. Her yerdeki erkekler ona biraz aşık olmuştu, Joar bile onları bu yüzden suçlayamazdı. Bazen arka arkaya birkaç film izlerlerdi, bazen de gerçekten kötü bir filmi on kez, hepsi de dünyanın patlamış mısır koktuğu ve her zaman mutlu sonla biten karanlıkta kalabilmek içindi. Tabii ki çoğu çocuk anneleriyle en iyi arkadaş olmaktan sıkılır, bu yüzden Joar'la her şeyi sanki son kezmiş gibi yapardı. Ama asla son kez olmazdı. Ne kadar şanslıydı!

Kışın, Joar'ın babası evde olmadığı gecelerde, dışarı çıkarlar, buz pistinin yanındaki çitten atlayıp sokak lambalarının ışığında buz pateni yaparlardı. Annesi gençken artistik buz patencisiydi, her buz üzerinde süzülüşü Joar'ın nefesini keserdi. Annesinin korkmadığı tek yer orasıydı. O da buz pateninde çok iyi olmuştu, o kadar iyi ki dokuz yaşındayken okul buz hokeyi yarışması düzenlediğinde gerçekten kötüymüş gibi davranmak zorunda kalmıştı. Kimsenin annesine bir takımda oynaması gerektiğini söylemesini istemiyordu, çünkü bunu karşılayamazlardı; kasabalarında buz hokeyi oynayan

çocukların elektrikleri kesilmezdi ve ay sonunda gazete kağıtlarını tuvalet kağıdı olarak kullanmazlardı. Tabii ki bunun bir önemi yoktu, Joar zaten bir takımda oynamak istemezdi. Evleri, çocuklarına bağıran bir grup öfkeli baba işletiyordu ve Joar'ın yanında tam bir aptalın olması gerekiyorsa, evde böyle biri vardı.

Bazen oğlan ve annesi geceleri buz pistinde sırtüstü yatarlardı ve annesi ona takımyıldızları gösterirdi; hepsini biliyordu çünkü hiç de aptal değildi. Joar'ın annesi herhangi bir aptal olabilirdi, ama o annesini buldu. Ne kadar şanslıydı!

Henüz on iki yaşındayken ona araba kullanmayı öğretti. Pedallara zar zor yetişebilmesi dışında, en azından başlangıçta her şey oldukça iyi gitmişti, ancak sonra Joar belirli bir trafik işaretinin ne anlama geldiğini sordu. Annesi "Hiçbir fikrim yok canım" dediğinde, Joar sordu: "Sürücü ehliyeti almak için bunu öğrenmek zorunda kalmadın mı?"

"Ah, ehliyetim yok canım," diye yanıtladı hiç de umursamaz bir tavırla, sonra da "Buradan sola dön," dedi.

"Sürücü ehliyetin yok mu?" diye bağırdı Joar.

"Hayır, hayır, ama benim böyle düşündüğümüz için ne kadar da naziksiniz," diye yanıtladı, onun kendisi hakkında bu kadar yüksek bir düşünceye sahip olmasından belli ki duygulanmıştı.

“Ama... bu da ne anne? Araba kullanmayı nasıl öğrendin o zaman?”

“Annem bana öğretti.”

Joar ona baktı ve kendi kendine şaşkınlıkla şu soruyu sorduğunu duydu: "Polis seni durdurursa ne yaparsın?"

Annesi ona çok gururla bakmıştı, çünkü bu hayatında söylediği en yasalara uygun şeydi. Sonra itiraf etmişti: "Ah, beni sadece bir kez durdurdular. O zaman da arka koltukta oturan seni işaret edip apandisitinin iltihaplandığını ve hastaneye gittiğimizi söyledim."

"Bunu hatırlıyorum! Şaka yaptığını sanmıştım!" diye bağırdı Joar.

“Çok tatlısın canım,” diye yanıtladı annesi. O gece boyunca karanlıkta kasabada arabayla dolaşmışlardı ve eğer izin verseydi, Joar olabildiğince uzağa, arabayla gitmeye devam ederdi. Ama

kocasını terk etmeye cesaret edemiyordu ve Joar da onu terk edemezdi. Hapishaneleri görünmezdi.

Joar on beş yaşına girmek üzereydi ve bir kuşun hayatını kurtarıyorlardı. Annesi sabırla damla damla su veriyor, Joar da evin dışından dallar ve yapraklar toplayarak kutunun içine kuş için yumuşak bir yatak yapıyordu. O kuş ne kadar şanslıydı, değil mi?

Joar, "Kuşların yuva yapmadığını biliyor muydunuz? Kendileri için, yani. Sadece yavruları için yuva yaparlar," dedi.

"Ted mi sana bunu söyledi?" diye gülümsedi annesi.

"Beyni kaka gibi. Her şey yapışıyor!"

Annesi çok güldüğünde gaz çıkarırdı, bunu Joar'dan başka kimse bilmiyordu, çünkü Joar'dan başka kimse onu böyle güldürmezdi.

"Pencereyi aç! Pencereyi aç! Kuşu öldüreceksin!" diye öksürdü gözlerinde yaşlarla, kadın ise kahkahalarla gülmeye devam etti.

Arkasını döndüğünde durdu. Kapı kilidindeki anahtar sesini duymamışlardı. Joar'ın babası odanın kapısında durmuş, önce şaşkınlıkla, sonra gözlerinde nefretle onlara bakıyordu. Günün altı yedi birasını içmişti, burnundan düzensiz nefes alıyordu, gözleri hiçbir şeye odaklanamıyordu. Ama kuşu gördü, Joar'ın annesinin ne kadar mutlu olduğunu gördü ve çocuk bunun mutlu bir sonla bitmeyeceğini hemen anladı.

KIRK İKİ

Louisa ve Ted, havlulara sarınmış halde kayalıkların üzerinde oturuyor ve güneşin doğuşunda titriyorlar.

"Deniz her zaman bu kadar soğuk mudur?" diye merak ediyor.

"Hayır. Bazen çok daha soğuk oluyor," diye gülümsüyor.

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, cildim farklı hissediyor...”

"Deniz gibisi yok. Artık cildiniz bunu biliyor. Artık onu her zaman özleyecek," diye söz veriyor.

Louisa, coşku ve melankoli arasında bir o yana bir bu yana sallanıyor.

“Bunu Fish'e anlatmayı çok isterdim. Bazen çok... kızgın oluyorum. O hiç denizi göremedi.”

Ted gözlüklerini uzun süre temizliyor.

"Her gece seninle birlikte kartpostalda denizi görüyordu. Ve şimdi de denizi görüyor," diyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Louisa.

"Size teşekkür etmeliyim."

“Hayır, yani, bana yüzmeyi öğrettiğiniz için teşekkür ederim...” diyor.

“Hayır, gerçekten. Yirmi beş yıldır denizde yüzmüyorum. Yani asıl teşekkür etmesi gereken ben olmalıyım. Ayrıca, Ali'ye öğretmekten çok daha kolaydı sana öğretmek...”

O gülümsüyor. O da gülümsüyor.

"Külleri kaybettiğimiz için üzgünüm," diyor üzgün bir şekilde.

"Onları kaybeden bendim," diye düzeltiyor onu.

"Pekala. O zaman onları kaybettiğiniz için üzgünüm," diyor sessizce.

"Şey, biraz da senin suçun vardı!" diye karşılık verdi.

Adamın şaka yaptığını anlamadan önce kendini çok kötü bir şekilde aşağılanmış hissetmeye yetecek kadar zamanı var.

"Çok komik," diye mırıldandı.

"Öyle tahmin etmiştim," diye sırıtıyor.

Kayalıkların üzerinde, aralarında duran resmin bulunduğu kutuya bakıyor.

"Sence kızmış olur muydu? Onu kaybettiğimiz için?" diye soruyor.

“Hayır. Bence gülerdi. Saklambaç oynamayı severdi.”

Gözleri ışıldıyor.

"Belki de küllerinizin bir trene serpilmesi o kadar da kötü bir fikir değildir, değil mi? Böylece her zaman bir yere doğru yolculuk etmiş olursunuz!"

Ted'in yüzü tamamen dehşete düşmüş görünüyor.

"Ah, öyle deme. *Öldüğümüzde* bile seyahat etme zorunluluğumuz ortadan kalkmayacak mı?"

Louisa gülüyor.

"Küllerinizin nereye serpilmesini istersiniz?"

Ted karar vermeden önce epey bir süre düşünüyor: “Bir kütüphanede. Orada gerçekle yüzleşmek zorunda değilsiniz. Sanki binlerce yabancı hayali arkadaşlarını dağıtmış gibi, raflarda oturuyorlar ve siz yanlarından geçerken size sesleniyorlar. Donna Tartt adında bir yazar, bir insanın neden sanata aşık olduğunu şöyle açıklıyor: 'Bir ara sokaktan gelen gizli bir fısıltı. Şşşt, sen. Hey çocuk. Evet, sen.' Kütüphaneler benim için işte böyle bir his uyandırıyor.”

Louisa bu durumda gözlerine deniz suyu kaçmış gibi yapmak zorunda kalıyor.

"Gerçekten kaç tane kitap okudun?"

“Kesinlikle yeterli değil.”

Louisa hıçkırığını öksürükle gizliyor.

"Balıklar da kütüphaneleri severdi."

Sonra sırt çantasından Fish'in sigaralarını çıkarır, çünkü Fish her zaman yüzdükten sonra içilen bir sigaranın en iyisi olduğunu duyduğunu söylerdi. Louisa sigarayı yakmaz, sadece tütün kokusunu içine çeker ve şaşırtıcı bir şekilde Ted nazikçe parmaklarını uzatıp sorar: "Bir tane ödünç alabilir miyim?"

Louisa şaşkınlıktan yüzünü buruşturdu.

"Cidden?"

“Sigara içmek için değil, sadece... koklamak için. Annem o marka sigarayı içerdi.”

Ona bir tane uzatır. Böylece denizin kıyısında, resmin karşısında otururlar; her ikisinin de burnunun dibinde bir sigara, saçlarında hafif bir esinti ve yanaklarında sabahın ilk ışıkları vardır.

"Annen gibi misin?" diye soruyor Louisa ihtiyatlı bir şekilde.

"Evet, bence öyle."

"Çok nazik biri miydi?"

Ted'in kahkahası kayalardan yankılandı. Başını salladı.

“Hayır... hayır... ‘Nazik’ kelimesini onun için kimsenin kullanacağını sanmıyorum. Çocukluğumda çok sert bir kadındı, çok sertti. Joar bir keresinde onun bir elmasa kafa atıp kırabileceğini söylemişti.”

“Ne açıdan zor?”

Ted üzgün bir şekilde sigaraya bakıyor.

“Annemin her konuda çok kesin fikirleri vardı... Kardeşimle benim duygularımızı göstermemizi, sızlanmamızı, asla ağlamamızı istemezdi. Her zaman erkek gibi davranmamız onun için çok önemliydi.”

"Yani o hiç sana benzemiyor," diye öfkeyle haykırdı Louisa.

Ted, parmakları arasında sigarayı ileri geri çevirirken, tütün ve tuz kokusunu ve yaklaşmakta olan yazın kokusunu derin derin içine çekiyor.

“Anne olmak inanılmaz derecede zor, Louisa. İnsan olmak da zor. Sanırım annem de ilk başlarda bana çok benziyordu, çünkü gençliğinde romantik biriydi. Ama dünyada kalbi kırık bir romantikten daha zor insan yoktur.”

"Sana vurdu mu?"

"HAYIR."

“Ama vuruldun mu?”

“Evet, Tanrım, evet. Ağabeyim küçükken her gün beni döverdi. Bir keresinde beni merdivenlerden aşağı attı ve bayıldım. Bunu hatırlamam bile uzun zaman aldı, kayıp düştüğümü sandım…”

"Ondan korktun mu?"

"Evet. Küçük olmak zor."

"Her şey olmak zordur."

“Evet. Bu doğru. Her şey olmak zor.”

Titreyen Louisa havluyu daha sıkıca etrafına sararak sordu: Annenle ilgili en güzel anın nedir?

Ted sigara kokusunu alıyor. Anılar kaygan, beyninin kavraması zor.

“Annemden mi bahsediyorsun? Biz… iskambil oynuyoruz.”

“Kartlar?”

“Evet. Gündüzleri babama bakabilmek için gece vardiyasında çalışırdı. Okulda başarısızdım, dil konusunda, okuma ve yazmada sorun yaşıyordum. Bir öğretmen anneme benim zorbalığa uğradığımı söyledi ve keşke söylemeseydi, çünkü annemin bunun kendi hatası olduğunu düşündüğünü görebiliyordum. O akşam telefonda bir arkadaşıyla konuşurken, evde ölümden başka kimseyle birlikte olmaya dayanamadığını söylediğini duydum. Ertesi gün beni alnıma elini koyarak uyandırdı ve fısıldadı: 'Muhtemelen ateşin var.' O zamana kadar bana hiç dokunduğunu hatırlamıyorum. Sanki… güneş gibiydi. Sanki aşırı samimi bir şeytan tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Ve o gün boyunca mutfak masasında iskambil oynadık. Aptalca gelebilir ama bu benim en güzel anım, çünkü o zaman gerçekten annem gibi hissettim. İlk gün hasta numarası yaptı, ertesi gün ben kendim yaptım ve sonra birkaç ay boyunca numara yapmaya devam ettim. İkimiz de gerçeklikten saklandık, harikaydı. Ama bir süre sonra babamın durumu kötüleşti ve hastanede daha fazla zaman geçirmek zorunda kaldı, annem de sürekli gidip geliyordu ve o zamanlar beni evde tutmak onun için çok fazla işti.

Sonunda okul aradı ve geri dönmezsem tüm yılı tekrar etmek zorunda kalacağımı söyledi, bu yüzden bir gün uyandığımda annem çoktan sırt çantamı toplamıştı. Okula döndüğümde, hayvanat bahçesinde büyümüş, sonra birdenbire vahşi doğaya salınmış bir hayvan gibiydim. Her zamankinden daha çok alay edildim, çok dayak yedim ve eve hırpalanmış ve morarmış bir halde döndüm... Annemin o zaman ne kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyorum. Sürekli sorun çıkardığım için utanıyordum, bu yüzden düştüğümü söyledim. Yalan söylediğimi biliyordu ama sadece aç olup olmadığımı sordu. O akşam telefonda konuşurken onu duydum, arkadaşına benim bu kadar güçsüz olmamın muhtemelen kendi suçu olduğunu söylerken sesindeki hıçkırığı duyabiliyordum. Kardeşim gibi dövüşebilen ve kendini savunabilen biri olmadığımı söylüyordu. Annem beni şımartmış, beni yumuşak kalpli yapmış olmalıymış. Endişelendiğini, asla gerçek bir erkek olamayacağımı söyledi."

Ted susar. Louisa gözlerini başka yöne çevirir, böylece Ted rahatça gözlerini silebilir.

"Annenin kalbi ne zaman kırıldı? Baban hastalandığında mı?" diye soruyor.

Cevabını uzun süre düşünüyor.

"Evet. Ama belki de bozulmadı. Belki de yıprandı. Babam hastalandığında çok paramız yoktu, sadece evi geçindirecek kadar paramız vardı, annem muhtemelen her zaman yeterli olmadığını hissetti. Fabrikada çalışıyordu, sürekli yorgundu. Çocukluğumdan en çok hatırladığım ses, ya annem ya da babam uyurken ya da ikisi birden uyurken susturulmamızdı. Bu yüzden bodrum katındaki odayı aldım, böylece kimseye engel olmayacaktım."

"Bundan emin misin?" diye soruyor Louisa.

Ted, şaşkınlık ve hakaret arasında bir yerde, kaşlarını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Louisa'nın omuzları sallanıyor.

"Yani demek istediğim... belki de babanızın ne kadar hasta olduğunu ve annenizin ne kadar üzgün olduğunu görmemek için

bodrum katındaki odayı tuttunuz? Ve belki de anneniz sizi büyük kardeşinizden korumaya çalışıyordu?"

Ted utanç içinde gözlerini kısarak denize doğru bakıyor, güneşe gözlerini dikiyor. Bunca yıldır bunu hiç düşünmemişti bile. Küçük olmak zor, büyük olmak zor, ikisinin arasında olmak da zor. Bu yüzden Louisa'ya dönüp şöyle diyor:

“Sadece kötü değildi. Başlangıçta bir aşk hikayesiydi, annemle babamın evliliği...”

Sonra kızın gözleri heyecanla kocaman açılır, çünkü aşk hikayelerini çok sever. Bu yüzden adam ona, bir zamanlar kendisine anlatıldığı gibi hikayeyi anlatır.

KIRK ÜÇ

Ted, çocukların, tüm hayatlarını anne ve babalarıyla geçirseler bile, onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediklerini açıklıyor. Çünkü biz onları sadece anne ve baba olarak tanıyoruz, öncesinde kim olduklarına dair hiçbir şey bilmiyoruz. Onları gençken, henüz gerçekleşmeyen şeylerden pişmanlık duymak yerine, olabilecek her şey hakkında hayaller kurdukları dönemde hiç görmedik.

Ona, o günün sonunda, arkadaşlarıyla kuşları bulduktan sonra, Ted'in eve geldiğinde tüm ışıkların kapalı olduğunu anlattığını söyledi. Hava kararmaya başlamıştı ve sokakta paslı bir araba duruyordu, farları onu kör ediyordu, içinde kimin oturduğunu göremiyordu. Parmak uçlarında arabanın yanından geçti, gözleri etrafta geziniyordu, vücudu o kadar gergindi ki, sürücü aniden gaza bastığında ve motor kükrediğinde, Ted'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki havaya sıçradı.

Alaycı kahkahalar duydu. Farların ardında gözlerini kısarak baktığında, sürücü koltuğunda kürek büyüklüğünde yumrukları olan, yirmili yaşlarında geniş omuzlu bir adam gördü. O, Öküz'dü.

"Korktun mu seni küçük ibne?" diye bağırdı adam açık pencereden. Ardından yoğun bir duman bulutu yükseldi.

Yolcu tarafındaki kapı, herkesin yirmi yıllık arabalarının olduğu bir sokakta yaşıyorsanız alıştığınız o ağır *gürültüyle* açılıp kapandı. Ted'in ağabeyi arabadan indi ve farların ışığı arasından eve doğru sendeleyerek ilerledi, düzgün yürüyemeyecek kadar sarhoştu. Ted

kambur bir şekilde arkasından koştu, ama araba kornası çalınca tekrar korkuyla sıçradı. Ox'un alaycı kahkahası, motorun gürültüsüyle birlikte karanlığın içinde kayboldu.

"Şerefsiz," diye fısıldadı Ted, yumruklarını sıkarak, bu kadar kolay ürktüğü için kendine çok kızmıştı.

Ağabeyi biraz zorlanarak ön kapıyı açtı, koridordan mutfağa doğru sendeleyerek ilerledi, ancak yol boyunca tamamen kas hafızasıyla ayakkabılarını çıkarmayı başardı. Annelerinin mutfağında ayakkabı giymek intihar girişiminden farksızdı, bunu çocukluklarından beri biliyorlardı. Buzdolabını açtı ama soğuk bira bulamadı, bu yüzden kilerdeki iki sıcak kutu birayı aldı. Oturma odasına dönerken Ted'e çarptı ve Ted sanki vurulacakmış gibi otomatik olarak irkildi. Bu da kas hafızasıydı.

Ağabeyinin vücudu o kadar kaslıydı ki, her odaya öyle bir özgüvenle girerdi ki, sanki keskin bir bıçak havayı keser gibiydi. Ted ise her zaman sanki şiddetli bir rüzgara ve sağanak yağmura karşı yürüyormuş gibi hareket ederdi.

"Öküz bazen tam bir aptal," diye kekeledi ağabeyi ve bu o kadar ani oldu ki Ted'in ne duyduğunu anlaması uzun zaman aldı. Ağabeyinin özür dilediğini bir daha asla duymayacaktı.

Ted, verdiği cevapla kendisini bile şaşırttı:

"Öyleyse neden onunla arkadaşsınız?"

Vurulmayı bekliyordu ama hiçbir şey olmadı, ağabeyi sadece şaşırmış görünüyordu.

"Küçüklüğümüzden beri birbirimizi tanıyoruz."

Sanki bu bir cevapmış gibi, diye düşündü Ted umutsuzca, ama elbette o kasabada bir bakıma öyleydi. Ağabeyi gibi bir adam, okul bahçesinde bir gün nasıl olduğunu tam olarak bilmeden arkadaş edinirdi ve sonra da onlara bağlı kalırdı, çünkü bu kasabada erkek çocuklar yalnız kaldıklarında uzun süre yaşayamazlardı. Özellikle de ağabeyinin geldikleri yaştaki bir göçmen çocuğu için. Burada erkek çocuklar çevreleriyle tanımlanırdı; liseye başladığınızda olduğunuz kişi genellikle kaldığınız kişi olurdu, ya vuran biri ya da korkak biri. Neredeyse hiç kimse buradan taşınmayı göze alamazdı ve aklı

başında hiç kimse gönüllü olarak buraya taşınmazdı, bu yüzden buradaki gençler bir hayat seçtiklerini değil, kendilerine bir hayat tahsis edildiğini hissederlerdi. Hayat, bir hapis cezası gibi, tahsis edilmiş bir zaman dilimiydi. Liseden sonra Ox limanda bir iş bulmuş, sonra Ted'in ağabeyinin de bir iş bulmasını sağlamış, ona kefil olmuş ve "doğru türden bir adam" olduğuna söz vermişti. Bu da demek oluyor ki, o dik duran, geri adım atmayan ve polis geldiğinde ağzını nasıl kapalı tutacağını bilen bir adamdı.

Ted mutfakta durmuş, ağabeyinin şişmiş, kızarmış eklemlerine bakıyordu ve doğru türden bir adam olmanın uzun bir akşam daha olduğunu fark etti. Ted normalde ağabeyinin yanında ağzını açmaya bile cesaret edemezdi, ama kendi kendine şöyle dediğini duydu: "Sen kötü bir insan değilsin."

Ağabeyinin gözleri şüpheyle kısıldı.

"Sen ne dedin Allah aşkına?"

Ted kamburlaştı ve tereddütle yere baktı:

“Dedim ki, sen kötü bir insan değilsin. Sadece kötü arkadaşlar seçiyorsun. Senden daha kötü insanları seçiyorsun çünkü sadece bunu hak ettiğini düşünüyorsun. Senden daha iyi insanları seçmelisin.”

Ağabeyi şaşkınlıkla bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Herkes senin kadar arkadaş konusunda şanslı olamaz."

Ted, göz teması kurabildiğine çok şaşırdı; hayatı boyunca göz teması her zaman şiddetle sonuçlanmıştı, ama bu sefer hiçbir şey olmadı.

"Ben... Sizin arkadaşlarım olduğunu bildiğinizi bile bilmiyordum," dedi sessizce.

Kardeşi sırıttı.

"Siz ve o üç küçük sırtlanın her iki akşamda bir gelip annemin buzdolabındaki yiyeceklerini boşalttığınızı fark etmediğimi mi sandınız?"

Ted bakışlarını tekrar aşağı indirdi.

“Haklısın. Şanslıyım.”

Sonra kardeşi başını salladı ve mırıldandı:

Hayır. Asıl şanslı olan arkadaşların.

Sonra kardeşi döndü ve oturma odasına gitti, piyanonun başına oturdu ve bira içmeye başladı. Ted orada öylece kaldı, şaşkınlık içindeydi. Buzdolabına yaslandı ve üzerine yapışmış bir notu düşürmeyi başardı, yoksa belki de asla göremeyecekti. Annelerinden kısa bir el yazısı mesajdı: Bir arkadaşını görmeye gitmişti. Dondurucuda yiyecek vardı. Ne zaman döneceği, hatta dönüp dönmeyeceği bile yazmıyordu.

Cenazeden sonra Ted'e tek kelime etmemişti, evin tamamı tabut gibiydi.

Ted bir süre düşündü, sonra dondurucuyu açıp bulabildiği tüm buz küplerini çıkardı. İki kase doldurdu, biri bira için, diğeri ağabeyinin eli için, sonra oturma odasına gidip onları piyanonun üzerine koydu. Ağabeyi başını kaldırdı, sanki Ted'i ilk başta tanımamış gibiydi, sanki küçük çocuklarmış ve yetişkinmiş gibi davranmışlar ve birdenbire bunu çok iyi başarmışlar gibiydi. Ted her zamanki gibi bodruma inmek için döndü, bu yüzden ağabeyinin yumuşak sesi ona şok etkisi yarattı: "Bir bira ister misin?"

Ted aslında istemiyordu ama yine de başını salladı. Bardağı eline aldığında, ağabeyi onu gerekenden bir saniye daha uzun süre tuttu. O birayı aynı anda tutmaları, muhtemelen birbirlerine sarılmaya en çok yaklaştıkları an olmuştu.

Ted piyanonun başına, onun yanına oturdu. Çok da yaklaşmadan.

"İşini seviyor musun?" diye sordu biraz çekinerek, çünkü kardeşi hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok istiyordu ama nereden başlayacağını bilemiyordu.

“Limanda mı? Kimse limanda çalışmayı sevmez ki,” diye sırıttı kardeşi, ama Ted'in üzgün göründüğünü görünce ekledi: “Bu bir iş, Ted. Bizim gibiler için tüm işler berbat. Ama benim ve annemin maaşıyla evi idare edebiliriz herhalde...”

Bu durum onun için o kadar netti ki, bu sadece onun değil, kendisinin de göreviydi. Ted birkaç dakika piyanonun başına oturup

baktıktan sonra cesaretini toplayıp sordu: “Bir şeyler çalabilir misin?”

Kardeşinin parmakları tuşlara dokundu.

“Annem uyuyor. Onu uyandırmamalıyız.”

"Evde değil, buzdolabının üzerinde bir not vardı," dedi Ted.

Kardeşi şaşkınlığını, belki de hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı; onu bu kadar kolay terk etmesine değil, Ted'i terk etmesine. Ebeveyn olmanın sorumluluğu işte bu kadar acımasızca büyük ki, onu hafife almanız gerekiyor. Tıpkı dondurucudaki yiyecek gibi. Tıpkı bir teknedeki balast gibi.

"Ne... ne duymak istiyorsun?" diye sordu kardeşi sessizce.

"Babamın eskiden çaldığı bir şey," diye sordu Ted.

Ağabeyi piyano çalarken Ted kıskançlığını gizlemeye çalıştı. O da çalabilmeyi çok isterdi ama kim öğretecekti ki? Piyanonun başına oturacak yaşa geldiğinde babaları çoktan hastalanmıştı.

"Annem ona kızdığında hep bunu çalardı," diye kekeledi ağabeyi, dudakları alkolden kayganlaşmıştı ama parmakları şaşırtıcı derecede kendinden emindi.

Hüzünlü bir şarkıydı. Kardeşi kısık bir sesle şöyle söyledi: " *Her gün, küçük bir sonsuzluk. Dünyanın ne kadar çok şey sunabileceğini bilseydim, daha azını isterdim* ."

İşini bitirdiğinde, usulca şöyle dedi:

“Annem, o böyle oynadığında onu hep affederdi. Gelip kucağına otururdu. Birbirlerine asla 'Seni seviyorum' demezlerdi. Sadece 'Ama, ama, ama' derlerdi.”

"Ne?" Ted, kardeşinin ona gerçekten bir şeyler anlatmasının anlaşılmaz büyüsünü bozmaktan korkuyormuş gibi dikkatlice gülümsedi.

"Fark etmiş miydin bilmiyorum ama annem duygularını ifade etmekte pek iyi değil," diye gülümsedi ağabeyi.

"Hayırrr," dedi Ted alaycı bir şekilde.

Ağabeyi güldü ve bu harika bir şeydi.

“Bir keresinde arabada gidiyorlardı ve annem babamın araba kullanma şeklinden şikayet etmesi üzerine sinirlenip ona 'çeneni

kapat' dedi. Sonra bir sigara yaktı ve neredeyse yoldan çıkacaktı, babam uzanıp direksiyonu tutmak zorunda kaldı ve bu da annemi daha da sinirlendirdi. Sonra babam o kadar sinirlendi ki, 'Tanrı aşkına, seni ÇOK seviyorum ama...' dedi."

Sessizliğe büründü. Ted şaşkınlıkla fısıldadı:

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Babam bana anlattı. Hastalanmadan önce. Çok konuşurdu. Bunu hatırlamaman çok üzücü. Aslında belki de bu iyi bir şey. Hatta belki de senin... hatırlamaman gerçeğine biraz imreniyorum."

Ted birasını yudumladı ve tuşa dokunmaya cesaret edemeden tuşa hafifçe vurdu.

"Babam anneme onu sevdiğini ilk kez o zaman mı söyledi?"

Kardeşi öksürdü.

"Bana bunun muhtemelen birinin ona ilk kez böyle bir şey söylediği an olduğunu söyledi. O da karşılık vermedi. Onun için biraz fazla gelmişti. Ama o gece, yatağa girdiklerinde, fısıldadı: 'Ama, ama, ama.' Ve ondan sonra bir daha asla 'Seni seviyorum' demediler."

"Ama, ama, ama," diye fısıldadı Ted yavaşça birasının içine.

"Ama, ama, ama," diye tekrarladı ağabeyi onun kulağına.

Hâlâ memleketlerinin aksanı vardı, sarhoşken daha belirgindi ama Ted'in aksanı neredeyse tamamen kaybolmuştu. Yavaş yavaş, mirasları yavaş yavaş yok oluyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu Ted, buz dolu kasede ıslanmış kardeşinin parmak boğumlarına bakarak.

Kardeşi başını salladı.

"Kavgayı biz başlatmadık. Ox ile tartışan birkaç aptal vardı. Biz sadece kendimizi savunuyorduk. Ben... artık kavga başlatmıyorum."

Sanki küçük kardeşinin bunu bilmesi onun için çok önemliymiş gibi söyledi.

"Şarkıyı tekrar çal," diye rica etti Ted.

Kardeşi de çaldı ve bitirince sordu:

"Bodrum katındaki merdivenlerden birinin diğerlerinden daha yüksek olduğunu fark ettin mi? Babam her inip çıkarken ona

takılırdı. Annem deliridi çünkü babam asla nereye bastığına bakmazdı. Bazen yere kutular, çatallar, küçük su kovaları, aklınıza gelebilecek her şeyi bırakırdı, sadece onlara doğru yürüyüp yürümeyeceğini görmek için. Ve babam her birine doğru tökezlerdi! Annem, ayaklarını hiç kaldırmadığı için mayın tarlasından bile yara almadan geçebileceğini söylerdi. Ona 'Solucan' derdi. Bu yüzden işten geç geldiğinde, eve geldiğini anlaması için koridordaki gıcırdayan her tahtaya bilerek basardı."

Abisi sustu, belki de bir zamanlar Ted'i bahsettiği bodrum merdiveninden aşağı attığını hatırladığı içindi, ama küçük kardeşi sadece kıkırdadı.

"Solucan!" diye tekrarladı Ted.

Ardından kardeşi minnetle gülümsedi ve şöyle devam etti:

"Bu ev, satın aldıklarında kasabanın en ucuz eviydi. Tabii ki neredeyse yıkılmak üzereydi, şimdi olduğundan bile daha kötüydü... ama komşulardan biri, evin bu kadar ucuz olmasının sebebinin perili olması olduğunu söyledi. Babam bunu çok komik buldu, bu yüzden bütün odaları dolaşıp hayaletleri çağırdı ve annem dedi ki: 'Biliyor musun, o kadar sinir bozucu birisin ki, hayaletler bile sana katlanamıyor?' Bunun üzerine babam bir oyun oynamaya başladı. Annem beklemediği bir anda, dişlerini fırçalarken veya yemek yaparken yanına gelir ve bir şeyden çok korkmuş gibi zıplardı. Sonra annem de tabii ki zıplardı. Sonra babam derdi ki: 'Bir hayalet gördüğümü sandım.' Annem asla ders almadı. Ve babam da bundan asla bıkmadı."

"Bu kadar komik olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı Ted utançla.

"Gerçekten çok komikti."

"Annemin güldüğünü hiç duymadım," diye itiraf etti Ted.

Ağabeyi muhtemelen buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu yüzden daha fazla bira içti ve şöyle dedi:

"O sadece yorgun, Ted. Herkesin düşünemeyecek kadar bitkin olduğu bir günü olmuştur ama o son on yıldır aynı lanet günü yaşıyor. Bu zor. Elinden gelenin en iyisini yaptı. Seni ve beni sert

yapmaya çalıştı çünkü bu şehirde yumuşak insanlar hayatta kalamaz. Bir keresinde... kahretsin... bir keresinde okulda kavga ettim ve onu müdürün yanına çağırdılar ve müdür bana 'belki de erkek rol modellerine ihtiyacım var' dedi. Düşünebiliyor musun? Ne kadar da psikopat bir adam. Babam o zaman ölmemişti bile, sadece hastaydı. Annemin ne dediğini biliyor musun?”

"Ne?"

"Şöyle dedi: 'Erkek rol modelleri mi? Sırf tarihsel açıdan bakıldığında, bu durum sizin için bugüne kadar ne kadar işe yaradı sizce?'"

"Müdür ne dedi?"

"O kadar şaşırmıştı ki, bir sonraki kavgamda annemi bile aramadı."

Ted, yapmaması gerekse de güldü. Kardeşi, kederle başa çıkmayı öfkeden başka bir şekilde hiç bilmemişti. Bunu ona kim öğretmişti ki?

"Yani annem de komikmiş?" diye sordu Ted.

“Gerçekten çok komikti, istediği zaman! Bir keresinde, sürekli senin ve benim çok gürültücü olduğumuzdan şikayet eden bir komşunun posta kutusuna çürük balık koymuştu! Ve her zaman bu kadar... bu kadar sert değildi. Küçükken kabuslar görürdüm, çığlık atarak uyanırdım, sesim kısılırdı. O da bir battaniye ve yastıkla gelir, odamın kapısının hemen önüne yere uzanırdı. Böylece kabuslar içeri giremezdi, derdi.”

Ted yanına oturdu, gözlerini koluyla sildi ve sonra sordu:

"Bana başka bir şey söyle."

Bunun üzerine kardeşi bir yudum bira içti ve şöyle dedi:

“Babam bana akşamları en sevdiği şeyin evin her odasını dolaşıp bütün ışıkları kapatmak olduğunu söylemişti. Çünkü babalar böyle şeyler yapar, demişti babam. En son olarak da odadan odaya gidip fısıldardı: 'İyi geceler, hayaletler.' ”

Ted birasını yudumladı, sonra birden neşelendi.

“Ben... Bunu hatırlıyorum. Yatağımda uzanıp uyuyabilmek için o sesi duymayı beklediğimi hatırlıyorum. Sesinden hatırladığım tek

şey bu. Ya da... bazen sadece rüya gördüğümü düşünüyorum."

Kardeşinin kızarmış, hırpalanmış parmakları, buruşuk ekleminin altında hareket etti ve piyanoda birkaç dağınık nota çaldı. Ted, o ellerin hem vahşet hem de güzellik konusunda yetenekli olmasına çok şaşırmıştı.

"Baba, gayet güzel şarkı söyledi."

"Neden müzisyen olmadı?" diye sordu Ted, ama hemen pişman oldu, ne kadar safça bir soru olduğunu kendi gözleriyle duyabiliyordu.

"Bu bir iş değil," diye yanıtladı kardeşi sakince.

"Bizim için" derken, bunun bizim gibi insanlar için bir iş olmadığını kastediyordu, Ted bunu anladı. Babaları da anneleri gibi çocuklarına daha iyi bir hayat sağlamak için fabrikada çalışmıştı. Müzisyen olmaya çalışmak, tutkularının peşinden gitmek, bu tür şeyler sadece kendilerine daha iyi bir hayat sağlamak isteyen ebeveynler içindi.

Ted'in bakışları piyanonun üzerindeki duvarda gezindi, çocukken çekilmiş fotoğraflarını gördü, ta ki gözleri başka bir fotoğrafa takılana kadar: anne ve babasının düğünü. Süslü kıyafetler yoktu, belediye binasında sade bir tören, annesi hamileydi. Ama o fotoğrafta gülümsüyordu, güzeldi, sanki hala büyük şeyler hayal ediyormuş gibi görünüyordu.

"Sence romantik miydi? Aşık oldukları an?" diye sordu çekingen bir şekilde.

Elbette aptalcaydı. Kardeşi içgüdüsel olarak homurdandı.

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..." diye fısıldadı Ted, büyüyü bozduğu için kendinden nefret ediyordu; gerçek erkeklerin böyle sorular sormayacağını bilmeliydi.

Sandalyenin kenarına büzüldü, vurulmaya hazırlanıyordu, ama çok daha tuhaf bir şey oldu: hafif bir rüzgar esti. Sert bir adam hıçkırığını bastırmaya çalıştığında işte böyle olur. Kardeşi gözyaşı dökmedi, sadece uzun, hırıltılı bir nefes verdi. Sonra sesi sert ama sözleri yumuşaktı: "Filmlerdeki gibi değil Ted. Gerçek hayatta işler

farklı. Ama babam bir keresinde, çok sarhoşken, annemle kendisinin iki mıknatıs gibi olmadığını, iki farklı renk gibi olduklarını söylemişti. Bir kere karışınca, onları ayırmanın imkanı yoktu."

Ted, daha önce ya da sonra, bundan daha romantik bir şey duymamıştı. Düğün fotoğrafına dikkatlice baktı, odaklanmaya çalıştı; annesine ve erkek kardeşine gerçekten gözlüğe ihtiyacı olduğunu itiraf etmesi birkaç ay daha sürecekti.

"Bana başka bir şey anlatın," diye sordu endişeyle.

Kardeşi iç çekti. Bira kutusuyla piyanonun üstüne vurdu. Hafifçe gülümsedi.

"Babam hep aynı birayı içerdi. Annemin bunu sevdiğini söylerdi, çünkü bira markasını hiç değiştirmeyen erkekler çok maceraperest olmazlar, bu yüzden eşlerini de değiştirmezler. Babam hastalandığında, annem her hafta bira almaya devam etti. Sanki babam aniden kalkıp gidip bira alacakmış gibi."

Ted, kanserin getirdiği ekstra bir acımasızlık da bu, diye düşündü, her şeyin tekrar normale dönmesini beklerken. Ta ki bir gün hastalığın yeni normal haline geldiğini fark edene kadar.

"Babam annemin yemeklerini sever miydi?" diye sordu, nedenini tam olarak bilmeden, belki de sadece dondurucudaki hazır yemekler son yıllarda annesinden gördüğü gerçek şefkate en yakın şey olduğu için.

"Şaka mı yapıyorsun? Bayıldı! Bence yemek yapmayı öğrenmesinin tek sebebi onun yemek yediğini görmek istemesiydi," diye sırıttı abisi, sonra küçük kardeşine baktı ve ekledi: "Bence bizim için dondurucuya yemek koyduğunda, yediğimizden emin olduğunda kendini iyi bir anne gibi hissediyor, Ted. Muhtemelen kendini yeterli hissettiği tek zaman odur..."

Ted, sanki uçuruma doğru eğiliyormuş gibi birasının üzerine eğildi ve sordu: "Babam öldüğünde korkmuş muydu sence?"

Ona yalan bir cevap vermek yerine, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bu da kendi başına bir cevap oldu. Nefes alışverişi yine düzensiz ve hırıltılı geliyordu.

“Babamın öldüğü gece, hemşirelerden biri bizi aradı. Sanırım hemen haber vermemizi istedi ve annemin sözlerle başa çıkamayacağını anladığını düşünüyorum.”

Daha düzensiz nefes alışverişi.

"Hemşire ne dedi acaba?" diye merak etti Ted.

Ağabeyi gülümsedi.

"Annem son anlarda çok nazikçe babamın yatağına kıvrılmış ve babam onun kollarında ölmüş," dedi.

Bundan sonra kardeşler birbirleriyle tek kelime etmediler. Boş evde piyanonun başında oturup babalarının birasını içtiler ve annelerinin gözleriyle birbirlerine baktılar. Kutular boşaldığında Ted onları mutfağa götürüp duruladı. Sonra dondurucudan bir yemek çıkardı, aç olmamasına rağmen yedi ve tabağını yıkamadan tezgâhın üzerinde bıraktı.

O akşam bodrumdaki yatağında uzanırken, ağabeyinin sarhoş bir şekilde yukarıdaki odalarda sendelediğini, her kapı aralığında durup tüm hayaletlere iyi geceler fısıldadığını duydu.

Gece ılıktı, bodrum penceresi açıktı, Ted annesi eve geldiğinde sigara kokusunu aldı. Arkadaşının arabasından indi, basamaklara oturdu ve derin nefesler alarak sorumluluk dolu bir hayata geri dönme gücünü topladı. Muhtemelen oğullarını nasıl sevdiğini nasıl açıklayacağını hiç bilmiyordu ve onların da söyleyecek kelimeleri yoktu, çünkü onlara kim öğretecekti ki? Ama anneleri eve girdiğinde, orada olduğunu anlamaları için bilerek gıcırdayan tüm tahtalara bastı. Ve mutfağa girdiğinde, Ted'in doyduğunu ve iyi bir anne olduğunu anlaması için tezgahın üzerinde bıraktığı yıkanmamış tabağı gördü. Bu yüzden tabağı yıkadı ve bir anlığına da olsa kendini iyi bir anne gibi hissetti.

O gece yatağında yatarken, yatak odasının kapısının dışında bir hışırtı sesi, ardından da küçük bir *gümleme* duydu; büyük erkek kardeşiydi, odasının kapısının önündeki yerde uyuyakalmıştı. Böylece kabusları içeri giremezdi.

Ted bodrumdaki kendi yatağında uzanmış, neredeyse uykuya dalmıştı ki pencereden farklı bir ses duydu. Çok hafif bir vurma sesiydi, sadece bir sürtme sesiydi ve yukarı baktığında camda küçük kırmızı izler gördü. Joar dışarıda oturuyordu. Elleri kan içindeydi.

KIRK DÖRT

Hikaye anlatmak zordur, herhangi bir hikaye, ama kendi hikayenizse neredeyse imkansızdır. Her zaman yanlış uçtan başlarsınız, her zaman çok fazla veya çok az şey söylersiniz, her zaman en önemli kısımları kaçırırsınız.

Joar ve kanla ilgili o son kısım, Ted'in ağzından kendiliğinden dökülüyor. Tabii ki bunun bir hata olduğunu hemen anlıyor; Louisa da kayalıkların üzerinde yanında oturuyor ve duygulanmış mı, korkmuş mu yoksa kızgın mı olduğuna karar veremiyor gibi görünüyor. Anlattıklarından anlaşıldığı kadarıyla çoğunlukla kızgın.

"Bunun bir aşk hikayesi olduğunu söylemiştin! Ve böyle mi bitiyor? Ne oldu?" diye çıkıştı.

Hikayeler karmaşıktır, anılar acımasızdır; beynimiz hayatımızın en güzel günlerinden sadece birkaç anı saklar, ama en kötü günlerin her saniyesini hatırlarız.

"Yirmi beş yıl önceydi..." diyor Ted, sanki ağlanacak bir şey olmadığını kendine inandırmaya çalışıyormuş gibi.

Louisa hıçkırarak ağlıyor:

“Benim için değil! Ben orada değildim! Benim için, bu ŞİMDİ oluyor!”

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve sonra sanki her şey onun için de yeniden yaşanıyor.

Güneş doğdu, dünya uyanıyor, gün başlıyor. Omuzlarına havluyu daha sıkıca sarıyor, sonra ona her şeyi anlatıyor. Ona bıçaktan bahsediyor. Geçen kış Joar'a bıçağı veren kişinin Ali olduğunu, çünkü her şeyin nasıl biteceğini ilk anlayanın o olduğunu söylüyor.

Joar'ın babasının onu öldürdüğü ya da tam tersi olduğu bir hikayeden başka bir şey hayal edemiyordu. Yaz geldiğinde, başka hiç kimse de edemiyordu.

Ted, Joar'ın bıçağı penceresinin dışındaki teneke kutudaki çiçeklerin altındaki toprağa nasıl sakladığını, ancak annesi şüphelenince onu nasıl yerinden oynatmak zorunda kaldığını anlatıyor. Bundan sonra Joar bıçağı sırt çantasında sakladı ve babası içeri girip kuşu gördüğü gün çantası odasının zemininde duruyordu.

“Şiddet uygulayan bir adam, etrafındakiler için bir hastalıktır. Şiddet, temas ettiği herkesi etkileyen bir vebadır...” diyor Ted, sanki bir öğretmen gibi resmi bir dille konuşarak duygularını dengelemeye çalışıyor ama işe yaramıyor. Konuşmaya devam ettiğinde, sesi sanki yeniden on dört yaşında bir çocuğun sesi gibi oluyor.

“Joar, babası gibi olacağını düşünüyordu. Şiddetin kalıtsal bir şey olduğunu sanıyordu. Ama bu yanlış. Şiddet genetik bir hastalık değil, bulaşıcı bir şeydir, deriden deriye geçer. Kalp enfekte olur. Çocukken sürekli öfkeli olmak, ağlamamak için sürekli vücudunu kasmak çok yorucudur, çünkü bir kere başlarsan asla duramayacağını bilirsin. Sonunda Joar buna dayanamadı. Sonunda, her şeyi sürekli hissetmekten kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Ve şunu düşündüğümü hatırlıyorum: Bu olduğunda, kimse bunun sürpriz olduğunu söyleyemeyecek. Çünkü herkes her zaman biliyordu: Bir gün onu öldürecekti.”

Ted'in yüzündeki kırık, tereddütlü küçük gülümseme belirince Louisa nefes alamıyor; çünkü Joar'ın bunu duysaydı ne kadar kızacağını birden fark ediyor.

"Joar, kimsenin onun hakkında konuşmasından asla hoşlanmazdı," diyor Ted sessizce.

Joar'ın duymak isteyeceği tek hikaye elbette sanatçı ve resimle ilgili olan, mutlu bir hayat ve gerçekleşen hayallerle ilgili olan hikaye olurdu, çünkü Joar'ın tek hayalleri başkasıyla ilgiliydi.

“Ama eğer tabloyu anlamak istiyorsanız, Joar’ı anlamanız gerekiyor,” diye açıklıyor Ted. “Ve eğer onu anlamak istiyorsanız,

annesini anlamanız gerekiyor. Çünkü onun hikayesi Joar'ın hikayesi. Ama... Joar'ın babası mı? O herif hakkında olabildiğince az şey söylemeyi düşünüyorum."

Joar'ın ellerindeki kanın ne kadar çok olduğunu, sanki ellerini bir fıçıya batırmış gibi olduğunu hatırlıyordu. Arkadaşının gözlerini hatırlıyordu: çaresiz, dehşete düşmüş. Ted'in bodrum odasının penceresinin dışında büzülmüş oturmuş, ezilmiş küçük kutuyu uzatıyordu. Bir kolunu bile zor kaldırabiliyordu, yüzünün yarısı o kadar kızarmış ve o kadar kötü yaralanmıştı ki o taraftaki gözünü açamıyordu. Titriyordu, bu yüzden Ted, Joar'ın dudaklarını duyabilmek için kulağını yaklaştırarak pencereden yarıya kadar dışarı çıkmak zorunda kaldı.

Joar, babası ilk kez odasına girdiğinde kuşun kollarındaki kutuda savunmasız bir şekilde yattığını fısıldadı. Annesi her zamanki gibi adamla oğlanın arasına girmeye çalışmıştı ama çok geçti. Babası zaten onların kahkahalarını duymuştu. Hiçbir şey söylememiş, sadece şişeden birkaç yudum viski içmiş ve mutfağa geri dönmüştü. Sonra geriye sadece beklemek kalmıştı.

"Gerçek şiddeti görmemiş olanlar bunu muhtemelen anlamayacaktır, ama dayakların arasındaki dakikalar en kötüsü," diyor Ted, kayalıkların üzerinde.

Louisa, havluyu omuzlarının etrafına daha sıkıca sararak, "Çünkü kaç yumruk yiyeceğinizi asla bilemezsiniz," diye sözlerini tamamlıyor.

Ted bundan utanıyor çünkü muhtemelen şiddet hakkında kendisinden daha çok şey biliyordu. Ama kadın devam etmesi için başıyla onaylayınca, Ted ona Joar'ın babası gibi adamların en kötü yanının her zaman kötü olmaması olduğunu söylüyor. Bazen haftalarca ayık kalır, sonra Joar'ın annesiyle uzun yürüyüşlere çıkar ve köpek edinmekten bahsederlerdi; bir keresinde Joar'la balık tutmaya gidebilmek için bir çadır almıştı. Bazen Joar, babası arabayı tamir ederken aletleri tutardı, böylece çocuk motorlar hakkında

bilgi edinmişti. Bazı akşamlar üçü de normal bir aile gibi akşam yemeği yerdi ve babası ilgili, çekici, hatta komik olurdu. Joar'ın bildiği en kötü şey, adamın şakalarından birini duyup zekâsını ondan miras aldığını düşünmesiydi, çünkü o zaman her şeyi de ondan alacağından korkmuştu.

İyi günler asla iyi değildi, bir yalandı, hiç kalıcı olmadı. Annesinin kötü günlerin bir şekilde kendi suçu olduğuna inanması için yeterince iyi gün vardı. Joar küçükken sık sık tuvalet koltuğuna oturup annesinin makyaj yapmasını izlerdi. Parfümünü koklar ve tekrar tekrar nasıl koktuğunu sorardı, babası gibi kokmaktan korkardı. Annesi gibi kokmak istiyordu.

Annesi, "Dünyanın en güzel şeyi gibi kokuyorsun ve dünyanın en güzel şeyi de senin gibi kokuyor," diye cevap verirdi ama bu oğlana pek yardımcı olmazdı.

Annesi, sadece markete gidecek olsa bile her zaman şık giyinirdi.

Banyo aynasının karşısında, "Güzel kıyafetler giyersen, insanlar yüzünün nasıl göründüğünü unutur," derdi.

"Yüzün gerçekten çok güzel," diye yanıtlardı.

"Senin yüzün de gerçekten çok güzel," diye yanıtladı kadın, ardından adam somurtarak karşılık verdi: “Anne, bir keresinde güzel şarkı söylediğimi söylemiştin, demek ki sana güvenilemez!”

Sonra kadın o kadar çok güldü ki, adam banyodan kaçmak zorunda kaldı çünkü banyoda pencere yoktu.

Joar'ın doğum gününde tıraş losyonu istediğinde, annesinin kalbi kırılmış olmalıydı çünkü muhtemelen onun yaşındaki çocukların bisiklet istemesi gerektiğini düşünüyordu. Bazı sabahlar kolları o kadar çok ağrıyordu ki, son kalan morlukların üzerine makyaj yapmasına yardım etmek zorunda kalıyordu. Bunu o kadar dikkatli ve titizlikle yapıyordu ki, neredeyse paten kaymak kadar iyi hale gelmişti ve bu, annesinin muhtemelen asla affedemeyeceği bir şeydi. Oğlunun gördüğü şiddet miktarı...

Elbette, Joar'ın babası bir daha yapmayacağına söz verirdi, ama bu sadece her seferinde ona sanki son şansıymış gibi vurduğu anlamına geliyordu. Bazen ağlar ve fısıldayarak eğer onu terk ederse

intihar edeceğini söylerdi, ama daha sık olarak önce onu ve çocuğu öldüreceğini bağırırdı. Çoğu sabah kime vurduğunu bile hatırlayamazdı.

Joar büyüdü ve aralarına girmeye başladı; muhtemelen acımasızlığın matematiğinde, çocuk annesinin daha az darbe alacağını umuyordu, ama durum daha da kötüleşti. Tek yaptıkları birbirlerini korumaya çalışmaktı, ama ikisi de başaramadı. Gidecek hiçbir yerleri yoktu, çok küçüktüler ve gezegen o adamdan kaçmaları için yeterince büyük değildi. En kötü günlerin ardından gelen sabahlar, Joar'ın annesi kalkıp en güzel kıyafetlerini giyerdi ve Joar okulda her teneffüste futbol oynardı, böylece kimse yaralarının nereden geldiğini sormazdı. Yine de, iyi günler hepsinden daha kötüydü, çünkü her zaman sadece bir geri sayım olduğunu unutturacak kadar çok iyi gün vardı.

Joar, odasının zemininde kuş ve annesiyle otururken, babasının televizyonda bir şeye sarhoşça güldüğünü duymuştu. Babasının gözlerinin neden simsiyah olup oğlunun odasına fırladığı önemli değil, her şey olabilirdi. O adamın hiç sabrı yoktu, hiçbir mantığı yoktu. Onun gibi bir zalimin tek istediği olabildiğince çok zarar vermektir. Neden? Kimse bilmiyor. Bazen bir başkasının mutlu görünmesi bile yeterliydi, sadece bir anlığına.

Joar, kanlı elleriyle Ted'in penceresinin önünde oturup her şeyi anlattığında, gözlerinden süzülen gözyaşlarını durduramıyordu ve bu onu öfkeyle titretiyordu. Çünkü babasının o gece istediği tam olarak buydu, oğul üzerindeki gücünü görmek. Adam, oğlunun elinden kutuyu alırken ona bakmamıştı bile. Joar'ın annesinin çığlığı tüm mahallede duyulmuş olmalıydı, ama bunun ne önemi vardı? Komşular yıllar içinde kaç çığlığı görmezden gelmeyi öğrenmişlerdir acaba?

Joar'ın babası, oğluna gözlerini bir an bile ayırmadan, ayağıyla kutuyu ve içindeki dalların, yaprakların ve yaşamın kalıntılarını ezerek öylece bakakalmıştı. İşte bu zulümdür.

Ted, o olaydan sonra odada tam olarak ne olduğunu asla öğrenemedi ve bildiği az şeyi de Louisa'ya anlatmak istemedi, çünkü o adi herif hakkında mümkün olduğunca az şey söylenmeliydi. Ama sırt çantasında bir bıçak vardı, yerde bir çocuk vardı, bir anne de sürekli vuran bir adamın boynuna kollarını dolamıştı.

O gece ilerleyen saatlerde Joar, Ted'in penceresinin önünde durup kutuyu uzattığında, Ted'in elleri de kana bulandı.

"Sakla onu," diye fısıldadı Joar.

"İçeri gel," diye yalvardı Ted, ama Joar başını salladı ve şaşkınlıkla ellerine baktı, sanki bu ellerin kime ait olduğunu merak ediyordu.

"Gittiğimi fark etmeden eve gitmeliyim," diye fısıldadı.

Sonra hızla arkasını döndü ve karanlığa doğru çıktı. Ted düşünmeden seslendi:

"Seni seviyorum!"

Joar, cevap vermeden ve arkasına dönmeden, sadece bir anlığına durdu. Sonra koşmaya başladı.

Ted'in sesi kayalıkların üzerinde zar zor duyuluyordu, Louisa Joar'ın gizlice evine geri döndüğünü duymak için yaklaşmak zorunda kaldı. Babası oturma odasındaki kanepede horluyordu, sarhoş bir halde baygın yatıyordu ve gömleğinde oğlunun kanı vardı. Joar'ın odasında annesi dizlerinin üzerinde yerleri ovuyordu. Orası o kadar güzel kokuyordu ki Joar'ın başı döndü. Kitaplığında iki küçük sabun vardı, Ali onları ona Noel hediyesi olarak vermişti, özellikle onun için bir dükkandan çalmıştı. Açıkçası Joar'ın kendini yıkaması için çok güzel sabunlardı, bu yüzden mutsuz olduğunda yatakta oturup onları koklardı. Neredeyse hiç ağırlıkları yoktu, bir kuş kadar bile değildi.

Babası o akşam ilk kez odasına girdikten sonra tekrar dışarı çıktığında, Joar ve annesi sabunları hızla bir çoraba sarıp kutudaki dalların ve yaprakların arasına yerleştirmişlerdi. Babası yeterince öfkelenip ikinci kez kapıyı kırarak içeri girdiğinde, viski ve acı dolu bir halde, kutuyu oğlunun elinden kapmış ve Joar ile annesi çığlık atmışlardı. Babası sadece gülmüştü, nefreti işte bu kadar tahmin

edilebilirdi. Kutuyu yere fırlatıp üzerine basmadan önce içine bile bakmamıştı, Joar'a bakmakla çok meşguldü, kuşun ölümüyle yıkıldığını görmek için çok istekliydi. Ve çocuk ağlamıştı, tıpkı babasının istediği gibi, ama kuş için değil, zulüm için. Babası gözyaşlarındaki farkı anlayamamıştı, bir fark olabileceğini anlayamayacak kadar aptaldı.

Adam kutuyu ezmeyi bitirdiğinde, odanın her yerinde oğluna ve karısına vurmaya başladı. Sonunda yorgun düşüp sendeleyerek kanepeye geri döndüğünde, Joar yerden kalkıp pencereyi açtı. Pencere kutularının teneke kenarları jilet gibi keskindi ve o kadar çok titriyordu ki ellerini kesti. Bitkilerin altındaki gevşek toprağa sakladığı kuşu aldığında kanatlarına kan bulaştı ve onu ezilmiş kutunun kalıntılarına geri koyduğunda oraya da kan bulaştı. Ama kuş nefes alıyordu. Onu Ted'e götürdü ve aceleyle geri döndü. Ve bir hayat kurtarıldı.

Annesiyle birlikte yerleri ovarken, yüzleri morarmış ve kalpleri kırılmıştı. Yine de ikisi de gülümsüyordu, çünkü küçük bir kuş, ebedi bir tiran karşısında kazanılmış büyük bir zaferdi. Joar sabunun kokusunu derin derin içine çekti ve annesinin saçlarına fısıldadı: "Seni seviyorum."

"Nasıl bu kadar şanslı olabilirim?" diye fısıldadı.

O gece Joar'ın yatağında yan yana uyudular; kız çocuğu kucağında, çocuk da sırt çantasını taşıyordu. Babası ise kanepede uyuyakalmıştı. Ertesi sabah Joar uyandığında her yer yanık kokuyordu.

Babası, şafak vakti bir iş arkadaşı tarafından alınmış, hâlâ çok sarhoş olduğu için kendi başına işe gidememiş, geride sadece sessizlik ve duman bırakmıştı. Joar gözlerini ovuşturdu ve şaşkın bir halde mutfağa doğru sendeledi. Orada, yeni makyaj yapmış ve gözlerinde utanç ifadesi olan annesi duruyordu: "Muffin yapmaya çalıştım. Sanırım biraz yandılar..."

Yakıldılar mı? Joar, "Yakıldılar," diye düşündü ama elbette bunu söylemedi.

Temmuz ayının sonlarında bir sabah erken saatlerde kuşu iskeleye bıraktılar. Kuş yaklaşık bir hafta Ted'in evinde kalmıştı, ancak Joar her gün ona tohum ve solucan yedirmek için oraya gitmişti.

Beş kişiydiler. Bu Ali'nin fikriydi. Tabii ki Joar'ın annesi ilk başta kapı zilini çaldıklarında şaka yaptıklarını sandı, ama sonra koşup makyajını yaptı ve en güzel yüksek topuklu ayakkabılarını giydi. Joar defalarca açıklamış olsa da: "Anne, iskeleye gidiyoruz! Deniz kenarına! Kuşu bir gece kulübünde serbest bırakmayacağız!"

Ayakkabılarını çıkarıp suya kadar olan son kısmı neredeyse törensel bir şekilde yalınayak yürüdü ve oğluna gururla, "Buraya seninle gelmesine izin verilen ilk yetişkin ben miyim?" dedi.

Joar ise şefkatle şöyle yanıtlamıştı: "Sen yetişkin değilsin anne."

Arkadaşlarıyla çok sık görüşmemiş olmasına rağmen, yine de hepsi hakkında her şeyi biliyordu. Joar'ın duymayacağı bir yerde, Ted'e fısıldadı: "Sürekli hepinizle övünüyor!"

Ali bunu duydu, ne yazık ki, sonra koşup Joar'ın koluna çok sert bir şekilde vurmak zorunda hissetti kendini, böylece herkes gözlerindeki yaşların bundan kaynaklandığını düşünecekti.

"Ağlıyor musun? Seni o kadar sert vurmadım ki!" diye homurdandı Joar.

"Sus artık," diye hıçkırdı Ali; kuşları, kuşları seven erkek çocuklarını sevdiği kadar çok seviyordu.

Joar'ın annesi, iskelede durduklarında, "Bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

“Şimdi olmaz anne,” dedi Joar, ama annesi yine de sordu:

“Neden kimse kuş sahiplenmiyor? Yani... kuş ve köpek satın alabiliyorsunuz, köpek sahiplenebiliyorsunuz ama kuş sahiplenemiyorsunuz?”

"Anne, kim köpek sahiplenir ki?" diye homurdandı Joar.

Sonra tüm hayvanların dostu Ali, sert bir şekilde karşılık verdi:

"Aptal olmayan herkes! Köpek satın almamalısınız çünkü çok fazla evsiz köpek var!"

"Onların evsiz olduğunu nereden biliyorsun? Belki de sadece evde yaşamak istemiyorlardır!" diye karşılık verdi Joar.

"Ahmak herif! Sence köpekler sokakta mı yaşamalı?"

“Pekala, o zaman git ormana ve bir aslan sahiplen! Aslanlar neden evsiz kalsın ki?”

"Aslanlar *ormanlarda* yaşamaz ki, aptal!" diye bağırdı.

"Ben aptal değilim, sen aptalsın!" diye bağırdı karşılık olarak.

"BAKIN!" diye bağırdı Ted.

Ve işte o anda kuş, sanatçının ellerinden havalandı. Hayatın ne anıydı! Önce uzun süre sanatçının parmakları arasında uykulu bir şekilde hareketsiz yattı, sanki okula gitme vakti gelmiş gibiydi. Ama sonra, hiç beklemeden, aniden başını kaldırdı. Kanatlarını açtı.

"Ve sonra uçup gitti," diyor Ted kayalıkların üzerinde dalgın dalgın.

"Vay canına," diyor Louisa, hiç de alaycı bir ton kullanmadan, ki bu onun için oldukça dikkat çekici bir durum.

"İskele etrafında döndü, denizin üzerinde havada asılı kaldı, bir an kanadının üzerinden baktı sanki... bu aptalca gelebilir ama... sanki Joar'a ve annesine bakıyormuş gibi hissettim."

O an, onu gören herkes için ne muhteşem bir andı. Ne muhteşem bir an! Sanatçı daha önce kimsenin duymadığı harika bir şey yaptı: tezahürat yaptı. İskelede zıplayıp durdu ve sevinçten yüksek sesle bağırdı. Bir ömürde kaç kere böyle bir fırsat yakalarsın ki? Güneş bulutların arasından kendini gösterdi, mükemmel bir andı, bu yüzden aptal kuş her şeyi mahvetmek zorunda kaldı tabii ki.

Su üzerinde yaklaşık iki yüz metre ilerledikten sonra büyük bir yarım daire çizerek geri döndü. Kasabaya ve apartman bloklarına doğru onların üzerinden uçtu.

"YANLIŞ YÖNE!" diye bağırdı Ali, sanki geri dönüp özür dileyecekmiş gibi.

Joar'ın annesi tereddütle, "Belki de bu onun için yanlış bir yön değildir," dedi.

"Erkek çocuk olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ali.

"Çünkü yanlış yöne doğru uçuyor," diye gülümsedi Joar'ın annesi.

"Tipik bir çocuk," dedi sanatçı.

O anda hepsi nasıl da güldüler. Tabii ki Joar hariç, o sadece gözlerini gökyüzüne dikip arkasını döndü ve iç çekti: "Dünyanın her yerine uçabilir, ama bu lanet olası şehre geri dönmeyi mi seçiyor?"

Annesi yanında durdu ve uzun süre düşündükten sonra mırıldandı: "Sanırım belki de arkadaşlarının yanına geri uçtu, canım. Sen de aynısını yapardın."

Birkaç saniye sessizce durup bunu düşündüler. Sonra Ali huzursuzlandı ve bağırdı:

“Haydi! Yüzmeye gidelim!”

Yirmi beş yıl sonra, denizin kıyısındaki kayalıkların üzerinde, Ted havluyu omuzlarından kaydırır. Düzgünce katlayıp, resmin bulunduğu kutunun yanına, bavuluna dikkatlice yerleştirir. Sonra Louisa'ya şöyle der: “Hepimiz iskeleden suya atladık. Bu, arkadaşlarımla denizde yüzdüğüm son seferdi.”

KIRKBEŞ

Ted'in başı yavaşça ileri geri sallanıyor. Louisa, ona anlattığı, kederden bunalmış o yazara benzediğini düşünüyor. Louisa'nın kendisine baktığını fark edince utançtan boğazını temizliyor, sonra pantolonuna uzanıp cebinden bir şey çıkarıyor ve Louisa'ya uzatıyor. Bu, Louisa'nın trende bıraktığı sanatçının çizimi.

"Hayır, onu bana verme, o senin için bir hediyeydi," diyor kadın kırgın bir şekilde.

Başını salladı.

“Biliyorum. Geri istiyorum, ama hedefimize ulaşana kadar değil.”

Tereddüt ettikten sonra isteksizce çizimi sırt çantasına koydu.

“Tamam. Oraya varana kadar.”

"Ciddi söylüyorum! Onu geri istiyorum. Bir gün milyonlarca dolar değerinde olacak!" diye ısrar ediyor.

"Tabii ki!" diye kahkaha attı, sanki bir şakaymış gibi.

Ted önce bileğindeki saate, sonra da güneşe baktı.

"Sanırım bir sonraki trene yetişeceğiz."

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye merak ediyor.

"Güneşin konumundan saatin yaklaşık olarak kaç olduğunu anlayabilirsiniz."

Hayır, demek istediğim şu: Bir sonraki trenin ne zaman kalkacağını nereden biliyorsunuz? Tren saatlerini ezberlediniz mi yoksa?

"Evet," diyor, sanki bu normal bir davranışmış gibi.

"Gerçekten çok tuhaf birisin."

"Teşekkürler. Size de aynısı."

Kadın homurdanarak ayağa kalkar, adam da aynısını yapar. Farklı yönlere doğru giderler ve her biri arkasında kıyafetlerini değiştirecek büyük bir ağaç bulur. İlk damla Ted'in saçına düştüğünde, cildi zaten çok ıslak olduğu için ne olduğunu anlamaz, ama sonra ağaç tepelerinde oluşan çıtırtıyı ve Louisa'nın çığlığını duyar:

“TED! YAĞMUR YAĞIYOR! RESİM…”

Ted kutuya bakıyor ve gökyüzünden damla damla düşen, küçük siyah izler bırakan damlaları giderek artan bir panikle izliyor. Bir an için filmlerdeki gibi ağacın altına sığınıyor, ama bu hiç yardımcı olmuyor. Gerçek hayatta ağaçlar çok daha az sadık. Bu yüzden bavulu ve kutuyu kollarında taşıyarak koşuyor, tıpkı çok büyük bir sandviçi kaçıran açgözlü bir güvercin gibi kayıp tökezliyor. Louisa yanına koşuyor, koşarken sırt çantasını da takıyor ve kutuyu ondan alıyor. Spor malzemeleri dükkanına girdikleri alışveriş caddesine vardıklarında ayakları yere vuruyor, nefesleri kesik kesik geliyor ve göğüs kafesleri fırın gibi yanıyor, ama tren istasyonuna ulaşıp üzerlerinde bir çatı olana kadar durmuyorlar.

Ted kutunun içine bakarken Louisa nefes nefese, "İyi mi…?" diye sordu.

Yorgunluktan bitkin bir halde başını salladı ve bir banka çöktü.

"Gerçekten… gerçekten… koşmaktan bıktım."

"İnanılmaz… bu kadar sık yapmana rağmen bu kadar beceriksiz olman…" diye hayretle karşılık verdi.

Tren gelmeden önce daha fazla konuşmaya vakitleri yok. Trene zorlukla biniyorlar ve diğer yolcuların mutsuz bakışlarını üzerlerine çekiyorlar, oysa yağmur kıyafetlerindeki kirin büyük kısmını temizlemişti. Ted koltuğa gömülüyor ve gözlerini kapatıyor, neredeyse hemen uykuya dalıyor. Uyandığında Louisa omzunda uyuyor. Pencereden dışarı bakıyor ve haykırıyor: “Uyan! Louisa, uyan! Buradan iniyoruz!”

Panik içinde doğrulup yüksek sesle bağırdı:

“UYUMUYORDUM! HAZIRIM! NE? NE İSTİYORSUNUZ ALLAH AŞKINA?”

Beyni onun kim olduğunu hatırlamadan önce yumruklarını Ted'e doğru sallıyor.

"AH!" diye tısladı Ted, kız yanlışlıkla yanağına sertçe dürttüğünde.

"Özür dilerim, ben... Neler oluyor? Neredeyiz?" diye endişeyle soruyor.

Pencerenin dışındaki platforma başıyla işaret etti ve aniden gizlice gülümsedi.

"Hadi gel. Sana beğeneceğini düşündüğüm bir şey göstereceğim."

Trenden inerler ve kadın, resim ve çantalarıyla birlikte bir banka otururken adam bilet almaya gider. Bu işlem çok uzun sürer ve sonunda geri döndüğünde çoktan öğleden sonra olmuştur.

"Uzun zamandır yoktun. Zamanda geriye gidip treni mi icat etmek zorunda kaldın yoksa?" diye soruyor.

Ted sesini alçalttı, gözlerinde ani bir korku belirdi.

“Burada polisler var, tüm yolcuların kimliklerini kontrol ediyorlar. Birkaç istasyon ötede iki adamın saldırıya uğradığını, demir boruyla dövüldüklerini ve adamlardan birinin kolunun kırıldığını duydum...”

“BİZ Mİ SALDIRDIK? Bize saldıranlar onlardı!” diye bağırıyor Louisa.

"Şşşş!" diye yalvarır Ted ona.

Üniformalı adamların yaklaştığını görünce paniğe kapılarak fısıldadı: "Ne yapacağız şimdi?"

Tüm hayatı boyunca o adamlardan kaçması öğretilmişti ona, ama artık çok geç ve daha akıllı davranmalıydı. Çok fazla rahatladı, Ted'in dünyasına ait olduğunu sanmaya kendini kandırdı. Ait değil, asla da olmayacak.

"Normal davran! Ya da, biliyorsun, kendin için normal davranma. Normal insanlar için normal davran," diye tısladı Ted.

“Tabii ki! Sanki bir koruyucu aileden kaçıyorum, dünyaca ünlü, servet değerinde bir tablo taşıyorum ve soyadını bile bilmediğim

yabancı bir adamla seyahat ediyorum gibi bir durum yok! Sadece normal davran!” diye tısladı Louisa.

"Sessiz ol ve gülümse," diyor sert bir şekilde.

O da öyle yapıyor; bu muhtemelen tüm ilişkileri boyunca ilk kez talimatlara uyduğu an oluyor ve elbette bu da bir hata. Trene biniyorlar, tam merdivenlerdeler, bir an için ikisi de güvende olduklarını düşünüyorlar. Ama Louisa daha dikkatli olmalıydı.

"SEN ORADA! DUR!" diye arkalarından bir ses bağırdı.

Arkalarını döndüklerinde üniformalı, öfkeli bir adamın gözleriyle karşılaştılar.

"Bilet ve kimlik," diyor, sanki bir soru sorar gibi değil de bir emir verir gibi.

Louisa diz çöktü ve pasaportunu bulmak için hızla sırt çantasını aramaya başladı; bulamayınca panik tüm vücudunu sardı.

"Tam buradaydı, tam burada..." diye fısıldadı endişeyle yerde.

Adamın öfkeyle başının üstünden konuştuğunu duyuyor. Kelimeleri algılayamıyor bile, ama daha önce binlerce kez şiddet vaatleriyle dolu bu tür sesler duymuştu. Adamın, kaçıp giden gözlerindeki ve titreyen parmaklarındaki suçluluk duygusunu görebildiğini biliyor. O lanet pasaport nerede? Aptal beyni bunu bilmeliydi, ama bunun yerine Fish'i düşünmeye başlıyor; Louisa'ya her zaman pasaportun var olduğunun, birisi olduğunun kanıtı olduğunu nasıl söylediğini. Ama sırt çantası şimdi boş, Louisa'nın yüzü yanıyor ve Fish yanılıyordu, beyni çığlık atıyor. Louisa her zaman bir hiçti. Her zaman her şeyi mahvedecek. Bu yüzden içgüdüsel olarak hareket ediyor, artık kendini kurtarmak için çok geç, ama belki polisin dikkatini çekebilir ve Ted'e buradan uzaklaşması için zaman kazandırabilir? Aptalca, içgüdüler çoğu zaman öyledir, toplum, savaş ya da kaç tepkileriyle dolu ergen beyinleri için tasarlanmamıştır. Sırt çantasını kapatıyor, yumruklarını sıkıyor ve koşmaya hazırlanıyor.

"Kuzeye mi gidiyorsunuz? Orada mı yaşıyorsunuz?" diye soruyor polis memuru tam o sırada ve bu onu şaşırtıyor çünkü sanki bir konuşmanın ortasındaymış gibi konuşuyor.

"Evet," diye yanıtladı Ted, şaşırtıcı bir sakinlikle.

"Siz ve kız birlikte mi seyahat ediyorsunuz?" diye soruyor polis memuru.

"Evet. O benim kızım."

Bu, Ted'in şimdiye kadar söylediği en iyi yalan.

"Yüzünüze ne oldu?" diye soruyor polis memuru.

"Merdivenlerden düştüm," diye yanıtlıyor Ted.

Louisa, bu kadar korkmuş olmasaydı gülerdi. Ama ancak başını kaldırdığında polisin ona değil, sadece Ted'e baktığını fark etti. Louisa, kendi nefes alışverişinin gürültüsünden soruların geri kalanını duyamadı, ama sonunda polis kısa bir baş sallamasıyla Ted'e pasaportunu geri verdi ve gitti. İşte böyle. Louisa, Ted'e sanki kara büyü yapmış gibi baktı. Ted korkmuş ama aynı zamanda hakarete uğramış görünüyordu.

"Ne oldu? Ne dedi?" diye fısıldadı Louisa şok içinde.

"Polis, buradan birkaç istasyon ötede sarhoş bir sürücüyü ve arkadaşını durdurmuş. Ve tutuklanmaktan kurtulmak için, sarhoş sürücü polise, kendisinin ve arkadaşının bir çete tarafından demir borularla saldırıya uğrayıp dövüldükleri için hastaneye gittiklerini söylemiş."

"Çete mi?" diye tekrarladı Louisa.

“Evet. Çünkü anlaşılan o ki, o adamlar polise bile bir kız tarafından dövüldüklerini itiraf etmek istememişler,” diye iç çekti Ted.

"Öyleyse polis neden bizi durdurdu?"

“Hayır, yapmadılar. Beni durdurdular. Adamlar çetenin bu yöne giden bir trenle kaçtığını iddia ettiler. Bu yüzden polis burada şüpheli görünen herkesle konuşuyor.”

Louisa'nın yüzü, sanki hayatında aldığı en güzel iltifatı almış gibi aydınlandı; şüpheli görünmemesi gerektiğini anladı.

"Yani polis memuru *senin* çete üyesi olabileceğini düşündü ama senin kaba konuşma tarzını duyunca çete üyesi olmadığını anladı, öyle mi?" diye gülümsüyor.

"Komik değil Louisa, tutuklanabilirdik," diye ısrar ediyor.

"Belki de hapisteyken bir çeteye katıldın?" diye gülüyor.

"Kes şunu," diye mırıldanıyor.

“Belki de bir kütüphane çetesiydi? Belki de diğer çeteleri bilginin gücüyle yendiniz?”

Ted yere eğilip pasaportunu aldı. Pasaport az önce çantasından düşmüştü.

Konuyu değiştirmek için, sinirli bir baba gibi, "Bunu elinde tutmalısın," diyor.

"Biliyorum," diyor hâlâ sırıtarak.

"Ciddi söylüyorum! İşleri ciddiye almanız gerekiyor!" diye çıkıştı.

Utançtan suskun kalır.

"Özür dilerim. Biliyorum. Pasaportu saklamam gerekiyor. Var olduğumun tek kanıtı o," diye yanıtladı kendi kendine, sesi birden titreyerek.

Duraksıyor, daha yumuşak bir bakışla ona bakıyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Fish hep böyle derdi."

Daha büyük bir kararlılıkla tekrar başını salladı.

“Sen zaten yeterince kanıtsın, Louisa. Her çizim veya resim yaptığın zaman yeterince kanıt oluyorsun. Hadi gel, sana göstereceğim bir şey var.”

Karşı peronda başka bir tren daha duruyor ve adam onu trene bindirdiğinde, kadın sanki ilk defa çikolata tatmış gibi bir ifade takınıyor.

"Trende yatak mı??" diye şaşkınlıkla fısıldadı.

"Bu bir yataklı tren," diye başını salladı Ted.

Ama en iyi yanı bu değil. Ona, her biri için birer yatak ve çekilebilecek küçük perdeler bulunan kompartımanlarını gösteriyor ve inanılmaz bir şey daha: kapıda bir kilit.

Louisa başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı; Fish'in yanında uyuduğundan beri bu kadar derin uyumamıştı. Louisa horlasa da Ted de uykuya daldı. Tekrar uyandıklarında hava kararmıştı, tren hareket ediyordu, bütün günü uyuyarak geçirmişlerdi.

"Uyanık mısın?" diye merak etti Louisa, loş ışıkta nefes alışverişindeki değişikliği duyunca.

“Evet,” diyor, Louisa’nın uyanık olup olmadığını merak etmeye gerek olmadığını düşünerek, çünkü eğer soru sormuyorsa uyuyordur.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sizi durdurabilir miyim?

"Tuvalete gitmeyeli gerçekten çok uzun zaman oldu," diyor.

"Bu bir soru değil," diye mırıldandı Ted.

"Denize işedin, değil mi?"

“Hayır,” diye yalan söylüyor.

O kadar çok gülüyor ki ranza gıcırdıyor.

Başka bir şey sorabilir miyim?

"Tercihen hayır," diyor, ama elbette bunun hiçbir farkı yok.

“Joar’ın bıçağına ne oldu?”

Ted, ışığın açık olmamasına sevinir. Pencerenin dışında dünya durmuş gibidir, tren gece boyunca sanki içindeki herkes kaçıyormuş gibi gürler, dudakları titremeyi durdurmak için birbirine kenetlenir. Sonra şöyle cevap verir: “Bıçak sırt çantasındaydı. Joar bir plan yapmıştı. Annesi evde yokken bekleyecekti, çünkü biliyordu ki eğer evde yoksa onu durdurmaya çalışacaktı…”

“Bekle! Bekle!” diye yalvardı Louisa birden ve fikrini değiştirerek mırıldandı: “Sormamış olmalıydım. İskelede yüzmeye gidip kuşu serbest bırakmanızla hikayeyi bitirmenize izin vermeliydim. O mükemmel bir sondu. Hepiniz hâlâ mutluydunuz.”

"Evet," diye yanıtladı Ted.

Karar vermeden önce tam bir dakika düşünüyor:

“Pekala… ama sonunu anlatmadan önce şunu söyle bana: Boya, fırça ve resim için gerekli her şeyin parasını nereden buldun?”

Tren ışıklandırılmış bir peronun yanından geçerken, ışık huzmelerinde Ted'in gülümserken dişlerinin parıldadığını görür.

"Elbette biz çalıntı bisiklet satmadık."

KIRK ALTI

Ted, yataklı trende bisiklet çalmanın ve satmanın Ali'nin fikri olduğunu açıklıyor. Joar bu konuda zaten bir uzmandı, ilk çalıntı bisikletlerini daha on bir yaşındayken okul bahçesinde satmıştı. Ne yazık ki, polis ortaya çıkmış ve bunun uygun bir iş fikri olmadığını düşünmüştü, çünkü Joar'a sorarsanız polis genç girişimciliği teşvik etmede gerçekten kötüydü. Suçtan kurtulmasının tek nedeni, çok küçük olduğu için böyle bir suç işleyebileceğini düşünmemeleriydi; bu da onu o kadar sinirlendirmişti ki, sırf itiraf etmek için neredeyse itiraf edecekti. Tabii ki sanatçı onu durdurmuştu ve bundan sonra Joar'ın ara sıra bisiklet çalmasına izin vermişti, ama bir daha asla satmasına izin vermemişti. Çok tehlikeliydi.

Ama on beş yaşına girmeden önceki o yaz, Ali bunun kesinlikle bir kez daha denemeye değer olduğunu düşündü.

"Ne yapacaklar ki? Bizi hapse mi atacaklar? Biz daha çocuk sayılırız!" diye inledi.

Kuşu serbest bıraktıktan bir gün sonraydı bu.

"Sanırım gençlere yönelik hapishaneleri var," dedi Ted.

“Ha! Joar'ı nasıl hapsedecekler ki? Parmaklıkların arasından sıyrılıp çıkabilir!” diye sırıttı Ali.

Normal şartlarda ikisi de bundan sonra kavga ederdi, ama Joar'ın vücudu o kadar morluk ve şişlikle kaplıydı ki Ali durumu daha da kötüleştirmek istemedi. Bu yüzden sadece dilini çıkardı, o da ona orta parmağını gösterdi ve Ali güldü. Sonra sanatçı utangaç bir şekilde şöyle dedi: “Hayır. Lütfen. Boya almak için bisiklet

çalarsanız, bu bir şekilde... resme yansır. Benim hatırım için hırsız olmanızı istemiyorum."

Böylece tartışma sona erdi. Günün geri kalanını Ted'in odasında süper kahraman filmleri izleyerek geçirdiler; dışarıda yağmur yağıyordu ve başka fikirleri yoktu. Ted ve ressam zaman zaman Ali'nin sırt çantasına göz attılar, ama Ali onlara sadece "bekleyin" diye işaret etti. Joar banyoya gidene kadar sakladıkları şeyi çıkarmak için birkaç saat beklemek zorunda kaldılar. Joar bodrum merdivenlerinden aşağı indiğinde, Ali tüm gücüyle "Mutlu Doğum Günü" şarkısını söyledi ve Joar kulaklarını kapatınca tekrar yapacağını söyledi. Rahatsız olmuş, hatta biraz sinirlenmiş gibi görünmeye çalıştı, ama gerçek şu ki, doğum gününü hatırlayacaklarına hiç inanmamıştı. Bu yüzden onlara doğum gününün aslında yarın olduğunu söylemedi.

Ted elinde bir şişe tıraş losyonu tutuyordu. Babasına aitti ama açılmadan bir dolapta duruyordu. Ted dikkatlice tozunu silmiş, etrafına küçük bir kurdele bağlamış ve sanatçı da bir kart yazmıştı.

"Umarım güzel koktuğunu düşünürsün," dedi Ted.

"Evet, gerçekten, çünkü çöp yığını gibi kokuyorsun," dedi Ali, ama bu sözleri anlamadığınız bir dilde duymuş olsaydınız, "Seni seviyorum" dediğine yemin ederdiniz.

Joar şişeyi sanki bir kuş tutuyormuş gibi tuttu. Sanatçı sırt çantasına uzandı ve yaşlı bir kadının bahçesinden çaldığı küçük bir demet çiçeği çıkardı.

"Çalınmadılar," dedi. "Evlat edinildiler."

Ali ve Ted güldüler. Joar çiçekleri kokladı ve mırıldandı: "Hepiniz çöpsünüz."

Elini öfkeyle gözlerini sildi. Vücudunda o kadar çok kesik vardı ki, çok acıdığı için henüz tıraş losyonunu kullanamıyordu, ama o gece şişeyi kollarında tutarak uyuyacaktı.

Ertesi sabah arkadaşları güneş iyice yükselene kadar onu yol kavşağında bekleyeceklerdi, ama o gelmeyecekti.

Bulutsuz ve rüzgarsız, göz kamaştırıcı güzellikte bir gündü; gökyüzünün ve yeryüzünün tüm renkleri bir önceki günden daha canlı görünüyordu. Tabii ki, bu sadece arkadaşların hatırlayacağı bir şey değildi. Bazen büyük bir felaketten önceki son anları, gerçekte olduklarından daha güzel hatırlarız.

Ali endişelendi ve Joar'ın evine doğru yürüdü. Anne babasının işe gittiğini, babasının sendeleyerek bir iş arkadaşının arabasına binip limana gittiğini, annesinin ise makyajı tam yapılmış bir şekilde diğer yöne doğru aceleyle uzaklaştığını gördü. Ali, annesinin çok mutlu göründüğünü, adımlarında gerçek bir neşe olduğunu düşündü. Bu, arkadaşlarının Joar'ın annesini son kez böyle gördüğü an oldu. Ali dairelerinin zilini çaldığında kimse cevap vermedi. Joar gitmişti.

Ali, kavşağa geri döndü, Ted ve ressamın yanındaki çimenlere uzandı ve yapabilecekleri tek şeyi yaptılar: beklediler. Kurabiyeleri ve şakaları bitene kadar çimenlerde yattılar, ama o hala görünmedi. Sabahın yarısı geçti. Zaman geçirmek için Ali, sonunda, sadece kendisinin ustalaştığı o mükemmel kayıtsızlıkla, erkeklerin neden iki testisi olduğunu sordu. Belli ki bunu uzun zamandır düşünüyordu, ama ne ressamın ne de Ted'in pek iyi bir cevabı yoktu. Ted bunun yerine, küçükken büyük kardeşinin onu erkeklerin aslında üç testisi olması gerektiğine inandırdığını söyledi. Ted için gerçeği öğrenmeden önce birkaç endişeli ay geçti.

"Peki o zaman neden iki tane *var* ?" diye tekrarladı Ali.

"Erkeklerin kendi yedek parçalarına sahip olmaları tipik bir zekâ örneği," diye gülümsedi Ted.

Ali, "Erkeklerin yedek parçalara ihtiyaç duyması tipik bir durum," diye belirtti.

"Haydi!" diye bağırdı arkalarından bir ses.

Çimenlerin üzerinde dönüp Joar'ı gördüler. Yanlış yönden geliyordu, evinden değil, kasabadan. Morlukları güneş ışığında parıldıyordu ama o kadar gururlu görünüyordu ki neredeyse fark edilmiyordu. Dün olduğundan bir ayak daha uzun görünüyordu.

"Haydi!" diye tekrarladı ve onların önünden yürümeye başladı.

"Nereye?" diye merak ettiler diğerleri, ama o cevap vermeyince, hemen peşinden koştular.

Ali yol boyunca kimsenin sonradan hatırlamayacağı ama o an çok komik gelen şeylerden bahsetti. Ted her şeyin güneş koktuğunu ve bunun için özel bir kelime olup olmadığını bilmediğini hatırlayacaktı.

"Ne... ne yapıyoruz burada?" diye sordu sanatçı sonunda endişeyle.

Ancak o zaman Ted ve Ali başlarını kaldırıp Joar'ın onları nereye götürdüğünü fark ettiler. Kasabadaki resim malzemeleri satan küçük dükkanın önünde duruyorlardı. Joar planını hiçbirine açıklamamıştı, bunun bir sorun olabileceği aklına gelmemişti, bu yüzden elbette hemen oldukça büyük bir sorun haline geldi. Eğer biri Ali'ye sorsaydı, muhtemelen çok az düşüncesi olduğu için herkesin düşüncelerini okuyabileceğine inanmanın bir erkek çocuğuna özgü bir şey olduğunu söylerdi, ama Joar'ı savunmak gerekirse, düşüncelerini önceden açıklasaydı bile muhtemelen dinlemezdi zaten.

Joar, sanatçıyı dükkana götürürken Ted ve Ali dışarıda, biraz şaşkın bir şekilde nöbet tuttular; bunu Joar onlardan istememişti, ama gerekebileceğini fark etmişlerdi. Sanatçı, Joar'ın içeride ne yapmayı planladığını anlayınca paniğe kapıldı ve onu vazgeçirmeye çalıştı, çünkü Joar'ın kendi hatırı için hırsızlık yapmasına izin vermek istemiyordu, ama Joar o zamana kadar tartışmadan bıkmıştı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu göster yeter! Yaz neredeyse bitti, kahretsin! O resmin boyanması gerekiyor!" diye sabırsızca talep etti.

Ressam gergin bir şekilde dükkânın etrafına bakındı ve işaret etti. Joar daha fazla şey aldıkça yüzü daha da kızardı ve tezgahın arkasındaki dükkân görevlisine yaklaştıklarında, ressamın tüm vücudu o kadar şiddetli titriyordu ki, elinde süt tutuyor olsaydı tereyağı olurdu. Ali ve Ted dışarıda duruyorlardı, giderek daha da

gerginleşiyorlardı, çünkü tecrübelerinden biliyorlardı ki her an bir güvenlik görevlisi veya polis memuru gelebilirdi. Sonunda Joar ve ressam kollarında boyalar, fırçalar ve tuvallerle kapıdan çıktıklarında, arkadaşları hızla ellerinden her şeyi kapıp kaçtılar.

Dahi oldukları için elbette ikisi de farklı yönlere doğru koşmaya başladılar, ancak ne yazık ki dahiler zıt yönleri seçtiler ve birbirlerine çarptılar. Ali, o kadar panik içindeydi ki nereye gittiğine bakmadan ayağa fırladı ve doğruca bir sokak lambasına çarptı. Ted, Ali ile çarpışmanın etkisiyle hala başı dönmüş bir halde sendeleyerek ayağa kalktı ve kimsenin onu kovalamadığını fark etmeden önce sokağın yarısına kadar gidebildi. Sonra o kadar ani bir şekilde durdu ki vücudu şaşırdı ve tekrar yere düştü.

Joar hâlâ sakince dükkanın dışında durmuş, "Siz aptallar ne yapıyorsunuz böyle?" diye bağırıyordu.

Güzel bir gündü. O sabahın çok erken saatlerinde Joar, annesi tarafından uyandırılmıştı; annesinin bir eli nazikçe omzunda, diğer eli ise parmağını dudaklarına götürmüştü.

“Şşş,” diye fısıldadı ve onu takip etmesi için başıyla işaret etti.

Joar'ın babası kanepede horlayarak, akşamdan kalma bir halde yatarken, onlar daireden gizlice çıkmışlardı. Joar ve annesi aceleyle bodruma inip küçük bir depoya doğru koştular. Babasının asla gitmediği en arka kısımda, annesi Joar için doğum günü hediyesini saklamıştı. Annesinin kendi annesinden aldığı buz patenleri dışında değerli hiçbir şeyi yoktu. Bu yüzden onları satıp bir bisiklet almıştı.

Joar hayatında birçok bisiklete sahip olmuştu, ama o sabah ilk kez kendi bisikletine binmişti. Şafak vakti, tüm mahalleyi defalarca turlamıştı. Hiç bu kadar özgür, bu kadar büyük, bu kadar olasılıklarla dolu hissetmemişti. Bu yüzden tüm sabah arkadaşlarını karşılamak için kavşağa gelmemişti. O kadar hızlı bisiklet sürmüştü ki rüzgar saçlarını savurmuştu, gidonu bırakmış ve kollarını ufka

doğru uzatarak sürmüştü, durmadan önce kasabaya kadar pedal çevirmişti. Orada bir banka oturmuş, spor malzemeleri dükkanı açılana kadar beklemiş, sonra bisikleti omzuna alıp içeri taşımıştı, çünkü bu kasabada bir bisikleti sokakta bırakırsanız, herhangi bir hırsız çalabilirdi. Joar, dükkandaki adamla uzun süre tartıştıktan sonra bir anlaşmaya varmış, sonra nefes nefese arkadaşlarına seslenerek kavşağa kadar koşmuştu: "HAYDİ!"

Bir süre sonra sanat malzemeleri dükkanının önünde durmuş, inanmazlıkla başını sallıyordu. Ted ve Ali yerden kalkıp kimsenin onları kovalamadığını fark ettiklerinde, sanatçının Joar'ın yanında elinde bir şeyle durduğunu gördüler: bir mağaza fişi.

Joar sırıttı ve haykırdı: "Beni ne sanıyorsun? Hırsız mı yoksa başka bir şey mi?"

Joar hayatında birçok bisiklet satmıştı, ama o gün ilk kez kendi bisikletini satmıştı. Ve bu parayla dünyayı değiştirecek tuval ve boyayı satın aldılar.

"Bu da güzel bir son," diye fısıldadı Louisa tren vagonunun karanlığında.

"Evet," diyor Ted.

Ondan daha fazla bir şey anlatmasını istemiyor, bu yüzden o da anlatmıyor. Sadece ranzalarında yatıyorlar; biri eve doğru yolda, diğeri ise hayatında hiç olmadığı kadar uzaklara doğru gidiyor.

"İyi geceler, hayaletler," diye fısıldadı Louisa.

"İyi geceler, iyi geceler," diye yanıtlıyor Ted.

KIRK YEDİ

Bir hikaye anlatmak zordur, özellikle de herkes için mutlu sonla bitmiyorsa. Ted, bir insan kafasının korkunç bir güçle vurulmasının sesini rüyasında görür; ses o kadar yüksektir ki duvarlardan bile duyulmuş olmalıdır. Rüyada, limanın tüm sert adamları Joar'ın evinin önünde sessizce, gözlerinde şok ve utançla durmaktadır ve Ted ile arkadaşlarının birbirlerine her zaman "yarın" diye söz verdikleri kavşakta siren sesleri yankılanmaktadır.

Hafif bir sarsıntıyla uyanır, ter içinde ve korkmuş bir haldedir. Işığa karşı gözlerini kırpıştırır. Louisa ranzasında oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde tren penceresinden dışarıyı mutlulukla izlemektedir, çünkü artık denize yakındırlar. Dönüp onun uyandığını fark eder ve hemen sorar: "Daha geldik mi?"

"Yakında."

“Yakında ne kadar yakın?”

"Yakında."

"Gerçekten çok sinir bozucu bir baba olurdun," diye homurdanıyor.

"Teşekkürler," diye gülümsedi.

Sormadan önce tereddüt ediyor:

"Hikayenin sonunu şimdi anlatmak ister misiniz?"

Uzun süre düşündükten sonra başını salladı.

“Hayır, henüz değil. Ama isterseniz size bir keresinde araba çaldığımızla ilgili bir hikaye anlatabilirim?”

Eğer hoşuna giderse?

Tren, tüm çocukluğunu geçirdiği kasabaya yaklaşırken, Ted ona ressamın resmi çizdiği günleri anlatır. Arkadaşlarının, boya, tiner ve mineral alkolün (ya da kavanoz ve şişelerin içindeki her neyse) kokusundan başları dönene kadar Ted'in bodrumunda onun yanında nasıl oturduklarını anlatır. Ressam farklı boya türlerini, farklı teknikleri denemiş, çoğunu muhtemelen sadece tahmin ederek yapmıştı çünkü öğretmeni yoktu. Bir gün gösterişli bir sanat okuluna gidecek ve orada öğretilen her şeyi, sadece tersten, çoktan uydurduğunu fark edecekti. Beyni normal değildi, bir gün dünya bunun için minnettar olacaktı.

Ted o günlerde sık sık merdivenlerden inip çıkarak mutfaktan yiyecek getirirdi ve bir akşam Ali için lazanya ısıtırken ağabeyinin piyano çaldığını duydu. Sonra Ted, babasının biralarından birini getirdi ve bunun son bira olduğunu fark etti. Ağabeyi birayı aldığında ve aynı şeyi fark ettiğinde, gidip iki bardak getirdi. Piyanonun başında sessizce kadeh kaldırdılar.

"Babamın en sevdiği yemek neydi biliyor musun?" diye sordu Ted'in ağabeyi, lazanyanın kokusunu alınca.

"Lazanya mı?" diye tahmin etti Ted.

“Hayır, hayır, soğuk tost sandviçleri. Yani, tost sandviçleri ama gece boyunca buzdolabında bekletilmiş olanlar. Babam annemle tanıştığında sadece bunu yapmayı biliyordu. Soğuk tost sandviçleri, üç gündür açık bir poşette durmuş ve biraz bayatlamış peynir topları ve gazı kaçmış Coca-Cola... buna bayılırdı. Yani, annemin *o* adam için bu kadar iyi yemek yapmayı öğrenmesinin ne büyük bir israf olduğunu düşünebiliyor musunuz?”

Ted güldü.

"Bana başka bir şey söyle," diye sordu.

Ağabeyi sırıttı. Aslında çok da sarhoş değildi, ama yine de konuşmaya devam etti: "Küçükken babamla birlikte buradaki piyanonun arkasına saklanırdık, sonra da aniden ortaya çıkıp annemi korkuturduk."

"Kızdı mı?" diye sordu Ted gülümseyerek.

“Şaka mı yapıyorsunuz? Babam onu korkuttuğunda nefret ederdi, bu yüzden o aptal herif sürekli korkuturdu. Bir keresinde koridordaki dolaptan fırladı, o sırada elinde ayakkabı çekeceği tutuyordu ve kız o kadar korktu ki çekeceği aynaya çarptı. Çok sinirlendi çünkü yedi yıl boyunca kötü şans yaşayacağını söyledi ve babam da 'Eğer eğilmeseydim, dişlerimi kıracaktın!' dedi ve annem de 'Bu sadece senin için kötü şans olurdu!' dedi.”

Ağabeyi hikâyeyi bitirdiğinde, Ted çekinerek tekrar dinleyebilir mi diye sordu. İkinci kez de aynı şekilde kıkırdadı. Uzun zamandır iyi bir ağabey gibi hissetmeyen bir ağabey için bu hiç de kötü bir duygu değildi herhalde.

"Çocuk sahibi olmak istiyor musun?" diye sordu Ted birdenbire.

"Çocuklar mı? Aman Tanrım. Bilmiyorum. Muhtemelen çok iyi bir baba olamazdım," diye mırıldandı ağabeyi.

"Evet, yapardın," dedi Ted kendinden emin bir şekilde, sonra da kardeşi boğazında bir düğüm oluştuğu için bütün bir şarkıyı çaldı.

"Daha iyi bir baba olurdun Ted. Babam hep ailenin en zekisi olduğunu söylerdi. Bunu nereden aldığını kimse bilmiyor," dedi bir süre sonra.

"Hayır, ben bir aptalım," diye fısıldadı Ted.

"Öyle deme!" diye karşılık verdi kardeşi, birden bire duyduğu üzüntü büyük bir iltifat gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Ted, aslında ne için özür dilediğini tam olarak bilmeden.

Ağabeyi, kıskançlığını ve gururunu gizleyemeden, "Anaokulundayken öğretmenlerinden biri senin tüm grubun en zekisi olduğunu söylemişti. O gün eve dönerken babam, ailede üniversiteye giden ilk kişi olacağını söyledi," dedi.

“Üniversiteye nasıl gidileceğini bile bilmiyorum. Bu bizim gibiler için değil. Paraya mal oluyor! Ben—” diye itiraz etti Ted, ama mutfağa giren ayak sesleriyle sözü kesildi.

Bu Ali'ydi, bodrumda lazanya bekliyordu ve sonunda açlık tedbirin önüne geçmişti. Ted'in ağabeyini görünce dehşete kapıldı ve lazanyayı mikrodalgadan kapıp, bir fare gibi peynir parçasına

atılırcasına aşağıya koştu. Ted'in ağabeyi ona, sonra da Ted'e baktı ve şöyle dedi: "İyi arkadaşların olmasına sevindim."

"Ben de," diye başını salladı Ted.

"Onlardan herhangi biriyle çıkıyor musun?" diye sordu ağabeyi ve Ted neredeyse tabureden düşecekti.

Muhtemelen başka hiç kimse, kardeşinin Ted'e söylediği en sevgi dolu ve anlayışlı şeyin bu olduğunu asla anlayamayacak. Sadece Ted'in Ali ile çıkıp çıkmadığını değil, onlardan herhangi biriyle çıkıp çıkmadığını da sormuştu.

Ted başını salladı. Kardeşi başka bir şarkı çaldıktan sonra sordu: "Büyüdüğünde ne olman gerektiğini arkadaşların düşünüyor?"

Ted, bira bardağını ellerinin arasında dikkatlice yuvarlayarak köpükte dalgalar oluşturdu.

"Öğretmenim," diye itiraf etti.

Ağabeyi başını sallayarak şöyle dedi:

“Üniversiteye gidip öğretmen olursan, çocuk sahibi olmayı hayal edebiliyorum. Çünkü o zaman çocuklarımın örnek alabileceği biri olur.”

Ted birasını içti ve şöyle cevap verdi:

"Örnek alınmaya değer birisin."

Bu, ağabeyine ilk kez söylenen şeydi. Yeterli olduğu söylenmişti.

Hayat uzun ama çok hızlı geçiyor, tek bir adım her şeyi mahvetmeye yetebilir. O akşamdan birkaç ay sonra, Ted'in ağabeyi Ox ile bir partiye gidiyordu. Oraya asla ulaşamayacaktı. Belki kaderdi, belki tesadüftü, belki de ağabey küçük kardeşinin söylediği şeyi, kendinden daha iyi arkadaşlar seçme meselesini hatırlayacaktı. Belki de bir kişi için yeterli olduğunu bilmek çok şey ifade eder. Bu yüzden, aniden Ox'tan arabayı durdurmasını, inmesini ve eve yürümesini isteyecekti. Ox çok sinirlenecek ve yolda ona bağıracaktı, ama ağabey asla geri dönmeyecekti. O gece partide sorun çıkacak, Ox ve birkaç arkadaşı başka bir adama o kadar kötü saldıracaklardı ki adam neredeyse ölecekti. Hepsi sonunda hapse

girecekti. Bundan kısa bir süre sonra, Ted'in ağabeyi bir kızla tanışacak ve aşık olacaktı. Hayat uzun ama hızlı, doğru yönde atılan tek bir adım yeterli olabilir.

Ted, o akşam babalarının birasının son yudumunu içtikten sonra kardeşini piyanonun başında bırakıp bodruma indi; diğerlerinden biraz daha yüksek olan o basamağa takılıp sendeledi. Yürürken de ayaklarını yerden kaldırmazdı; bu, ondan miras aldığı bir şeydi. Bu onu gururlandırıyordu.

Odaya girdiğinde tamamen sessizdi. O anda kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, çünkü mutlaka bir şey olmuştu, mutlaka korkunç bir şey olmuştu. Ali ve Joar'a baktı, ama onlar başka bir şeye bakıyorlardı.

“Ne oluyor—” diye endişeyle sordu Ted, ama Joar sözünü kesti.

“Bitirdi. Resmi bitirdi.”

Ve işte oradaydılar. Denizin kıyısındaki bir iskelede, neredeyse tüm maviliğin içinde gizlenmiş üç genç; bu yüzden resim seçkin bir sanat müzayedesinde beyaz bir duvarda asılı olsaydı, zengin yetişkinler onları görmeden yanlarından geçip gidebilirlerdi. Ama şimdi sonsuza dek yaşıyorlardı: Joar, Ali, Ted.

"Resmi imzalaman gerekiyor," diye fısıldadı Ali.

Sanatçı tereddüt etti. Sonra küçük kafatasları çizdi ve alt köşeye kendi adı olmayan bir isim yazdı.

"Ne yapıyorsun? *Kendi* adını yazmalısın!" diye ısrar etti Ali, ama o utangaç bir şekilde başını salladı.

“Resmi gören herkesin kim olduğumu bilmesini istemiyorum. Sadece seninle birlikte gerçekten kim olduğumu göstermek istiyorum.”

İşte tam o anda, on dört yaşındayken, sanatçı adını buldu: *C. Jat* . Christian, Joar, Ali ve Ted'in baş harfleri. O zamanlar onun ünlü olmak için çok kırılgan olduğunu anlamaları gerekirdi muhtemelen. Ama artık çok geçti, resim onu dünyayı dolaştırmayacak kadar güzeldi.

"Neden kendi resminizi oraya çizmediniz?" diye sordu Ali.

"Evet, yaptım. Ben de bir bakıma bütün bunlar gibiyim... etrafınızdaki her şey gibi," diye fısıldadı sanatçı.

"Lanet olası uzaylı," dedi Joar ve ardından inanılmaz bir şey söyledi: "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum ve sana inanıyorum," diye yanıtladı sanatçı.

"Sana ve ben... ben... diğer şeylere de inanıyorum," diye mırıldandı Ali.

Ama Ted hiçbir şey söylemedi, çünkü o tabloya baktığında nefes alamıyordu. Yirmi beş yıl sonra bile hâlâ nefes alamıyor.

"Araba çalma fikri Joar'dan geldi," diye anlatıyor Louisa'ya trende.

"Ne için?" diye beklentiyle gülümsedi.

"Çünkü yaz bitmeden bize bir şeyler göstermek için acele ediyordu," diyor Ted ve sesi hem coşkulu hem de hüzünlü. Hem mutlu hem de mutsuz. Çünkü bu tür bir hikaye, bu tür bir sonla bitiyor.

Yani arabayı çaldılar. Harika bir fikir değildi, gerçekten değildi. Kabul edelim ki, çaldıkları araba Joar'ın babasının arabasıydı, bu yüzden tam anlamıyla bir "hırsızlık" sayılmazdı, çünkü Joar annesiyle o arabaya binlerce kez binmişti. Aslında, bu özel olayda eksik olan tek şey annesiydi. Elbette, Joar o gün arabayı sürmemeliydi, çünkü on beş yaşındaydı ve ehliyeti yoktu, ama dürüst olmak gerekirse, annesinin de ehliyeti yoktu ve o her zaman araba kullanırdı.

Joar eve koştuğunda daire boştu; annesi otobüsle işe gitmiş, babası da bir iş arkadaşıyla limana gitmişti. Yaz tatili neredeyse gelmişti, bu yüzden babası her gün sarhoştu, sanki alkolizm bir spormuş ve büyük bir yarışmaya hazırlanıyormuş gibiydi; hatta bu şartlar altında araba kullanamayacağının farkındaydı. Yine de Joar'ın annesi arabayı sürmeye cesaret edemedi, kaza yapmaktan çok korkuyordu; yaralanmaktan değil, arabanın zarar görmesinden

korkuyordu. Kocasının yaz tatiline bu kadar yakınken, onu kızdıracak tek bir riski bile göze alamazdı; adam en ufak bir rüzgar esintisinden bile patlayabilirdi.

Araba anahtarları her zaman mutfak tezgahındaki bir kavanozda saklanırdı. Babası onları oraya hiç koymamıştı ama annesi her zaman nerede bıraktığını bulup kavanoza geri koyardı, böylece ertesi gün orada olmadıklarında babası çok sinirlenmezdi. Bazen saatlerce arardı, ceketlerinin, pantolonlarının ve yatağın altının arasında; bazı geceler Joar'la birlikte el fenerleriyle evin dışındaki çimlerde dolaşırlardı. Anahtarları her zaman annesi bulurdu, Joar nasıl olduğunu asla anlamazdı ama annesi gururla gülümser ve şöyle derdi: "Anneler her şeyi bulur, canım."

Böylece Joar anahtarları aldı, en iyi arkadaşlarını arabaya bindirdi ve nereye gittiklerini söylemeden yola koyuldu.

"Joar, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum," diye belirtmek zorunda hissetti sanatçı arka koltuktan.

"Kesinlikle en iyilerinden biri değil!" diye onayladı Ali, otoparkta geri geri giderken pedallara zar zor yetişen Joar'a endişeyle bakarak.

"Fikrin ne *olduğunu* bile bilmiyorsun!" dedi Joar savunmacı bir tavırla.

"Bu arabayı senin kullanman fikri doğru mu?" diye sordu Ali.

“Evet, ama—” diye başladı Joar.

"O zaman bu kötü bir fikir."

Joar, sanki onu desteklemeleri gerekiyormuş gibi arka koltuktaki Ted'e ve sanatçıya döndü. İkisi de gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi, ama Ted cesaretini toplayıp mırıldandı: “Sanırım... belki de yapmasak daha iyi olur...”

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum! Belki de şimdiye kadarki en kötü fikrin, ki daha önce de *gerçekten* kötü fikirlerin olmuştu!" dedi Ali.

Bunu söylerken sesinde bir korku izi vardı; ondan bunu duymak, Ağustos ayında kar yağması gibiydi, yanlış yerde yanlış şey. Ted'in bunun kendi iyiliği için ya da Joar'ın iyiliği için korkmasından kaynaklanmadığını anlaması yıllar alacaktı; gelecekleri için

endişelenmiyordu çünkü her zaman Joar'ın düşündüğü gibi düşünüyordu: gelecekleri yoktu. Sadece sanatçıyı ve Ted'i de yanlarında götürdüğü için endişeleniyordu.

Joar kendi kendine, "Hayatımda hiç kötü bir fikrim olmadı," diye mırıldandı ve kendini savunmak gerekirse bunu kötü fikirlerin kraliçesi Ali'ye söylüyordu.

"Sen yapmadın mı?" diye bağırdı Ali.

“Bir tane söyle!”

"O zaman içeride mangal yapmaya kalkışmıştın," diye anında yanıtladı Ali.

"Sekiz yaşındayken komşumuzun doğum günü partisindeydik ve sen tramboline çıkmadan önce üç porsiyon spagetti yemiştin," diye gülümsedi sanatçı arka koltuktan.

Joar sinirli görünüyordu ama somurtarak şöyle devam etti:

"Tamam, belki de bunlar tam olarak mükemmel fikirler değildi."

Ardından Ted cesaretini toplayıp şunları ekledi:

“Okul kantininde uyuyakaldığım zamanı hatırlıyor musun? Sen de ayakkabılarımın bağcıklarını birbirine bağlamıştın, sonra da beni uyandırmak için burnumu çok sert sıkmıştın. Ama kaçmaya başlayınca aslında kendi ayakkabılarından birini benimkine bağlamış olduğun ortaya çıkmıştı!”

Bunun üzerine sanatçı o kadar çok güldü ki, Joar arkasını dönüp kükredi: "Arka tarafta sessiz olun! Yoksa eve yürüyerek dönmek zorunda kalacaksınız!"

Ted o an, "İyi bir baba olurdu," diye düşündü. Sanatçı dilini çıkardı. Joar arkaya uzanıp onu gıdıklamaya çalıştı.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Ali.

"Neye dikkat edeyim?" diye bağırdı Joar.

“Yol!”

"Lanet olası yolda olmam gerekiyordu!"

“Ama araba kullanırken yola bakmanız gerekiyor!”

"Artık bir karar ver artık," diye homurdandı Joar.

Ted yanlarından geçen arabalara baktı, gergin bir şekilde boğazını temizledi ve sordu: “Polis tarafından durdurulursak ne

yapmalıyız?”

Joar, sanki bu son derece açık bir şeymiş gibi, "Koşuyoruz," dedi.

"Polisten mi? Onların köpekleri var," diye belirtti Ali açıklayıcı bir şekilde.

Ted'in o anda "KÖPEKLER Mİ???" diye haykırırken kullandığı harflerin büyüklüğünü ifade edecek kadar büyük harf gerçekten yok.

Joar gözlerini o kadar devirdi ki, Ali direksiyonu tutmak zorunda kaldı ki araba hendeğe yuvarlanmasın.

"Tamam, tamam, kaçmıyoruz. Polis gelirse, 'Ted, apandisitiniz iltihaplanmış!' diyeceğiz!" dedi Joar, karnında apandisitinin kesinlikle olmadığı bir yeri işaret ederek.

"Apandis... burada," diye fısıldadı Ted, hayali köpekler yüzünden hâlâ üzgün bir halde kendi midesini işaret ederek.

Ali gülümseyerek, "Sana söylemiştim, öğretmen olmalısın," dedi.

Sonra araba biraz birinin osurmuş gibi kokmaya başladı ve Ali bunun kesinlikle kendisi olmadığını söyledi; ki bu, kesinlikle kendisi olduğunda söylenecek bir şeydir tabii ki. Geri kalan yolu camları açık ve kafalarını Labrador köpekleri gibi camlardan dışarı çıkararak sürdüler. Ted hariç, o kafasını camdan dışarı çıkardığını, örneğin küçük ve tamamen zararsız bir kedi gibi hayal ediyordu.

“İşte orada!” dedi Joar aniden ve arabayı durdurdu.

"Ne?" diye hep birlikte merak ettiler diğerleri.

Joar büyük, beyaz bir binayı işaret etti.

"Orada!"

Burası bir müzeydi. Arkadaşlar arabadan inmediler, ama sanatçı Ted'in yanına geçti ve penceresinden dışarı baktı; o kadar yakınlardı ki Ted onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Joar'ın sesi ciddileşti, işaret etti ve söz verdi: “Yarışmayı kazandığınızda resminiz orada asılacak. Herkes ona hayran kalacak. Garsonlar şampanya ve zenginlerin yediği o minik sandviçleri servis edecekler. Siz içeri gireceksiniz ve herkes sizi alkışlayacak.”

Sanatçı fısıldayarak karşılık verdi:

"Sen de orada olacaksın, Joar."

Joar şöyle yanıtladı:
"Elbette, elbette, ben de orada olacağım."

Ted trende sessizliğe bürünür. Pencereden dışarı bakar ve nerede olduklarını fark eder. Kasabanın ve kendisinin hatları gittikçe netleşir. Büyüdüğü yere dönmek kimse için kolay değildir muhtemelen; ne kadar başka biri olmaya çalışsanız da, orada kim olduğunuzu unutmanın bir yolu yoktur. Ama Ted için artık eve dönmek imkansızdır, çünkü ev, insanlar demekti.

Ted, Louisa'ya o gün arabadaki herkesin, Joar'ın sanatçı yarışmayı kazandığında müzede olacağına dair verdiği sözün yalan olduğunu içten içe bildiğini söylemiyor. Joar aşka acele ediyordu çünkü bunun için fazla bir şansı olmayacağını biliyordu. Temmuz bitmişti, ertesi gün Ağustos'tu ve bu da babasının tatilinin başlangıcıydı. Ted, Louisa'ya Joar'ın arabayı çaldığı gün, arkadaşlarının onu zaman zaman, gözlerinin ucuyla, sırt çantasının dibindeki bıçağın ağırlığını hissetmek için çantasını sallarken gördüklerini söylemiyor.

Bunun yerine Ted şöyle diyor:

“Müzeyi gezerken Ali, 'Tamam. Bu en kötü fikrin değildi,' dedi. Sonra da Joar'ın elini tuttu, tıpkı birbirine ait olan insanların yaptığı gibi, sanki birbirine dokunmak dokunmamaktan daha doğalmış gibi. Joar elini çekmedi, utanmadı ve o an birbirlerini öptüklerini ilk kez fark ettim. Arka koltukta oturup o ikisinin birlikte yaşlanmasını umduğumu hatırlıyorum.”

Tren durdu. Ted gözlerini kapattı, ciğerlerini havayla doldurdu, ayağa kalktı ve bavulunu ve resmin bulunduğu kutuyu aldı. Louisa da onu takip ederek platforma çıktı. Varmışlardı.

KIRK SEKİZ

Tren istasyonunun hiçbir yanı ev gibi hissettirmiyor. Ted'in büyüdüğü kasaba artık yok, iki yıl önce, en son gördüğünden bile farklı görünüyor. Ekskavatörler toprağı kazıyor, tüm binalar iskelelerle kaplı, turuncu bantlar yürünmemesi gereken yerleri gösteriyor. Bu kasaba sürekli kabuğunu değiştiriyor, Ted gibi adamlara geçmişe ait olduklarını hatırlatmakta çok başarılı.

Vücudu gerildi, biraz küçüldü, sanki vurulmayı bekliyormuş gibi. Louisa, kendisine hiç benzemeyen bir sessizlikle onu takip etti. Platformun ucunda deniz manzarası vardı ve Ted orada bir an durdu. Eğer kasaba yakın zamanda eski liman bölgesine lüks apartmanlar inşa etmemiş olsaydı, oradan iskeleye kadar her yeri görebilirdiniz.

İki işçi kısa bir mesafede yere bir tahta çakmaya başladı ve Ted, sanki bir tabanca sesiymiş gibi irkildi.

"İyi misin?" diye soruyor Louisa endişeyle.

Başını sallıyor. Bu bir yalan. Orada durup Joar'ı ve Temmuz ayının son gününü, müzeyi ziyaret ettikten sonraki saatleri düşünüyor ve hatırlayabildiği tek şey bir insan kafasının vurulma sesi. Korkunç olmalıydı, yirmi beş yıl sonra bile bazen rüyasında görüyor, oysa o sesi hiç duymamıştı bile. Yaşamadığı bir sesten korkuyor. Canlı bir hayal gücüne sahip olmanın en kötü yanı bu: her yöne doğru işliyor.

O günden beri o günü o kadar sık düşündü ki, darbenin şiddetinin o kadar büyük olduğunu, tüm kafanın kopmamasının bir mucize olduğunu düşündü. Çünkü insan vücudu hem çok sert hem de çok

hassas; ölümcül bir hayvanız ama tamamen korumasızız. Yumruklar ve dirsekler kaburgaları kırabilir, çeneleri ezebilir, şakağa tek bir darbe son anlamına gelebilir, tek bir savunmasız an beyni söndürebilir. Tek bir gerçekten sert darbe yeterlidir. Kendimizi çok büyük sanıyoruz ama küçük, kırılgan, acınasıyız.

Çocukluklarının o son yazı sadece birkaç hafta sürmüştü, ama Ted'in içinde ömür boyu kalacaktı. Küçükken zaman daha ağır gelir. Geriye dönüp baktığında, Joar'ın "Babamı öldürmeliyim" dediğini hiç hatırlamıyordu; bu, Ted'in aniden gözlerinde gördüğü bir şeydi. Garip bir şekilde, gözlerinde öfke yoktu, kör bir hiddet de yoktu. Her şey çoktan tükenmişti, Joar'ın içinde sadece küller kalmıştı, bir de tüm seçenekleri tartmış ve bunun kalan tek seçenek olduğuna karar vermiş on beş yaşındaki bir gencin soğuk hesapçılığı.

Hiç şansı yoktu. Joar tehlikeliydi, ama dünya daha tehlikeliydi. Dünya yenilmezdir.

"Hadi, bu tarafa gidiyoruz," diye fısıldadı Ted.

Valizini ve resmin bulunduğu kutuyu taşıyarak merdivenlerden aşağı, sokağa doğru iner. Louisa, sırt çantasının askılarını gergin bir şekilde kavrayarak, gözlerini her yöne çevirerek, sanki onun anlattığı yerlerden tanıdık yerler arıyormuş gibi onu takip eder.

Yolun son kısmını otobüsle giderler, ancak tüm arkadaşlarının büyüdüğü kavşakta inmezler. Farklı bir yöne, mezarlığa doğru giderler. Louisa kapıda durur, Ted'in isteği üzerine değil, onunla gitmenin bir rahatsızlık olacağını düşündüğü için. Fish'in mezarını ziyaret ederken yanında kimsenin olmasını istemezdi.

Ted, kilisenin yanındaki çiçek tarhının yanına eğilir, kimsenin bakmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakar, sonra üç küçük çiçek koparır. Mezarlardan birinin yanında durur, çömelir ve fısıldar: “Bunları çalmadım. Bunlar evlat edinilmiş.”

Sonra sanatçının küllerinin yanında olmamasından dolayı özür diliyor. Sanki buna gerek varmış gibi. Sanki yirmi beş yıl önceki o

dört genç, birbirlerine ait, ayrılmaları imkansız, sonsuza dek birbirine ait bir aşk hikayesi değilmiş gibi. Küller olsun ya da olmasın.

"Seni seviyorum ve sana inanıyorum," diye gülümsedi ve taşa hafifçe vurdu.

Ardından kapıya doğru geri yürür, bavulunu ve resmin bulunduğu kutuyu alır ve Louisa'ya başıyla selam verir: "Haydi gel. Artık çok az kaldı."

“Neye?”

"Hikayenin sonu," diyor.

Zenginlerin yaşadığı büyük, güzel evlerin önünden geçerler. Sonra daha az zenginlerin yaşadığı daha küçük evler ve kısa süre sonra daha da küçük evler gelir. Arabalar paslanır, çimenler kahverengileşir, sonunda derme çatma küçük evlerle dolu dar bir çıkmaz sokağın içinden bir tepeye doğru yürürler. Ted son evin önünde durur, dar verandaya çıkar ve kapıyı çalar. Kapı açıldığında, o yazdan bu yana yirmi beş yıl geçmiştir, ama gözler hala aynıdır. Louisa'nın nefesi kesilir. Onu daha önce hiç görmemiştir bile, ama elbette kapıdaki adamın kim olduğunu anında anlar.

Evet.

KIRK DOKUZ

Birini özlemenin kendine özgü bir yolu vardır; en iyi insanları özlemenin, ancak on dört yaşındayken, evlerinizin dışında ayrı yollara gittiğinizde ve onlar sizden uzaklaştığında teninizin üşüdüğü anlardaki gibi bir his. Ted, müzenin önünde arabada birlikte otururlarken bunu nasıl hissettiğini hatırlıyordu. Güneş parlıyor olmasına rağmen donup kaldığını hatırlıyordu.

"Yarışmayı kazanmayacağım, sadece hayal kırıklığına uğrayacaksınız..." diye fısıldadı sanatçı.

Muhtemelen Joar'ın sinirleneceğini bekliyordu, ama arkadaşı bunun yerine direksiyonun üzerine eğilip sakince büyük beyaz binayı işaret etti.

“Kazanacaksınız, lanet olsun. Ama önemli olan bu değil.”

"Öyleyse nedir?" diye sordu sanatçı.

Joar, "Önemli olan oraya ait olduğunuzu anlamanız," diye yanıtladı.

Dünya mucizelerle dolu, ancak bir gencin başkasının ona olan inancıyla ne kadar ileriye taşınabileceği kadar büyük bir mucize yok.

Arabanın klimasının gürültüsü arasında, gözleri kapalı ve göğüsleri titreyerek birlikte oturdular. Bütün çocuklukları bundan ibaretti. Joar mırıldanana kadar orada oturdular: “Ciddi misin Ali...”

"Ben değildim!" diye hemen bağırdı.

"Hayır, hayır," diye kıkırdadı sanatçı sonra, "çünkü o bendim!"

Araba kapılarını açıp dışarı fırladılar, çimenlerin üzerine yığılıp zehirlenmiş gibi öksürdüler. Hava iyice rüzgarlı olmaya başlamıştı, fırtına yaklaşıyordu ama bu bile o kötü kokuyu dağıtmaya yetmedi.

"Ne yedin sen? Ceset mi?" diye inledi Joar.

"Ted'in her zaman yanında getirdiği kurabiyeler yüzünden," dedi sanatçı kendini savunarak.

Yan yana yerde nefes nefese yatıyorlardı ve Ali başını çevirip son derece harika bir şey gördü: müzenin dışındaki çimenlikte bir sulama sistemi vardı. On saniye sonra hepsi sırılsıklam olmuştu.

Ağustos gelmeden önceki son nefesleriydi bunlar, yaz artık sonsuz gibi gelmiyordu, yakında yetişkin olacaklardı. Hikaye anlatmak zordur, ama eğer biri gerçekten o dört arkadaşın hikayesini anlatmak isteseydi, o gün müzenin dışındaki arabanın yanında durabilirdi. Çünkü o zaman mutlu bir son olurdu.

Ama sonra Joar sırt çantasına uzandı, çantayı sallayarak bıçağın rahatlatıcı ağırlığını hissetti ve şaşırtıcı bir şekilde bir koku fark etti. İlk başta ne olduğunu anlayamadı ama güzel kokuyordu, temiz kokuyordu... Panik onu bir anda sardı, sırt çantasının fermuarını açtı, bıçağın olması gereken yere baktı ama orada sadece sabun buldu.

ELLİ

Louisa şaşkınlıkla bakakalmıştı. Joar'ın gözleri, sanki birinin posta kutusuna havai fişek atmış yaramaz bir veletin gözleriymiş gibi, huzursuzluk ve beklenti dolu bir şekilde kapı çerçevesinde sürekli geziniyordu. Ama gözleri dışında? Yüzü yirmi beş yaş daha yaşlı, vücudu birkaç kilo daha ağır, cildi çok daha kırışık. Gözlerinin altında, özveri gerektiren derin mavi halkalar vardı; bu halkalar sadece birkaç gecelik kötü uykuyla elde edilemezdi, karanlık odalarda, yarım dolu bırakmadığınız şişelerle yıllarca süren bir özveri gerektirirdi.

"Merhaba, Joar," diyor Ted temkinli bir şekilde, sanki arkadaşının hangi versiyonuyla karşılaşacağından tam olarak emin değilmiş gibi.

Joar, onu baştan aşağı şaşkınlıkla süzdü, sanki gelecekte uyanmış gibiydi.

"Saçların dökülüyor," diye belirtiyor, selam vermeden ve Louisa'ya bir bakış bile atmadan.

"Biraz göbeğin var galiba," diye karşılık verdi Ted çekingen bir gülümsemeyle.

Joar, yıldırım hızıyla, "Ben şişmanım, sen çirkinsin, en azından ben diyete girebilirim," diye karşılık verdi.

Ted'in eli birkaç santim uzanıyor ama havada duruyor, sanki vücudunun geri kalanının henüz birine dokunmaya hazır olup olmadığını bilmiyormuş gibi.

"Sen... şişman değilsin," diye fısıldıyor, söylemek istediğini söylemek yerine: *"Seni çok özledim."*

Joar, muhtemelen hissettiğini söylemek yerine, "Yaşlanmışsın," diyor: " *Burada yapayalnızken tenim üşüdü."*

" *Yaşlandım mı* ? Biz tam aynı yaştayız!" diye itiraz etti Ted.

Joar homurdanır.

“Biz aynı yaşta değiliz. Aynı sayıda yıl yaşamış olabiliriz, ama kesinlikle aynı yaşta değiliz. Biz on iki yaşındayken sen seksen yaşında oldun.”

Sonra Ted aniden o kadar yüksek sesle gülmeye başladı ki Louisa sıçradı ve bu gürültüyü nerede sakladığını merak etti. Sanki bunca zamandır, sadece Joar için, yıllardır kullanılmamış ekstra bir kahkaha patlaması varmış gibiydi. Sonra kapıdaki adam ona döndü.

"Demek sen Louisa'sın?"

Soru o kadar doğrudan ve göz teması o kadar yoğunlaştı ki Louisa kekelemeye başladı: “Nasıl... nereden biliyorsunuz bunu?”

Joar eski dostuna başıyla selam verdi.

“Ted tren istasyonundan aradı.”

"Yataklı tren biletlerini almaya gittiğimde," diye itiraf ediyor Ted, sanki bunu gizlice yaptığı için özür dilemek istercesine.

Joar, biraz isteksizce de olsa onu savunuyor:

“Ted muhtemelen benimle buluşacağınızı söylemek istemedi çünkü siz gelmeden önce kendimi sarhoş edip öleceğimi bilmiyordu. Ama endişelenmenize gerek yok, ayığım, belki sarhoş gibi görünüyorum ama bu aralar doğal halim bu.”

Louisa ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırıyor. Ted ona bakıp ekliyor: “Ona senden bahsettim Joar. Bizden de. Ama sanırım Louisa seninle daha gençken tanışmayı ummuştu.”

Kulakları kızaran Louisa, sert bir şekilde şöyle dedi: “Durun artık!”

"Sadece açıklamaya çalışıyorum!" diye tersledi Ted.

"Beni rezil ediyorsun!" diye tısladı.

Joar birinden diğerine baktı. Sadece birkaç gündür birbirlerini tanıyan iki insan için, birbirlerinin sinirlerini bozmanın gerçekten de etkileyici sayıda yolunu bulmuşlardı. Sonra gözlerini kısarak Ted'e sordu: "Yüzüne ne yaptın böyle?"

Ted, vücudundaki morlukları ve şişlikleri kontrol eder ve gözlüğünün bandının tekrar gevşediğini fark eder.

"Uzun bir hikaye," diyor yorgun bir şekilde.

Louisa inledi.

“Bunu söylemeyi bırak! Öyle değil! Soyuldun ve dövüldün! Çok kısa bir hikaye!” Dar verandaya çıkan metal yapıya doğru işaret ediyor. “Bir şey sorabilir miyim? Bu rampa tekerlekli sandalye için mi? Burada tekerlekli sandalyede oturan biri mi var?”

Joar hafifçe gülümsedi, sonra homurdandı:

"Bunun ne olduğunu biliyor musun? Çok uzun bir hikaye."

"Her şey sizin ikinizle ilgili, belli ki!" diyor Louisa somurtarak.

Joar, Ted'in yanındaki kutuya tereddütle bakıyor.

“Bu… o resim mi?”

Cümlenin sonunda sesi adeta uçurumdan aşağı yuvarlanıyor.

“Evet! Görmek ister misin?” diye coşkuyla soruyor Ted, ama Joar kesin bir şekilde başını sallıyor.

Henüz buna hazır değil, bu yüzden öfkeyle gözlerini kırpıştırıyor ve sanki gözüne toz kaçmış ve rüzgâra bağırmak üzereymiş gibi etrafına bakınıyor.

"Kahve ister misin?" diye homurdandı.

"Evet, lütfen," diyor Ted.

"Coca-Cola'nız var mı?" diye umutla soruyor Louisa.

"Acaba Meskalin yıldızlı bir restorana mı benziyorum?" diye yakınıyor Joar.

Ted, "Michelin" olması gerektiğini söylemeyerek ona gerçekten iyi bir arkadaş olduğunu gösterdi.

"Misafirlerinize her zaman bu kadar nazik mi davranıyorsunuz?" diye sordu Louisa gözlerini devirerek.

Ted buna istemsizce gülümsüyor.

“Birkaç yıldır görüşmedik ama eskiden daha da kötüydü…”

Joar öfkeyle homurdanır:

“Değişen tek kişi Ted! Küçükken çok daha sessizdi, şimdi olduğu kadar çok tartışmazdı!”

Adam eve girmek için döndüğünde Louisa bacağında bir şey görür.

"Bu bir... ayak bileği izleme cihazı mı?" diye soruyor.

"Eh, bu öyle bir mücevher parçası değil ki," diye yanıt geliyor.

"Bunu neden sende bulunduruyorsun?"

"Çünkü artık hapishanede bana yer yoktu."

"Daha önce hapiste miydiniz?"

Joar, "Ayılar ormanda dışkılar mı? Tek bacaklı ördekler daireler çizerek mi yüzer?" diye yanıtlıyor.

Kadın sabırsızca homurdandı. "Kötü bir mizah anlayışına sahip olduğun için mi hapse girdin?"

“Harika bir mizah anlayışım var!”

"Peki, o zaman neden *hapisteydiniz* ?"

"Uzun bir hikaye," diye mırıldandı Joar.

Louisa derin bir nefes alıyor, sonra Joar'a, sonra Ted'e, sonra tekrar Joar'a dik dik bakıyor ve soruyor: "Yastığınız var mı?"

"Ne?"

"Yastığınız var mı?"

“Elbette ki yanımda bir hap var—”

"Ödünç alabilir miyim?"

Joar, Ted'e bakar, Ted anlamaz bir şekilde omuz silker ve Louisa o kadar kararlı görünür ki Joar bile itiraz etmez. Bunun üzerine Joar eve girer ve bir yastıkla geri döner. Louisa yastığı bir eliyle alır ve diğer eliyle otuz saniye boyunca olabildiğince sert bir şekilde yumruklar. İşini bitirdiğinde yastığı önce Ted'e, sonra da Joar'a doğru kaldırır ve kükrer: “Eğer ‘Uzun bir hikaye’ cümlesini bir daha duyarsam, ikinizi de döveceğim—”

“Tamam, tamam, tamam!” diyor Ted, Joar'ın savurduğu yumrukların menzilinden dikkatlice uzaklaşırken, ama Joar sadece gülüyor.

"Kimkim'in onu neden sevdiğini anlayabiliyorum," diyor.

"Kimkim de kim?" diye bağırıyor Louisa, bu lanet evde kimsenin hikayeyi baştan anlatmamasından artık iyice bıkmış durumda.

Joar'ın bakışları bir an tereddüt etti ve nefesi kesilircesine omuzları çöktü. Ardından, sanki uyuyan birinin yanağına nazikçe dokunuyormuş gibi, resmin bulunduğu kutuya ilk kez dokundu.

“Adı Kimkim'di. Diğer adı, C. Jat, sadece resimlerine yazdığı bir isimdi. Ünlü olunca bu ismi kullanmaya başladı. Çünkü o zaman muhtemelen kendini... başka biri gibi hissediyordu. Ama bizimleyken, biz onunken, o sadece Kimkim'di.”

"Kimkim mi?" diye tekrarladı Louisa şüpheyle.

Kendisinin her zaman "C. Jat" olarak tanıdığı birinin aslında bu isme uzaktan yakından benzeyen bir isimle çağrılmamış olması onu biraz ihanete uğramış hissettiriyor.

"Kimkim," diye sevgiyle başını salladı Joar.

Ted daha sonra kutuya diğer uçtan da dokunuyor; bu, onun ve Joar'ın birbirlerine dokunmaya en çok yaklaştıkları an oluyor.

“İlk tanıştığımız zaman, Joar neredeyse bisikletiyle beni ezip boğacaktı—” diye başlıyor Ted.

"Dikkatli olmalıydın!" diye homurdandı Joar.

Ted gözlerini o kadar sert devirdi ki, eve giderken göz bebekleri sırtını çizdi.

“Elbette, elbette, dikkat etmediğimde neredeyse boğuluyordum! İskelede onu ve Joar'ı ilk gördüğümde, 'Bu Joar. Benim adım da Kim.' dedi. Ama kulaklarımda su vardı, bu yüzden 'Kim?' dedim. O da 'Kim!' dedi. Ben de 'Kim? Kim?' dedim. Joar bunu o kadar komik buldu ki, o günden sonra ona hep Kimkim diye seslendi.”

“Ama Ali genellikle ona sadece Kim derdi. Çünkü her zaman özel olmak zorundaydı,” diye homurdanıyor Joar.

Louisa, Ted'e dik dik bakıyor:

"Ona ne diye seslendin?"

"Adını neredeyse hiç söylemedim," diyor Ted sessizce.

Tuhaf bir şey bu. Aşık olduğumuz kişiyi neredeyse hiç adıyla çağırmıyoruz. Çünkü konuştuğumuz kişinin sen olduğun, sürekli seni düşündüğümüz çok açık bir şekilde belli oluyor. Başka kim olabilir ki?

“Kimkim. Evet, ona yakıştı,” diye başını salladı Louisa, sanki soyunma odasında aynanın önünde bu ismi gösteriyormuş gibi. “Bir şey sorabilir miyim?” dedi ve hemen ardından sordu: “Rahatsız edici mi?”

Ayak bileğine takılan elektronik izleme cihazını işaret ediyor.

"Evet," diye homurdandı Joar.

"Evden dışarı çıkmanıza izin verilmiyor mu?"

"HAYIR."

“Peki ya öyle yaparsanız?”

"Patlıyorum. İçinde dinamit var."

Louisa'nın gözleri kocaman açıldı.

"Cidden?"

"Hayır, aptal herif, her zaman bu kadar mı zekâsızsın?"

Louisa kollarını havaya kaldırdı.

"Ah, pardon, çünkü tüm *dahiler* ayak bileği izleme cihazı takıyor mu? Beyin hücrelerinizin kaçmasını engellemek için mi yoksa başka bir şey için mi?"

Joar önce gücenmiş gibi görünür, sonra oldukça eğlenmiş bir ifade takınır. Ted'e sırıtarak bakar.

“Bu, hayatınızdaki en uzun tren yolculuğu olmalıydı.”

Ted güçlü bir şekilde başını sallıyor ve Louisa gücenmiş görünüyor. Sonra eve giriyorlar ve Joar buzdolabının arkasında bir kutu portakal sodası bulunca Louisa'nın yüzü aydınlanıyor. Louisa sanki dünyadaki son portakal sodasıymış gibi içiyor. Ted bir fincan kahve içerken iki kere tuvalete gidiyor. Sonra ona soruyor: "Henüz karar verdiniz mi?"

"Neye karar verdi?" diye merak ediyor.

"Hikayenin geri kalanını duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

Biraz tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"Hangi hikaye?" diye soruyor Joar.

“Bizden bahsedelim. Kimkim’in o resmi çizdiği yazdan bahsedelim.”

Joar'ın gözleri şüpheyle kısıldı.

Ona ne kadarını anlattın?

“On beş yaşına gelene kadar her şey yolundaydı. Sonra ilk kez müzeye gittik. Arabada müzenin dışında oturduk. Kimkim osurdu. Ve sen de bıçağın sırt çantanda olmadığını keşfettin.”

Joar kahvesini içerken, hayatında hiç bu kadar viski içmek istememiş gibi görünüyor.

"Hikaye anlatmakta iyi olan sensin, lanet olsun!"

"Bu kısım sana ait," diyor Ted sessizce.

Joar ona böyle anlatıyor. Ted'in genellikle kullandığı sıfatlardan biraz daha az, küfür dolu bir dille.

ELLİ BİR

Joar o lanet müzenin dışında durmuş, lanet sırt çantasını karıştırıyordu ama bir türlü bulamıyordu. En dibinde bulabildiği tek şey, bıçak ağırlığında olacak şekilde bantla birbirine yapıştırılmış iki sabundu. Tabii ki Joar, annesinden bir şey saklamaya kalkışmamalıydı, çünkü annesi ona zaten annelerin her şeyi bulduğunu söylemişti.

“Onu aldı... Gitmem gerek... Kahretsin, kahretsin, kahretsin... Eve gitmem gerek!” Joar ancak bu kadarını söyleyebildi.

Titreyen ellerle arabayı son hızla kasabanın içinden geri sürdü. Fırtına artık üzerlerine çökmüştü, rüzgar camları sallıyordu, bu yüzden sirenleri duymadan çok önce ilerideki yanıp sönen ışıkları gördüler. Limana yaklaştıklarında ambulans hızla yanlarından geçti. Her zaman birbirlerine "yarın" diye seslendikleri kavşaktaki evlere doğru döndüklerinde, Joar'ın binasının dışındaki otoparkı gördüler. Joar'ın babasının arabasının çalındığı yerde şimdi bir polis arabası vardı. Merdiven boşluğunun kapısının önünde, sert vücutlu, başları öne eğik ve bakışları kırık bir grup ciddi adam duruyordu. Bunlar Joar'ın babasının limandaki iş arkadaşlarıydı. İçlerinden biri Kimkim'in babasıydı.

Joar arabayı durdurdu ve dışarı fırladı, arkadaşları kapılarını açmadan önce koşmaya başlamıştı bile, rüzgarın içinde çaresizce bağırıyordu. Limandaki adamlar ellerini uzattığında yavaşlamadı, kalabalığın arasından öyle vahşice ilerledi ki en iri adamlar bile geri

çekildi. İçlerinden biri sırt çantasını kapmaya çalıştığında, çantadan sıyrılıp merdiven boşluğuna doğru koştu.

Joar'ın odasının zemininde bir ceset yatıyordu. Pencere aralıktı, teneke çiçek saksısından dökülen toprak içeriye, zemine yayılmıştı.

Joar, Louisa'ya baktı. Mutfak zaten küçüktü, ama şimdi her an tutuşmaya hazır bir kibrit kutusu gibiydi. Joar fısıldadı: “Bu, kafama yediğim çok ağır bir darbe olmalıydı... Duvarlardan bile duyulmuş olmalı. İnsanlar bizi çok sert, çok güçlü ve tehlikeli sanıyor. Ama biz kırılganız. Savunmasız küçük yaratıklarız. Şakağa tek bir sert darbe yeterli. Hazırlıksız olduğunuz tek bir saniye beyninizi devre dışı bırakabilir. Bu... bir planım vardı... annem o gece gece vardiyasında çalışacaktı. Evde olmaması gerekiyordu! Bu yüzden sürekli bıçağın yanımda olup olmadığını kontrol ediyordum. Babam sarhoş bir şekilde eve gelene kadar beklemeyi planlıyordum... ama... zamanım yoktu.”

Louisa'nın duyabilmesi için masanın üzerinden eğilmek zorunda kaldığı kadar kırılgan bir sesle Joar, küçük bir kutu hazırladığını açıkladı. Başka bir kuş bulmuş gibi davranacak ve babasının ondan her zamankinden daha çok nefret etmesi için ekstra mutlu görünecekti. Bıçağı yine pencerenin dışındaki çiçeklerin altına bırakacak, sonra babası odasına tökezleyerek girene kadar bekleyecek ve o alçak kutuyu kaptığında Joar pencereden uzanıp bıçağı alacak ve babası tepki vermeden önce onu bıçaklayacaktı. İyi bir plandı. Şans bulsaydı işe yarayacaktı.

“Tekrar tekrar ‘ANNE’ diye bağırdığımı hatırlıyorum. Ve evin dışında birinin adımı bağırdığını duyduğumu da hatırlıyorum...” diye fısıldıyor Joar.

Ted hafifçe boğazını temizledi.

"Bağıran Kimkim'di."

Çünkü Kimkim arabadan inip onun peşinden koşmuştu ama binanın dışındaki adamlar tarafından durdurulmuştu. Onların

arasından sıyrılıp geçecek kadar gücü yoktu. Belki bir gün o adamlar, dünyanın en ünlü sanatçılarından birine bu kadar yakın olduklarıyla övünürlerdi. Ama o gün tek kelime etmediler, sadece orada durdular, korkak ve sessiz, güçsüz ve acınası bir şekilde, tüm kaslarına rağmen.

Ardından dairenin içinden bir uluma sesi duyuldu. Ted'in hatırladığı tek şey ise hayatında yaşadığı en uzun, en dayanılmaz sessizlikti.

Binanın dışındaki limandan gelen adamların aklından neler geçtiğini sık sık merak etmişti. Kimkim'in babasının, aralarındaki en iri ve en güçlü olanın, neler düşündüğünü çok merak etmişti. Ted, babanın oğlunun bakışlarıyla karşılaştığını gördü ve bu, Ted'in hatırlayabildiği kadarıyla Kimkim'in göz temasını kesmediği ilk andı. Öyle suçlayıcı bir şekilde baktı ki babası ürperdi. Limandan gelen o adamlar sonsuza dek utanç duyacaklardı, Joar'ın babası gibi adamların tüm arkadaşları bunu yapmak zorundaydı. Çünkü apartmanın içinden gelen ulumadan sonraki o sessizlik, adamların kendilerinin günlerce, yıllarca içinde dolaştıkları sessizliğin yanında hiçbir şeydi.

Ted mutfak masasında düşünceli bir şekilde, "İstatistiksel olarak erkek sağlığı için en büyük tehdit kalp hastalığıdır," diyor. "Peki kadın sağlığı için en büyük tehdidin ne olduğunu biliyor musun?"

"Erkekler," diyor Louisa, çünkü tüm kadınlar bunu biliyor.

Joar kahve fincanını çevirerek eski mutfak masasında izler bırakıyor. Sonra Louisa'ya annesinin cesedini odasının zemininde yatarken nasıl gördüğünü anlatıyor. Nasıl defalarca "ANNE" diye bağırdığını. Sonra sesi kısılıyor:

“Herkes... biliyordu. Hepsi onun bize ne yaptığını biliyordu. Kimkim’in babasıyla benim babam yıllarca birlikte çalıştılar. Limandaki bazı adamlar onunla aynı sokakta büyüdüler. Biliyorsunuz... o zamanlar bu kasabada arkadaşlarınızı seçemezdiniz. Yanınızda oturan çocuklarla arkadaş olurdunuz, sonra bir sonraki bloktaki çocuklarla kavga ederdiniz... bu yüzden birbirlerine bu kadar sadık oldular. Limanda birbirlerine iş

bulduklarında her zaman 'doğru adam' derlerdi ve bununla da birinin ağzına yumruk atıp kendi ağzını kapalı tutabilecek adamı kastediyorlardı. Çünkü limanda birbirinize güvenebilmeniz gerekiyor, orası cehennem gibi tehlikeli, kamyonlar son hızla gidiyor, vinçler tonlarca ağırlıktaki konteynerleri ayakkabı bağcığı gibi kablolarla kaldırıyor... birbirinizin arkasını kollamanız gerekiyor. Arkanızdaki adamın 'DİKKAT!' diye bağıracağına güvenebilmeniz gerekiyor." Eğer kafanıza bir şey çarpmak üzereyse, anlıyor musunuz? Kimkim'in babasının bir elinde iki parmağı eksikti, çünkü gençken bir keresinde eli bir makineye sıkışmıştı, o kadar çok acımıştı ki bayılmıştı. Onu gören ve kurtarmayı başaran benim babamdı. Yoksa tüm kolunu kaybedebilirdi. Biliyor musunuz... Kimkim'in babası bundan sonra benim babam için her şeyi yapardı. Her şeyi. Çünkü bu adamların birbirlerine güvenebilmeleri gerekiyor, değil mi? Tehlikede olduğunuzda birinin 'DİKKAT!' diye bağıracağını bilmeniz gerekiyor? Bu yüzden birbirlerine her konuda güvenebilmeleri gerektiğine kendilerini ikna ediyorlar. Yani soyunma odasında biri patron hakkında kötü konuşursa, ağzınızı kapalı tutarsınız. Kız arkadaşını aldatırsa, ağzınızı kapalı tutarsınız. Ve eğer... sabah onu almaya gittiğinizde alkol kokuyorsa? Eğer adamın parmak boğumlarında karısının makyajına benzeyen lekeler varsa? Çünkü karısını dövdükten sonra ellerini yıkamamış bile olabilir mi? Eğer gömleğinde boya olduğunu söylediği ama kana çok benzeyen lekeler varsa? O zaman ağzını kapalı tutarsın. Belki karısına bir kere sorarsın, hani, her şey yolunda mı, çocukla ilgili... ama tabii ki o sadece güler ve her şeyin harika olduğunu söyler. Çünkü ne diyecek ki? *Bize yardım edin mi? Bizi öldürecek mi?* Bunu yapmaya cesaret edemeyeceği çok açık. Ve bu, limandaki o doğru türden adamlar, o iri yarı güçlü adamlar için kesinlikle mükemmel, çünkü o zaman tekrar sormak zorunda kalmazlar. Sadece olmasına izin verebilirler. Çünkü açıkçası hiçbir şey görmediler, hiçbir şey duymadılar, sadece *bir hisleri vardı* . Ve bunun için polisi aramazsınız, çünkü polis sizin *hislerinize* ne yapacak ki? O gün eve geldiğimde, annemi odamın zemininde

yatarken gördüm ve olanları anladım; hatırladığım tek şey, onun yanına yere uzanıp ellerini tutmamdı.Ve daha önce hiç böyle hissetmemiştim..."

Kahve fincanı mutfak masasının üzerinde dönüp duruyor, tahtada izler bırakıyor. Louisa, Joar'ın apartmanının önünde duran adamları düşünüyor ve Fish'in ona erkekler arasındaki kötülüğün nasıl bir şey olduğunu anlattığını hatırlıyor: "Su azar azar ısıtılıyor gibi. Gittikçe kötüleşiyor, ama o kadar yavaş ki neredeyse fark edilmiyor, bu yüzden herkes bunun muhtemelen normal olduğuna kendini ikna edebiliyor, ta ki hepimiz kaynayana kadar."

“Babam çok komikti,” diyor Joar birden hüzünlü bir sırıtışla. “Muhtemelen darbenin sebebi de buydu. Limanda bir fıkra anlatmıştı ve herkes gülmüştü, muhtemelen kendinden o kadar memnundu ki bakmadı bile. O gün hava çok rüzgarlıydı, fırtına yaklaşıyordu. Ama sanırım kimse şikayet etmeye cesaret edemedi, kimse o lanet olası çelik kirişleri gevşetmenin çok tehlikeli olabileceğini söylemedi, çünkü bilirsiniz... gerçek erkekler, doğru türden adamlar, şikayet etmezler. Babam tam vincin önüne yürüdü ve vincin sürücüsü çok hızlı döndü, rüzgarı hesaba katmadı. Biliyorsunuz, ağırlık dağılımında birkaç gramlık bir hata bile kirişin sallanmasına neden olur. Babamın bunu görme şansı yoktu. Ve biliyor musunuz? O günden beri her gün kaç iş arkadaşının bunu gördüğünü ve kaçının 'DİKKAT!' diye bağırdığını merak ediyorum.”

Ted orada oturmuş kahvesini karıştırıyor, Kimkim'in babasının Joar'ın apartmanının önündeki yüz ifadesini ve Kimkim ona baktığında nasıl yıkılıp yere baktığını hâlâ hatırlıyor. O zaman adamın yüzünde şok yoktu, keder de yoktu, sadece utanç vardı. Joar'ın fincanı mutfak masasında dönüyor, dönüyor, dönüyor. Bir insanı yıkmak için çok az şey yeterli, bir adım şöyle bir böyle. Diyor ki:

“Annem orada yatarken korkunç derecede küçük görünüyordu. Ağaçtan düşmüş bir çocuk gibiydi. Hatırlıyorum, pencere açıktı, çiçeklerin kokusunu alabiliyordum, yerde toprak olduğunu hatırlıyorum. Kan aradığımı biliyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alıp almadığını bile duyamıyordum, bu yüzden koşup omzuna dokundum. Sonra sadece adımı fısıldadığını ve ağlamaya başladığını duydum.”

Ted mutfak masasının diğer tarafında oturuyor ama kendini kilometrelerce uzakta hissediyor. Dışarıdaki sessizlikte durmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyor. Kimkim'in daha sonra ona babasının yüzünü sekiz parmağının arkasına saklayarak ağladığını ilk kez gördüğünü söylediğini hatırlıyor. Ted bunu da hatırlıyor ve adamın kimin için ağladığını merak ettiğini hatırlıyor: Joar'ın babası için mi, Joar'ın annesi için mi, yoksa kendisi için mi?

Joar boğazını temizleyip gücünü topladıktan sonra konuşmaya devam etti: “Kazadan hemen sonra, limandaki adamlar ve polis annemi görmeye ve olanları anlatmaya gittiler. Telefonda öğrenmesini istemiyorlardı. Ve biliyor musunuz, sonra ne yaptı? O kadar korkmuştu ki, ilk içgüdüsü çocuğunu korumaktı, bu yüzden doğruca odama koştu. Ama tabii ki ben orada değildim, müzedeydim, bu yüzden ben eve gelene kadar yerde yatıp durmadan ağladı. Kapıda sesimi duyduğunda fısıldayabildiği tek şey şuydu: 'Joar, Joar... baban kaza geçirdi. Hastanede. Öleceğini söylüyorlar.' Onu teselli etmeye çalıştım ama hıçkırarak şöyle dedi: 'Anlamıyorsun canım! Bıçağını aldım. Onu... öldürecektim. Eve gelseydi... öldürürdüm.' Sonra birden çığlık attı. Sanki yıllardır içinde tutuyormuş gibiydi. Kederden mi yoksa rahatlamadan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Ama yanında yatarken, hayatımda hiç böyle bir şey hissetmediğimi hatırlıyorum. Kendimi... özgür hissettim."

Ted, bir hayatın farklı bir yöne evrilmesi için çok az şeyin yeterli olduğunu düşünüyor. Değişim hiçbir ağırlık taşımaz. Tıpkı bir bıçak, bir kalıp sabun, tıpkı minik bir hayvan gibi.

Joar, Louisa'ya güçsüz bir şekilde gülümsedi: “Annemin ne sorduğunu biliyor musun? Yerde yatarken? Neden bu kadar ıslak olduğumu sordu. Arkadaşlarımla su savaşı yaptığımı söyledim. Sonra da üşüteceğimden endişelendi. O zaman bile benim için endişeleniyordu.”

Ted hiçbir şey söylemedi ama Ali ve Kimkim'in yanında durup Joar'ın odasının dışındaki çiçeklere baktığını hatırladı ve o anda bir kuşun pencereye konduğuna yemin edebilirdi. Birkaç saniye orada oturup içeriye baktı, sonra bir anda küçük siyah kanatlarını açıp uçup gitti. Ve Ted hayatın ne kadar kırılgan olduğunu, tesadüflerin ne kadar çok şeyi belirlediğini, her şeyi değiştirmek için çok az şeyin yeterli olduğunu düşündü.

Limanda, ağır inşaat vinci rüzgarda bir saniye bile fazla hızlı döndüğünde, ağırlık dağılımını değiştirip çelik kirişin sallanmaya başlaması için birkaç gramdan fazla bir ağırlık yeterli olurdu muhtemelen. Bu, küçük bir kuşun konup tekrar havalanması için de yeterli olurdu muhtemelen.

ELLİ İKİ

Joar'ın babası ölmemişti. Joar, Louisa'ya o yaz yaşanan tüm tuhaf olaylar arasında belki de en tuhafının bu olduğunu söylüyor.

"Zaman ne kadar da acımasız bir hırsız, senden neler çaldığını fark etmiyorsun bile," diyor, gözlerinin altındaki deri sarkmış bir halde.

Babasının kazasından sonraki sabahlar birbirine karıştı, günler uçup gitti, bir hafta diğerine dönüştü. Hastanedeki doktorlar Joar'a ve annesine babasının korkunç bir beyin hasarı geçirdiğini, uyandığında her şeyin farklı olacağını söylediler. Yürüyemeyecek, neredeyse konuşamayacak, her şey için yardıma ihtiyacı olacaktı. Doktorlar, "Bir daha asla eskisi gibi olmayacak" derken çok üzgündüler, çünkü muhtemelen adamın karısının ve oğlunun gözlerindeki yaşların sebebinin bu olduğunu düşünüyorlardı.

Bütün tuhaf şeylerin arasında.

Annesinin babasıyla kalacağını Joar hemen anladı; babası bunu hak ettiği için değil, o herifin ona ihtiyacı olduğu için. Joar, bunu başka kimsenin anlamayacağını fark etti, çünkü nasıl anlayabilirlerdi ki? Annesi gibi biriyle kıyaslanabilecek kimse yoktu. Gülümsediğinde insanlar yüzeysellik görüyordu, nazik olduğunda insanlar zayıflık görüyordu, ne yaparsa yapsın süpermarkette her zaman onun hakkında kötü konuşurlardı. Onun gibi kadınlar asla doğru şeyi

yapamaz, erkeklerinin suçluluk duygusu her zaman onların olur. Joar bile onu hafife aldığını fark etti ve utandı. Her zaman iyiliğinin onu ışık kıldığını varsaymıştı ve dünya ışık insanları için yaratılmamıştı, gezegen dönüyor ve onlar sürekli duvarlara ve yumruklara çarpıyorlardı. Ama şimdi o ve herkes gerçeği görebiliyordu: Küçük olan babasıydı, dev olan annesiydi.

Oğlu, kadının içinde yaşayabileceği binlerce hayat olduğunu, ama bu hayattan başkasını asla istemeyeceğini, çünkü bu hayatta bu özel oğluna sahip olduğunu düşünüyordu. Hastane odasından çıkıp annesine kahve almaya gitti, geri döndüğünde annesi babasının yatağının yanındaki bir sandalyede uyuyordu. Şimdi zararsız görünüyordu, o alçak bir daha asla ona yumruk kaldıramayacaktı, Joar bunun yeterli olacağını düşünmeye çalıştı.

Liman işçileri bekleme salonunda oturuyorlardı, Joar geldiğinde ayağa kalktılar, adamların her birine tek tek gidip el sıkıştı. Babasının son saldırısından kalan tüm morlukları ve kesikleri hâlâ üzerindeydi ve bu iyi niyetli adamların gözlerinin içine baktığında, birçoğu bakışlarını kaçırdı. Annesinin de gözünün morardığını görmüşlerdi, o zaman olanları bilmezden gelmek imkansızdı, yine de denediler. Erkeklerin her zaman bahaneleri vardır, ama içten içe artık gerçeği biliyorlardı. Kendi işlerine bakmışlar, cevabını bilmedikleri soruları sormamışlar, bir erkeğin sadece bir tarafıyla yetinmişlerdi. Sanki bir erkeğin sahip olduğu tek şey buymuş gibi. Bu suçluluk duygusunu sonsuza dek taşımak zorundaydılar.

Kimkim'in babası sırada en sondaydı. Islak yanaklarını silmeye çalışmayan tek kişi oydu ve Joar bunu görünce kendi yanaklarını kuru tutmakta zorlandı. El sıkıştıklarında adam morluklardan gözlerini ayırmadı. Bunun yerine eğildi ve sesinde bir hıçkırıkla fısıldadı: “Sessiz kaldığım için özür dilerim. Korkak olduğum için özür dilerim.”

Joar ona baktı ve sabahları Joar'ın babasını almaya geldiği tüm zamanlardaki sessizliğini mi yoksa limandaki sessizliğini mi kastettiğini merak etti. Kiriş sallanırken adamlardan herhangi birinin "DİKKAT!" diye bağırıp bağırmadığını veya sadece olmasına

izin verip vermediklerini merak etti. Hiç sormadı. Sadece şöyle dedi: “Aynı şeyi Kimkim’e de söylemelisin. Çok geç olmadan. Yakında buradan çok uzaklara gidecek ve cehennemde umarım bir daha asla geri dönmez…”

Kimkim'in babasının kaşları bir anlığına kalktı, sonra kızardı; kendi oğlunu o kadar az tanıyordu ki, arkadaşlarının ona "Kimkim" diye seslendiğini bile bilmiyordu. Joar, sırtı dik bir şekilde uzaklaştı ve adamı orada iki büklüm olmuş halde bıraktı.

Joar, küçük evinin mutfağından biraz daha kahve getiriyor. Louisa, evin temiz olduğunu, eski ve yıpranmış olduğunu ama her şeyin güzel koktuğunu belirtiyor. Çimenlik, tüm sokaktaki en güzel çimenlik. Joar tekrar öksürerek şöyle diyor: "Hastaneden dönerken o 'Tanrı odaları'ndan birinin yanından geçtim, her neyse artık adları?"

"Şapel," diyor Ted.

“Şapel!” Joar başını salladı ve Louisa'ya gülümsedi. “Geçtim ve içeri baktım, sence içerideki sıralarda uyuyakalan üç aptal kimdi?”

"Sizin aptallarınız," diye sırıttı Louisa.

Joar da sırıtıyor. Onların ne kadar zamandır onu beklediklerini bilmediğini, ama hepsi eve gidene kadar hiçbirinin eve gitmeyeceğinin onlar için çok açık olduğunu söylüyor. Kimin böyle arkadaşları olur ki?

Ali uykulu bir şekilde uyandı ve yanına çömelen Joar'ın omzuna başını yasladı. Ted horluyordu. Kimkim'in yanında bir çizim duruyordu; şapeli çizmişti ama gerçekte olmayan bir pencereden gelen ışığı da çizmişti. Ve kim böyle bir şey yapabilir ki? *Işık* mı çizebilir?

Ali arkadaşlarına, "Sizce Tanrı var mı?" diye sordu.

“Evet,” diye yanıtladı Kimkim, kalemini çizimin üzerinde o kadar nazikçe gezdirdi ki, bunun kağıt üzerinde mi yoksa sadece kendi içinde mi bir fark yarattığını anlamak imkansızdı.

Joar nefes nefese kalmıştı.

“Lanet olsun, bilmiyorum... Bence her pazar kiliseye giden insanların hepsi Tanrı'ya inanmıyor bile. Bence sadece arkadaşlığa ihtiyaçları var. Bir gruba ait olma hissine.”

Kimkim hafifçe başını salladı ve şöyle yanıtladı: “Ama bunun Tanrı’nın var olmadığı anlamına geldiğini düşünmüyorum, Joar. Bence belki de Tanrı tam olarak budur.”

Ted'i uyandırdılar ve şapelden çıkarken birbirlerine çok yakın yürüdüler. Joar bir otomat buldu ve onu sallayıp oynatarak bir kutu gazlı içeceğin yerinden çıkıp bedava düşmesini sağladı. Evrene karşı küçük bir zaferdi bu, böyle şeyler hafife alınmamalıydı. Dört arkadaş kutuyu paylaştılar ve son damlalarını da içtikleri sırada Joar gözlerini kocaman açtı.

“Çizim nerede? Şapelde mi bıraktın?”

"Öyle düşünüyorum..." dedi Kimkim.

"Sen delirdin mi?" diye patladı Joar. "Bu milyonlarca dolar değerinde!"

Geriye koştular ama çizim çoktan kaybolmuştu.

"Önemli değil, bir tane daha yaparım," diye söz verdi Kimkim.

"En iyisi para çizin, zamandan tasarruf edersiniz!" dedi Joar.

Kimkim güldü, sonra Joar güldü, ardından Ted ve Ali de güldü ve belki de bu, hep birlikte, böylesine özgürleştirici bir şekilde yüksek sesle güldükleri son seferdi.

Köşenin arkasında duran, titreyen sekiz parmağıyla Kimkim'in çizimini dikkatlice tutan adamı görmediler.

ELLİ ÜÇ

Louisa portakal sodasını bitirdi. Mutfak sandalyesine yaslandı ve uykulu bir şekilde kollarını havaya kaldırdı.

“Yani tüm bunlar oldu... ve sonra Kimkim resim yarışmasını kazandı? Bu iyi bir son, evet. Üzücü bir hikaye, ama iyi bir son.”

Ted ve Joar birbirlerine baktılar, rahatsız bir şekilde boğazlarını temizlediler, sonra Ted mırıldandı: “Kesinlikle. Bu... güzel bir son.”

Louisa umutsuzca inliyor.

“Ne? Daha fazlası mı var? Daha fazlasını duymaya dayanamam!” diye çıkışıyor, ama sonra endişesi yavaş yavaş ortaya çıkıyor ve soruyor: “Herkesin mutlu bir sonu olmadığını bilmek isteyip istemediğimden emin değilim...”

Ted başını salladı, hızla gözlerini sildi, saate baktı ve ayağa kalktı.

"Sanırım artık gitme zamanım geldi."

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Louisa, sanki onu bir kuyuya atmış gibi.

Ted, resmin bulunduğu kutuyu sakince işaret ederek başını salladı.

“Söz verdiğim şeyi yapacağım. Buraya gelme amacımız buydu. Bunu satmanıza yardımcı olacağım.”

Louisa itiraz etmek için ayağa kalkmaya başlar, ancak o sırada adam çoktan koridora çıkmış ve kapıyı arkasından kapatmıştır. Louisa, sandalyesine geri çökerken, "Topallayan biri için gerçekten şaşırtıcı derecede hızlı," diye düşünür içinden.

"Daha fazla portakal sodası ister misiniz?" diye soruyor Joar.

"Teşekkür ederim, gerek yok," diyor.

“Güzel. Çünkü bende hiç yok.”

Adam sırıtıyor, ama kadın en ufak bir şekilde bile gülümseyemiyor. Sessizlik bunaltıcı bir hal alıyor.

"Pekala," diyor Joar.

"Peki?" diye homurdanarak karşılık verdi.

Kaşlarını çatıyor. Merakını sinirliliğin ardına gizliyor.

“Peki, resimden kazandığınız bütün parayla ne yapacaksınız?”

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

“Ne demek bilmiyorsun? Zengin oldun! Artık hayatta istediğini yapabilirsin!”

" *Ne* yapmak istediğimi bilseydim, eminim mükemmel olurdu," diye yanıtlıyor masaya bakarak.

"Kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

Burunundan ses çıkarır.

“Ve bir sürü parayla ne yapacağını bilmiyor musun? Lanet olsun, kötü bir ergensin. Spor araba al! Ve uyuşturucu! Hayvanat bahçesi kur! Ben bir sürü maymun alırdım. Bir sürü maymunun varsa kötü bir ruh halinde olamazsın. Hele de uyuşturucun da varsa.”

Onun gülümseyeceğini düşünüyor ama bunu unutabilir.

Sadece fısıldıyor:

“Baştan beri o resmi bile istemiyordum. Onu sen ve Ted saklamalısınız. Siz onun en iyi arkadaşlarıydınız, ben sadece... Ben sadece bir ara sokakta tanıştığı aptal bir çocuğum. Hem Ted'i hem de resmi trende bırakmaya çalıştım ama olaylar bir türlü gelişmedi ve ben... Sadece senin hakkındaki tüm hikayelerin sonunu duymak istedim. Ama şimdi bunu bile isteyip istemediğimden emin değilim!”

"Neden olmasın?" diyor Joar, muhtemelen her şeyi gayet iyi anladığı halde.

"Çünkü hiç mutlu son olmayacak gibi geliyor!"

Joar cevap vermeden önce kahve fincanını uzun süre çeviriyor: "Sen mutlu sonsun."

"Ne?"

“Kimkim sana bu tabloyu verdi çünkü senin resim yaptığını gördü. Sen onun hikayesinin mutlu sonusun. Bundan sonra yaşayacağın hayat. Resmettiğin her şey.”

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye fısıldadı Louisa.

Hayır, öyle değil. Sadece huzur içinde dağılıp gitmesine izin verilmesi gerekiyor. Yeni tanıştığınız insanların ağzından kaçırabilecekleri şeyler için elbette bazı sınırlar olmalı, değil mi? Sonunda mutfağa geri döndüğünde, sırt çantasından Kimkim'in çizimini çıkarıp Joar'a veriyor.

“Kimkim’in bu resmini çizdim. Gençken nasıl göründüğünü hayal ettiğim gibi. Ted’e vermiştim ama o bana geri verdi, yani sen alabilirsin.”

Joar, sandalyeden düşmemek için masaya yaslanmak zorunda kaldı.

"Tıpkı ona benziyor."

Sonra o da tuvalete gitmesi gerektiğini homurdanarak söyler, ama aslında duvarın diğer tarafında oturup uzun süre derin nefesler alır. Geri döndüğünde Louisa'ya başıyla selam verip şöyle der: "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Adam, çizimi dikkatlice buzdolabına yapıştırır, sonra onu küçük evin içinden, merdivenlerden yukarı çıkarır, bir pencereyi açar ve çatıya çıkar. Louisa arkasından dışarı bakar ve şüpheyle sorar: “Bu çatı beni taşıyacak mı? Sanki süt kutularından yapılmış gibi.”

"Beni taşıyabilir!" diye homurdandı Joar.

“Tabii, ama kilonuz kaç? Ben normal boyutlarda bir insanım!”

"Sen hiçbir şekilde normal değilsin. Yaygara koparmayı bırak da gel!" diye ısrar ediyor.

Böylece tereddütle onun ardından dışarı tırmandı. Ona sırt çantasını almasına gerek olmadığını söyledi ve Louisa, duyduğu en saçma şeymiş gibi baktı. Sonra kıkırdadı ve "Dünya hırsızlarla dolu," diye mırıldandı, Louisa da "Aynen!" diye karşılık verdi. Sonra ayakları kenardan sarkacak şekilde yan yana oturdular ve ancak o zaman Louisa, Ted ile birlikte oraya giderken yokuş yukarı yürümelerinin sebebinin evin bir tepede olması olduğunu fark etti.

Şehrin yarısının muhteşem bir manzarasına sahip. Joar bazı evleri işaret ederek şöyle dedi:

“Ali’nin bir oyunu vardı. Evleri işaret eder ve ‘Eğer orada yaşasaydık,’ derdi ve sonra o hayatla ilgili şeyler hayal etmeniz gerekirdi. Ama en sevdiği evler en pahalı evler değil, en sıradan olanlardı. Sıkıcı olanlar. Onları işaret eder ve şöyle derdi: ‘O evde normal bir hayat yaşıyorum. Sıradan biriyle evliyim. Sıkıcı işlerimiz ve sıkıcı arkadaşlarımız var. Ted’in annesi gibi dondurucudaki plastik kaplara küçük etiketler yapıştırıyorum ve üzerlerinde *tavuk çorbası , sebzeli börek* ve *lazanya* gibi şeyler yazıyor. Biliyorsun, bunu yapmak zorundayım çünkü dondurucuda o kadar çok yiyecek var ki, aksi takdirde içinde ne olduğunu unuturum! Ve evde her zaman yedek ampullerim var ve yataklarında garip sorular soran iki sıkıcı küçük çocuğum var, mesela kutup ayıları neden penguen yemez diye soruyorlar, sadece uyumak zorunda kalmamak için. Ama uyumaktan *korkmayacaklar* Joar! Hiç korkmayacaklar. Sadece sıradan, sıkıcı çocuklar olacaklar, sıradan bir hayat yaşayacaklar, "Sürekli sıkıcı ebeveynlerle uğraşmak. Ben bunda iyi olurdum, sence de öyle değil mi Joar? Sıkıcı olmakta harika olurdum!" derdi. Bu onun oyunuydu."

Joar çatıda sessizliğe bürünür. Gülümser. Başını sallar. Tabii ki bu bir yalandı, Ali birçok şeyde iyi olabilirdi ama sıkıcı olmak mı? Bunu bir saniye bile beceremezdi, bu deli.

"Bir şey sorabilir miyim?" diyor Louisa.

"Evet."

“Kutup ayıları neden penguen yemez?”

“Kutup ayıları sadece Kuzey Kutbu'nda yaşar. Penguenler sadece Güney Kutbu'nda yaşar.”

“Ali’ye bunu Ted mi söyledi?”

"Evet."

Louisa buna gülümsedi. Sonra pencerelerinin tamamında ışıklar açık olan bir evi işaret ederek şöyle dedi: "Eğer orada yaşasaydınız, peki?"

Joar bir süre düşünüyor.

"Eğer orada yaşasaydım, muhtemelen ayak bileğimde elektronik izleme cihazı olmazdı, normal, sıkıcı bir işim olurdu."

"Lise öğretmeni gibi mi? Ted gibi mi?"

" *O kadar da* sıkıcı değil, sakin ol," diye tersledi.

O gülüyor.

"Sıradan biriyle evlenir miydiniz? Ali gibi biriyle?"

"HAYIR."

"Neden?"

“Çünkü bu... onun olayıydı. Benimle onun gibi insanların birlikte olamayacağını, çünkü ikinizin de kırık dökük ve deli olamayacağını söylerdi. İkinizden birinin sıradan olması gerekir.”

“Ama hiç kimseyi bulamadınız mı?”

"Hiç bakmadım."

"Ali senin ilk aşkın mıydı?"

“Sonuncusu.”

Louisa gözlerini kırpıştırarak kasabayı gözleriyle taradı. Işıklandırılmış pencereleri olan devasa bir evi işaret ederek fısıldadı: “İşte burası. Tabloyu satıp tüm parayı aldıktan sonra arkadaşım Fish ile birlikte yaşadığım ev.”

"Balık?"

Louisa başını salladı, ama sonra utanmış bir ifade takındı.

"Evet. Ama o öldü. Bu oyunda ölülerle yaşayabilir misiniz?"

Joar başını salladı.

“Bu oyunda istediğin kişiyle birlikte yaşayabilirsin. Onun ölümünün üzerinden çok zaman geçti mi?”

Louisa başını salladı.

“Çok yakın bir zamandı... Oyunları severdi. Masallara bayılırdı! Bu yüzden onun ölmesi ve benim ölmemem çok yanlış, çünkü o bizim hikayemizin kahramanıydı. Anlıyor musun? Baş karakter! Önce senin ölmen gerekmiyordu o zaman!”

"Bu aynı şey değil," diyor Joar.

"Ne?"

“Baş karakter ve kahraman aynı şey değil.”

Louisa, sanki tamamen saçmalıyormuş gibi ona dik dik bakar, ama bunu asla unutmayacaktır. O anda içinde çok, çok küçük ama çok önemli bir şey değişir.

Joar'ın söyledikleri:

“Şu pembe evi mi kastediyorsun? Bahçesinde büyük bir ağaç olan evi? Sen ve Fish orada mı yaşayacaksınız?”

"Evet."

"Güzel. O zaman yandaki evde yaşayabilirim," diye gülümsedi.

Ona özür dileyen bir bakışla baktı.

"Boş ver. Tabloyu sattığımda asla yan komşum olmaya gücün yetmeyecek. Ben gerçekten çok zengin oldum!" diye bilgilendiriyor onu. "Ama eğer işe ihtiyacın varsa, gelip havuzumu temizleyebilirsin belki?"

Öyle bir kahkaha attı ki, sesi bütün kasabaya yankılandı. Kadın da öyle. Sonra Joar, birdenbire şöyle dedi: “Ted seni terk etmeyecek. Eğer tabloyu satmak istememenin sebebi onun seni terk edip tekrar yalnız kalacağını düşünmense... bunu yapmayacak. Ted insanları terk etme konusunda gerçekten çok, çok beceriksiz.”

Louisa, yüzünü tişörtüyle sildiğini görmesin diye, karşıdaki eve çok ilgi duyuyormuş gibi yapar. Sonra şöyle der: “Bunda da kötüsün. Aşağıdaki tekerlekli sandalye rampasını gördüm. Kazadan sonra babanla burada yaşadın, değil mi?”

Joar çatıda sırtüstü yatıyor.

"Evet."

"Ona baktın mı? Sana yaptıklarına rağmen mi?"

“Farklı bir adam oldu. Bunu açıklamak zor. Zorlukla konuşabiliyordu, yemek yemekte, yıkanmakta, tuvalete gitmekte yardıma ihtiyacı vardı... ama asıl farkı yaratan bu değildi. Gerçek fark gözlerindeydi. Artık gözlerinde nefret yoktu. Hatta sonunda ben bile ondan nefret etmiyordum. Son yıllarda onu beslerken ona 'Baba' diyordum. Hayatımda ona hiç böyle seslenmemiştim.”

Louisa dişlerini sıkarak cevap verir:

“Bunu yapmayı bırakmak için yirmi beş yılım olmadı. Bu yüzden hâlâ ondan nefret ediyorum. Daha yeni başladım.”

"Çok naziksin, ama gerek yok," diyor Joar.

“Evet, var! Çünkü sen bütün hayatını onunla burada geçirdin, bunun yerine—”

Joar'ın kahkahası onu bölüyor.

“Peki ya ne olacaktı? Profesyonel futbolcu mu? Astronot mu? Ne olacaktım ki? Zaten bir geleceğim yoktu, tanıştığım tüm yetişkinler genç yaşta öleceğime inanıyordu. Bütün bunlar benim için bir bonus. Ayrıca, babam için kalmadım. Annem için kaldım. Buraya taşındılar çünkü tekerlekli sandalyeyle dairede kalmak imkansızdı, bu yüzden evi idare etmek için onlarla birlikte taşınmak zorunda kaldım. Annem... aman Tanrım, ehliyeti bile yok. Ve çimleri topuklu ayakkabılarla biçiyor, Allah aşkına!”

Sonra Louisa, belki de hayatın uzun olduğunu düşünüyor, ama o gün limanda havada sallanan çelik kiriş Joar'ın zamanını yavaşlatmıştı. Şimdi ise zaman yavaş yavaş ilerliyor. Çelik kirişten önce, yaza ulaşmak için acele ediyordu, yarına ulaşmak için acele ediyordu, arkadaşlarını sevmek için acele ediyordu. Ama o zamandan beri geçen yirmi beş yıl boyunca hiçbir şey için acele etmedi.

"Baban öldü mü şimdi?"

“Evet. Birkaç yıl önce vefat etti. Cenazesinde sadece ben, annem ve limandan birkaç yaşlı adam vardı. Geriye kalanlar. Bu kasabada erkekler uzun yaşamaz, derler ya, hepsi intihar eder, hızlı ya da yavaş. Ya av tüfeğiyle ya da şişeyle.”

Annenize ne oldu?

Joar'ın nefesi giderek sığlaşıyor, sanki boğazında kayıp duruyormuş gibi. Louisa bunun umutsuzluktan değil, tam tersine bir duygudan kaynaklandığını anlaması biraz zaman alıyor.

“Annem bir adamla tanıştı. İyi bir adam. Kötü niyetli yaşlı bir herif ya da lanet olası bir canavar değil. Sadece hoş, sıkıcı, ayık bir adam. Kavga etmiyor, sesini bile yükseltmiyor, izleyecekleri televizyon programlarını her zaman o seçiyor. Her cuma ona çiçek alıyor. Şimdi buradan birkaç saat uzaklıkta yaşıyorlar. Geçen gün

beni aradı ve tenis oynamaya başladıklarını söyledi. Kim *tenis* oynar ki?"

Öylesine çok gülüyor ki, henüz Mayıs ayı bile gelmemiş olmasına rağmen çatıya yaz gelmiş gibi oluyor.

"Mutlu bir son," diye fısıldadı Louisa.

"Evet. Annem mutlu bir son yaşadı. Hiçbir kadın bundan daha mutlu bir sonu hak etmedi."

"Ama siz hâlâ bu evde mi yaşıyorsunuz?"

"Evet, neyse, taşınabilirdim ama... şey, başka işlerle meşguldüm."

Ayak bileği izleme cihazı takılı olan bacağını sallıyor.

"Ne yaptın?"

"Birini yere serdim."

"DSÖ?"

Joar içini çekti.

"Babamın cenazesinden eve dönerken, arabalarının yanında bir adamın bir kadına vurduğunu gördüm, arabanın içinde de küçük bir kız çocuğu çığlık atıyordu."

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yok. Louisa anlıyor. Bir gün gidip saldırıyla ilgili eski gazete makalesini bulacak ve adamın o kadar kötü dövüldüğünü, hastanede uyandığında polise en az beş kişi tarafından saldırıya uğradığını söylediğini okuyacak. Eğer Joar polis karakoluna gidip teslim olmasaydı, herkes muhtemelen buna inanacaktı.

"Korkunç muydu? Hapiste olmak?"

Joar omuz silkti.

"İyiydi. Ted kitaplar gönderdi. Gerçekten, gerçekten *sıkıcı* kitaplardı ama yine de... sıkılmak için yeterli zaman vardı. Bir süre sonra yaşlı bir adamdan mektup aldım, o kadının babası, çocuğun dedesiydi. Bana o lanet olası adamdan kurtulduklarını, bunun benim için bir anlam ifade edeceğini umduğunu yazmıştı. Etti de. Ondan sonra Ted'in kitapları bile o kadar sıkıcı gelmedi. Cezamın sonunda yeterli hücre yoktu, bugünlerde benim gibi o kadar çok adam var ki, hapse girmek için bile sıra beklemek zorundayız, bu yüzden beni böyle bıraktılar." Tekrar ayak bileğini salladı.

Louisa, "Ted okulda o çocuk tarafından bıçaklandığında hapiste miydin?" diye soruyor ve hemen pişman oluyor, çünkü Joar o kadar utanmış görünüyor ki, Louisa onun çatıdan atlayacağından korkuyor.

"Evet," diye fısıldıyor, çünkü sevdiği tüm insanlar her zaman onun sorumluluğunda.

"Kimkim hastalandığında sen hapisteydin, değil mi?"

"Evet."

"O zamana kadar birbirinizi sık sık görüyor muydunuz?"

“Hayır. O yazdan sonra, on beş yaşına girdiğimiz zaman dışında sadece bir kez görüştük.”

“Ne? Neden?”

Yüzündeki gülümseme hüzünlü bir şekilde bir kulağından diğerine gidip geliyor.

"Uzun bir hikaye."

Ardından Louisa sırt üstü uzanıp rahat bir pozisyona geçer, şehrin havasını derin bir nefesle içine çeker ve fısıldar: “Pekala. Geri kalanını şimdi anlatabilirsin.”

"Geri kalanı ne?"

“Hikayenin geri kalanı da dahil! Her şey hakkında! Yarışma, resim ve... her şey hakkında. Ama sadece mutsuz olmamalı! Biraz da... bilirsiniz... sıradan olmalı.”

Joar da derin bir nefes alıyor ve sonra ona hikayenin sonunu anlatmaya başlıyor.

ELLİ DÖRT

Babasının kazasından sonra, arkadaşların hastanedeki şapelde oturduktan sonraki akşam, Joar arabada neredeyse kendini öldürüyordu. Aslında bunu yapan Ali'ydi, o lanet olası deli. O akşam onlara babasının başka bir şehirde, çok uzak bir yerde yeni bir iş bulduğunu söylemişti. Babası oradaki insanlara borçluydu, her zaman öyleydi, ve şimdi o kadar kaba davranmışlardı ki borcunu geri istiyorlardı.

Joar çatıda durup gökyüzüne gözlerini kırpıştırdı.

“Babamın kazasından sonra ağlamadım. Ve o gece Ali ile de ağlamadım. Bunun onu üzdüğünü bilmiyorum. Akıllıca bir şey söylemeliydim ama söyleyebildiğim tek şey bunun... iyi olduğuydu. Çünkü o bu şehirde asla tam anlamıyla kendisi olarak yaşayamazdı, burada... olabileceği her şey olamazdı.”

“Ne dedi?”

“Eğer onu özlemeyeceksem cehenneme bile gidebilirim dedim. Sonra ona gerçeği söyledim: Bir daha asla kimseye aşık olmayacağımı. Ve sonra beni öptü. Bunu daha önce sadece bir kez yapmıştı. Sonrasında tabii ki beni öpen benimmişim dedi ama aklını kaçırmıştı...”

Louisa uzanmış durumda, bu yüzden kulaklarındaki gözyaşlarını silmek zorunda kalıyor.

"Demek ki ikiniz bir aşk hikayesiydiniz."

"Bunu duysaydı suratına yumruk atardı," diye gülüyor.

"Neden seninle kalamadı?"

Joar, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi, "Babasının ona ihtiyacı vardı," diyor.

"Hepiniz aynısınız, hepiniz. Size ihtiyacı olan insanları terk edemezsiniz," diyor Louisa.

Joar, "Sen bizden birisin," diye yanıtlıyor ve bu, ona söylediği en nazik söz rekorunu kırıyor.

"Resim yarışmasına ne oldu?" diye soruyor.

Böylece ona şunları anlattı: Ali ile bütün akşam araba sürdüklerini. Joar ve Louisa'nın şu anda oturduğu evin yakınlarındaki bir tepede arabayı durdurup birbirlerinin kollarında uyuyakaldıklarını. Bütün bir geceyi birlikte geçirdiler, bazıları bunun çok fazla bir şey olmadığını düşünebilir, ama asla tam anlamıyla birbirlerine aşık olmamışlardır. Çoğu insan bunun nasıl bir duygu olduğunu hiç anlamamıştır.

Dönüş yolunda arabayı Joar kullanmıştı. Joar'la ilk tanıştıklarında ne kadar beceriksizce yüzebiliyorsa, Ali de o kadar beceriksizce araba kullanıyordu ki, neredeyse kaza yapıyorlardı; tam hızla bir tuğla duvara doğru gidiyorlardı. Son anda aniden durdu, Joar yüksek sesle bağırdı ve Ali, terli ve mutlu bir şekilde, iri, vahşi gözleriyle ona bakarak bağırdı: "Artık biliyorsun!"

"Sen ne saçmalıyorsun be manyak?" diye bağırdı karşılık olarak.

Sonra boynuna yaslandı, böylece adam saçlarının arasında kayboldu ve şöyle dedi: “Artık senin de ölmek istemediğini biliyorsun. Ölmene izin yok, tamam mı? Ben buraya geri dönmeden önce ölürsen, seni döverek öldürürüm!”

"Buraya geri mi döneceksin?" diye takıldı. "Neden geri döneceksin ki? Sıradan biriyle büyük bir evde yaşamayacak mısın?"

"Belki bir gün biz de, sen ve ben, yeterince sıradan olabiliriz," diye fısıldadı.

Denize uğradılar, Joar denizden sürüklenmiş odun parçaları topladı; Kimkim'in tablosunun çerçevesini de bu şekilde yaptı. Yirmi beş yıl

sonra seçkin bir sanat müzayedesinde sergilendiğinde bile, tablo hala biraz deniz kokuyordu.

Eve döndüklerinde kavşakta Ted ve Kimkim ile buluştular ve Joar'ın evine gittiler. Joar, annesi hastaneden eve döndüğünde evin güzel görünmesini istediği için daireyi temizlediler. Ali temizlik konusunda pek iyi değildi, bu yüzden çoğunlukla onlarla oynasa da eski oyuncaklardan oluşan bir kutuyu düzenledi. Elinde bir Süpermen figürü tutarak sordu: "Aslında neden pelerin takıyor? Hiçbir gücü yok, onsuz da uçabiliyor, değil mi?"

Yanıtı Kimkim verdi: “Bence bunun sebebi hareket çizmenin zor olması. Bu yüzden onu yaratanlar çizgi romanda bunu çizmek zorunda kaldıklarında, hareket ettiğini göstermek için pelerine ihtiyaç duydular.”

“Ah!” dedi Ali, sanki hiçbir şey anlamıyormuş gibi.

Kimkim de bunu göstermek için tişörtünü çıkarıp arkasında sürükleyerek odanın içinde koşmaya çalıştı ama bakmadığı için duvara çarptı. Aslında çok tehlikeliydi çünkü Ali neredeyse gülmekten boğuluyordu. Sonra Ted, Süpermen'in pelerininin aslında bir battaniye olduğunu okuduğunu söyledi. Bu, küçükken annesinin onu sardığı ve ailesinin onu roketle Dünya'ya gönderdiği battaniyeymiş. Bu o kadar ağır bir düşünceydi ki, hepsi yere uzanıp tavana bakmaya başladılar.

"Taşınırsam beni unutacak mısın?" diye sordu Ali sonunda.

"Kesinlikle!" diye yanıtladı oğullarının hepsi.

"Çok kötüsün," diye güldü.

"Seni mi unutalım?" diye mırıldandı Ted. "Sen ortaya çıkmadan önceki hayatımızı bile hatırlamıyoruz. Seni nasıl unutabiliriz ki?"

Uzun süre orada yattıktan sonra söz verdi: “Size inanıyorum. Size güveniyorum. Üçünüze duyduğum güveni bir daha asla kimseye duymayacağım.”

"Ben de öyle düşünmüyorum," dedi Ted.

"Ben de öyle düşünmüyorum," dedi Kimkim.

"Bilge tipler," dedi Joar.

"Sen bir ineksin," dedi Ali ve elini tuttu.

Saatlerce Joar'ın odasının zemininde yan yana öylece uzandılar. Sonra Kimkim'in resmini çerçevelediler.

Joar çatıda öksürdü.

“Bu muhtemelen... kahretsin... nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu, en güçlü anılarımdan biri. Hapishanede her gece uyumaya çalışırken bunu düşünürdüm.”

Louisa, normalde olduğundan en az iki kat daha uzun süre sessiz kalıyor, sonra şöyle diyor: “Fish bir kitapta cennette hayatınızdan bir an seçebileceğinizi okumuştu. En güzel anınızı. Ve sonra sonsuza dek o anı hissedebiliyorsunuz. Seksen yaşına kadar yaşasak bile fark etmez, çünkü o kadar çok an yaşarız ki. Tek bir gerçekten güzel an bile yeterli.”

Joar minnetle, "Çok fazla 'şimdi' yaşadım. Milyonlarca," diyor.

Ardından Ali'nin nasıl sorduğunu ona anlatır: “Resmin yarışmayı kazandığında partide güzel yemekler olur mu sence?”

“Elbette güzel yemekler olacak. Zengin insanlar yemeğe bayılır,” dedi Joar.

Ali kıkırdayarak, "Umarım şampanya vardır, o zaman bir kokarca kadar sarhoş olabilirim," dedi.

"Bugün hangi tarih?" diye sordu Ted.

"Ne?" dedi Joar.

“Yani... yarışma ne zaman? Resmi ne zaman teslim etmemiz gerekiyor?”

Bunu hiç düşünmemişlerdi bile. Joar fırlayıp çekmeceleri ve kitaplıkları karıştırmaya başladı. Duyuruyu içeren gazeteyi saklamıştı, böylece bir dahaki sefere tuvalet kağıdı bittiğinde yanlışlıkla üzerine sürmesin diye, ama çok iyi saklamıştı. Bu yüzden odanın içinde bir o yana bir bu yana dönüp durdu, ne kadar zeki davrandığına sinirlenerek. Sonunda son çekmecedeki son şeyin

altına baktığında, işte oradaydı, sayfaları o kadar hızlı çevirdi ki yırtıldı. Sonra tarihi gördü ve o kadar derin bir nefes verdi ki neredeyse bayılacaktı.

"Bir hafta sonra," diye nefes nefese sordu.

Üç arkadaşı omzunun üzerinden baktılar. Duyuruyu ilk kez görüyorlardı ve o anı, sanki ayaklarının altındaki zemin kaybolmuş gibi hatırlayacaklardı. Joar, duyuruyu o kadar çok okuduğunu ve her kelimesini ezberlediğini düşünüyordu, ama yine de en önemli şeyi kaçırmıştı. Diğerlerinden hiçbiri bir şey söylemeye cesaret edemedi, bu yüzden sonunda Ali, yavaş ve umutsuz bir şekilde şunları söyledi:

“Ama orada... azami yaş sınırı on üç diyor, Joar.”

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Yaşınızın on üç veya daha küçük olması gerekiyor diyor," diye tekrarladı Ted.

"Bu ne demek oluyor?" diye öfkeyle sordu Joar, sanki beyni sayıların anlamını kavrayamıyordu.

"Bu bir çocuk yarışması," dedi Ted.

"Artık çocuk değiliz," dedi Ali.

"O zaman ağladım," diyor Joar çatıda sessizce.

ELLİ BEŞ

Hayal kırıklığı güçlü bir duygudur. Doğru kullanıldığında korkudan daha güçlü, fiziksel acıdan daha korkunçtur; sevdiğiniz kişinin gözlerinde görürseniz, onu durdurmak için neredeyse her şeyi yaparsınız.

Joar çatıda, "Ordu, hayal kırıklığını bir silah olarak kullanmanın bir yolunu bulmalı," diyor.

Dudaklarını ısırıyor ve ceplerini karıştırıyor.

“Lanet olsun, hiç sigaram yok…” diye mırıldanıyor.

“Evet!” diyor Louisa ve sırt çantasına uzanıyor.

"Hayır, hayır, merak etmeyin. Sigarayı bıraktım, sadece bazen unutuyorum," diyor.

"Çok tuhaf birisin," diye bilgilendiriyor Louisa onu.

"Bunu bir iki kez duydum," diye yanıtlıyor.

Ayaklarını çatının kenarından sarkıtıp, artık zengin olacağı için yaşayabileceği tüm evlere bakıyor. Bunun farklı hissettireceğini hayal etmişti, çünkü hayali her zaman Fish ile birlikte zengin olmaktı. Şimdi ise herhangi bir şeye sahip olmak korkutucu geliyor, çünkü sahip olduğu her şeyi kaybetmiş durumda.

"Yarışmayla ilgili o olay senin suçun değildi..." diyerek cesaretlendirici bir şekilde söylemeye çalışıyor.

Ama elbette Joar'ın gözlerinden her şeyin onun suçu olduğunu, herkesin onun sorumluluğunda olduğunu görebiliyordu. İç çekti: “En kötü şeyin ne olduğunu biliyor musun? Kimkim yarışma olmadığını anladığında hiç hayal kırıklığına uğramış görünmedi. Üzgün bile değildi. Sadece rahatlamıştı. İşte o zaman anladım ki onu

bu lanet kasabadan her ne pahasına olursa olsun uzaklaştırmalıyım. Çünkü eğer burada kalması için tek bir şans verilseydi, sonsuza kadar burada kalırdı."

Gece her yönden ağır ağır yaklaşıyor, alacakaranlık kasabayı bir çuvala dolduruyor, tepedeki evlerde ışıklar karanlıkta kurşun delikleri gibi yanıyor.

"Peki ne yaptın?" diye soruyor Louisa.

Joar gülümseyerek, "Babamın arabasını yine çaldım," dedi.

Sonra ona son maceralarını, son büyük aptallıklarını anlattı. Hava kararıncaya kadar bekledi, sonra tüm arkadaşlarını topladı ve onlarla birlikte gelmelerini söyledi. Ted'in bodrumuna bir şey almak için inerken onları arabada beklemeye zorladı, sonra onu bagaja koydu ve yola koyuldu. Gece yarısıydı, bu yüzden arkadaşlar nereye gittiklerini göremiyorlardı, müzenin önünde tekrar durana kadar nerede olduklarını fark etmediler.

Joar, arabanın bagajından büyük bir paket çıkardı, başının üzerinde dengeledi ve binanın arkasına doğru koştu. Arkadaşları ona yetişene kadar çoktan bir pencereyi kırmış ve içeri girmişti. Diğerleri de peşinden içeri girdiler, ama biraz fazla hızlı davrandılar ve birilerinin ayakları birinin saçında, birinin dizi birinin karnında ve birinin kalçası birinin yüzünde olacak şekilde çığlıklar atarak yere yığıldılar.

"Aptallar," diye inledi Joar. "Alarmı mı çalıştırmaya çalışıyorsunuz yoksa ne?"

"İçeri giren *sendin* !" dedi Ted, etrafına bakındıktan sonra maalesef artık kesinlikle suç ortağı olduğunu fark etti.

Ali, garip bir koku olduğunu mırıldandı, Joar da belki *onun* garip koktuğunu mırıldandı ve Ali onun koluna vurdu, Joar acıyla bağırdı ve Ted ikisini de susturdu.

Tamamen sessiz kalan tek kişi Kimkim'di. Başını geriye yaslamış, nefes nefese, yüzlerce kilometre yüksekliğe uzanan beyaz duvarlara

bakakalmıştı. Gözleri bir resimden diğerine kayarken, sanki ilk kez ayak parmaklarının arasında kum hisseden ya da ilk kar meleğini yapan biri gibiydi.

Ardından Joar, Ted'in bodrumundan aldığı paketi dikkatlice açtı ve Kimkim'in kendi tablosunu, denizden sürüklenmiş ağaç parçalarından yapılmış çerçevesiyle birlikte çıkardı. Ancak o zaman Ali ve Ted, Joar'ın baştan beri planının ne olduğunu anladılar ve ona duvardaki başka bir tabloyu dikkatlice indirmesine ve yerine Kimkim'in tablosunu asmasına yardım ettiler. Sonra dört arkadaş da büyük odanın ortasında, mutluluktan başları dönmüş bir halde öylece durdular ve belki de Kimkim, diğerlerinin her zaman bildiği şeyi ilk kez o zaman gördü.

"Rekabeti boş ver. Sadece sanatınızın böyle bir yere ait olduğunu ve sizin de buraya ait olduğunuzu kafanıza iyice yerleştirmenizi istiyorum," dedi Joar.

Kimkim o zaman ağladı. Ali, Joar'ın yanında durdu, elini tuttu ve mırıldandı: “Bu gerçekten de şimdiye kadarki en iyi fikrin. Aptal herif.”

Çatıda, Joar öksürüyor, sanki vücudu bir sigara içenin bedeni olduğunu unutmayı reddediyor.

“İyi bir plandı. Gerçekten de öyleydi. Sadece bir güvenlik görevlisi gelirse ne yapacağımızı tam olarak düşünmemiştim.”

“Ne oldu?” diye merak ediyor Louisa.

"Şey, bir güvenlik görevlisi geldi," diye bilgilendiriyor Joar onu.

“Anlıyorum! Aptal değilim! Ama ne *oldu* ?”

Joar içini çekti.

“Şey, koştuk. Ve koşmada gerçekten çok iyiydik. Bir sürü şeyde çok kötüydük ama koşmada? Bunu yapabiliyorduk. Yani müzedeki alarm çaldığında ve güvenlik görevlisi geldiğinde, ondan hiç sorun yaşamadan kaçabilirdik. Yavaş ve gerçekten yaşlıydı. Şey... evet... şimdi geriye dönüp bakınca, belki otuz yedi yaşında falan olmalıydı. Ama o zamanlar bizim için yaşlıydı! Her neyse: bizi asla

yakalayamazdı. Hiç şans yoktu! Sorun şuydu ki, hiçbirimize yetişmesine *gerek* yoktu, sadece tabloya yetişmesi yeterliydi. Koşmada çok iyiydik ama taşımada oldukça kötüydük..."

Sonra ona, Ali ışık düğmesini ararken alarmın çaldığını söyledi. Bu yüzden Ali her zaman herkese bunun kendi hatası olduğunu söylerdi. Galerinin başka bir odasından gelen alçak bir bip sesi duymuşlardı, pencereden parlak ışıklar görene ve bunların bir arabanın farları olduğunu anlayana kadar alarmı tetiklediklerini bile anlamamışlardı. Güvenlik görevlisi koşarak içeri girdi, inanılmaz derecede yaşlıydı ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Joar ve Ali, tabloyu aralarında taşıyarak koşmaya çalıştılar, ancak Ali Joar'dan daha uzundu; onu öpmek için Joar'ın parmak uçlarında yükselmesi gerekiyordu. Birlikte bir şey taşımak zorunda kalındığında bu oldukça pratik değildi. Bu yüzden tökezlediler ve tutunma yerlerini kaybettiler, taş zemin buz gibiydi, bu yüzden gençler bir yöne, tablo ise diğer yöne doğru kaydı. Ted ve Kimkim farklı yönlere doğru koşmaya çalıştılar, ancak elbette yanlış yönleri seçtiler ve çarpıştılar.

Bekçi onların peşinden koştu, ya da belki "koştu" biraz abartı ama belli bir hızla geldi. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Tablonun yanında nefes nefese durduğunda, elbette tek mantıklı sonuca vardı: Gençler tabloyu çalmak için içeri girmişlerdi.

"Sonra her şey iyice karıştı," diye anlatıyor Joar, Louisa'ya. "Çünkü bekçi tabloyu eline aldığında hepimiz koşarak geri döndük ve ne olduğunu anlayamadı, çünkü biliyorsunuz, hırsızlar genellikle ters yöne doğru koşarlar. Bu yüzden Ted öne çıktı ve dedi ki: 'Üzgünüz, içeri girdik! Polisi aramanıza gerek yok! Şimdi gidiyoruz, onu da yanımızda götürüyoruz...' ve sonra hepimiz bekçinin tuttuğu tabloyu işaret ettik. Ve sonra tabii ki bekçi bize baktı ve dedi ki: 'Tamamen aklınızı mı kaçırdınız? Çalmaya çalıştığınız tabloyu size veremem!' Ben de dedim ki: 'Biz o lanet şeyi çalmaya çalışmıyorduk, o bizim!'

Sonra bekçi gözlerini devirmeye başladı ve dedi ki: 'Evet, bu gerçekten mantıklı! Müzeye girerken kendi tablonuzu da mı getirdiniz?' Ben de dedim ki: 'Sen mantıklı olabilirsin, seni pislik!' Ve sonra Kimkim dedi ki...”

Joar bir an sessiz kalır. Sanki sesini arıyormuş gibi tekrar öksürür.

"Peki Kimkim ne dedi?" diye sordu Louisa sabırsızca.

Joar kendini toparlıyor.

"Sonra güvenlik görevlisine 'Bu resmin buraya ait olmadığını görmelisiniz. Diğerleri kadar iyi değil.' dedi. Güvenlik görevlisi tereddüt etti ve 'Bence... güzel. Ama sanattan anlamıyorum.' dedi. Ben de 'Öyleyse verin, verin! Milyonlarca değerinde!' dedim. Elbette bu pek akıllıca değildi, çünkü o zaman güvenlik görevlisi polisi arayacağını söyledi. Bunun üzerine Ali, resimdekilerin kesinlikle *biz* olduğumuzu görebileceğini haykırdı. Ama güvenlik görevlisi resme baktı ve ilk başta hiç kimseyi göremedi. Sadece denizi görebiliyordu. Bu yüzden ona göstermek zorunda kaldık ve sonra yüzü aydınlandı ve harika olduğunu düşündü. Gözlerinde yaşlar vardı, yemin ederim. Ama sonra iskeledeki çocukların herhangi bir çocuk olabileceğini söyledi. Bunun üzerine Ali, 'Artık çocuk değiliz' dedi." Ve sonra... aman Tanrım... sanki hepimizin nefesi kesilmiş gibiydi. Ve muhtemelen o kadar üzgün görünüyorduk ki, gardiyan şöyle dedi: 'Tamam. Şimdi buradan çıkarsanız, polisi aramam.' Ama tabii ki tablo olmadan buradan ayrılamazdık. Bu yüzden dünyanın en tuhaf rehine durumuna dönüştü. Sonra gardiyan iç çekti: 'Pekala. Belki de gelip tablonun sizin olduğunu teyit edebilecek bir yetişkini çağırabilir misiniz?' ”

Dört arkadaş orada durmuş, gardiyanın onlara bu şansı vermesinin ne kadar iyi bir şey olduğunu, ama her şeyden önemlisi arayabilecekleri bir yetişkinin olduğunu düşünmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorlardı. Joar'ın annesi hastanedeydi, Ted'in annesi işteydi, Ali'nin babası partideydi, Kimkim'in annesi dairesinde uyku

haplarıyla sızmıştı ve babası da karanlıkta viski içiyordu. Ama tam o sırada, bir gün C. Jat olarak tanınacak olan sanatçı aniden başını kaldırdı ve hafızasından bir dizi sayı saydı. Diğerleri hiçbir şey anlamadı, ta ki o birden "Bir tane buldum! Arayabileceğimiz bir yetişkin var!" diye bağırana kadar.

Joar çatının kenarından aşağı bakıyor. Yıkık dökük evlerin arasındaki kıvrımlı yolda, tepeden yukarı doğru yavaşça ilerleyen bir araba var.

"Kimdi o? Kimi aradın?" diye soruyor Louisa sabırsızca.

"İşte geliyor şimdi," diye yanıtlıyor Joar.

ELLİ ALTI

Ted arabanın yolcu koltuğundan iner ve endişeyle tavana bakar.

"Neden orada oturuyorsun? Düşebilirsin!" diye sesleniyor Louisa'ya.

"Ya ben? Ben de düşebilirim!" diye bağırır Joar, gücenmiş bir şekilde.

"Yaşlandın, yaşamak için pek bir nedenin kalmadı," diye yanıtlıyor Ted.

Sürücü kapısı açılır ve yetmişli yaşlarında bir kadın iner. Kısa boylu ve sert bakışlı, genç birinin ona karşıdan karşıya geçerken yardım isteyip istemediğini sorması durumunda hapse girebilecek türden bir kadına çok benziyor. Ted, Joar'ı mutfağa çağırır, ama Joar elbette meydan okurcasına hayır, çatıya çıkmaları gerektiğini söyler! Ted, Joar'ın deli olup olmadığını sorar ve Joar, Ted'in bu kadar korkak olmaktan vazgeçmesi gerektiğini söyler. Sonra Ted, yanındaki kadının çatıya oturmak için çok yaşlı olduğunu söylemeyi düşünüyor gibi görünür. Kadın bunu fark eder ve *kesinlikle* çatıya oturmaya karar verir. Birkaç dakika sonra bacaklarını sallayarak oradadır ve Louisa, Christian'ın annesiyle böyle tanışır.

"Demek ki, canım, dünyanın en güzel tablosu sana hediye edilmiş?" diye gülümsedi.

"Evet," diye yanıtlıyor Louisa, suçluluk duygusuyla dolu bir şekilde.

Ardından Christian'ın annesi dizine hafifçe vuruyor ve Louisa bundan hiç de rahatsız olmuyor.

"Kim seni çok, çok sevmiş olmalı canım. Onu kaybettiğin için çok üzgünüm."

Louisa, "Onu da kaybettiğiniz için üzgünüm," diyor ve ekliyor: "Christian'ı kaybettiğiniz için de üzgünüm. Ted bana ondan bahsetmişti."

"Teşekkür ederim canım. Ted bana senin de sevdiğin birini kaybettiğini söyledi."

Kadın parmağını uzatıp Louisa'nın yanağından süzülen bir gözyaşını yakalıyor; daha önce hiçbir yetişkin onun için bunu yapmamıştı, bu yüzden soru Louisa'nın ağzından kendiliğinden dökülüyor:

"Christian'ın ölümünü atlattın mı?"

Kadın üzgün bir şekilde başını salladı.

“Hayır, hayır, canım. Ölümün acısını asla atlatamazsın. Eğer seven biriysen asla. Ama ebeveynsen daha kolay. O zaman seçeneğin yok. Benim başka bir çocuğum daha var, Christian'ın küçük kız kardeşi, şimdi torunlarım var. İnsanlar her zaman her günü son gününmüş gibi yaşaman gerektiğini söylerler, ama çocukların olunca her günü onların ilk günüymüş gibi yaşaman gerektiğini anlarsın. Bunu anlaman zor, sen de daha çocuksun—”

"On sekiz yaşındayım!" diye itiraz ediyor Louisa, sanki kadının bundan etkilenmesi gerekiyormuş gibi.

"Üzgünüm, önünüzde çok uzun bir hayat, çok fazla kayıp var," diye yanıtlıyor kadın ve sonra soruyor: "Onu her yerde görüyor musun? Kaybettiğin kişiyi?"

“Evet! Sanki onu kalabalıkların içinde sürekli gözümün ucuyla görüyorum…” diye başını salladı Louisa.

Ardından kadın Louisa'nın elini tutar ve Louisa, kendi şaşkınlığına rağmen, buna izin verir.

“İlk yıllarda, bu her olduğunda çok sinirleniyordum,” diyor kadın. “Süpermarkette Christian’ın sesini duyduğumu sanıyordum ya da en sevdiği kazağının bir köşeyi dönüp kaybolduğunu görüyordum, ama peşinden koştuğumda başka biri olduğunu fark ediyordum. Ah,

nefret ediyordum! Çok öfkeliydim! Ta ki bir gün bunun bir lanet değil, bir lütuf olduğunu anlayana kadar. Bunlar cennetten gelen küçük işaretlerdi. Christian benimle saklambaç oynuyordu, tıpkı küçükken yaptığımız gibi. Bu yüzden şimdi her olduğunda, onu gözümün ucuyla her gördüğümde, 'Cee, ' diye fısıldıyorum."

Bir küfür yüzünden sözleri kesilir. Ted, ayağı kaymadan çatıya çıkmaya çalışırken, elbette ayağı kayar. Neredeyse kenardan aşağı kayar, Joar onu son anda yakalar.

Ted sonunda oturduğunda Joar, "Nasıl hala hayattasın? Herkes ölüyor, ama sen hâlâ buradasın..." diye mırıldandı.

"Görünüşe göre, tahmin edebileceğinizden daha zor öldürülüyorum," diye itiraf ediyor Ted.

Güneş battı ve sokak lambaları yandı, gölgeler etraflarında dans ediyordu. Louisa omzunun üzerinden bakıp karanlığa fısıldadı: "Saklambaç."

Bir süre sessizce otururlar. Sonra Christian'ın annesi otoriter bir şekilde öksürerek şöyle der: "Yarın birkaç telefon görüşmesi yapacağım canım. Tabloyu satmak zor olmayacak, sadece tercihlerinizi belirlemeniz gerekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Louisa.

"Doğrudan bir koleksiyoncuya satmak istiyorsanız veya açık artırmada satmak istiyorsanız, açık artırmada muhtemelen daha fazla medya ilgisi olur ve daha fazla para kazanabilirsiniz."

Louisa başını salladı.

"Hayır, hayır. Lütfen ilgi göstermeyin."

"Pekâlâ, o halde," diyor kadın, sanki konu artık kapanmış gibi.

"Şimdi mutfağa inebilir miyiz?" diye umutla sordu Ted.

"Hayır! Müzeye girdiğimiz o gecenin hikayesini henüz bitirmedim!" diyor Joar. "Burada hikaye anlatmaya sadece senin hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

Ama hikayenin geri kalanını Christian'ın annesinin anlatmasına izin veriyor, çünkü bu kısım ona ait. Gece yarısı telefonunun nasıl

çaldığını ve nasıl dehşete kapıldığını, çünkü o sesi her duyduğunda korkunç bir şey olmuş olabileceğini düşündüğünü. Ve telefonun diğer ucundaki korkmuş bir çocuğun, numarasını Christian'dan aldığını kekeleyerek nasıl söylediğini.

Uykulu bir sesle mırıldandı: "Sen... misin?"

Kimkim, oldukça şaşkın bir şekilde fısıldayarak karşılık verdi: "Ne? Ben kimim ki?"

Sonra nefesi kesildi ve şöyle dedi: "Sen, oğlumun geçen sefer beni arayıp bizden birini bulduğunu söylediği çocuk değilsin."

Kimkim o kadar gerilmişti ki, açıklamaya çalışırken kelimeleri geveledi, ama kadın ona sözünü bitirmesine bile izin vermedi. Sadece adresi sordu, bu sırada giyindi, sonra müzeye taksiyle gitti ve şoföre para fırlattıktan sonra içeri koştu. Orada güvenlik görevlisiyle çarpıştı. Ne yazık ki, görevli hemen iyi olup olmadığını sordu, ama son derece kırılgan olduğunu ima eden bir tonda sordu ve bu erkekler için tipik bir durum değil mi? Yani baştan beri ortam pek iyi değildi.

Sonra gardiyan, bir resmi teşhis etmesi ve çocuklardan biri tarafından yapıldığını doğrulaması gerektiğini açıkladı ve sonra resmi gördü. Aman Tanrım ve gökteki tüm melekler aşkına, resmi gördü ve neredeyse yere yığıldı. Kalbi nasıl oldu da bluzunun tüm düğmelerini patlatmadı? Anlaşılmaz.

"İşte o," dedi Joar işaret ederek.

"Evet, bunun *o* olduğunu gayet iyi görebiliyorum!" diye öyle sert bir şekilde çıkıştı ki, Joar bile söyleyecek söz bulamadı.

"Ben... sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye mırıldandı, bunun üzerine Christian'ın annesi biraz yumuşadı ve şöyle dedi: "Üslubum için özür dilerim, ama ben sanat tarihi öğretmeniyim! Dolayısıyla elbette *bunun* o tablo olduğunu anlıyorum. Herkes bunun buraya ait olmadığını görebilir!"

Ardından Kimkim arkasından umutsuzca şöyle dedi: “Biliyorum, biliyorum, buraya ait değil, aptalcaydı, hepsi bu. Artık gitmemize izin verebilir misiniz? Daha fazla sorun çıkarmayacağız, söz veriyorum...”

Ancak Christian'ın annesi heyecanla elini duvardaki diğer tüm sanat eserlerinin üzerinde gezdirdi, sonra da oğlunun resmini işaret etti: “Elbette buraya ait değil! O resimleri çizen sanatçıların hiçbiri *böyle* resim yapamazdı!”

Kimkim neredeyse ağlayacak durumdaydı: “Hayır... hayır, gerçek sanatçılar gibi resim yapamam, anlıyorum! Sanat okuluna falan gitmedim, ben—”

Ardından Christian'ın annesi hafifçe hayal kırıklığıyla ellerini birbirine vurarak dua etti ve şöyle haykırdı: "Hayır, çok şükür ki hiçbir eğitim almamışsın! Eğitim almış hiç kimse böyle resim yapmaz! Sanat eğitim gerektirmez sevgili evladım, sanatın sadece arkadaşlara ihtiyacı vardır."

Sonra resminin önüne çömeldi ve isminin yanındaki kafataslarını görünce öyle hıçkıra hıçkıra ağladı ki kimse ne yapacağını bilemedi. Gardiyan boğazını temizledi.

“Yani... bu resmin çocuklara ait olduğunu teyit edebilir misiniz?”

"Evet, evet, evet!" diye hıçkırdı.

“Ve... çocukları da eve götürebilir misin? Dışarıda park halinde bir arabaları var ama sanırım en kısa olanı onları buraya getirdi, çünkü anahtarlar onda, kaç yaşında olabilir ki? On bir mi?”

"ON BEŞ! Ve ben senden çok daha iyi araba kullanıyorum! Kaç yaşındasın? Altmış mı?" diye çıkıştı Joar.

"Otuz yedi yaşındayım," dedi gardiyan biraz kırgın bir şekilde.

"On yaş daha genç görünüyorsunuz," dedi Ali hızla ve güvenlik görevlisinin yüzü aydınlandı.

“Onun böyle bir şey yapabileceğine imkan yok—” diye başladı Joar, ancak bacağına çok sert bir tekme yediği için dikkati tamamen dağıldı.

"Hadi gidelim, yoksa polisi arar!" diye tısladı Ali ve Ted ile Kimkim hevesle başlarını salladılar.

Bunun üzerine Joar tabloyu almak için öne çıktı, ancak Christian'ın annesi sordu: “Bunu ben taşıyabilir miyim?”

Ona izin verdiler. Sanki canlıymış gibi taşıdı.

ELLİ YEDİ

Uzun bir hikayenin sonunu dinlemek zordur. Özellikle de sormaya cesaret edemediğiniz çok önemli bir sorunuz varsa.

Muhteşem bir gece, hava hafif, berrak ve umut dolu. Yakında hava ısınacak, yakında yaz gelecek, yakında her şey daha iyi olacak. Joar, Ted ve Christian'ın annesi yıldızların altında çatıda oturup sırayla Louisa'ya her şeyi anlatıyorlar.

Ona müzeden eve dönüş yolculuğunu anlatıyorlar. Christian'ın annesinin Kimkim'in başka resim yapıp yapmadığını sorduğunu ve Kimkim başını sallayınca annesinin şaşkınlıkla fısıldadığını anlatıyorlar: “Bu ilk miydi? Gezegen için ne büyük bir hediye, yaratacağınız tüm şeyler...”

Doğrusu, arabadaki hiç kimse bunun ne anlama geldiğini anlamadı, ama sonra kız sordu: "Hiç resim yaptınız mı?" ve ardından dört genç de ona sanki tamamen deliymiş gibi baktı.

Hiç çizim yapmış mıydı ?

Ted'in annesi o akşam eve geldiğinde, bodrum katında tuhaf bir kadınla karşılaşınca dehşete kapıldı. Ted'in odası Kimkim'in çizimleriyle doluydu; yüzlerce çizim, bir çocuğun kalbinin haritası gibi, tüm zemine özenle serilmişti.

Ted'in annesi anlamaz bir şekilde kapıda duruyordu, Christian'ın annesi ise arkasını dönüp gülümsedi: "Bir gün karşılaştığın herkese

bu genç adamın bir zamanlar senin bodrumunda oturup resim çizdiğini anlatacaksın."

Ted'in annesini savunmak gerekirse, bunu asla yapmadı. Kimkim dünyaca ünlü olduğunda bile yapmadı. Sadece odadan çıktı ve Ted, Joar ve Ali'nin merdivenlerde, kimseye engel olmamak için oturduklarını görünce, aç olup olmadıklarını sordu. Ali dayanamayıp, "Lazanya var mı?" diye sordu.

Sonra Ted'in annesi inanılmaz derecede alışılmadık bir şey yaptı: gülümsedi.

"Bütün lazanyamı yiyen sen miydin? Nereye gittiğini merak ediyordum. Oğullarımın hiçbiri lazanyayı pek sevmez."

Ali çekingen bir şekilde, "Bu, dünyadaki en sevdiğim yemek," dedi.

"Lazanya mı?" diye tekrarladı Ted'in annesi şaşkınlıkla, çünkü daha önce bir genç kızın böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştı.

Ancak genç kız başını sallayarak onu düzeltti:

"Lazanyanız."

Sonra Ted'in annesi ellerini ovuşturdu ve nereye bakacağını bilemedi. İltifatlara alışkın değilseniz böyle şeyler olur.

"Sana öğretebilirim," dedi.

Ali, sanki Ted'in annesi ona havadan yavru kediler yaratmayı öğreteceğine söz vermiş gibi ona baktı.

"Bana lazanya yapmayı öğretir misin?"

"Zor değil," diye gülümsedi Ted'in annesi ve bu, Ted'in yıllar sonra aynı akşam ondan iki kez gülümseme gördüğü ilk seferdi.

Sonra Ali'nin de peşinden mutfağa çıktı ve o evde ya da başka bir evde, daha iyi bir lazanya hiç yapılmamıştı. Ted ve Joar merdivenlerde oturup kahkahalarını dinlediler, sonra Ali'nin annesinin ölümünden, Ted'in annesinin de Ted'in babasının ölümünden bahsettiğini duydular. Ted, annesinin cenazeden çok önce bu kadar çok konuştuğunu duymamıştı.

"Onu çok sevdin mi?" diye sordu Ali.

"Hâlâ. Onu hâlâ çok seviyorum," diye yanıtladı Ted'in annesi.

"Yetişkin olmak korkunç bir şey mi?" diye sordu kız.

"Dayanılmaz," diye yanıtladı anne. "Neredeyse her şeyde, her zaman başarısız oluyorsun."

"Lazanyayla olmaz," diye belirtti kız.

"Hayır, belki lazanya konusunda değil, belki de bu yüzden yapıyorum. Kötü olmadığım tek bir şey var," diye itiraf etti anne.

Ali, sanki tamamen objektif bir gözlemmiş gibi şöyle dedi:

“Annelik konusunda hiç de fena değilsin. Evinde her şey çalışıyor. Düğmeye bastığında tüm ışıklar yanıyor, tuvalet temiz ve dondurucuda her zaman yiyecek var.”

Ted ve Joar merdivenlerde oturup Ted'in annesinin cevabını dinlediler: “Beni sadece oğlum aracılığıyla tanıyorsunuz. Bu yüzden elbette iyi bir anne olduğumu düşünüyorsunuz. Ama Ted benim eserim değil, o... küçük bir mucize. Doğrusu, o bana verdiğimden çok daha fazla sevgi verdi.”

Ali, konuşmadan önce çok uzun süre düşündü:

“Ted herkese daha çok sevgi veriyor. Ama bence ikiniz de birbirinize aynı miktarda sevgi verdiniz: sahip olduğunuz her şeyi.”

Sonra lazanya yediler.

Christian'ın annesi, Kimkim'in tüm çizimlerini bodrumun zemininden topladı ve dikkatlice sabah ışığına, dünyaya taşıdı; böylece yeni macera başladı.

Bir hafta kadar sonra Kimkim arkadaşlarıyla yol ayrımında oturmuş, "yarın" diye söz veriyorlardı. Ted'in fikri, isimlerini dört taşa yazıp büyüdükleri evlerin arasındaki çimenlere gömmek ve tekrar bir araya geldiklerinde onları çıkarmaktı. Parmaklarında toprakla yan yana oturdular ve Ali fısıldadı: "Ben değildim."

Tabii ki öyleydi. Sonra hepsi osurdu. Taşları toprağa gömdüler ve o yılki son gömme işlemi böylece gerçekleşti. Ve yaz bitti.

Ted çatıda oturuyor ve Louisa'ya şöyle diyor:

"Mutsuz bir son gibi gelebilir, ama bu hikaye boyunca kaç kez birinin güldüğünü size anlattığımızı unutursanız öyle olur.

Gerçekten güzel kaç *an* var? Kaç kişi daha fazlasına sahip olabilir ki?"

Sonbahar geldiğinde, Baykuş tekrar lisede resim dersi vermeye başladı, ama Kimkim bir daha asla sınıfına geri dönmedi. Christian'ın annesi her gün oğlunun mezarını ziyaret ediyordu, ama aniden bir sabah orada yoktu. Saatlerce uzaktaki bir kasabanın okul bahçesinde Kimkim'i bekliyordu. Orası bir resim okuluydu, müdür ona büyük bir iyilik yapmıştı, ama o da okula iyilik yaptığını ısrarla söylemişti. Müdür o zaman gülmüştü, ama bir gün ona teşekkür edecekti. Hayatının geri kalanında her gün o öğrencisiyle övünecekti.

Kimkim annesine el sıkışarak veda etti, ama annesi mucizevi bir şey yaptı: ona sarıldı.

"Anlamadığım için çok üzgünüm," diye fısıldadı kulağına. "Diğer çocuklar gibi olma! Normal olma!"

Kimkim o an onu bırakmak istemedi, kadın onun elinden kurtulmak için kıvranarak onu bırakmak zorunda kaldı. Çocuklar ebeveynlerinin mutluluğundan sorumlu değildir, ama yine de bunu yapmaya çalışırlar. Dairesinin içinde bir yığın çizimi duruyordu; Christian'ın annesi oradaydı ve kadının anlamasını istediği için onları bırakmıştı. Kadın sonunda anladı ve muhtemelen kafasındaki şeytanlar bile o zaman anladı. Bundan sonra neredeyse onunla barıştılar.

Kimkim'in babası onu paslı eski arabasıyla resim okuluna götürdü. Pek konuşmadılar, ama tam okul bahçesine girerlerken babası mırıldandı: “Umarım biliyorsundur ki senden asla utanmadım. Kendimden utanıyorum.”

Kimkim o an hissettiği her şeyi açıklamak istedi ama yeterli kelime bulamadı, bu yüzden bildiği en önemli kelimeleri söyledi: "Seni seviyorum ve sana inanıyorum babacım."

Babası, nasıl söyleyeceğini bilseydi, şüphesiz aynı şeyi söylerdi. Eve otobüsle gitmesi gerekiyordu. Oğlunun hastane şapelinden kalma çizimi hâlâ duruyordu, mutfak duvarında büyük bir hazine gibi asılıydı, ama dairenin geri kalanı neredeyse boştu. Kimkim, annesi ve babasının, babasının arabası da dahil olmak üzere, sanat okuluna gitmesi için gereken her şeyi alabilmek için neredeyse sahip oldukları her şeyi sattıklarını çok sonraları öğrendi. Christian'ın annesi de çok yardımcı olmuştu. Limandaki adamlar bunu öğrenince, kendi bağış toplama kampanyalarını düzenlediler; babası asla oğluyla övünmezdi, ama oradaki tüm iş arkadaşları onun için bunu yapardı. Tek bir iyilik, bir ömür boyu yapılan kötülüklerin ağırlığını dengeleyemez, ama o adamlar denemeye hazırdı. Zor hayatlar yaşamış sert insanlardı, ama lanet olası bir Cumartesi günü lanet olası bir müzeye gidip lanet olası bir tablo göreceklerdi ve bu duygu göğüslerinde lanet olası bir güneş doğuşu gibi olacaktı: güzel bir şeyin parçası olmuşlardı.

Kimkim'in annesi hiçbir zaman tamamen iyileşemeyecekti, bazı insanlar asla tam anlamıyla iyileşemez, süpermarketten eve dönerken giderek daha sık yolunu kaybediyordu. Son yılını bir huzurevinde geçirdi. Kimkim her hafta çizimler gönderdi ve annesi duvarları onlarla kapladı. Annesi öldüğünde yanındaydı, o zamanlar sanat okulundan yeni mezun olmuştu ve ölümünden sonra uzun süre yatağının başında oturup elini tuttu. Sanki şeytanlar kucağında uyuyakalmış gibiydi.

Bir hafta sonra babasıyla yürüyüşe çıktı. Çok konuşmadılar, ama arada sırada küçük gülümsemeler vardı. Vedalaşırken birbirlerine sarıldılar. Babası o akşam eve döndüğünde, mutfaktaki sandalyeye oturdu, oğlunun çizimleriyle çevriliydi ve sakin ve huzurlu bir şekilde uykuya daldı. Kimkim, her iki ebeveynini de aynı gün toprağa verdi. Sonra şehri terk etti ve bir daha asla geri dönmedi. Dünya onu bekliyordu.

Evlerin üzerindeki yıldızlı gökyüzü Louisa'yı baş döndürüyor, bir süre sonra gözleri evrene mi bakıyor yoksa evrenin içine mi bakıyor, anlayamıyor. Bu yüzden gözlerini kapatıp yavaşça nefes alıyor ve sonunda sormaya cesaret edemediği soruyu soruyor: “Ali’ye ne oldu?”

Joar ve Ted orada sessizce yatıyorlar, sanki ikisi de diğerinin bir şey söylemesini umuyor gibi, sonra ikisi de aynı anda konuşmaya başlıyor, aptallar. Ali bunu beğenirdi.

Ali ve Joar son kez ayrıldıklarında, evin önündeki merdivenlerde oturuyorlardı. Ali, babasının başka bir ülkede, yine deniz kenarında ama buradaki gibi olmayan bir yerde iş bulduğunu açıkladı. O denizin kıyısında uzun, bembeyaz kumsallar vardı. Orada yaz hiç bitmezdi.

"Sörf yapmayı öğreneceğim!" dedi Ali.

"Muhtemelen bu işte en iyisi sen olacaksın," diye başını salladı Joar.

Neşeli ve mutlu bir şekilde sırıttı.

"Sence?"

"Tanıştığımızda doğru dürüst yüzmeyi bilmiyordun, şimdi ise hepimizden daha iyi yüzüyorsun. İstediğin her şeyi öğrenebilirsin."

Sonra onu öyle sert öptü ki adam basamaktan düştü. Kadın giderken adam ona Süpermen'in pelerinine benzeyen kırmızı bir battaniye verdi. Sonra kadın uçtu.

Birkaç yıl boyunca her hafta birbirlerine mektup yazdılar. Övünmek gibi olmasın ama Joar haklıydı, gerçekten de sörfte en iyisi o olmuştu. Ona, denize doğru kürek çekerken, doğrudan güneşin doğuşuna doğru ilerlerken hiç bu kadar mutlu hissetmediğini yazmıştı. O zaman yeryüzünde ne yaptığını anladığını hissettiğini yazmıştı. Kaç kişi böyle hissettiren bir şey bulur ki? Ne kadar şanslıydı?

On sekizinci doğum gününden kısa bir süre sonra, bir sabah erkenden suya girdi ve bir daha geri dönmedi.

Louisa bunu duyunca o kadar çok ağlar ki, bütün çatı sallanır. Sorduğuna çok pişman olur. Çünkü hiç tanımadığı bir insan için bu kadar acı çektirecek kim olabilir ki? Kaburgaları kırılıyormuş gibi ağlar. Joar onun gözyaşlarından o kadar rahatsız olur ki sonunda mırıldanır: “Bu... yirmi yıldan fazla zaman önceydi.”

“Benim için değil! Benim için o ŞİMDİ öldü!” diye çıkıştı Louisa.

Hikayelerin en kötü yanı bu.

"Benim için de öyle," diye fısıldadı Ted.

Ve sonra Joar yıldızların altında oturuyor ve o da Ali'yi bir kez daha kaybediyor. Ölümün en kötü yanı bu, tekrar tekrar yaşanması. İnsan bedeni sonsuza dek ağlayabilir.

"Sürekli söylediğin o şey neydi? İnsanların sessizce yaşadığıyla ilgili...?" diye fısıldadı Joar.

"Bu Henry David Thoreau'nun sözü," diye fısıldadı Ted karanlığın arasından. "Çoğu insan sessiz bir umutsuzluk içinde yaşar."

Joar yavaşça başını salladı.

"Ali hakkında birçok şey söyleyebilirsiniz, ama kesinlikle yapmadığı bir şey var. Hayatının tek bir gününde bile sessiz kalmadı."

Gülüyorlar. Yirmi yıldan fazla bir süre sonra bile insanlarınızı bunu yapmaya ikna edebiliyorsanız, oldukça olağanüstü bir hayat yaşamışsınız demektir.

Louisa, "Umarım o ve Fish cennette birbirlerini bulurlar," diyor.

“Umarım öyle olmaz! Yoksa biz oraya vardığımızda cennetten hiçbir şey kalmamış olur...” diye yanıtlıyor Ted.

Louisa, "Bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor ve hemen ardından şunu ekliyor: "Ölümle nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Telefonu Christian'ın annesi yanıtlıyor:

“Sanat, başa çıkmama yardımcı olan şey. Çünkü sanat, tıpkı aşk gibi kırılgan bir sihir ve bu da insanlığın ölüme karşı tek savunması. Yaratmak, resim yapmak, dans etmek ve aşık olmak, sonsuzluğa karşı isyanımızdır. Her güzel şey bir kalkan. Vincent van Gogh şöyle

yazmıştı: 'Tanrı'yı tanımanın en iyi yolunun birçok şeyi sevmek olduğunu düşünüyorum.' ”

"Böyle bir şeyin yaşanmış olması bile harika," diye fısıldıyor Louisa.

"Öyle bir şey," diye gülümsedi anne.

Sonra Ted, Louisa'ya Kimkim'in sanat okulunu bıraktıktan kısa bir süre sonra anne babasını gömmek için eve nasıl geldiğinin hikayesini anlatır. Ve kendisi, Joar ve Ted'in Ali için de bir mezar yaptıklarını, böylece evlat edindikleri çiçekleri bırakabilecekleri bir yerleri olduğunu anlatır. Büyük bir taş seçip geceleyin kilise avlusuna gizlice girmişler ve boş bir yer bulmuşlar. Kimkim taşın üzerine Ali'nin adını yazmış ve etrafını küçük kanatlarla çevrelemiş. Sonra süpermarketin önünden bir alışveriş arabası çalmışlar ve kasabanın en dik yokuşundan aşağı inmişler, neredeyse kendilerini öldürüyorlarmış ve sonra Ali yanlarında olmuş. Sonsuza dek yanlarında olmuş.

O gece karanlıkta iskelede otururlarken Kimkim'in "Sanırım artık burada kalacağım" diye fısıldamasıyla her şey değişti.

"Peki... ne yapacağız?" diye sordu Ted şaşkınlıkla.

"Bilmiyorum. Belki limanda çalışırım?" dedi Kimkim omuzlarını silkerek.

İşte o zaman Joar, daha önce hiç görmedikleri bir öfke patlaması yaşadı. Kimkim'e o kadar uzun süre ve o kadar öfkeyle bağırdı ki, Ted bile sinirlendi. Üçü arasında korkunç bir tartışma çıktı ve sonunda Kimkim ve Ted öfkeyle oradan ayrıldılar, Joar'ı iskelede yalnız başına bıraktılar.

Joar şimdi çatının kenarında kıvrılmış oturuyor. Mırıldanıyor:

“Eğer kalmasını isteseydim, sonsuza dek kalırdı. Hatta kalmasını *istiyordum* . Bu yüzden ona korkunç şeyler bağırmak zorunda kaldım. Anaokulundan beri ona bakmak zorunda kaldığımı, ama artık bunu yapamayacağımı, çünkü sonsuz sayıda insana

bakamayacağımı bağırdım! Artık kendi başının çaresine bakmak zorundaydı! Olabildiğince acımasız davrandım…”

Ted, arkadaşına dokunmadan olabildiğince başını omzuna yaslayarak itiraf ediyor: “Bunu neden yaptığını anlamam uzun zaman aldı. Ama Kimkim'i bu kasabada tutan tek şeyin senden ayrılmak istememesi olduğunu biliyordun. Bu yüzden onu kovdun. O gece ağladı, ama biliyorum ki sen daha çok ağladın. Ona dünyayı gezmesi, görmesi gerektiğini söyledim ve sonunda kabul etti. Böylece gitti. Ve seni gördüm, bir ağaca tırmanmış, taksinin uzaklaşmasını izliyordun.”

Joar'ın sesi, on beş yaşındaki haliyle şimdiki hali arasında gidip geliyor: “Sonra aylar sonra, Asya'nın bir yerinden beni aradı. Gecenin bir yarısı! Saat farkını anlamadı, aptal herif. Bir duvar resmi bulmuştu, ya da her neyse adı. Aşık gibiydi, bunu ilk anlatmak istediği kişinin ben olduğumu söyledi. Sonra da anlaşılan benim bir pislik olduğumu unuttu. Konuşmasını hatırlıyorum ve çok mutlu görünüyordu diye düşündüm. Mutlu *olabilirdi* . Sadece burada değil.”

"Bir daha hiç görüştünüz mü?" diye soruyor Louisa ve Joar kırık bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

“Birkaç yıldır sorunlarım vardı. Tam bir aptaldım. Çok içiyordum. Birkaç kez havaalanında bekledim ama uçağa binmeye cesaret edemedim. Onun beni bu halde görmesini istemedim. Beni genç hatırlamasını istedim. Beni… güzel hatırlamasını.”

"Yetişkin olmak zor," diyor Ted.

Louisa, "Çocuk olmak da zor," diye belirtiyor.

"Kendin için konuş, çocuk olmakta harikaydım!" diyor Joar.

"Evet. Evet, hayal edebiliyorum," diye itiraf ediyor Louisa.

Ardından Joar, Ted'e bir bakış atıp şöyle dedi:

“Ted’i de buradan uzaklaştırmayı başardığımı sanıyordum. Ama sarhoş olup ona cehenneme gitmesini söylememe rağmen, tüm o lanet olası süre boyunca beni ziyaret etmeye devam etti. Ted bu konuda beceriksiz, gerçekten cehenneme gidemez…”

"Seyahat etmeyi sevmiyor," diyor Louisa.

Joar o kadar çok gülüyor ki titriyor ve çatının bir kısmı gevşiyor. Şimdi yağmur içeri girecek. Suçu kesinlikle Ted'e atacak.

Louisa, "Kimkim bir daha eve hiç dönmedi mi?" diye soruyor ve Ted şöyle cevaplıyor: “Hayır. O da birkaç kez havaalanında bekledi. Ama burada olduğu gibi, çok acı çektiğiniz ve kendinizi çok küçük hissettiğiniz bir yere geri dönmek korkutucu, aynı kişi olacağınızı düşünüyorsunuz. Belki yaşlandıkça bunu anlayacaksınız.”

"Şimdi anlıyorum," diyor Louisa ve Ted utanç duyuyor.

"Evet, muhtemelen öyle düşünüyorsunuz. Bunun için üzgünüm."

"Peki ya son zamanlar? Hastalandığı zaman?" diye merak ediyor.

Joar, ayak bileği izleme cihazı takılı olan bacağını sallıyor.

“O zamanlar seyahat edemezdim. Korkak biri için iyi bir bahane.”

“Telefonda konuştunuz mu?”

"Evet. Son görüşmemiz, ölümünden sadece birkaç hafta önceydi."

"Ne dedin?"

“Ali hakkında konuştuk. Aptalca şakalar yaptık. Ona onu sevdiğimi söyledim.”

"Ne dedi?"

Joar, Christian'ın annesine kısa bir bakış atıp şöyle cevap verdi:

“Senin hep söylediğin şeyi söyledi, o ressamın söylediği şeyi. Kuşların ötüşü gibi resim yapmalısın dedi. Ama Kimkim bunun kendisi için asla öyle olmadığını söyledi. Bizim güldüğümüz gibi resim yaptığını söyledi.”

Birkaç saat içinde güneş doğacak, hava bir iki derece daha ısınacak, yaz gelecek. Muhtemelen sadece hayal gücü ama Louisa, karanlıkta bir kedinin miyavladığını, uykulu ve mutlu bir şekilde evine doğru gittiğini duyduğuna yemin edebilir. Muhtemelen Ted'in de hayal gücü ama o da hem kedinin sesini hem de kuşların uçuş sesini, kanatlarının hafif hışırtısını duyabiliyor. Sonra birden kedinin bu kadar mutlu görünmemesini umuyor çünkü bir kuş eksik. Bu, anın romantizmini mahvediyor, gerçekten de.

Yakında dünya yağmur kokacak. Gökyüzünden çatıya ilk damlalar düşer düşmez, dört kişi ayağa kalkıp sürünerek evin içine geri döner.

Ted, Joar'ın buzdolabında Louisa'nın Kimkim resmini görünce belli ki biraz şaşırdı.

"Bunu bana sen verdin!"

"Geri verdin, şansını kullandın!" diye düşünüyor Louisa geçmişe.

"Bunu öylece yapamazsın!" diye çıkıştı Ted, sanki bir avukatla iletişime geçmeyi düşünüyormuş gibi.

"Hayır mı? Çok kolaydı! Sadece *yaptım* !" diye belirtiyor, tıpkı beş yaşında bir çocuğun oyunda kendi kurallarını uydurması gibi.

Bir süre daha böyle devam edecekler ve etmeye devam edecekler çünkü Joar haklı. Ted onu asla terk etmeyecek.

"Küçük velet," diye mırıldandı Ted.

"Sefil ihtiyar herif," diye sırıtıyor.

Bu sırada Joar tabloyu dikkatlice kutusundan çıkarır, tam o sırada Christian'ın annesi mutfağa girer. Yaşlı sanat tarihi öğretmeni olan kadın duvara yaslanmak zorunda kalır.

"Tanrım... inanılmaz... tamamen inanılmaz," diye haykırıyor sevinçle.

Louisa ilk başta kadının tepkisini anlamıyor, çünkü Christian'ın annesi tabloyu ilk kez görüyormuş gibi görünüyor. Louisa, kadının tabloya değil, kendi çizimine baktığını fark etmesi birkaç saniye sürüyor.

ELLİ SEKİZ

Louisa, gece bitmeden önce Ted'i iyice tedirgin etmenin son bir yolunu buluyor. Onu sinirlendirme konusunda oldukça yaratıcı, hakkını vermek gerek.

Arabada defalarca "Bu gerçekten çok kötü bir fikir" diye tekrarlıyor.

Christian'ın annesi araba kullanıyor, Louisa önde oturuyor, Ted ise arkada oturmuş, orta boy bir yaprak yoldan geçtiğinde dişlerinin arasından "Dikkat edin!" diye tıslıyor.

Christian'ın annesi özür dileyerek, "Ted arabada olmayı pek sevmiyor," diyor.

"Ted hiçbir şeyden pek hoşlanmıyor," diye iç çekti Louisa.

"Birçok şeyi severim! Sadece hareket eden şeyleri sevmem!" diye somurtuyor Ted.

Christian'ın annesi Louisa'ya gülümsüyor.

“O sadece kitaplardan hoşlanıyor. Tüm arkadaşları taşındığında, Kimkim sanat okuluna, Ali yurt dışına, Joar da şehrin öbür ucuna gittiğinde, Ted'e istediği zaman gelip beni ziyaret edebileceğini ve kitap okuyabileceğini söyledim. O zamandan beri ondan kurtulamadım.”

"Çok fazla kitabın var," diyor Ted arka koltuktan kendini savunarak.

Ardından Christian'ın annesi, Christian öldükten sonra evindeki büyük odayı kütüphaneye dönüştürdüğünü anlatıyor. Ted her gün oraya gelirdi. Rahat bir koltuk, güvenli bir yer ve hayali arkadaşlarla dolu raflar vardı. İşte bu yüzden öğretmen oldu. Çünkü diğer

çocuklara da bu güven duygusunu vermek, onlara hareket etmeden maceralar yaşamayı öğretmek istiyordu.

"Demek tarih öğretmeni oldunuz. Olabilecek en sıkıcı ders," diye bilgilendiriyor Louisa onları.

"Sen çok sıkıcısın!" diye karşılık verdi Ted.

Ardından Christian'ın annesi dikiz aynasından sert bir bakışla dışarı baktı.

“Ted! Bu kadar çocukça davranmayı bırak!”

Ted pencereden somurtkan bir şekilde dışarı bakıyor.

"O başlattı."

Ne yazık ki, Christian'ın annesi aynada başka bir şey görüyor ve endişeyle haykırıyor: "Eyvah. Polis."

Louisa kaşlarını kaldırdı.

"Joar'ın annesi gibi senin de ehliyetin yok mu yoksa?"

“Elbette ehliyetim var canım!” diye homurdanıyor Christian'ın annesi, ardından ekliyor: “Sadece... şu an değil. Bir süreliğine askıya alındı.”

Ardından sıra Ted'in endişeli bir ses tonuyla konuşmasına geliyor: “Sürücü ehliyeti nasıl askıya alınabilir ki?”

Christian'ın annesi inledi.

“Biraz fazla hızlı sürüyordum. Bu yüzden mahkeme ehliyetimi elimden aldı. Ama düşünsenize, bunun tek sebebi çok iyi araba kullanıyor olmam. Yani hızlı sürmeyi biliyorum.”

"Yani mahkeme kıskançlıktan dolayı ehliyetinizi elinizden mi aldı diyorsunuz?" diye soruyor Ted.

"Kesinlikle. Kulağa hoş geliyor. Bu bahaneyi kullanacağız," diye başını salladı.

"Eğer polisin köpekleri varsa, seni asla affetmem," diye haykırıyor Ted ve Louisa içini çekiyor: "Allah aşkına Ted, bir süreliğine kendin olmamaya çalışabilir misin?"

Kendini şu sözlerle savunuyor:

“Bu *senin* fikrindi! Ali ve Joar'ın bile bu kadar kötü fikirleri olmamıştı!”

Louisa, Christian'ın annesine fısıldıyor:

"Polis bizi durdurursa, beni kaçırdığını söyleyeceğim."

"Louisa! Bu hiç komik değil!" diye bağırdı Ted.

Ama Christian'ın annesi o kadar komik buluyor ki, kahkahalarla gülmeye başlıyor ve yanlışlıkla ayağını fren pedalına çok sert basıyor. Bu da polis arabasının neredeyse arkalarından onlara çarpmasına neden oluyor. Polis memurlarından biri arabadan inip yanlarına geliyor ve her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

"Görünüşe göre ya çok hızlı ya da çok yavaş sürüyorum, sen asla mutlu olmuyorsun..." diye çıkıştı Christian'ın annesi.

Polis memuru biraz tereddütlü görünüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Louisa hemen arka koltuğa doğru başını sallayarak, "Bizi kaçırdı," dedi.

Polis memuru, dünyanın en mutsuz adamı olan, kirli takım elbise ceketi, bantlanmış gözlükleri ve tüm yüzü morluklarla kaplı Ted'e bakıyor. Sonra polis memuru gülüyor.

“Bir kaçırıcı. Tabii, tabii...”

Sonra onlara iyi akşamlar diler ve arabasıyla uzaklaşır. Ted hayatında hiç bu kadar hakarete uğramış hissetmemiştir. Yaşlısı genci demeden kadınlar o kadar çok gülerler ki araba sallanır. Kötü bir gece değildir, hiç de kötü bir gece değildir.

Müzenin önünde dururlar. Louisa banyo pencerelerinden birinden içeri girer. Ted içeri sürünürken kafasını çarpar ve gözlüklerini tekrar bantlamak zorunda kalır. Christian'ın annesi duvarlardan birinde boş bir yer bulur. Kimkim'in resmini oraya asarlar. Yere yan yana oturup resme bakarlar.

"Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor Louisa.

"Evet! Onu satıp parasını almalısın ve harika bir hayat yaşamalısın," diye yanıtlıyor Ted.

Başını üzgün bir şekilde salladı.

“Bu işe yaramaz. Eğer bu tabloyu para olarak görürsem, o zaman tüm tabloları para olarak görürüm. O zaman da asla hiçbir şey resmedemem.”

Christian'ın annesi yanında oturuyor ve o kadar uzun bir sessizlik oluyor ki, belki de bir şey söylemesini beklediklerini hissediyor, bu yüzden her zamanki gibi bir şairden alıntı yapıyor: Tomas Transtromer: “ *İnsan olmaktan utanmayın, gurur duyun! İçinizde sonsuzca açılan bir sürü kasa var. Asla tam olmayacaksınız ve olması gereken de bu.* ”

Louisa daha sonra kendine sarılır. Ted dikkatlice gözlüklerini temizler ve şöyle der: "Kimkim eskiden bir pencerenin önünde oturup sokağa bakar ve diğer insanların nasıl olup da insan olmaya katlanabildiğini sorgulardı."

"Ona ne söyledin?" diye soruyor Louisa.

"Belki bunu nasıl yapacağımızı öğrenebiliriz dedim."

“Henüz çözebildin mi?”

“Belki de yoldayım. Herkes ancak bu olabilir.”

Ardından Louisa'nın yüzü aydınlandı.

“Yolda mısınız? Yani... daha fazla seyahat mi?”

"Sessiz ol," diye gülümsedi.

Elbette ki öyle değil.

Resme bakarak, "Bu bir müzede sergilenmeli," diyor.

"Sen de öyle," diyor Ted ona.

Güzel şeyler söyledi ama bu bir rekor olabilir.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor.

"Bunu bana mı soruyorsun? Bu *senin* fikrindi!" diye çıkıştı.

"Ne olmuş yani? Birdenbire başka bir planım mı olması gerekiyor? Burada yetişkin olan sensin!"

"Yani bir planım olması mı gerekiyor? Sen beni yalnız bırakmadan trende bile uyuyamıyorum!"

"Seni bir kere terk ettim. SADECE BİR KERE! Bunu sürekli tekrarlamayı bırakabilir misin?"

"HAYIR!"

Louisa uzun süre bakışlarını tabloya sakladıktan sonra mırıldanıyor: “Tamam. Bir daha yapmayacağım.”

"Pekala," diye mırıldandı Ted.

"Tamam!" diye tekrarladı.

"Bir plan buluruz," diye homurdandı sinirli bir şekilde.

Tıpkı bir babanın yapacağı gibi.

Ardından Christian'ın annesi boğazını temizler, elini şefkatle Louisa'nın omzuna koyar ve şöyle der: “Sevgilim, bundan sonra ne yapabileceğin konusunda bir önerim var...”

İşte mutlu son.

ELLİ DOKUZ

Tam pencereden tekrar dışarı çıkmak üzereyken alarm çalıyor. Louisa herkese bunun çoğunlukla Ted'in suçu olduğunu açıklayacak. Çimenin üzerine sürünerek çıkıyorlar ve tartışarak arabaya koşuyorlar. Christian'ın annesi, ehliyeti olmaması gereken biri gibi arabayı sürüyor. Ertesi gün yerel gazete hırsızlık olayını yazıyor, ancak hırsızların aslında hiçbir şey çalmadığı, bunun yerine bir şeyler bıraktığı birkaç gün sonra ortaya çıkıyor.

Hikaye sonunda yayılınca, sanatçının ölümünden hemen önce anonim bir alıcı tarafından açık artırmada satın alınan dünyaca ünlü tablonun, aniden memleketindeki bir müzede ortaya çıkmasıyla ilgili haberler dünyanın dört bir yanındaki haber kanallarında yayınlanmaya başlar. Turistler tabloyu görmek için uzaklardan gelirler. Gazeteciler gizemin ardındaki gerçek hikayeyi ortaya çıkarmaya çalışırlar, buna "tersine soygun" derler ve birçoğu Ted'e tabloyu satan müzayede evinin sahibini arar.

Bir gün müzayede evinden bir adam Ted'i arar ve maalesef telefon numarasını kaybettiğini söyler. Ted ilk başta ne demek istediğini anlamaz, bu yüzden adam nazikçe sanata olan sevgisini, hatta bazen aklını kaybettiğini açıklar.

“Milyonlarca dolara resim satmaya başladıktan sonra, her şeyin aşık olmakla başladığını unutmaya meyilli oluyorsunuz. Ama *Denizden Biri adlı eser* hakkında okuduğumda, onu ne kadar çok sevdiğimi hatırladım. Satmadan önce saatlerce ona bakakalmıştım. Mükemmel olduğu için değil, tam tersine mükemmel olmadığı için. Gördüğüm en insani sanat eserlerinden biri. Şimdi bir müzede

sergileniyor olmasına çok sevindim. Bazı sanat eserleri kimseye ait olmamalı. Herkese ait olmalı.”

"Katılıyorum," diyor Ted, bunun üzerine adam tekrar ediyor:

"Maalesef telefon numaranızı bulamıyorum. Ayrıca, adınızın geçtiği satışla ilgili tüm belgeler de kaybolmuş. Bu yüzden gazeteciler beni arayıp sorduğunda onlara yardımcı olamayacağım."

Sonra telefonu kapatıyor. Resim müzede kalıyor ve oraya nasıl geldiği asla öğrenilmiyor. Bu da oldukça güzel bir hikaye oluyor.

Ted'e bir telefon daha gelir. Arayan trenin kondüktörüdür. Sanatçının küllerinin bulunduğu kutu hâlâ ondadır ve Ted'in trenden kaçtığı geceden beri ona ulaşmaya çalışmaktadır. Sonunda Ted'in bavulunu ve resmini alan anneye ulaşmıştır ve annenin, Ted'in peronda ona verdiği kağıt parçasında hâlâ Ted'in numarası yazılıdır. Uzun bir hikaye...

Kondüktör külleri Ted'e göndereceğine söz veriyor, ama tabii ki posta yoluyla değil, çünkü postaneye güvenilemez. Külleri kondüktörler aracılığıyla gönderiyor. Bir trenden diğerine, eve kadar.

Orkestra şefi, "Dilerseniz beni bir ara arayın," diyor.

"Evet, elbette, geldiğini haber vermek için arayacağım!" diyor Ted, yanlış anlamış bir şekilde.

Orkestra şefi gülüyor.

“Hayır, yani... istersen istediğin zaman beni arayabilirsin.”

Sonra Ted kızardı. Muhtemelen henüz yeniden aşık olmaya hazır değildi, ama teklif edilmesi hoşuna gitti.

"Belki bir kez daha trenle yolculuk yaparım," diyor çekingen bir şekilde.

"Yeni yolculara göz kulak olacağım," diye söz veriyor kondüktör.

Kimkim, yazın başlangıcını andıran bir günde defnediliyor. Rahip İncil'den okuyor, Christian'ın annesi şiir okuyor, Louisa mezar taşına küçük kanatlar çiziyor. Rahip gittikten sonra Louisa ve Joar sessizce

uzaklaşıp Ali'nin mezar taşını alıp Kimkim'in yanına taşıyorlar. Joar, ayak bileğinde elektronik kelepçe olmasına rağmen, cenazelere istisna yapıldığını öğrendiği için katılmasına izin verilmişti. Mezarları sahiplendikleri çiçeklerle örterken Joar, Ted'in öldüğünü ve yarın gömüleceğini varsayabilirler mi diye çok ciddi bir şekilde soruyor. Çünkü Joar gerçekten sinemaya gitmek istiyor.

Kilise avlusundan dönerken, evlerinin önündeki yolda tebeşirle resim çizen birkaç çocukla karşılaşırlar. Louisa durup onlara katılabilir mi diye sorar, sonra da çocukların gözlerinin neredeyse yerinden fırlayacak kadar canlı görünen kafatasları ve hamamböcekleri çizer. Çocukların ebeveynleri onları akşam yemeğine çağırdığında, küçük bir kız arkasını dönüp şöyle der: "Tebeşirleri sizde kalsın! Bende daha çok var!"

Louisa kağıdı alır ve kilise ile deniz arasındaki her duvara resim çizer. Sonunda iskeleyi görür. Eski liman bölgesi artık farklıdır, kasaba oraya lüks apartmanlar inşa etmiştir, karmaşık isimli restoranlar ve ne sattıklarını kimsenin anlayamadığı dükkanlar vardır ve her yerde küçük köpekleriyle sinirli insanlar vardır. Ama iskelenin ucuna yürüyüp bacaklarını kenardan sarkıtarak oturduklarında, Louisa yirmi beş yıl önce dört arkadaşın gördüğü şeyi görür: sonsuz bir deniz, harika bir dostluk, gerçek bir aşk hikayesi. Kıkırdamalarını duyar. Bir osuruk kokusu alır. Hepsini.

Joar'ın evine doğru yavaşça yürürlerken, "Ali ve Kimkim olmadan yaşamayı öğrenebileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor.

Joar sırıttı ve büyük bir evi işaret etti.

“Onlardan ayrı değiliz. Kimkim orada yaşıyor. Bazen de orada kalıyor. Ali de orada yaşıyor, onu her gün çöpü dışarı çıkarırken görüyorum.”

Ted diğer evleri işaret ederek hikayeler ve hayaller anlatıyor. Ev sahipleri ise saklambaç oynuyor.

Louisa sonunda, "Sanırım Fish bugün orada yaşıyor," diye karar veriyor.

"Evet, güzel bir ev. En sevdiklerimden biri," diye neşeyle başını salladı Joar.

Gün boyunca birbirlerine yakın yürüyorlar ve her yerde arkadaşlarını görüyorlar. Cennetten göz kırpmalar.

"Henüz karar verdin mi?" diye sordu Louisa, Ted'e bakarak.

"Ne hakkında?"

“Hayatınla ne yapacağın hakkında.”

Dudaklarının kenarları sinirle seğirdi. Tereddütle başladı, ama sonra kelimeler ağzından adeta döküldü: “Bana saldıran çocuğun başına ne geldiğini öğrendim. Hapiste. Hapishanelerde okullar var. Öğretmenleri var... Ben de bu konuda iyi olabileceğimi düşündüm. Aptalca bir fikirmiş.”

Louisa başını salladı.

"Bu aptalca değil."

Joar, Ted'in bıçaklandığı bacağı işaret ederek, "Bu biraz aptalca," diye araya girdi.

Ama yürürken Ted'in giderek daha iyi hareket ettiğini, rahatsızlığının giderek azaldığını fark ederler. Bıçakla yaralanmak tüm vücut için bir travmadır, bacağı muhtemelen en hızlı iyileşen kısımdır, Ted'in diğer kısımları topallıyordu. Yavaş yavaş, tekrar insan olmaya cesaret ediyor. Bir gün, çok yakında, Joar onu tekrar bisiklet turuna bile çıkaracak. Tanrım, o zaman nasıl da tartışacaklar.

Louisa cesaret verici bir şekilde, "Cezaevinde gerçekten iyi bir öğretmen olacaksın," diyor ve ekliyor: "Ayrıca, seni koruyacak silahlı gardiyanların olması da bir avantaj, çünkü açıkçası buna ihtiyacın var."

Joar kahkahalarla güler, ardından Louisa arkasını dönüp hızla sorar: "Öyleyse ne *yapacaksınız* ?"

"Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı Joar.

"Hayatınızın geri kalanında mı?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Bak, yaşlı olduğunu biliyorum ama *o kadar da* yaşlı değilsin. Hâlâ bir şeyler yapabilirsin."

Joar sanki bunu hiç düşünmemiş gibi görünüyor. Uzun bir süre sonra somurtarak şöyle diyor: “Belki de motor tamiri üzerine bir iş kurmaya çalışırım. Belki de arka bahçemde bir atölye açarım.”

"Size bir tabela çizebilirim," diye gülümsedi.

Joar uzun süre düşünür. Sonra, kendisi gibi birinin verebileceği en sinir bozucu aşk ilanıyla homurdanır: "Sen kalmadığın sürece sorun yok."

Söz veriyor.

Ertesi gün Christian'ın annesi tanıdığı bir müdürü arar. Müdür, bunu sadece ona bir iyilik olsun diye yaptığını söyler, ancak annesi asıl iyiliğin okula yapıldığını ısrarla belirtir. Bir gün yine haklı olduğu ortaya çıkar. Ted ve Joar, Louisa'nın gittiğinde ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için banka hesaplarını boşaltırlar. Aslında, bunun büyük kısmını Ted finanse eder. Ama Ted bankaya giderken Joar kahve yapar ve Joar'a sorarsanız bu da sayılır.

Louisa sonunda sanat okuluna gider. Öğretmenlerden neredeyse hiçbir şey öğrenmemeyi başarır, bunu söylemek gerekir, ama arkadaş edinir. Bazıları sınıf arkadaşıdır, ama çoğu yüzlerce yıldır ölmüş kadın ve erkeklerdir. Sanat galerilerine gider, ağlar, kalbinin ne kadar hızlı atabileceğini keşfeder. Büyür, her gün resim yapar, insan olmayı öğrenmeye çalışır. Bir sabah çantasını toplar ve yola koyulur; trenle, gemiyle ve hatta uçakla seyahat eder, sadece filmlerde gördüğü her şeyi yapar. Dünyayı görür, sonra dünya onu görür. Sanatı ünlü olur. Başkalarının kartpostalı olur.

Bir gün, uzaklardaki hareketli bir şehirde büyük, siyah bir arabada giderken aniden şoföre durmasını söyleyecek. Bir ara sokağın en ucunda, kapüşonlu bir genç kız bir binanın duvarını boyuyor olacak. Louisa, parmak uçlarında boya lekeleriyle ellerini kaldırarak, ne olduğunu göstermek için temkinli bir şekilde yaklaşacak. Genç kız temkinli bir şekilde geri çekilecek, ama kaçmayacak. Louisa, fırtına

ve özlem patlamasının ortasında, duvara yakın duracak, resmin kokusunu içine çekecek ve işte o zaman anlayacak.

Ted deniz kenarındaki kasabada kalır. Tekrar öğretmen olur. Sıradan bir hayat yaşar, her şey yavaş ilerler, ama belki de tekrar aşık olmaya hazırlanmaktadır. Büyüdüğü sokakta küçük bir ev kiralar; yatak odasının penceresinden, en iyi insanlarına her zaman "yarın" diye seslendiği kavşağı görebilir. İsimlerini yazdıkları dört taş hala orada çimenlerin arasında gömülüdür. Hafta sonları trenle bir saat uzaklıktaki bir kasabaya gider; büyük kardeşi orada çalışmaktadır ve anneleri bodrum katına taşınmıştır. Ted mutfakta oturup annesiyle iskambil oynar. Ayrılmadan önce önce annesine, sonra da tüm hayaletlere iyi geceler diler.

Kardeşiyle arası iyidir, tek sorun kardeşinin köpek beslemesi ve köpeklerin Ted'i sevmemesidir; bu his kesinlikle karşılıklıdır. Ama kardeşinin karısı, soğuk tostları, gazı kaçmış Coca-Cola'yı ve bayat peynirli cipsleri seven, gürültülü ve komik bir kadındır. Hiç çocukları olmaz, ama yan evde çocuklar vardır ve bir öğleden sonra içlerinden biri kapıyı çalar ve Ted'in kardeşinin piyano dersi verip vermediğini sorar. Çünkü herkes onun duvarlardan piyano çaldığını duymuştur. Bu gerçekten güzel bir gündür.

Ted zaman zaman Christian'ın annesini ziyarete gider ve şiir üzerine konuşurlar, bazen masallar okurlar, ama genellikle aynı odada sessizce otururlar.

Kilisedeki papaz sonunda kilise bahçesinde bir mezar taşının fazla olduğunu fark eder, ama hiçbir şey söylemez. Kimi rahatsız ederdi ki? Ölüleri mi? Zaten hepsi meşgul, saklambaç oynuyorlar. Kasaba halkı Kimkim'in nereye gömüldüğünü öğrenince, oraya çiçek bırakmak için kapıların önünde uzun bir kuyruk oluşur. Akşam Christian'ın annesi gelir ve papazla birlikte çiçekleri toplayıp kimsenin ziyaret etmediği mezarlara bırakır.

Lanet olası bir Cumartesi günü Ted, Joar'ın lanet olası kapısını çalar. Joar, saatin çok erken olduğunu belirtir, ama Ted ona acele etmesini söyler. Kapı açılır açılmaz, kalabalıklaşmadan orada olmaları gerekir ve çıkarken Joar, belki de hapiste olmak ya da ayak bileği izleme cihazı takmak o kadar da kötü değilmiş diye esner. Joar'ın babasının eski arabasına binerler; kimse o eski hurdayı nasıl çalışır durumda tuttuğunu bilmez, ama o, şeyleri hayatta tutmakta iyidir. Bunu annesinden almıştır.

O ve Ted bir fincan kahve içip, kalabalıklaşmadan önce bir müzeye gidiyorlar. Biletlerini alıp en uçtaki yere, asılı bir tablonun olduğu yere kadar yürüyorlar. Orada bir saat, aslında bütün bir yaz boyunca tabloya bakıyorlar. Sonra Ted parmak uçlarına bir şeyin dokunduğunu hissediyor ve bunun Joar olduğunu, elini tuttuğunu anlaması birkaç saniye sürüyor.

Bir akşam, Ted gece yarısı telefonun çalmasıyla uyanır. Yarı uykulu bir halde telefonu açar ve karşıdaki ses hemen anlamsızca konuşmaya başlar.

"Louisa mı?" diye mırıldandı şaşkın bir şekilde.

"Evet! Tabii ki benim!" diye bağırıyor.

Telefon ettiğinde asla "merhaba" demez, her zaman doğrudan konuşmaya başlar, çünkü Ted'in her seferinde kalbinin hızla çarpmaya başladığı iki saniyelik bir süre olduğunu bilir; aksi takdirde her zaman korkunç bir şey olmuş olmalı diye düşünür. Bu kadar çok endişelenen bir adamın kalp krizi geçirmemiş olması gerçekten akıl almaz. Özellikle de çok, çok, çok yaşlı olduğunu düşünürsek.

"Her şey yolunda mı?" diye homurdanıyor.

"Neden bu kadar tuhaf konuşuyorsun?" diye soruyor.

"Gecenin ortası," diye bilgilendiriyor onu.

“Ah! Doğru, evet, saat farkı. Burada akşam oldu!” diye yanıtlıyor.

"Ne güzel sizin için."

"Uyuyor muydunuz?"

"Gecenin bir yarısı mı? Evet, çoğu normal insan genellikle öyledir."

"Hiçbir şekilde normal değilsin," diye gülüyor ve telefon titriyor.

"Yarın konuşabilir miyiz?" diye soruyor ve gözlerini kapatıyor.

“Hayır, hayır, durun! Size sadece bir şey söylemek istiyorum!”

"Ne?"

“Bir tane buldum.”

"Bir ne?" diye mırıldandı.

"Bizden biri!" diye yanıtlıyor kendinden emin bir şekilde.

Önce Ted'in telefonu yere düşürmesiyle oluşan bir patlama sesi duydu. Sonra tekrar sesini duydu, artık tamamen uyanıktı.

"Söyle bana," diye fısıldıyor.

Louisa ona her şeyi anlatır: bir ara sokaktaki bir gençten ve bir binanın duvarındaki bir resimden. Kalbin ne kadar hızlı atabileceğini, gençliğini kaybetmiş kimsenin hatırlayamayacağı bir hızda attığını anlatır. Durmadan konuşur, Ted dinler ve Heaven da duyabilmek için evin çatısına doğru eğilir. Louisa ona, sadece görmek bile insanı bedenine sığamayacak kadar büyük hissettiren, neredeyse dayanılmaz bir mutluluk veren, çok güzel sanat eserlerinden bahseder.

"O tablonun önünde dururken yalnız olduğumu unuttum, korkmayı unuttum, anlıyor musun?" diyor.

Elbette Ted anlıyor. Bir kere yaşadıysanız, asla unutmazsınız. Yaşamadıysanız, muhtemelen açıklamanın bir yolu yoktur.

"Eğer o sanatçı bizden biriyse, gerçekten bizden biriyse, ona yardım etmek için elinizden gelen her şeyi yapmalısınız," diyor.

"Biliyorum," diyor gururla.

Ve böylece yeni macera başlıyor.

"Mutlu görünüyorsun," diye gülümsedi.

"Öyleyim. Sen de mutlu görünüyorsun."

“Belki de yoldayım.”

"Herkes ancak bu kadar olabilir, Ted. Hadi yola koyulalım!"

"Olgun bir insan gibi konuşuyorsun."

"Yaşlı gibi konuşuyorsun."

"Ben her zaman yaşlı oldum."

Telefonda yine bir cızırtı sesi duyuluyor. Sonra soruyor: "Bir şey sorabilir miyim?"

"Tercihen olmasın," diye esnedi.

"Aslında bu bir soru değil, daha çok bir öneri."

Adam içini çekerek cevap verir ve kadın bunu elbette coşku olarak yorumlar, bu yüzden devam eder: “Ted, hayatının geri kalanında ne yapman gerektiğini biliyorum! Bir kitap yazmalısın!”

Ted yatağının kenarında oturuyor. Güneş pencereden doğmaya başlıyor. Ayaklarını hafifçe yere bastırıyor, tahtalardan biri gıcırdıyor. Sonra sessizce gülüyor.

“Benim gibi biri ne hakkında kitap yazardı?”

TEŞEKKÜRLER

Neda. On sekiz yıldır birlikteyiz ve kalabalık bir odanın öbür ucundan bile tek bir bakışınla beni hâlâ alt edebiliyorsun. Biliyorum, sinir bozucu bir aptalım, ama eğer bir erkek olmak istiyorsam, senin erkeğin olmak istiyorum. Sana söz veriyorum, patates kızartmalarının yarısını sonsuza dek ben ısmarlayacağım.

Çocuklarım. Çok tuhaf olduğum için özür dilerim, arabayı nereye park ettiğimi sık sık unuttuğum için özür dilerim, dün gece tüm şekerlerinizi yediğim için özür dilerim. Umarım babanız olmak için elimden gelenin en iyisini yaptığımı biliyorsunuzdur. Bu benim en büyük maceram. Sizinle gurur duyuyorum.

Donkey, Alman çoban köpeğimiz, beni tamamen çıldırtıyor, bu da muhtemelen gerçekten çıldırmaktan beni kurtarıyor.

Editörüm **Peter Borland'a,** bu proje boyunca benimle birlikte olduğu için teşekkür ederim. Benden vazgeçmediğin için teşekkürler. **Libby McGuire'a,** sürekli desteği ve cesaretlendirmesi için teşekkürler. **Niklas Natt och Dag'a,** on altı yıldır kilitlerini değiştirmeden benimle aynı ofisi paylaştığı için teşekkürler. Sana inanıyorum.

Vanja Vinter ve **Christine Edhäll'e,** zor zamanlarımda bu kitabı tekrar tekrar (ve tekrar) okudukları ve yolumu bulmama yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım.

Annem ve **babam,** her zaman elimde kitaplar ve soframda yemek olmasını sağlarlardı.

Kız kardeşim , **Paul** , **E** ve **J.** Bütün Legoları inşa ediyorlar. Hepsini.

Riad Haddouche, Junes Jaddid, Erik Edlund ve deniz kenarındaki kasabadan diğer tüm arkadaşlarım. **David Magee,** tüm e-postalar için. **Rita Wilson,** tüm mesajlar, tüm düşünceler, tüm destek için. **Carl Stanley,** uzun yürüyüşler ve sohbetler için. **Johan Jureskog** ve **Polly Jureskog,** gerçekten çok ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda harika akşam yemekleri için. **Philip de Giorgio,** bana sürekli ne kadar yaşlı olduğumu hatırlattığı için. **Alex Schulman,** bu öykünün çok erken bir taslağını okuyup paha biçilmez tavsiyelerde bulunduğu için.

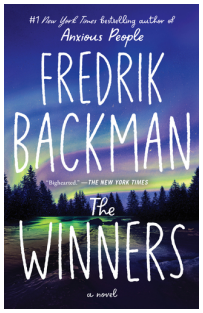
Kim Schefler ve **Michelle Elsner'e,** avukatlarımızdan çok daha fazlası oldukları için teşekkür ederim. Eğer zamanında müdahale etmeseydiniz, emekli olurdum. Bonnier'deki **Håkan Rudels'e** , garip zamanlarda bile adil ve dürüst olduğu için teşekkür ederim. **Tor Jonasson'a,** kariyerimin bugünkü haline gelmesinde büyük katkısı olduğu için teşekkür ederim. **Ariele Fredman Stewart'a ise,** birçok açıdan bunun Amerikan kısmını inşa ettiği için teşekkür ederim.

Atria ve Simon & Schuster'daki herkese, bana evimden uzakta bir yuva sağladıkları için teşekkür ederim. Norstedts'ten **Adam Dahlin** ve **Håkan Bravinger'a** , bana burada yeni bir yuva sağladıkları için teşekkür ederim. **Byrd Leavell, Sophie Baker** ve United Talent Agency'deki diğer herkese, her şeyi bir araya getirdikleri için teşekkür ederim.

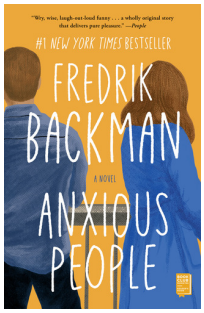
Sandra Pettersson, Christoffer Carlsson, Amad Osman, Miguel Guerrero, Marcus Leifby, Jakob Kakembo Andersson ve **Petter Eneman.**

Ama en önemlisi: Bunu okuyan herkese, ya da son on yılda kafamdaki seslerin beni götürdüğü diğer aptalca küçük sapmalardan herhangi birini okuyan herkese. Hikaye anlatmak, gerçekten kendim gibi hissettiğim tek zaman. Takip ettiğiniz için teşekkürler.

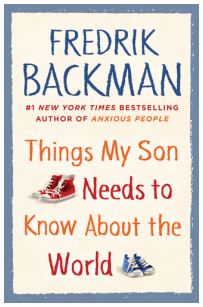
Yazarın diğer eserleri

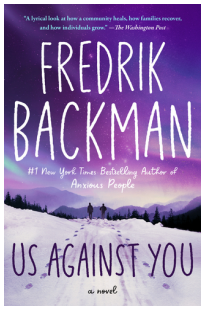
[Kazananlar]

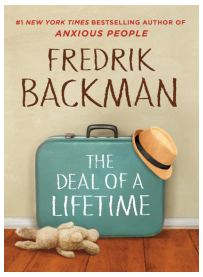
[Kaygılı İnsanlar]

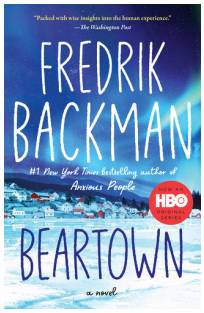
[Oğlumun Dünya Hakkında Bilmesi Gereken Şeyler]

[Biz Size Karşıyız]

[Hayatınızın Fırsatı]

[Ayı Kasabası]

YAZAR HAKKINDA

FREDRIK BACKMAN, *A Man Called Ove, My Grandmother Asked Me to Tell You She's Sorry, Britt-Marie Was Here, Beartown, Us Against You, Anxious People* ve *The Winners'ın* yanı sıra iki kısa roman ve bir kurgusal olmayan eseriyle *New York Times'ın* 1 numaralı çok satan yazarıdır. Kitapları kırktan fazla ülkede yayınlanmıştır. Eşi ve iki çocuğuyla birlikte İsveç'in Stockholm şehrinde yaşamaktadır. Facebook ve X'te @BackmanLand ve Instagram'da @Backmansk adreslerinden kendisine ulaşabilirsiniz.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Fredrik-Backman

@AtriaBooks

Bizi TikTok'ta @AtriaBooks adresinden takip edin.

Fredrik Backman'ın diğer eserleri

Kurgu

Ove Adlı Bir Adam
Büyükannem senden özür dilediğini iletmemi istedi.
Britt-Marie Buradaydı
Ve her sabah eve dönüş yolu gittikçe uzuyor.
Ayı Kasabası
Hayatınızın Fırsatı
Biz Size Karşıyız
Kaygılı İnsanlar
Kazananlar

Kurgusal Olmayan

Oğlumun Dünya Hakkında Bilmesi Gereken Şeyler

Simon & Schuster'ın bu e-kitabını okumaktan keyif aldığınızı umuyoruz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap kazanın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okuma listeleri ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın. Kayıt olmak ve şartlar ve koşulları görmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydetmemiz ve size okumaktan hoşlandığınız diğer içerikleri gönderebilmemiz için e-posta adresinizi tekrar verin. Gelen kutunuza özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Simon & Schuster, LLC'nin bir markasıdır.

1230 Avenue of the Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Simon & Schuster, 100 yılı aşkın süredir yazarları ve yarattıkları hikayeleri desteklemektedir. Bir yazarın fikri mülkiyetinin telif hakkına saygı göstererek, Simon & Schuster'ın ve yazarın gelecek yıllarda olağanüstü kitaplar yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın alarak yazarın telif hakkını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitabın hiçbir bölümü, açık izin alınmadan hiçbir formatta çoğaltılamaz veya saklanamaz, ayrıca hiçbir web sitesine, veritabanına, dil öğrenme modeline veya başka bir depoya, erişim veya yapay zeka sistemine yüklenemez. Tüm hakları saklıdır. Sorularınız için Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine veya permissions@simonandschuster.com adresine başvurabilirsiniz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylara, yerlere veya kişilere (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Fredrik Backman'a aittir.

İngilizce dil çevirisi telif hakkı © 2025 Neil Smith'e aittir.

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Bağlı Kuruluş Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

Atria Books'un ilk ciltli baskısı Mayıs 2025'te yayınlanacak.

ATRIA BOOKS ve kolofon, Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır.

Simon & Schuster, ifade özgürlüğüne yürekten inanır ve her türlü sansüre karşıdır. Daha fazla bilgi için BooksBelong.com adresini ziyaret edin.

Toplu alımlarda geçerli özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 numaralı telefondan Simon & Schuster Özel Satışlar birimiyle iletişime geçin veya

business@simonandschuster.com adresine e-posta gönderin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, canlı etkinliklerinize yazarlar getirebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için, Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-866-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç mekan tasarımı Erika R. Genova tarafından yapılmıştır.
Ceket tasarımı James Iacobelli'ye aittir.
Ceket resmi Amy Devlin tarafından yapılmıştır.
Yazar fotoğrafı © Morgan Norman Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri için başvuru yapılmıştır.

ISBN 978-1-9821-1282-0
ISBN 978-1-9821-1284-4 (e-kitap)